JENIFFER BLAKE

VALEA AURULUI

GOLDEN HOPE

JENNIFER BLAKE

VALEA AURULUI

Traducerea *MARA WAGNER*

EDITURA GRANADA
BUCUREŞTI

CAPITOLUL 1

Vântul de seară foşnea peste câmpie. Flutura pânzele căruţelor, ridica praful printre cai şi boi şi-l amesteca cu fumul gri-albăstrui al focului de tabără. Mângâia tufişurile şi iarba şi şuiera peste dâmbul pe care stătea tânăra femeie cu păr negru cu reflexe albastre. Femeia trebuia să închidă ochii, pentru a se feri de praful dens care încerca să acopere totul: oameni şi animale.

Serena Walsh îşi trase pe umeri baticul gros. Vântul venea dinspre munţi, acei munţi care arătau ca un nor moale, de culoarea levănţicii. Vântul era răcoros şi proaspăt după căldura zilei şi aducea cu el o adiere de toamnă, chiar dacă la picioarele Serenei se unduiau în vânt flori de vară. În câteva zile aveau să ajungă la munţi, la vârful „Pikes Peak”, pe care cuceritorii spanioli îl descoperiseră primii. La poalele muntelui se afla un oraş, un oraş destul de mare, locuit de mulţi oameni veseli şi normali. Religioşi, dar nu fanatici. Acolo, slavă Domnului, Serena avea să părăsească această sumbră caravană, aceşti oameni neprietenoşi, aceste femei cu privirile-n pământ şi cu copiii lor, care nu râdeau niciodată.

Serena îşi aruncă părul pe spate cu un gest parcă de eliberare. Trăsăturile ei fine căpătară o expresie încăpăţânată şi în ochii gri-albaştri i se

citea o privire foarte hotărâtă. Ea nu era mormonă. Şi nici nu avea de gând să devină. Nu aveau decât să se uite strâmb la părul ei despletit, la capul descoperit, la spiritul ei de libertate şi la obiceiurile ei de persoană singuratică. N-aveau decât să se încrunte din cauza hainelor ei colorate şi strâmte. Era adevărat că hainele îi stăteau cam fix pe ea dar se mai împlinise de când i le cususe mama ei, pe când Serena avea şaisprezece ani. Era de necrezut, trecuseră abia trei ani de când părăsise un cămin şi o viaţă normală. I se părea o veşnicie de atunci.

Din direcţia căruţelor răsună un strigăt strident. Serena îşi auzi strigat numele şi întoarse capul. O femeie cu mâinile în şold se uita spre ea. Chiar şi de la distanţa aceasta, Serenei i se păru că vede faţa întunecată, palidă şi înciudată a femeii. Beatrice, cea de-a doua soţie a lui Eler Greer, se ocupa cu îmblânzirea fiinţei pe care i-o băgase pe gât bărbatu-său. Şi nu vedea de ce Serena voia să se sustragă de la sarcinile dinaintea cinei. Beatrice credea probabil că Serena vrea neapărat să facă pe oaia neagră. Dar Serena nu înţelegea de ce se face atâta vâlvă în jurul ei. Bărbaţii o studiau de sub pălăriile lor negre, doar pentru că era cu totul deosebită faţă de celelalte femei supuse şi incolore ale caravanei.

Serena nu se gândise niciodată să-l seducă pe vreun bărbat al caravanei, deşi ei nu s-ar fi supărat

Trebuia doar să te uiţi la Elder Greer, care tocmai îşi adăpa calul. Se opri, se prefăcu că-şi şterge sudoarea de pe frunte cu cârpa aceea slinoasă, iar în tot timpul acesta se uita spre Serena. Chiar şi el, căpetenia caravanei, trăgea mereu cu ochiul spre Serena. Probabil că la slujba lui de seară va fi din nou pomenită seducătoarea Isebel şi îngrozitorul ei sfârşit.

Beatrice mai strigă încă odată cu glas strident. Serena oftă şi se prefăcu că nu aude. Era de părere că nu le datora nimic acestor mormoni… Nu ea se rugase de familia Greer să o adopte, după ce-i muriseră părinţii de tifos, la trei săptămâni după sosirea lor în Missouri. Serena chiar le refuzase dubioasa ospitalitate. Dar cei mai în vârstă s-au sfătuit între ei şi au ignorat total părerea Serenei. Avea nevoie de protecţie, spuseseră. Ea n-ar fi în stare să aibă singură grijă de animale sau să conducă o căruţă. Avea nevoie de o persoană matură şi experimentată, care să-i dea instrucţiuni cum să ducă o viaţă cumpătată şi să-şi ferească sufletul de „cel rău”. Îl însărcinaseră pe Elder Greer cu această problemă, mai exact se însărcinase singur, căci el era cel mai în vârstă dintre „sfinţii ultimelor zile”. Serena urma să se alăture „familiei” lui, celor trei

soţii. Agatha, cam bătrână, modestă şi blândă, cu care Elder Greer era căsătorit de douăzeci de ani; Beatrice, insipidă, cu ochi negri şi încăpăţânaţi şi Lessie, cea cu păr blond şi ochi albaştri spălăciţi, care priveau mereu naivi şi copilăroşi, deşi trupul ei era foarte copt pe sub rochia gri, fără nicio formă. Serena era cu vreo doi ani mai tânără decât Lessie şi de aceeaşi vârstă cu fiul celei mai bătrâne dintre neveste. Totuşi nu era tratată ca un copil, ci ca una dintre femei, ceea ce o enerva foarte tare, mai ales când venea la ea Elder Greer. Acesta se uita la ea şi-i vorbea despre faptul că trupul şi sufletul ei se află în mâna lui, prinzând-o de mână cu degete umede şi insistente. Spunea că de îndată ce Serena se va converti la credinţa mormonă, va deveni una cu el şi cu familia lui. Va fi în siguranţă în poala lui, binecuvântată printr-o legătură sacră. Averea ei va fi şi a lui şi a lui va fi şi a ei. Va fi penetrată de forţa divină masculină, floarea fecioriei ei va fi culeasă devreme, iar el se va odihni în pace în sublimul templu al feminităţii ei. Spre diferenţă de frumoasele cuvinte, expresia ochilor îi era atât de carnală, încât Serena se smulsese şi o luase la fugă. Din ziua aceea îşi făcea mereu propriul ei foc de tabără, mânca doar din vasele ei şi nu dormea decât cu pânza de la *intrarea* în căruţă bine legată.

Era totuşi destul de des silită să suporte

compania bătrânului, când trebuia să vină la slujbele în care el se străduia mereu să o convertească la credinţa mormonă. Dar n-avea niciodată niciun succes, iar de-a lungul timpului membrii „familiei” au început să o urască pentru că nu voia să accepte cinstea ce i se oferea.

Câteodată Serena se revolta şi făcea exact ceea ce „familia” ar fi dezaprobat cu siguranţă. De exemplu, mergea dreaptă şi nu stătea cu celelalte femei. Se obişnuise, când era cald, să se descheie la primii nasturi ai bluzei şi să-şi suflece mânecile peste braţele ei frumoase. Câteodată, seara, se îmbrăca cu rochia de mătase a mamei ei şi cu pantofii cu toc şi stătea în faţa căruţei ei; lumina de la foc îi cădea pe umerii sidefii, iar decolteul îi dezvelea valea umbroasă dintre sâni. Ciudat, cum privirile pofticioase ale bărbaţilor şi mişcările înciudate ale femeilor făceau din rochia de seară a mamei ei o piesă de îmbrăcăminte de cea mai joasă speţă.

Cu părul strâns într-o coadă, ce I se revărsa în bucle strălucitoare pe umeri, Serena semăna foarte bine *cu poza* miniaturală a mamei ei francezo-creole, pictată pe când era încă o tânără din New Orleans. Diferenţa consta doar în acea trăsătură fermă din jurul gurii şi în ochi. Culoarea gri-albastră de provenienţă irlandeză o moştenise de la tatăl ei. Felicite *Crevecoeur* se îndrăgostise de tânărul muncitor irlandez, un simplu tâmplar

de pe plantaţia tatălui ei şi se căsătorise cu el împotriva voinţei familiei Tatăl Serenei, Sean Walsh, care nu reuşise să dobândească averea şi respectul pe care considera că i le datora soţiei sale, şi care nici nu putea sta prea mult în acelaşi loc, a făcut din Felicite şi unica sa fiică nişte ţigani. Ele nu s-au plâns. Felicite era fericită alături de fiica ei şi de bărbatul care considera viaţa o glumă, n-o lua în serios şi cânta când avea necazuri.

Serena oftă din greu, amintirile acestea erau dureroase. Părinţii ei nu mai erau. Senzaţia de disperare era mult prea profundă pentru ca să mai poată plânge, lucru pe care mormonii nu l-ar fi înţeles şi nu i l-ar fi iertat. Tatăl ei crezuse că-şi va găsi norocul la poala acelui munte pe nume „Pikes Peak”, în Cripple Creek, noul oraş al căutătorilor de aur. Aurul îl atrăsese atât de tare, încât vânduse tot ce aveau, puţinele bijuterii ale soţiei sale şi pornise în întâmpinarea unei vieţi noi. N-a avut nimic împotrivă în a se alătura acestor pelerini, când a constatat că nu-i ajungeau banii de tren. Ce bine ar fi fost dacă în acea vară ar mai fi avut răbdare şi ar fi muncit până ar fi avut toţi banii. Ar fi ajuns cam în acelaşi timp şi nici n-ar fi băut din apa infestată, care i-a ucis pe el şi pe soţia lui. Dar Sean Waish fusese prea nerăbdător, trebuia să fie mereu în mişcare.

Monoton, tare şi modern, se auzea un tren în depărtare, la nord de tabăra lor. Serena îşi închipui dâra neagră de fum a locomotivei şi geamurile luminate. Acolo se aflau oameni care râdeau, mâncau, beau şi se pregăteau pentru noapte. Erau negustori, bancheri, posesori de mine, oameni care făcuseră avere cu argintul din Colorado şi care se întorceau la Denver sau mergeau la Cripple Creek, ca să şi-o sporească. Şi alături de ei se aflau şi răsfăţatele şi îngrijitele lor soţii şi fiice, îmbrăcate după ultima modă de la New York şi Paris.

Având în vedere această rapidă şi comodă posibilitate de călătorie, Serena simţi deodată cât de încet se deplasa caravana lor. Era nerăbdătoare; această caracteristică o moştenise tot de la tatăl ei. Şi poate că fiica lui îşi va găsi norocul în Cripple Creek.

O femeie se apropie de Serena în amurgul ce se lăsa încet. Mergea neajutorată, se împiedica pe terenul accidentat. Era Lessie, cea de-a treia nevastă a lui Elder Greer.

Serena îşi îngustă buzele moi când o zări. Lessie aştepta un copil; era foarte răutăcios din partea celorlalţi, mai ales din partea acelei Beatrice că o puneau pe Lessie să facă toată treaba. Lessie, cu privirea ei nevinovată şi cu zâmbetul inexpresiv, era mereu binevoitoare şi pentru că puteai să faci cu ea ce pofteai, nu era

tratată ca o soţie, ci ca o servitoare. Adesea Serena îi sărise în ajutor, propunând unuia dintre cei unsprezece copii ai bătrânului să o ajute pe Lessie, sau întrebând-o pe Beatrice de ce nu se duce chiar ea după apă sau lemne. Din cauza aceasta Lessie se simţea ataşată de Serena.

— Serena? Vino, te rog, la căruţe, căci altfel pierzi cina.

Lessie aruncă iute o privire peste umăr.

— Nu mi-e foame. Mâncaţi fără mine. N-am nevoie de cină.

— Te rog, Serena. Beatrice o să se înfurie din cauza ta şi a mea, pentru că Elder Greer o să întrebe de tine. Te rog!

Era adevărat. Era una dintre regulile lui, ca înainte de masă să se adune cu toţii pentru o rugăciune, indiferent dacă le era foame sau nu, dacă erau pedepsiţi sau dacă mâncau singuri precum Serena.

— E absurd, spuse Serena ridicând din umeri. Pot să mă rog şi singură.

— Dar atunci Elder Greer nu te poate vedea cum te rogi. De unde să ştie că te rogi?

— Asta nu-i treaba lui, spuse Serena înfuriată. Cine se crede? Dumnezeu?

— Nu ştiu, Serena.

Serena oftă, văzând expresia moale din privirea albastră a tinerei femei.

— Nu-ţi *face* griji, *spuse* ea. De fapt. Nu

contează. O să mai supravieţuiesc eu câteva zile.

O prinse pe Lessie de braţ şi se îndreptară spre focul din mijlocul taberei.

Noaptea se aşternuse tăcută, cina luase sfârşit. Femeile mormonilor îşi uscau mâinile roşii şi ude, îşi pieptănau părul sau scoteau la iveală pături şi plăpumi. Îşi culegeau copiii. Îi spălau, îi pieptănau şi îi pregăteau de culcare. Bărbaţii îşi luară biblia în mână şi se îndreptară spre centrul taberei. Căruţele aşezate în cerc în jurul taberei nu mai serveau acum în anul 1893 împotriva atacurilor indiene, ci împotriva hoţilor singuratici, care erau poate ispitiţi să mai fure câte ceva. Ziua se apropia de sfârşit, era timpul să se întrunească adunarea.

Serena îşi ridică ochii din cartea pe care o citea la lumina slabă a unui felinar. Printr-o crăpătură a pânzei îi putea vedea pe mormoni. Scutură din cap şi îşi coborî privirea în carte. Câteva clipe mai târziu tresări, simţind că se clatină căruţa şi văzu o mână mare dând deoparte prelata din spate a căruţei. Se ridică iute şi se întinse după o haină, pentru a-şi acoperi cămaşa şi juponul în care rămăsese înainte de culcare. Nu reuşi să se îmbrace, doar să se acopere în grabă cu ea, căci Elder Greer urcase deja în căruţă.

Bătrânul se uită în jur la mobila frumoasă, la păturile fine, făcute de mama Serenei, la culcuşul

primitor în mijlocul căruia trona Serena. Apoi privirea îi căzu asupra ei. Ochii îi alunecară peste coama ei sălbatică şi se opriră asupra decolteului ei de culoarea fildeşului.

Înghiţi în sec.

— Nu vii la întâlnire?

— Nu.

— Ţi-e rău?

— Păi, mă doare capul, răspunse Serena.

Îi era indiferent dacă o crede sau nu. Cert era că nu mai suporta adunările lor.

— Ne vei lipsi şi e tare păcat că nu vrei să asculţi bunele sfaturi care ar putea să-ţi îndrume calea.

— Poate mâine seară.

— Da, există mereu un mâine, şi totuşi în seara asta voiam să vorbesc despre misiunea sfântă a caravanei noastre. Ce bucurie vom avea când vom ajunge în sfârşit la Salt Lake City în Utah, ţara lui Zion, pe care a descoperit-o acum patruzeci şi şase de ani Sfântul Brigham Young! De aproape douăzeci de ani niciun grup ca al nostru nu s-a mai aventurat peste munţi şi câmpii să ajungă pe acel tărâm preaslăvit. Mi-ar plăcea tare mult să înţelegi măreţia călătoriei noastre. Aş vrea să ni te alături, ca să poţi avea şi tu parte de fericirea noastră.

— Asta este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar cred că trebuie să rămân

fidelă credinţei părinţilor mei.

— Eşti prea încrezută şi prea mândră. Te uiţi de sus la poporul meu.

Serena înlemni de groază, când îl văzu că se apropie de ea cu ochi sticloşi.

— Nu, spuse ea repede, umezindu-şi buzele uscate. Nu, nu sunt. Dar trebuie să-mi permiteţi să rămân la credinţa mea.

— Acum n-am timp, trebuie să le vorbesc oamenilor mei. Vorbim altă dată, după ce mă voi ruga şi mă voi gândi ce este de făcut în cazul tău.

Se întoarse şi o părăsi, lăsând prelata să fluture în vânt. Abia după o vreme mai îndelungată Serena se dedică din nou lecturii, apoi stinse lumina şi se culcă. Se trezi brusc, aproape când adormise. Ciuli urechile şi auzi din nou acel zgomot în spatele căruţei.

Se aşeză în capul oaselor încet şi în linişte. Poate că era cineva care nu putea să doarmă, sau care îşi făcea nevoile lângă căruţa ei. Dar nu reuşi să-şi alunge neliniştea. Îşi dădu părul pe spate.

Vântul şuiera pe lângă căruţă mişcând uşor prelata. În lumina slabă a lunii pline, Serena începu să desluşească conturul lucrurilor din jur, mobila, cutia cu unelte a tatălui ei, valiza de piele a mamei, lada cu oale şi farfurii. Pânza din spate se mişcă încet, apoi se auzi un zgomot de şnur deşirat

— Cine-i acolo?

Întrebarea rămase plutind în aer. Niciun răspuns. Căruţa se clătină deodată sub o greutate ce provenea din spatele ei. Serena văzu umbra unui bărbat.

— Cine-i acolo? Răspunde, sau dacă nu, ţip!

— Nu, nu face asta, se auzi o şoaptă aspră.

— Aşteaptă, aşteaptă o clipă.

Prelata se dădu într-o parte şi în căruţă îşi făcu apariţia Elder Greer.

— Ce doriţi?

Teama Serenei scăzu, dar neliniştea persistă. Bătrânul urcă în căruţă şi se ridică în picioare.

— Am venit să te salvez, draga mea Serena.

— Să mă salvaţi?

— Da. Să te primesc în braţele mele şi să te apăr de răutatea lumii. Vreau să te iau de nevastă, frumoasă Serena. M-am rugat şi răspunsul a fost foarte clar. Am de gând să te iau cu mine, să leg trupurile noastre într-o unire divină.

În timp ce spunea acestea se apropia tot mai tare. Serena îşi trase genunchii la piept.

— V-am mai spus că n-am să renunţ la credinţa mea. Nu pot să cred cum credeţi dumneavoastră şi nici pe profeţii dumneavoastră nu-i pot accepta.

— Da, şi asta mă doare. Dar eşti tânără şi eşti femeie. Tu n-ai de unde să ştii ce vrei. Ai nevoie

de cineva care să te conducă. Eu sunt aici pentru a te ajuta.

Vocea îi era cam dură şi părea stăpânită de o puternică dorinţă.

— Nu – nu putem vorbi mâine despre asta?

Serena realiza foarte bine pericolul în care se afla. Bătrânul avea pofte trupeşti. Nu era nimic deosebit atunci când cu o scurtă mişcare a capului o chema pe una dintre soţiile sale la el şi rămânea cu ea toată seara în căruţa lui.

— Mâine!

Bătrânul înghiţi în sec.

— Mâine e prea târziu!

Se năpusti asupra ei. Întinse mâinile după ea şi-i prinse carnea moale şi fierbinte. Serena se trase în lătur, Braţele lui îi cuprinseră şoldurile şi pentru moment faţa lui bărboasă se frecă de sânii ei. Mirosea îngrozitor a transpiraţie şi Serena întoarse capul de silă. Elder Greer părea surprins de faptul că ea i se opune şi îşi slăbi strânsoarea. Serena profită de ocazie şi se ridică în genunchi.

Cu un lătrat nervos bătrânul o prinse de cămaşă şi o trase spre el. Cămaşa cedă şi se rupse, dar Serena nu reuşi să se ridice în picioare. Greer o trânti pe jos şi se urcă peste ea. Îşi ridică un genunchi peste picioarele ei şi îşi apăsă sexul tare de abdomenul ei. Serena realiză cu groază că Greer nu purta decât o pereche de chiloţi lungi. Se zbătu îngreţoşată, când mâinile

lui începură să-i frământe sânii. Scoase un ţipăt. Greer se ridică mai sus. Gura lui umedă şi urât mirositoare o căuta pe a Serenei, pentru a-i înăbuşi strigătele. Ea întoarse capul, simţi că i se face rău. Una dintre mâini îi era ţinută de Greer, dar cealaltă era liberă şi Serena îi trase un pumn în nas. Greer urlă de durere şi înjură când îşi simţi sângele cald cum îi curge din nas.

Pentru moment Serena crezu că el va renunţa, văzând că este într-adevăr nedorit. Se înşela. Greer ridică mâna şi-i trase o palmă zdravănă. În timp ce ea, ameţită de lovitură, încerca să se dezmeticească, mâna lui tremurândă căuta să-i deschidă nasturii cămăşii. Greer trase de bluză, îi rupse nasturii şi îi dezveli Serenei sânii. Nu se mulţumi cu atât, rupse stofa fină de sus şi până jos.

Sunetul acesta îi alungă Serenei ultimul rest de îndoială că aşa ceva i se întâmplă într-adevăr. Mâinile îi deveniră gheare şi cu iuţeala unui şarpe începu să-l zgârie pe faţă. El se feri, ea reuşi să scape de sub el şi să se rostogolească într-o parte cu fâşiile din fosta ei cămaşă atârnându-i în jurul umerilor. În patru labe se târî după ea şi o prinse de un picior. Serena se prinse de lada cu vase ca să nu fie trasă înapoi. Cu puterea ce i-o dădea disperarea reuşi să pună un braţ peste marginea lăzii şi să ridice un genunchi. Dar Greer o prinse de data aceasta de păr şi o

trase înspre el, frecându-se de ea.

Serena reuşi să pună mâna pe o tigaie din ladă. O apucă bine cu amândouă mâinile, se întoarse şi i-o izbi lui Greer în cap. El înjură şi-i dădu drumul la păr, pentru a-i lua tigaia. Apoi, cu mâna în jurul taliei ei, îşi dădu chiloţii jos.

Serena încercă disperată să găsească o soluţie pentru a scăpa de sexul umed şi scârbos al bărbatului din spatele ei. N-avea rost să ţipe, se întâmpla adesea ca vreo femeie să ţipe noaptea. În timp ce Greer îi dădu şi ei chiloţii jos şi-i ridică resturile cămăşii peste şolduri, Serena prinse mânerul unui obiect din ladă.

Era ceva uşor, nu era un cuţit. Era doar o furculiţă. Serena fu dezamăgită, dar nu ezită. Cu ultimele puteri înfipse furculiţa în braţul care o ţinea, sfâşie carnea transpirată.

Greer îi dădu drumul. Ea se aruncă într-o parte, dar nu scăpă de o lovitură peste şolduri din partea lui. Îl zgârie cu furculiţa pe piept, simţind cu satisfacţie cum ţâşneşte sângele. El dădu să o prindă de mână, dar ea se feri şi se repezi la ieşirea din spate.

Coborâse deja cu un picior din căruţă, când el o înşfăcă cu putere de braţ. Ea strânse din buze şi se lăsă cu toată greutatea în afara căruţei.

Greer uitase de chiloţii ce-i atârnau pe la glezne. Se împiedică, se răsturnă în faţă şi căzu din căruţă cu capul înainte, peste Serena.

Un ţipăt strident răsună în noapte, isteric, plin de teamă şi mânie. Era Beatrice, care îşi aţintise ochii ei lipsiţi de gene asupra trupurilor goale şi însângerate. Într-o mână ţinea felinarul, iar cu cealaltă se ţinea bine de şalul ei de lână. Se auziră voci şi mai multe căruţe se luminară pe dinăuntru.

Serena *încercă* să iasă de sub greutatea bărbatului de pe ea. Elder Greer se sprijini gâfâind într-un cot. Privi în jurul său şi încremeni, de parcă tocmai şi-ar fi revenit. Se uită la Beatrice cu ochii lucind de enervare.

— Încetează, femeie, strigă el şi se ridică cu greu, ţinându-şi mâna pe rana de pe piept.

Beatrice tăcu şi el îi ordonă.

— Adu-mi pantalonii.

Serena se ridică şi ea, adunându-şi zdrenţele în jurul trupului. Furculiţa o ţinea încă în mână. Se uită la pieptul însângerat al lui Greer, apoi văzu oameni apropiindu-se. Simţi cum roşeşte, se întoarse şi dădu să se urce în căruţă, pentru a nu fi văzută de bărbaţi.

— Nu, spuse Elder Greer şi o prinse de încheietura mâinii. Cu cealaltă mână îşi ridică chiloţii peste goliciunea lipsită de vlagă.

— Dă-mi drumul, îl imploră Serena, încercând să se elibereze. Dar puterea lui părea să crească odată cu privirea sălbatică şi fixă din ochii lui.

— Ce s-a întâmplat, frate Greer? Ce-i aici?

întrebă cineva de la depărtare. Ochii bărbaţilor ce se apropiau erau aţintiţi asupra siluetei albe de lângă Greer. Lumina felinarului lăsat de Beatrice trecea prin zdrenţele subţiri ale Serenei şi-i scălda figura suplă, dar feminină într-o lumină aurie şi misterioasă.

— Desfrâu e aici, răspunse Greer cu glas plin şi ferm. Femeia asta spunea că nu se simte bine şi m-a chemat să o ajut. Când am ajuns la ea şi-a dezgolit trupul şi mi la oferit, i-am zis să se acopere, dar n-a vrut.

— Nu, spuse Serena şi glasul îi era slab de uimire. Nu-i adevărat.

Degetele bătrânului se înfipseră şi mai tare în încheietura ei.

— Ba da, e adevărat. Mi s-a oferit pentru bani, şi-a depărtat picioarele şi când eu am refuzat-o, a încercat să mă rănească.

— Cu furculiţa, frate? răsună o voce mirată, când Greer arătă spre pieptul său.

— Dacă ar fi avut altă armă probabil că m-ar fi ucis.

Serena scutură din cap. Voia să spună ceva, dar Beatrice ieşi din umbră cu pantalonii pe lână ai soţului ei.

— Târfă, şopti ea uitându-se cu ură la Serena. Desfrânată, să ispiteşti un bărbat astfel, Isebel! Căţea în călduri!

Beatrice îi trânti lui Elder Greer pantalonii în

mână.

Unul dintre bărbaţi fu de părere:

— O asemenea comportare nu trebuie să rămână nepedepsită. Femeia asta e un pericol pentru trupurile şi sufletele noastre.

Beatrice se proţăpi în faţa Serenei, pentru ca bărbaţii să nu o mai poată vedea. O ţinu pe Serena până când soţul ei îşi îmbrăcă pantalonii.

— Este răspunderea mea, spuse Elder Greer, încheindu-se la pantaloni. Vă promit că va simţi pedeapsa până când îi va veni mintea la cap. O voi biciui personal peste spate, peste pielea goală.

Beatrice sări în sus.

— Tu, bărbatul meu? E mai bine dacă răspunde în faţa întregii comunităţi. Tu – tu eşti prea bun şi prea blând ca să o poţi pedepsi îndeajuns.

Greer se uită urât la nevastă-sa.

— Este de datoria mea să răspund pentru păcatele ei.

— Dacă ar fi aşa, ar trebui să simţi biciul pe propria-ţi piele, dragul meu. Nu, târâtura să apară în faţa noastră, căci toţi am fi putut fi atinşi de ea. Este otravă, trebuie să acţionăm repede şi fără milă.

— Taci, femeie! strigă Elder Greer, dar prea târziu.

— Are dreptate, frate, fu de părere alt bărbat.

— Da, spuse un al doilea. Are deja atâta influenţă asupra ta, încât te-ai dus la ea dezbrăcat. Ce s-ar întâmpla dacă ai pedepsi-o doar tu singur?

Serena se uită la ei şi simţi dublul înţeles al vorbelor.

— Nu s-a întâmplat aşa cum a spus Elder Greer! Minte! Credeţi-mă! strigă ea.

Bărbaţii se uitară la ea şi apoi din nou la el.

— Cel mai bine ar fi să ne adunăm şi să vedem ce-i de făcut.

— Dar eu n-am nicio vină! se apără Serena, dar nimeni nu-i dădea ascultare.

— Taci, târfă babiloniană! şuieră Beatrice. Ajunge că ai pus în pericol sufletul bărbatului meu. Vrei să terfeleşti în noroi şi bunul său renume?

Serena crezuse că Beatrice ştia că nu ea l-a chemat pe Elder Greer, la urma urmei dormea în căruţa alăturată. Dar nu era aşa. Beatrice n-o învinuia pe Serena din gelozie, ci pentru că pur şi simplu îl credea pe soţul ei. Nu voia să accepte că Elder venise la serena, fără să fie chemat. Despre o căsătorie nu putea fi vorba, căci Serena nu voia să renunţe la credinţa ei. Deci, banii trebuie să fi fost motivul. Şi Beatrice credea acum cu adevărat că Serena era o dezmăţată, care-şi începea cea mai veche meserie din lume. Şi, judecând după feţele serioase ale celor din jur, părea că şi ei

sunt de aceeaşi părere. Deci aceasta era vina ei.

CAPITOLUL 2

Sunară din clopot pentru a întruni „marea familie”. Pentru asemenea incident nu voiau să risipească orele scumpe ale zilei, de dimineaţă trebuiau să-şi continue drumul.

Capii adunării, printre care şi Elder Greer, stăteau cu vechiul testament şi cu felinare la o masă improvizată. Alte felinare erau agăţate de căruţe, aşa încât locul din interiorul cercului format de căruţe era luminat. Serenei îi fu permis să se îmbrace, dar de pieptănat nu avu timp, nici să se îmbrace cu ciorapi şi pantofi. Trebui deci să stea singură, palidă şi plină de vânătăi în faţa adunării, care şoptea neîncetat şi o fixa curioasă. Abia după un sfert de oră, ce părea că nu mai are sfârşit, bătrânii „familiei” se aşezară la locurile lor, îmbrăcaţi în negru.

Serena stătea dreaptă în picioare şi privea în noapte. Auzea şuşotelile şi râsul înfundat din mulţime, dar încerca să nu-i dea atenţie, îl observă şi pe Elder Greer cum se uita pofticios la ea.

Unul dintre judecători o întrebă dacă ştie din ce cauză se află la faţa locului şi ea răspunse sincer cu „Da”, însă adăugă în ciuda şoaptelor. „Dar nu eu l-am chemat pe Elder Greer la mine în căruţă. A venit pe când eu dormeam…”

— Minte! strigă Beatrice de la locul ei dintre

soţiile şi copiii lui Greer. Agatha stătea dreaptă şi nemişcată, iar Lessie îşi frământa mâinile.

Elder Greer o reduse la tăcere cu un gest al mâinii, apoi o întrebă pe Serena pe un ton serios şi cu o privire îngrijorată:

— De ce să fi făcut eu asta, copila mea?

— Spuneai că vrei să mă salvezi. Aveai de gând să mă iei de nevastă, după ce – după ce te-ai fi culcat cu mine. Vorbeai de o sfântă împreunare şi că te-ai decis la asta după ce te-ai rugat îndelung.

— Asta-i blasfemie, spuse Greer şi faţa i se înroşi de furie.

— E o viperă veninoasă a Satanei, interveni şi Beatrice.

— Linişte! strigă Greer.

Unul dintre bărbaţii de lângă el spuse:

— Am auzit ce a spus femeia, frate Greer. Acum e rândul tău să vorbeşti.

Greer se uită la Serena cu o expresie de prefăcută durere.

— Învinuirile ei mă dor foarte tare. Dar bunul meu nume va ţine probabil piept declaraţiilor disperate ale unei tinere fete, care încearcă să-şi motiveze felul în care s-a purtat. Mi-e teamă pentru sufletul ei. Dar prin pedeapsă, abstinenţă şi disciplină o vom putea salva. Şi are nevoie de un loc al ei. Chiar ea a vorbit despre posibilitatea de a deveni nevasta mea. Dacă este voinţa lui

Dumnezeu ca ea să fie salvată pe această cale, eu nu mă pot opune.

— Eşti prea generos Elder Greer.

— Aşa-i, explică Beatrice. Ar trebui mai bine să o alungăm ca pe ceva necurat, când vom pleca mâine dimineaţă.

— Asta-i prea crud şi nu-i neapărat necesar, o mustră Elder Greer pe soţia sa. Am lăsa-o pradă prea multor pericole, indieni, nelegiuiţi, mânia elementelor naturii.

— Tot e mai bine decât să fie mereu o primejdie pentru sufletul tău nemuritor. De ce s-ar teme una ca ea de bărbaţi? Chiar şi un indian ar fi binevenit în căruţa ei.

— Aici ai dreptate, spuse alt bărbat.

Serena se apropie de ei.

— Am să părăsesc caravana voastră cu cea mai mare plăcere!

— Vezi cât de puţin merită să-ţi faci griji pentru ea?

— Nu se poate chiar aşa, spuse Elder Greer şi se încruntă.

— Nu! Nu! se auzi un alt glas. Poate moare şi eu nu vreau să plece. Ce mă fac eu dacă ea pleacă?

Cea care vorbise era Lessie. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Taci din gură! se răsti Beatrice la ea. Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

— Stai puţin, interveni Greer. Lessie, vrei să primeşti femeia asta în familia ta?

— Da, vreau. A fost mereu foarte bună cu mine.

— Atunci nu poate fi nici chiar atât de rea.

Bărbaţii din consiliu schimbară câteva priviri. Beatrice tăcea şi se uita cu reproş la soţul ei. Greer o privea pe Serena şi o mare dorinţă îi sclipea în ochi. Serena îşi aminti de mâinile lui libidinoase şi strigă.

— Nu!

Îi scăpase fără să vrea, dar repetă apoi:

— Nu, nu! Mi-ar face mare plăcere să fiu sora ta, Lessle. Dar nu-mi doresc deloc această.... cinste!

— Dorinţele tale nu interesează pe nimeni!

— Zău? Îţi promit, Elder Greer, că o să regreţi amarnic dacă mă sileşti să accept această.... această pedeapsă. N-am să-ţi fiu o nevastă bună. Ai constatat poate că din partea mea vei primi mai multă durere decât plăcere. Şi probabil că nu voi putea rezista şi te voi înşela cu prima ocazie!

Glasuri îngrozite de această afirmaţie neruşinată se ridicară din mulţime.

— E o târfă! se auzi glasul lui Beatrice, piţigăiat de o furioasă bucurie. N-aţi vrut să ascultaţi de mine. Să o lăsăm aici mâine dimineaţă când plecăm. Nu merită o sentinţă mai blândă!

Faţa lui Elder Greer se coloră în violet de mânie.

— Ai ales, spuse el aspru spre Serena. Dar nu uita că te afli sub protecţia mea. Am fost ales tutorele tău, atât în faţa adunării, cât şi de către iubitul tău tată decedat. Bunurile tale sunt ale mele, căci eu am avut grijă de tine timp de mai multe săptămâni. Le revendic pentru mine, pentru că ai rănit persoana şi bunul meu nume. Dacă pleci de sub protecţia mea n-ai voie să iei cu tine decât haine şi merinde.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta!

Dar Serena ştia că Greer poate. Expresia de pe feţele celorlalţi i-o confirma.

— Ba da, pot! Deci gândeşte-te bine. Vrei să rămâi aici în calitate de soţie a mea, cu speranţa că îţi va putea fi salvat sufletul sau preferi să fii lăsată aici fără nimic?

Credea probabil că a pus mâna pe ea, căci să rămâi singur în sălbăticie era curată nebunie. Serena preferă nebunia.

— Bine că mi-ai spus. După ultimele săptămâni petrecute în compania voastră, nu pot decât să aleg varianta a doua. Chiar dacă-mi iei averea, eu măcar rămân cu respectul faţă de mine şi cu încă ceva pe care nu mi-o poţi lua: fecioria. Mai bine risc totul decât să rămân. În cazul ăsta prefer diavolul necunoscut decât cel pe care deja îl cunosc!

— Aşa să fie!

Elder Greer se ridică atât de brusc, că-şi răsturnă scaunul. Cu o figură furioasă spuse:

— Ai să-ţi petreci noaptea în căruţa ta şi-o să te gândeşti bine. Dacă mâine dimineaţă nu vii la mine cerându-mi iertare în genunchi, te vom lăsa aici şi nimic nu ne va putea îndupleca. Noapte bună, Serena Walsh, şi facă-se voia Domnului!

Se lumina treptat. Serena privea răsăritul. Când se făcu lumină în căruţă, scoase valiza mamei ei şi îşi împachetă trei rochii, lenjeria de corp şi pantofii cei buni. Apoi mai adăugă rochia de mătase a mamei, pantofii cu toc auriu, portretul tatălui şi câteva bijuterii. Pe cele din urmă le înveli într-o batistă şi le ascunse în vârful Unuia dintre pantofi. Deasupra lucrurilor aşează o pătură şi pentru că valiza nu se umpluse încă, mai adăugă şi un şal gri de lână şi câteva dintre cărţile tatălui ei. Îşi perie părul şi-l prinse la spate, puse peria şi oglinda tot în valiză şi închise capacul.

— Eşti gata? Bine, atunci nu trebuie să mă mai obosesc.

Serena se întoarse speriată când auzi vocea lui Beatrice.

— Da, sunt gata!

— Îţi aminteşti ce a spus Elder. N-ai voie să iei decât lucrurile personale.

— Da, îmi amintesc.

Beatrice se uită în jur cu o privire lacomă. Apoi privirea îi căzu asupra valizei.

— Acolo ţi-e bagajul? Ce urâtă e şi nici nu poţi duce prea multe cu ea. Ia deschide-o, să văd ce-ai băgat înăuntru.

— Nu.

— Nu? Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Deschide-o, am spus!

Serena nici măcar nu se uita la ea. Îşi luă şalul din caşmir şi şi-l puse pe umeri.

— N-am s-o deschid şi nici tu n-ai s-o faci. Dacă te atingi de ea, am să-l chem pe soţul tău şi-am să-i spun că m-am răzgândit şi vreau să-l iau de bărbat.

— N-ai curaj, spuse Beatrice, dar glasul îi era puţin nesigur.

— Pe pariu?

Beatrice se întoarse cu spatele şi îşi trecu limba peste buzele-i subţiri.

— Ei, de ce să mă intereseze ce iei cu tine, doar laşi destule aici. Iar de hainele tale chiar că nu-mi pare rău. O femeie serioasă n-ar putea probabil să le îmbrace.

— Dacă te referi la o femeie ca tine, sunt sigură că nu ţi-ar sta bine.

Beatrice nu spuse nimic, zâmbind acru-amărui.

— Ţi-ai luat ceva de mâncat şi de băut?

Serena dădu din cap. Într-o geantă de la

intrare îşi pregătise făină, şuncă, fructe uscate, un ceaun şi un bidon pentru apă.

— Atunci nu mai rămâne nimic de spus. Ştiu că nu aştepţi să-ţi urez drum bun.

— Nu, spuse Serena calmă. Dar îţi doresc eu ţie un drum bun – cât mai departe de mine.

Iar la scurt timp Serena se trezi stând pe valiză în iarba înaltă, în timp ce mormonii, cu chipurile lor sumbre, priveau înainte trecând cu căruţele pe lângă ea. Numai Lessie privi înapoi cu lacrimi în ochi de sub prelata unei căruţe şi-i făcu semn cu mâna. Serena avea senzaţia că-şi părăseşte la nevoie prietena gravidă, dar nu avea încotro.

Caravana devenea tot mai mică. Când dispăru aproape de tot, Serena se ridică şi plecă pe urmele căruţelor.

Soarele urca tot mai sus şi valiza devenea din ce în ce mai grea. Serena încercă să o ducă pe umăr, dar marginea de lemn o incomoda la gât. Ducea valiza când pe spate, când în mână. Înainta încet şi se împiedica des.

O dată descoperi chiar în faţa ei un şarpe cu clopoţei şi trebui să rămână nemişcată până când şarpele trecu de ea. Pe la prânz se odihni puţin, dar porni din nou la drum, trăgând valiza după ea.

Soarele se apropie de pământ colorând lumea în roşu. Serena continuă să meargă până se

întunecă. Fu apoi prea obosită ca să-şi mai prepare ceva de mâncare şi mâncă doar câteva mere uscate, îşi scoase pătura şi adormi imediat.

Noaptea se trezi. Se mişca ceva în iarbă. Un iepure. O bufniţă trecu în zbor pe deasupra ei. Serena se simţea puţin neconfortabil, dar nu-i era frică. Nici nu ar fi ajutat-o cu nimic. Închise ochii şi respiră adânc şi liniştit. În câteva clipe adormi la loc.

A doua dimineaţă nu se deosebi de prima, doar că cerul era înnorat şi în timpul prânzului Serena constată că i se termina apa de băut. Înaintase foarte puţin. Ştia că ar merge mai uşor fără valiză, dar nu voia să renunţe la ultimele ei lucruri.

Spre după-amiază se adunară nori negri pe cer; o pată mare şi întunecată se forma în partea de nord-est a cerului. Vântul se înteţi, ridică praful în aer şi stârni păsările preeriei şi lăcustele din iarbă. Serena simţi umezeala din atmosferă şi începu să alerge, dar se opri în curând. La ce bun să se grăbească? Cât vedeai cu ochii nu exista niciun adăpost, numai preerie întinsă, fără niciun copac.

Dar ploaia nu veni. Cerul prinsese deja culoarea levănţicii, când Serena auzi primul tunet. Cel mai bine era să-şi găsească o adâncitură în pământ, în care să se adăpostească. Dar nu se putea opri din drum, cât timp era încă

lumină. Cu sprâncenele încruntate privi spe norul negru care se apropia întunecând totul. Tuna tot mai des, fulgerele se înmulţeau. Serena se uită în jur şi adulmecă un miros de fum. Era într-adevăr miros de fum. Se uită mai atentă şi descoperi şi un foc în depărtare. Pentru un moment crezu că fulgerul a aprins iarba preeriei. Sau era caravana mormonilor? Nu, aceştia erau acum mult mai departe. Deci, trebuiau să fie străini, dar ce fel de străini?

Prin cap îi trecură tot soiul de poveşti năstruşnice. Se gândi la indieni evadaţi din rezervaţie, la hoţi şi răufăcători. Cine în afară de astfel de creaturi se plimbau acum prin prerie? Poate că ar fi trebuit să se ferească de acel foc de tabără.

Dar, în ciuda acestui gând, focul o atrăgea ca un magnet, strălucind în amurg. Îşi lăsă valiza în drum şi se apropie prudentă de tabără.

În afara luminii focului erau legaţi doi cai, care făceau o impresie foarte îngrijită. Pe foc se aflau un ibric de cafea şi o tigaie, care emanau un miros foarte ademenitor; lângă foc era amenajat un culcuş sub o prelată anti-ploaie. Serena nu văzu niciun om. Părea că nu se află nimeni în culcuşul acela. Nu s-ar fi culcat nimeni fără să mănânce înainte bunătatea de cină.

Un fulger lumină pentru o secundă tot peisajul. Serena se întoarse şi înlemni. Lângă ea,

la un metru, stătea un bărbat. În lumina fulgerului îl văzu destul de înalt şi lat în umeri. Stătea pur şi simplu în faţa ei cu o puşcă parcă uitată în mână. Părea totuşi atent şi încordat. În tăcerea şi trăsăturile sale se desluşea o expresie ucigătoare.

Serena făcu un pas în spate, gata să o rupă la fugă. O mână de fier o prinse de braţ, trăgând-o înapoi. Serena se împiedică şi umărul ei atinse un piept tot din fier.

— Încotro aşa grăbită?

Cuvintele sale tărăgănate contrastau cu expresia dură de pe chipul său.

— Insist să-mi accepţi ospitalitatea.

Din nou se lumină cerul din cauza unui fulger, care scoase la iveală chipul şi părul răvăşit de vânt al Serenei.

— Dă-mi drumul, spuse ea, dar tunetul îi acoperi vocea.

— O să-ţi dau drumul când se vor arăta şi prietenii tăi.

— N-am prieteni, spuse Serena, care auzise ironia din glasul lui.

— Şi vrei să te cred?

— Va trebui. Ăsta-i adevărul.

— Şi ce adevăruri mai cunoşti tu?

Serena încercă să-i vadă faţa în întuneric.

— Mai multe decât minciuni. Nu ştiu dacă nu ar fi mai indicat să inventez un prieten care mă

aşteaptă mai încolo.

El tăcu, gândindu-se la vorbele ei. Serena îi simţi mişcările de respiraţie ale pieptului. Străinul îi dădu drumul şi făcu un gest către foc.

Serena merse înaintea lui, simţindu-se ca o prizonieră, deşi el nu făcuse niciun gest cu puşca. Bărbatul o îndemnă să ia loc lângă foc şi să fie atentă să nu dărâme ţăruşii care ţineau prelata ca pe un cort. Serena simţi căldura focului şi realiză abia acum că, de fapt, îi fusese frig.

De pe partea cealaltă a focului străinul o studia cu seriozitate. Serena se uită în ochii lui verzi. Era foarte înalt, faţa îi era bronzată, silueta puternică şi relaxată. Purta o cămaşă din in deschisă la gât sub o haină neagră de piele, pantaloni dintr-un bumbac gros, băgaţi în nişte cizme de piele, probabil foarte scumpe. Vântul i se juca în părul negru şi ondulat. Sprâncenele îi erau puţin încruntate, iar genele coborâte îi accentuau privirea examinatoare.

Arătă cu capul în noapte.

— Ai vreun cal acolo, pe-afară?

Serena scutură din cap.

— Singură şi pe jos. Bănuiesc că ai şi o explicaţie pentru asta, şi încă una bunicică.

Sunetul glasului său şi comportamentul o derutau pe Serena.

— Nu văd niciun motiv pentru care ţi-aş da vreo explicaţie. Te asigur că nu constitui niciun

pericol pentru dumneata. Dacă nu vrei sau nu poţi să mă crezi, am să plec şi-am să-mi fac propriul meu foc.

— Nu cred.

— Ce – ce vrei să spui?

— Vreau să spun că o să te ţin aici lângă mine până mă conving cine eşti şi ce cauţi aici fără însoţitor şi de ce te plimbi pe jos.

— De ce? întrebă Serena direct.

— Pentru că ţin la pielea mea. N-ar fi pentru prima oară când o tânără drăguţă îi distrage atenţia unui bărbat, în timp ce partenerii ei îl iau prin surprindere şi îl jefuiesc.

— Eu n-am niciun partener! spuse Serena îmbufnată.

— Asta o spui tu.

— Dar e ridicol. Arăt eu a femeie care face aşa ceva?

El o privi îndelung şi amănunţit.

— Eşti destul de atrăgătoare, pentru a capta atenţia oricărui bărbat. Dacă te referi la haine – se potrivesc bine cu rolul de biată fată nevinovată. Ar fi o tâmpenie să defilezi pe-aici într-o rochie elegantă, nu-i aşa?

Ea roşi uşor şi se ridică în genunchi.

— Dacă crezi asta, înseamnă că mă laşi să plec.

— Nu.

O spusese foarte calm. Nu se mişcă din loc,

dar Serena ştia că o va împiedica dacă vrea să plece. După descrierea pe care i-o făcuse, Serena simţi că se află în pericol. Inspiră adânc şi spuse:

— Nu mă poţi ţine aici pur şi simplu.

— Zău?

Siguranţa sa de sine o făcea să înnebunească. Şi mai ales pentru că avea dreptate. Putea s-o oprească aici fără nicio problemă. Dacă încerca să fugă, o putea ajunge uşor cu caii. Dacă nu era atent, Serena ar fi putut să-i ia un cal, dar tot ar fi ajuns-o din urmă. Deci n-avea rost să se încăpăţâneze. Şi nu avea chef nici să fie bruscată.

Îşi coborî ochii, pentru a-şi ascunde furia şi ridică din umeri.

— Bine, poate că poţi. Dar mâine dimineaţă o să ţi se pară o prostie, când o să vezi că voi fi aici şi tot singură.

El o privi cum se rezema într-un cot şi cum nici furia acestei mişcări nu-i scade din graţie. Privirea lui colindă peste sânii ei tari şi se opri asupra taliei care trecea armonios la rotunjimile moi ale şoldurilor.

— Posibil, răspunse el.

— Dacă ai fi avut ochii în cap ai fi observat ieri o caravană. Ai fi putut să-ţi imaginezi că.... am făcut parte din ea.

— Ai făcut?

Serena îşi feri privirea.

— Da. Am părăsit-o ieri dimineaţă. Asta

dovedeşte că te-ai înşelat în privinţa mea.

— Da, am văzut urmele în iarbă.

— Ei, vezi? făcu ea triumfătoare.

— Nu credeam că mai umblă cineva pe-aici în anotimpul ăsta.

Serena îi povesti pe scurt despre Elder Greer, despre încercarea lui de a merge pe drumul „sfinţilor ultimelor zile”.

— Şi tu nu eşti o sfântă?

Ea îi aruncă o privire înciudată, dar nu-l contrazise.

— Mă întreb cum de te-ai hotărât atunci aşa brusc să-i părăseşti pe mormoni... sau hotărârea a venit din partea lor?

— A fost o eroare la mijloc, explică Serena pe scurt.

— Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Dumneata nu crezi decât ce-i mai rău despre mine?

— După experienţa mea, asta te scuteşte de necazuri, mai ales când ai de-a face cu femeile.

— Trebuie că ai dus o viaţă bogată în decepţii. Atunci probabil că nu te-ar mira că am fost alungată pentru că l-am ademenit pe unul dintre ai lor la mine în căruţă.

— Nu, deloc.

— Ştiam că ai să spui aşa ceva! Deci am să te pun la curent cu faptul că este o minciună. Elder Greer a muşamalizat totul pentru că el a fost cel

care, pe când eu dormeam, s-a furişat la mine în căruţă cu gânduri rele.

— Şi tu l-ai respins? întrebă el, privind-o sceptic cu ochii săi verzi ca smaraldul.

— Da, dar mă îndoiesc că mă crezi.

— Şi ce-ai făcut? Ai strigat după ajutor? Tipul era ori curajos, ori prost, dacă a aşteptat să ţipi.

— L-am înţepat cu o furculiţă, dacă chiar vrei să ştii. Şi când mi-a dat drumul, l-am tras după mine afară din căruţă.

El o fixă mirat şi izbucni în râs.

— Cu o furculiţă?

— Da, spuse ea.

— Fascinant. Aproape credibil. Da' el ce-a făcut? A refuzat să te ia de nevastă?

Serena încercă să-i explice.

— Tocmai asta e! De-aia a venit el, de fapt, ca să mă convingă să-l iau de bărbat.

— Cam dură cerere în căsătorie. Sau ai preferat banii în locul onoarei? Că doar aşa procedează femeile în situaţia ta.

Serena îl privi cu duşmănie, în timp ce primii stropi de ploaie cădeau la pământ.

Bărbatul se uită la cer.

— Ar fi mai bine să ne băgăn sub prelată.

Strânse tigaia şi cana de cafea.

— Ce mai aşteptţi? întrebă el enervat. Intră sub prelată.

Serena îl ascultă şi îşi ridică ochii mari spre

el.

— Valiza mea! Am lăsat-o puţin mai încolo!

— Valiză?

Parcă nu auzise în viaţa lui acest cuvânt.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Dacă se udă, se strică.

Fără a mai aştepta răspunsul lui, se ridică şi ieşi în întunericul ud. Dar, după câţiva metri îşi pierdu orientarea, se opri şi îşi dădu părul din ochi.

— N-ai s-o găseşti în veci. Aşteaptă până mâine!

Dar trebuia s-o găsească. Erau toate lucrurile ei acolo. O văzu la lumina următorului fulger. Alergă spre valiză.

— Lasă-mă pe mine.

Străinul se şi afla lângă ea. Ridicând valiza atât de lesne, de parcă ar fi fost goală. Cu cealaltă mână o luă pe Serena şi se îndreptă cu paşi mari spre foc. Tânăra se împiedica prin iarbă, străduindu-se să ţină pasul cu el. Poate că o urmase doar pentru a o împiedica să fugă, totuşi n-ar fi fost nevoie să-i ducă el geamantanul. Gestul acesta părea natural şi totuşi altfel decât toate observaţiile lui cinice.

Dar Serena n-avea vreme să se gândească acum la asta. Bărbatul aruncă o pânză ceruită peste valiză, apoi intră sub prelată, trăgând-o pe Serena în urma lui.

Serena constată că nu putea sta sub prelată decât întinsă, din cauza spaţiului redus. Spre neliniştea ei, străinul aruncă o pătură peste picioarele lor şi pulpa lui se atinse de a ei.

Dacă el simţea cumva această apropiere, atunci în mod sigur n-o arăta.

— Am salvat pâinea şi friptura, spuse el; se sprijini într-un cot şi rupse pâinea în două. Aşează o bucată de friptură pe ea şi i-o întinse Serenei. Aceasta o primi şi el turnă cafea.

Ploaia răpăia udă şi nervoasă pe prelata de deasupra lor. Afară, caii stăteau cu stoicism în ploaie.

Era strâmt sub prelată, dar cald şi uscat. Mâncarea mirosea bine, cafeaua de asemenea. Serena se hotărî să mănânce mai întâi şi abia mai târziu să se gândească la situaţia în care se afla.

Îi mulţumi gazdei ei printr-un zâmbet chinuit şi muşcă din pâinea proaspătă.

CAPITOLUL 3

Focul se stinsese. Omul de lângă Serena nu mai era decât un corp în întuneric. Ploua în continuare şi vântul biciuia stropii pe prelată.

Serena se bucură de cafeaua fierbinte. Abia acum observă că nu bea decât ea.

— Ai doar o singură cană, nu-i aşa? întrebă ea. Iartă-mă, te rog. Am s-o clătesc repede.

— Nu-i nicio problemă.

Părea să se amuze de purtarea ei formală. Umplu din nou cana şi bău din acelaşi loc din care băuse şi Serena.

Acest gest de intimitate o nelinişti. Privi în întuneric şi încercă să se depărteze discret de el. Avu deodată senzaţia că el o priveşte şi inima începu să-i bată mai repede.

— Gata? întrebă el. Ea aprobă şi el aşează cana şi tigaia afară în ploaie. Serena strânse firimiturile de pe pătură. Cina luase sfârşit.

— Întinde-te, spuse bărbatul de lângă ea. Fă-te comodă.

— Aş prefera să-mi aduc pătura mea.

Reuşea doar cu greu să-şi păstreze calmul din glas.

— Dacă vrei neapărat să te uzi, n-ai decât. Aş putea, desigur, să-ţi ofer să rămâi singură aici.

— Nu, n-aş putea accepta una ca asta, spuse Serena iute.

— Drăguţ din partea ta c-o spui, răspunse el sec. Recunosc că, date fiind împrejurările, nu este neapărat necesar să fiu politicos.

— Nu – nu pricep.

— Ei, haide, nu te mai preface. Cunosc o grămadă de femei care trăiesc din banii de la bărbaţii care sunt destul de fraieri că le plătesc.

— Eu nu! Eu niciodată n-am…

— De ce negi? N-am să-mi fac din cauza asta o părere mai proastă despre tine, având în vedere situaţia mea. Dar nu-mi place să fiu luat drept fraier. Dacă vrei să câştigi, atunci trebuie să-ţi cauţi victimele cu atenţie, fetiţo. Nu toţi bărbaţii sunt atât de proşti încât să se lase traşi pe sfoară de un chip frumos şi o poveste tristă.

Tonul dispreţuitor din glasul lui o deranjă.

— Înţeleg. Bine că mi-ai spus. Mulţumesc mult.

— Aşa e mai bine. Poate că ar fi trebuit să te las să pleci. Data viitoare inventează altceva, povestea cu bătrânul şi cu căruţa nu prea ţine. La urma urmei, ştie toată lumea că mormonii sunt foarte severi în chestii de-astea. Dacă ai fi fost cu adevărat nevinovată, ceilalţi l-ar fi spânzurat pe individ de primul copac. Vezi bine că nu ţine. Nu te-ar fi lăsat mormonii în drum fără motiv şi singurul motiv pe care-l văd e purtare imorală.

— Tare le mai ştii pe toate! se enervă Serena. Dar nu ştiu de ce m-am gândit că mai crede. Doar

nici ceilalţi nu m-au crezut. Şi nu văd de ce stau aici şi mă las jignită. Mai bine mă duc în ploaie!

Încercă să se ridice, dar el o prinse de talie şi o trase înapoi.

— Aşa ieftin nu-mi scapi, spuse el.

— Ar trebui să te bucuri că plec, răspunse Serena, simţind că a cam încurcat-o.

— De ce?

— Trebuie să-ţi fi dat seama între timp că sunt singură. Nu sunt un pericol, poţi să mă laşi să plec, ca să nu te mai încurc.

— Aşa-i, dar nu mă încurci.

— Adică...

— Adică mi se pare foarte frumos că eşti acum cu mine.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Îşi coborî capul şi buzele lui le atinseră pe ale ei. Erau calde şi tari şi explorau cu curiozitate buzele moi ale Serenei. Timp de câteva clipe, Serena înmărmurise. Niciodată până acum nu fusese sărutată în felul acesta, niciodată nu simţise o atât de subită excitaţie în legătură cu dulcea greutate de deasupra ei. Plăcerea i se întinse în tot trupul şi totuşi mai simţea şi gheara rece a fricii.

Îl împinse, întorcând capul.

— Nu! strigă ea fără prea multă vlagă.

El nu-i dădu drumul.

— De ce nu? Îi murmură în păr. Hai să ne

omorâm timpul în mod plăcut.

— Te rog, nu mă-nţelegi.

— Am nevoie de tine şi momentan ai şi tu nevoie de mine, ai nevoie de ce-ţi pot oferi eu. Ce-i de înţeles în asta?

Vocea lui era scăzută şi convingătoare. Cum de-şi imagina că ea va fi de acord? De ce era iarăşi înţeleasă greşit? Nu-i prea rămânea timp să se gândească la asta, având în vedere gura lui fierbinte pe a ei.

Serena îşi întorcea capul de pe o parte pe cealaltă, încercă să-l împingă, dar el o strânse şi mai tare şi mai erau şi păturile care o incomodau. Străinul se urcă acum cu totul peste ea şi o prinse de încheieturile mâinilor. Buzele îi alunecară pe obrazul ei în jos, peste gât spre decolteu. Respiraţia începu să i se precipite. Îşi plimbă mâna peste sânul ei şi-l cuprinse cu voluptate. Începu să o descheie uşor la nasturii bluzei.

— Nu, nu, te rog. Eu n-am mai...

Vorbele îi fură acoperite de sunetul schimbat ce se auzea pe prelată. Zgomotul se amplificase de o sută de ori.

Se opriră amândoi. El îşi înălţă capul.

— Grindină!

Serena zări bucăţile de gheaţă ce ricoşau pe pământ. Caii nechezau chinuiţi şi trăgeau de frânghii, pentru a scăpa de bicele de gheaţă.

Din cauza pietricelelor îngheţate, noaptea părea mai puţin întunecată acum. Caii nechezau, săreau în două picioare şi încercau să se ferească de grindina puternică, înainte ca stăpânul lor să se ridice, unul din ei rupse frânghia şi o luă la galop.

Străinul înjură, alergă la celălalt cal, desprinse funia şi se aruncă pe spatele lui. În clipa următoare dispăru orice urmă de cai sau stăpân. Doar grindina mai cădea cu zgomot la pământ.

Serena se ridică. Un fior de frig o trecu când simţi răcoarea de afară. Prelata de deasupra ei se clătina sub greutatea stratului de gheaţă.

Grindina încetă atât de brusc pe cât începuse şi odată cu ea încetă şi ploaia. Serena ieşi de sub prelată şi scutură bobii de gheaţă de pe aceasta. Noaptea era liniştită şi răcoroasă. Pământul era acoperit de un strat de gheaţă. Cerul se lumină la nord şi prima stea îşi făcu apariţia.

Se re na luase o hotărâre; dădu la o parte gheaţa de pe un loc din jurul focului, aşează prelata cerată de pe geamantan pe acel loc şi îşi scoase propria ei pătură. Apoi se întinse pe noul ei culcuş.

La început i se păru umed şi rece, apoi însă pătura de sub ea deveni tot mai caldă. Serena nu ştia cum va reacţiona străinul la întoarcere, dar oricum altă soluţie nu avea. N-avea rost să fugă şi

spera ca bărbatul să-i înţeleagă alegerea. N-avea de fapt niciun motiv să spere aceasta, dar până la urmă adormi pradă oboselii.

Se trezi brusc. Culoarea gri a zorilor lumina orizontul, iar lângă Serena se auzeau zgomote. Îl zări pe străin cum se străduia să aprindă focul. Chipul îi era obosit, iar pe obraji şi bărbie îi răsărise barba. Iarba se uscase şi mirosea a prospeţime. Cei doi cai păşteau mulţumiţi, la capătul unor sfori lungi. Păreau să fi uitat de coşmarul nopţii.

— Ai reuşit să găseşti calul, constată Serena calmă.

— În cele din urmă.

Se uită scurt la ea, umplu cana cu cafea şi o puse lângă foc. Apoi se uită din nou la Serena, care se ridicase într-un cot.

— Ai dormit bine? întrebă el cu o urmă de ironie.

— Da, mulţumesc, spuse ea înţepată.

— Sper că-mi vei ţine companie măcar la micul dejun. Cum te cheamă?

Serena îşi spuse numele şi el o privi curios.

— Pare uimitor de adevărat.

— Păi este numele meu adevărat. De ce-ar fi altul?

— Majoritatea femeilor de teapa ta nu sunt chiar atât de sincere în privinţa asta.

— Nu pricep.

— Aici în preerie femeile îşi spun pe un gen de nume pe care-l uiţi uşor. Căci altfel le găsesc bărbaţii porecle, ca de exemplu Sally cea bosumflată sau Nelly cea pofticioasă. Poate deveni neplăcut câteodată.

— Astea sunt probabil două doamne din cercul dumitale de cunoscuţi.

Serena zâmbi cu dispreţ.

— Doamne este prea mult spus, mai potrivit ar fi femei.

— Şi desigur cunoşti şi diferenţa.

Ochii lui se îngustară la auzul unei observaţii atât de sarcastice.

— Cred că da, confirmă el.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc.

— Serios? spuse el şi studie cu reproş ochii ei, părul ciufulit, pătura ponosită şi rochia prea strâmtă.

Serena constată că îşi uitase nasturii bluzei deschişi, trase iute pătura până sub bărbie şi roşi ruşinată.

— O doamnă nu poate fi recunoscută decât de un gentleman, iar dumneata nu pari să fii unul! spuse ea.

— Nu, e adevărat. La fel de adevărat precum faptul că mă cheamă Dunbar. Dar nici nu mă prefac.

— Dunbar?

Era un nume cunoscut pe Mississippi. Familia

Dunbar din Natchez nu avea numai domenii întinse, ci produsese odată chiar şi un guvernator sau o personalitate de genul acesta.

— Ward Dunbar, la dispoziţia dumneavoastră.

— Din familia Dunbar de pe Mississippi?

— Nu, răspunse el şi trăsăturile i se înăspriră. Împinse cana cu cafea mai aproape de foc cu un gest ce vădea că subiectul nu-i era pe plac. Şi tocmai din cauza aceasta Serena îi dădu înainte.

— Ciudat, puteam să jur că accentul dumitale provine din regiunea aceea.

— Te înşeli

Dar Serena îi sesizase minciuna.

— Crezi?întrebă ea înclinând din cap.

— Eu sunt un cetăţean din Cripple Creek, Colorado, posesorul, împreună cu partenerul meu, al cazinoului şi al saloanelor Eldorado. Atât.

— Un jucător?

Era uimită.

— Exact.

— Dar nu prea demult, îmi pare. Goana după aur durează în Cripple Creek de abia trei ani.

— Asta poate să fie o perioadă foarte lungă.

— Dar înainte probabil că ai trăit altundeva.

— Nu, spuse el scurt şi convingător.

— Înţeleg, spuse ea. Poate că nu doar un anumit soi de femei au nevoie de alt nume, nu-i aşa?

— Nu, spuse el hotărât. Curat sau nu, numele

ăsta e numele meu. De altul n-am nevoie.

Se ridică, scoase din lucrurile lui un sac şi se îndreptă spre cai pentru a-i hrăni.

Serena se ridică şi ea şi încercă să-şi netezească cutele rochiei. Fără succes, i-ar fi plăcut să se pieptene puţin, dar nu dorea ca Ward Dunbar, dacă acesta îi era adevăratul nume, să creadă că se face frumoasă pentru el. Aproape de tabără descoperise un mic loc într-o vale. Îşi scoase şalul din valiză şi-l puse pe umeri şi se îndreptă spre apă.

Când se reîntoarse, Ward prăjea şuncă în tigaie. Se uită la Serena.

— Cât de bine te pricepi la făcut clătite?

— Acceptabil, răspunse ea.

— Bine.

Ward arătă spre o cutie cu făină.

După masă spălară vasele cu nisip şi le clătiră. Serena îşi strânse lucrurile şi le băgă în valiză. Scutură prelata cernită şi i-o întinse. El o luă şi începu să împacheteze şi el.

Serena îşi privi geamantanul, apoi se uită în depărtare. Caii păreau nerăbdători să pornească la drum şi încercau necontenit să alunge muştele din jurul lor. Serena se întoarse spre Ward cu o mişcare hotărâtă.

— Domnule Dunbar?

— Ward. Domnul Dunbar devine enervant până ajungem în Colorado Springs.

Serena simţi o plăcută senzaţie de recunoştinţă.

— Te deranjează dacă vin şi eu cu dumneata?

El se uită la ea şi aproape că zâmbi.

— Nu sunt eu un gentleman, spuse el încet, dar n-aş putea nici să las o femeie singură în sălbăticia asta.

Cu o oră înainte să se lase seara ajunseră în vioiul Colorado Springs, la poalele muntelui Pikes Peak. Casele cu două etaje ale oraşului păreau ca nişte pitici pe lângă masivul de granit şi nisip, care mărginea câmpia. Casele erau împrejmuite de plopi, ulmi şi arţari, copaci care limitau şi străzile oraşului. La capătul celălalt al aşezării se aflau câteva vile elegante cu turnuleţe şi brizbrizuri asemănătoare.

Cartierul de afaceri era mare şi conţinea o vastă diversitate de magazine de îmbrăcăminte, dulciuri, fierării, grajduri de închiriat lângă birouri de construcţii, bănci, restaurante şi o grămadă de hoteluri, printre care şi vestitul hotel Antlers, care, după cum spunea Ward, era unul dintre singurele hoteluri la vest de Mississippi, care avea apă caldă şi rece la robinete.

Pe străzi roia de cai, căruţe şi trăsuri de tot felul. Afacerişti cu haine din tweed şi pantaloni din stofă reiată se înghesuiau pe lângă mineri şi căutători de aur prăfuiţi şi cu pălării uzate. Doamne în pelerine închise împotriva prafului,

îmbrăcate în rochii de mătase şi pălării cu boruri late, împodobite cu pene, se plimbau însoţite de domni în costume de culoare închisă pe străzile oraşului.

Viaţa acestui oraş de la capătul lungului drum spre vest o fascina pe Serena, era atrăgătoare şi respingătoare totodată. Străzile colorate şi peisajul uscat şi dur din împrejurimi constituia un contrast cras faţă de natura paradiziacă a Louisianei.

— Cum îţi place micuţa Londră?

Serena se întoarse spre el.

— Credeam că se numeşte Colorado Springs.

El aprobă din cap.

— I se spune aşa pentru că în ultimii douăzeci de ani aici s-au stabilit foarte mulţi englezi. La umbra lui Pikes Peak, ceaiul de la ora cinci este o obligaţie.

Serena zâmbi în timp ce ocoliră un omnibus tras de cai. Privirea ei se opri asupra unui magazin în care se aflau un bărbat şi un băieţel îmbrăcaţi în hainele specifice mormonilor. O trecu un fior. Cei doi no văzură. N-avea de fapt de ce să reacţioneze astfel. Crezuse doar că sfinţii au trecut mai departe, asta era tot. Precis îl va putea evita într-un oraş ca acesta.

Nu-i prea venea să creadă că drumul ei se oprea aici. Habar n-avea ce avea de gând. Ward îi recomandase o pensiune nu prea scumpă, în care

Serena nu putea locui însă mai mult de două zile din motive financiare. Trebuia să-şi găsească repede ceva de lucru. Într-un asemenea oraş în dezvoltare avea în mod sigur să găsească o slujbă, oricât de joasă ar fi fost aceasta. Serena era mai puternică decât părea şi voia să muncească cu adevărat.

Se auzi fluieratul unui tren şi Serena se uită întrebătoare la bărbatul de lângă ea.

— Ăsta-i sigur Midland-Expres. Când am plecat în iunie din Cripple Creek, tocmai erau pe cale să prelungească şinele până în regiunea căutătorilor de aur. Mă întreb cât de departe ar fi ajuns.

— Ai să te plimbi cu trenul?

— Mă îndoiesc. Când am plecat, părea că mai întâi vor ajunge liniile Florence şi Canon City din Denver în Crippie Creek. Aveau de gând să bage vagoane de dormit, care să treacă noaptea prin Colorado Springs. Ar fi numai bune pentru mine.

Nu era de mirare, având în vedere că Ward era în şa de aproape trei luni. Îi povestise Serenei că el petrecea în fiecare an câteva săptămâni în munţi. După lunile de iarnă petrecute în camere închise, simţea mereu nevoia de aer proaspăt şi singurătate. De data aceasta fusese nevoit să-şi scurteze şederea în munţi din cauza unei afaceri.

Ward se uită la ea cu privire gânditoare.

— Eşti invitată să vii cu mine în Cripple

Creek, ştiai?

Serena scutură din cap şi se sili să zâmbească. Renunţase să-l mai convingă de nevinovăţia ei. Poate că pe urmă se mai simţea şi răspunzător pentru ea. Serena nu avea nevoie de protector, mai ales de unul care joacă la jocurile de noroc. Nu se putea plânge, Ward nu mai încercase să i se apropie, dar câteodată o privea destul de ciudat. Din cauza aceasta şi din cauza reacţiei ei, când el se apropia de ea, Serena nu putea avea încredere în el. Prefera să-şi poarte singură de grijă.

— Bănuiesc că te-ai gândit să pui lăbuţa pe unul dintre noii milionari. Să ştii că concurenţa e foarte mare.

Serena ignoră ironia din glasul lui.

— Îmi închipui.

— Dacă chiar ai de gând asta, spuse el încruntându-se, eu te sfătuiesc să-ţi procuri cât mai repede o nouă garderobă. Oricât de bine ţi-ar sta ca fiinţă părăsită, bărbaţii bogaţi preferă femeile care nu arată de parcă ar fi ieşit de la orfelinat.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse ea cu dispreţ. Mai ai şi altele?

— Da. Ai putea să-ţi începi vânătoarea în Broadmoor Casino, în afara oraşului. Ţine-te departe de cartierul de distracţii. E adevărat că bogătaşii se duc acolo, dar iubitele şi le procură

de altundeva. De ce să ia ceva folosit, dacă pot cumpăra şi ceva nou din alte locuri?

Serena roşi până-n vârful nasului şi întoarse capul în altă direcţie.

— Sigur, spuse ea puţin răguşită.

El prinse deodată hăţurile calului ei şi o privi în ochi.

— Ai roşit, spuse el nedumerit.

— Da, din cauza furiei. N-am nevoie de sfaturile dumitale, care să-mi spună cum să mă port.

— Nu, spuse el, şi se îndreptă în şa. Probabil că nu. Dar tu m-ai întrebat.

Ajunseră la pensiunea de care pomenise Ward, opriră şi el îi dezlegă valiza de pe cal.

— Aici sigur ai să găseşti o cameră.

Era adevărat. Patroana, o văduvă dolofană cu şuviţe gri în părul roşcat şi cu sâni foarte mari, veni de cum auzi soneria. Ochii îi străluciră când îl zări pe Ward şi ea îl salută cu bucurie:

— Ward, pe unde mi-ai umblat? E mult de când nu te-ai mai aşezat la masa mea. Mi-am dorit mereu să-ţi aşezi cizmele mai degrabă sub patul meu, dar din moment ce nu se poate, mă mulţumesc şi cu prima variantă!

Un rânjet alungă expresia întunecată de pe chipul lui Ward, în timp ce-i răspundea la îmbrăţişare.

— Dacă aş avea mai mult timp, m-aş ocupa de

ambele variante, glumi el. Nu vreau să te jignesc cu un mic aperitiv.

— Hai, taci! Ai fost mereu un mare mincinos. Ce vânt te-aduce iar pe aici?

— Tu, iubito!

— Auzi la el! spuse văduva şi-i făcu Serenei cu ochiul, apoi se uită la cer. Şi mai ce, nesuferitule?

— O treabă cu Nathan Benedict.

— Ei, în cazul ăsta nu te pot ajuta, n-am contacte cu nobilimea de aur. Dar cred că Benedict e-n Cripple Creek acum şi îşi face o casă mare, mare.

— Trebuia să vină aici la o conferinţă a posesorilor de mine. Şi dacă vrei cumva să ştii, dacă m-am îmbogăţit, să ştii că am să te dezamăgesc. Am câteva motive să iau parte la conferinţă, dar un filon de aur adevărat tot n-am găsit încă.

— Ce să-i faci, spuse văduva în chip de consolare Dar n-o să mai dureze prea mult. Şi-atunci n-o să mai poţi rezista iscusinţelor mele de seducătoare! Poate că ar fi cazul să-mi faci şi mie cunoştinţă cu tânăra doamnă, te rog.

— Domnişoara O'Hare, Serena Walsh. Această tânără doamnă este motivul vizitei mele. Are nevoie de o cameră.

Văduva se uită de la unul la celălalt.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc, spuse Ward, ridicând din sprâncene. Nu sunt protectorul ei.

— Da, da, sigur că nu, diavole! Haide, intră draga mea, să vedem ce putem face pentru tine. Se pare că ai fost pe drum în ultimele zile.

— Dacă ai o cameră pentru Serena, atunci o las în grija ta acum. Fără mine de faţă, poate c-o să-ţi spună povestea vieţii ei.

Văduva îi aruncă o privire cu o furie prefăcută.

— Ne descurcăm noi şi fără tine. Du-te la conferinţa ta.

Serena se opri în mijlocul scărilor şi se întoarse încă o dată spre Ward Dunbar.

— Dacă cumva n-o să ne mai vedem, aş vrea să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt că m-ai luat cu dumneata. Fără ajutorul dumitale poate că n-aş fi reuşit.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse el cu Ironie, dar şi cu ceva admiraţie în privirea lui verde. Dar nu te grăbi cu despărţirea. Oraşul e mic.

Se mai uită o vreme la ea, parcă gândindu-se dacă o va mai vedea vreodată sau nu, apoi scutură din cap şi plecă.

Camera în care o Introduse văduva era confortabilă, cu podea curată şi covoare împletite, un pat din fier şi poze sepia pe pereţi. Serena privi mulţumită în jur şi se întoarse apoi

spre văduvă.

— Aş vrea să vă spun din capul locului, doamnă O'Hare, că nu-mi pot permite camera aceasta decât pentru vreo două zile, dacă nu îmi găsesc repede o slujbă.

— Nu-ţi face griji. Prietenii lui Ward Dunbar au mereu credit la mine.

— Dar n-aş vrea să am obligaţii faţă de domnul Dunbar.

— Asta-i foarte isteţ, draga mea. Dar dacă cumva crezi că el s-ar putea folosi de tine pe nedrept, să ştii că nu-l cunoşti. În Ward am încredere mai multă decât în oricare alt bărbat. Aş putea să-ţi povestesc atâtea – păi dacă n-ar fi fost Ward, de când a murit bietul meu Olven acum doi ani, într-un accident în mină, aş fi şi-acum la spălat de podele, pe undeva printr-un local. Facem mereu glume şi chiar şi pentru asta şi-ar fi putut găsi o tinerică frumoasă. Iar din casa asta ar fi putut face cu totul altceva decât o pensiune. Dacă ar fi vrut, aici s-ar fi instalat alcoolul şi femeile şi m-ar fi făcut matroană, şi mi-ar mai fi cerut şi din venit. Dar el nici nu s-a gândit la asta! Nu, a plătit şi în loc să încaseze acum profitul, mă lasă să-mi plătesc casa din banii ăştia.

— Poate ştia că n-aţi fi acceptat o asemenea slujbă.

— Domnul să te aibă-n pază, copila mea! De

ce gândeşti aşa? N-aş fi avut de ales, chiar dacă mi-ar fi fost foarte greu. La ce-ţi foloseşte virtutea, când simţi că mori de foame?

Firea sinceră a femeii îi plăcu Serenei. Zâmbi şi spuse în cele din urmă:

— Este – este un bărbat straniu.

— Are şi de ce. În prima lui iarnă în Cripple Creek eu l-am îngrijit, când a zăcut la pat din cauza unei pneumonii. Şi când cuiva îi merge prost, afli o grămadă de lucruri de la el. Ward Dunbar e un om bun, care câteodată încearcă să uite ce l-a făcut să fie aşa cum e. Câteodată, când nu mai poate, când nu mai rezistă, se-apucă să demonstreze că e mai rău decât în realitate, dacă mă-nţelegi ce vreau să spun. Nu, văd eu că nu prea mă înţelegi. Nici eu nu mă înţeleg câteodată.

Serena îşi coborî privirea.

— Şi cum aş putea să găsesc aici ceva de lucru?

— Asta s-ar putea să fie destul de greu. Multe din femeile minerilor se descurcă în calitate de spălătorese, femei de serviciu şi chestii asemănătoare. Iar în birouri stau bărbaţii cărora viaţa de căutător de aur le e prea grea.

— Gătitul şi curăţenia sunt în ordine. Îmi place să muncesc.

— Cel mai simplu ar fi, spuse doamna O’Hare zâmbind, să rămâi la mine, până când va veni unul dintre tinerii muncitori să te ia de nevastă.

La frumuseţea ta, n-o să dureze prea mult. Din soiul acela de femei care nu vor de la bărbaţi decât banii sunt foarte multe.

Serena îi fu recunoscătoare văduvei că nu o luase drept una dintre cele din urmă.

— Am să mă gândesc şi la asta.

— Nu-i nicio grabă. Deci, fă-te comodă. Probabil că vrei să te speli mai întâi. Am să umplu cada din baia de la capătul coridorului. Şi poate că după aceea ai vrea să mănânci ceva.

După ce dispăru văduva, Serena rămase pe gânduri. Văduva se înşela, era foarte mare grabă. Poate că avea doamna O'Hare încredere în Ward Dunbar, dar Serena nu voia să aştepte până când Ward o va lua în posesie. Vorbele sale, înainte de plecare, prea sunaseră a avertizare.

Câteva ore mai târziu, după marşul prin oraş, Serena nu mai era chiar atât de optimistă. În afară de câteva oferte cu subînţeles, nu reuşise să găsească nimic de lucru. Doamna O'Hare avusese dreptate. Erau mai mulţi şomeri decât locuri de muncă.

Odată cu seara începură să se închidă şi magazinele. Dar Serena îşi îndreptase acum atenţia asupra hotelurilor şi pensiunilor cu geamuri luminate. Însă nici aici nu avu noroc. Nu exista niciun loc de muncă pentru ea. O muiere bătrână o întrebase dacă are experienţă în încălzitul paturilor. La început Serena nu

pricepuse, abia după câteva secunde realiză sensul şi ieşi cât putu de repede.

Se întunecase. Pe drum nu se mai aflau decât indivizi dubioşi, fără o ţintă anume, care fluierau în urma ei. Serena se dădu bătută. Era timpul să termine cu căutarea. Cu cât se făcea mai târziu cu atât atrăgea atenţia mai mult. O femeie serioasă nu se plimbă singură la ora asta. Deci, cel mai bun lucru era să se întoarcă la pensiune.

Era atât de obosită. Trebuie că mersese mile întregi şi stătuse în faţa a *nenumărate* tejghele prăfuite. Baia de după-amiază o răcorise puţin, dar oboseala lungului drum nu trecuse încă. Ar fi trebuit să mănânce ceva după cum îi propusese doamna O'Hare. Dar ea a vrut neapărat să demonstreze că va găsi ceva de lucru. Se înşelase amarnic.

Mersese destul de mult. Credea că se află pe o stradă care duce spre pensiune, dar casele de aici păreau mai mari. O luase probabil greşit. Serena se opri şi se întoarse. Din întuneric se auzi un zgomot. O secundă mai târziu apăru o pisică, gudurându-se pe lângă picioarele Serenei.

Tânăra râse uşor nesigură şi porni mai departe. Pisica o urmă, apoi dispăru în noapte. Serena întinse pasul.

Pe întuneric nu se mai descurca acum deloc. În faţa ei, puţin mai încolo, zări o stradă principală luminată. De-acolo avea să găsească

drumul înspre casă.

Din direcţia opusă venea înspre ea un individ scund şi lat, bărbos, în costum şi cu o pălărie care-i făcea capul prea mic. Mâinile cărnoase îi atârnau până aproape de genunchi. Când se apropie, Serena observă că tipul se uita la ea. Ea îşi întoarse privirea şi încercă să treacă cât mai departe pe lângă el. Intensitatea privirii lui îi dădu fiori Serenei. Bărbatul avea un mers uşor clătinat şi părea să folosească toată lăţimea trotuarului, fără a-i face şi ei loc. Serena coborî în stradă.

— Hei, aşteaptă fetiţo! Încotro aşa grăbită?

O prinse cu degetele puternice de braţ şi o opri din drum.

Serena se stăpâni să nu ţipe şi se sprijini cu o mână de pieptul lui rotund, ca să nu-şi piardă echilibrul. Individul era învăluit într-un nor de alcool, transpiraţie şi apă de colonie şi emana o căldură animalică. Serena spuse calmă:

— Asta nu-i treaba dumitale. Dă-mi drumul!

— Nu vreau. Eşti cea mai dulce puicuţă pe care am văzut-o în seara asta. Fii drăguţă cu bătrânul Otto şi-o să ne amuzăm amândoi pe cinste.

Serena ştia că n-are niciun sens să-i explice că ea nu era o târfă. Nu-i trecu prin minte decât un singur pretext:

— Nu, te rog, sunt aşteptată.

— Asta nu mă interesează. N-am mai întâlnit demult ceva atât de provocator. Am ceva pentru tine şi ai s-o primeşti cu sau fără voia ta.

Încercă să o tragă cu el. Serena se apără, dar bărbatul o prinse de talie, o ridică în braţe. Ea încercă să-l lovească cu picioarele, cu coatele, să prindă ceva aer, ca să poată ţipa. Îşi simţi pulsul în urechi. Deodată Otto se împiedică, cineva îl împinsese de la spate. Otto îi dădu drumul, Serena căzu, el se împiedică de picioarele ei înjurând şi se întoarse energic spre atacatorul său. Serena se întoarse şi ea, dar nu văzu decât un pumn în bărbia lui Otto, căruia îi căzu imediat pălăria pe stradă.

— Ridică-te, femeie, răsună vocea dură şi binecunoscută. Te-am salvat din ghearele acestui fiu al Satanei şi-am să te duc acum acasă ca pe o oaie rătăcită.

Serena zări surâsul drăcesc al lui Elder Greer.

— Tu, şopti ea.

— Când mi s-a spus că ai ajuns în sfârşit, a trebuit să te caut. Chiar dacă erai la un alt bărbat. A fost voinţa lui Dumnezeu să-ţi vin chiar eu în ajutor.

Mormonul n-ar fi trebuit să-şi ia privirea de la tipul pe care-l pocnise. Cu un urlet de taur, beţivul se năpusti asupra lui Elder Greer şi-l nimeri cu pumnul în plină faţă. Greer căzu cu spatele pe caldarâm, rămase acolo cu nasul şi cu

buza sângerânde.

Otto învingătorul grohăi satisfăcut şi se apropie de Serena clătinându-se. Pe chipul lui se citea o poftă nemărginită, gura i se schimonosise într-un rânjet îngrozitor.

Serena se ridică iute în picioare. Auzi apropiindu-se o trăsură. Şansa ca vizitiul să-i sară în ajutor era mică, dar exista totuşi. Se retrase prudentă spre stradă.

Deodată Otto se repezi spre ea. Serena făcu un pas mare înapoi, dar piciorul îi alunecă pe marginea trotuarului. Otto o prinse de o bucată de fustă, Serena se trase ţipând şi auzi cum cedează materialul, rupându-se. Acum era liberă, se întoarse, lăsă şalul în mâna beţivului şi o luă la fugă.

O voce de bărbat strigă puternic. Caii se ridicară pe picioarele din spate şi o potcoavă o nimeri pe Serena în umăr, doborând-o la pământ. Înainte să-şi poată reveni, două braţe puternice o prinseră de talie şi o repuseră pe picioare. Serena se zvârcoli, dădu din picioare, se luptă cu toate puterile.

Deasupra ei se auzi un pocnet de bici. Bărbatul care o ţinea urlă de durere. Când pocnetul se auzi din nou, Otto o eliberă pe Serena şi se întoarse furios spre noul lui adversar.

Era Ward Dunbar. Stătea în mijlocul străzii, o siluetă înaltă într-un frumos costum de seară din

catifea şi saten. Albul cămăşii strălucea în lumina slabă. În mâini ţinea un bici, în spatele său zăcea un joben mătăsos, pe care îl pierduse probabil când sărise din trăsură.

Caii fremătau neliniştiţi şi trăsura alunecă o bucată înapoi. Ward se uită la vizitiul negru în livrea. Se asigură că acesta era în stare să ţină caii în frâu şi se întoarse din nou spre Otto şi Serena.

— Dunbar, de ce-ţi bagi nasul în treburile mele? dori să ştie furios Otto, masându-şi dâra roşie de pe frunte.

Ward Dunbar îi aruncă bărbatului o privire plină de dispreţ şi întinse mâna:

— Serena, spuse el.

Serena făcu un pas şovăitor spre el şi când văzu că Otto nu protestează, se retrase repede în spatele lui Ward. Braţul său liber o cuprinse de după umeri şi atingerea aceasta îi dădu Serenei fiori. Cu mâini tremurânde încercă să-şi acopere sânii, care-i ieşeau acum de sub rochia sfâşiată. Nu mergea. Şalul îi zăcea pe jos lângă Otto, dar nu se putea hotărî să părăsească braţul jucătorului pentru a-şi recupera şalul. Îşi încrucişă braţele peste piept şi încercă să nu mai tremure. Ward aruncă biciul vizitiului, îşi dezbrăcă haina şi i-o puse Serenei pe umeri.

— Aşa stau deci treburile! strigă Otto, aruncându-şi capul pe spate. De unde mama

dracului să ştiu eu? Am văzut-o pe stradă şi credeam că e o pradă uşoară.

— Problema ta, spuse Ward pe un ton de gheaţă. Mai fă asta o dată şi te biciuiesc până mori.

O expresie hidoasă apăru pe faţa lui Otto. Ridică mâna.

— Gata, am priceput. Dar micuţa e o bucăţică bună. E ceva deosebit sau o iei cu tine la Pearlie? Dacă o duci la bordel, sunt gata să plătesc oricât să mi-o dai mie primul.

Serena nu ştia exact ce-i un bordel, dar îşi putea imagina şi se lipi şi mai tare de Ward.

— Îmi pare rău, dai e a mea.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi lăsat-o în pace, spuse Otto. Dar sper că ştii ce faci. Pearlie n-o să fie prea încântată dacă te-ntorci cu alta.

— Da, nu-i aşa? spuse Ward şi ridică din umeri. Lasă pe seama mea problema asta.

O strânse pe Serena mai tare. De când afirmase că e a lui, parcă chiar o luase în posesie. Serena dori să protesteze, dar ceva o împiedica.

— Dar dacă cumva te plictiseşti de ea…

— Asta nu-i foarte probabil, spuse Ward pe un ton dur şi nerăbdător; se întoarse spre trăsură şi o ajută pe Serena să urce. Atunci se auzi un strigăt slab.

— Serena!

Era Elder Greer.

— Nu te duce! Ajută-mă!

Ward o prinse ferm de braţ.

— Nu privi înapoi, spuse el când o văzu ezitând.

Apoi Serena se află pe capră între vizitiu şi Ward. Ward o cuprinse de după umeri, vizitiul pocni din bici şi caii se puseră în mişcare.

Bătrânul mormon strigă furios în urma ei:

— Târfă! Căţea! Isebel!

Serena îşi acoperi urechile cu mâinile, închise ochii şi îşi îngropă faţa în umărul lui Ward Dunbar. Nu privi înapoi.

CAPITOLUL 4

Trăsura hurducăia pe străzi în sus şi în jos. Bărbaţii vorbeau, Serena nu-l asculta. Îşi simţea trupul de parcă ar fi fost bătută, iar în interior avea o tensiune fantastică. Bărbatul de lângă ea transmitea căldura sa trupului ei îngheţat. Serena stătea nemişcată.

În cele din urmă trăsura opri în faţa unei clădiri pe care scria: „Trenul de Florence şi Canon City”. Uşa de sticlă era împodobită cu iniţiale aurii. Era încă lumină înăuntru şi se vedeau oameni lucrând.

Nu se zărea niciun tren. Şinele goale se pierdeau în întunericul din afara oraşului. Pe o şină alăturată se aflau câteva vagoane de marfă şi un impresionant vagon albastru închis cu ţinte de alamă şi ornamente aurii.

— Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit aici? întrebă Serena cu obrajii îmbujoraţi, ţinându-se bine de haina lui Ward. Credea că trăsura o va duce la pensiune

Vizitiul coborî, se duse la vagonul cel strălucitor deschise uşa şi dispăru înăuntru. Lumina se aprinse în spatele perdelelor grele.

— Nathan Benedict, omul cu care m-am întâlnit în seara asta, posedă o importantă parte a acestei linii. Mi-a oferit spre Cripple Creek vagonul lui particular. Va fi ataşat în noaptea asta

de trenul care vine din Denver. Când trenul se întoarce, aduce vagonul înapoi la Colorado Springs.

— Înţeleg. Este – este foarte comod acest mijloc de transport.

O dureau palmele, pe care şi le julise când căzuse. Îşi privi zgârieturile sângerânde.

— Da, e foarte plăcut. Şi caii vor merge cu vagonul pentru animale.

— Şi trăsura?

— E tot a lui Nathan.

Serena voia să câştige timp pentru a-i pune cât mai diplomat întrebarea esenţială. Dar înainte de a-şi găsi cuvintele, vizitiul se întoarse şi spuse:

— E totul gata, sir, aşteptând ca ei să coboare din trăsură.

Ward sări jos şi se întoarse spre Serena, pentru a o ajuta să coboare. Ea îl fixă muşcându-şi buza de jos:

— Nu-i nevoie să cobor aici, spuse ea uşor răguşită.

— Ba da, e foarte nevoie.

Vântul nopţii îi ciufulea părul saten, în timp ce Ward aştepta răbdător şi neînduplecat cu mâna întinsă.

— Aş prefera să mă întorc la pensiune.

— Nathan mi-a lăsat indicaţii stricte ca trăsura să se întoarcă la hotel, ca să-i ducă şi pe ceilalţi oaspeţi acasă.

— Birjarul îşi drese glasul.

— Jocul de poker al domnilor probabil că va mai dura o bucată de vreme, sir. Domnul Benedict nu cred că ar avea ceva împotrivă, să...

— Nu-i nevoie, i-o tăie Ward. Mulţumim.

Vizitiul îşi aşează chipiul pe cap, salută şi se căţără pe capră.

Serena tot îl mai fixa pe Ward.

— Ştiu ce ai de gând, dar trebuie să mă întorc la pensiune. Doamna O'Hare o să-şi facă griji.

— Îi trimitem mâine o telegramă din Cripple Creek şi-i spunem să ne trimită valiza ta cu primul tren.

Serena nu mai gândea limpede, îi era frig, de când Ward coborâse de pe capră. Spuse totuşi:

— Nu, nu pot.

— Va trebui să poţi, spuse el prinzând-o de braţ şi adăugă: Ai nevoie de cineva care să te apere, căci altfel ai să ajungi în noroi şi-ai să-i iei pe toţi care vor veni.

O trase spre el, o prinse de talie şi o coborî. Când picioarele ei atinseră pământul, Ward se aplecă, îşi trecu braţul pe sub genunchii ei şi o luă în braţe.

Serena tresări speriată. Dar purtarea lui Ward era atât de ciudată, încât nu ştia dacă are vreun motiv de nelinişte. Dacă ţipa acum, situaţia nu avea să i se îmbunătăţească, o învăţase din experienţele pe care le trăise până atunci. Deci

rămase nemişcată în braţele lui Ward, când el urcă scările vagonului şi împinse uşa cu umărul.

Interiorul vagonului era foarte luxos: covor gros, albastru, catifea şi mătase peste tot. La capătul celălalt al vagonului se afla o uşă, care ducea spre o mică bucătărie. Ward se apropie de o a doua uşă, o deschise cu umărul. În spatele ei era un mic dormitor. Un pat auriu cu perne colorate părea să ocupe tot spaţiul, eclipsând scaunele micuţe şi noptierele elegante cu veiozele lor.

Serena înlemni, se cramponă de cămaşa lui Ward. Degeaba. El se apropie de pat şi o aşează pe pătura lucioasă.

— Nu, Ward... spuse ea văzând dorinţa ce i se citea pe chip, încălzindu-i privirea verde şi gânditoare.

— Ştiu că nu vrei, dar tot e mai bine decât ce era să ţi se întâmple. Nu sunt eu un baron al argintului sau un rege al aurului, dar nu sunt nici chiar sărac.

— Nu mă-nţelegi:

— Înţeleg că te vreau. Pur şi simplu nu mai pot uita gustul tău. M-am uitat azi la tine şi m-am gândit că eşti una dintre femeile acelea care vrea să-şi Găsească norocul printre căutătorii de aur şi pe care o s-o uit de cum n-o s-o mai văd. M-am înşelat. Mi-am dat seama deja după vreo oră, iar când te-am văzut pe mâna lui Otto, am fost sigur.

Eram în stare să-l omor, încet şi în chinuri.

— Nu face asta! Nu-i corect! strigă ea.

— Zău? Am zis că eşti a mea. Şi vei fi a mea, o zi, o săptămână, o lună – până când am să mă satur de tine. Nimeni şi nimic nu mă va împiedica. Mai târziu, când o să-mi treacă, poţi să faci ce vrei. N-am să te opresc.

— Nu, nu pot...

— Ba poţi foarte bine, o întrerupse el cu glas aspru. N-am silit niciodată o femeie, dar cu tine am să fac o excepţie, dragă Serena!

Gura sa se aplecă fierbinte peste a ei, căutând ceva dulce şi moale. Serena încercă să se ferească, dar pernele din jurul ei nu-i permiteau. Îl lovi, se apără, fără succes. Presiunea buzelor lui crescu şi limba lui străbătu cu mişcări intime linia de apărare. Serena se încordă şi reuşi să ridice un genunchi. Reuşi astfel să i se sustragă lui Ward. Se târî de-a latul patului.

Dar n-o ajută cu nimic. Părul ei lung rămăsese sub braţul lui. Înainte ca ea să poată rezolva această problemă, Ward o prinse de picior, o trase înapoi şi-i ridică în acelaşi timp fusta, dezvelind pulpele albe ca marmura. Serena scoase un suspin şi îl prinse de mâna ce explora. Ward se aplecă asupra sânilor dezgoliţi de rochia sfâşiată. Se sprijinise în cotul drept şi prinsese braţul ei stâng sub greutatea sa. Serena nu se putea împotrivi dezmierdărilor lui decât cu o

singură mână. Strânse din dinţi, părăsi mâna sa de pe coapsa ei şi îşi înfipse degetele în părul lui.

Geamătul lui de durere când ea trase puternic o satisfăcu, dar în acelaşi timp mâna lui urca tot mai mult pe pulpele ei.

Niciodată nu fusese atinsă astfel. Era Insuportabil. Îi dădu drumul, încercă să-l împingă. Nu se va lăsa luată prea uşor. Nu se lăsase supusă de Elder Greer şi nici acestui bărbat nu-i va fi foarte uşor.

Dar puterea bătrânului mormon se diminuase în timpul luptei. Cu jucătorul acesta era altfel. Cu o mişcare iute, Ward o prinse de încheieturile mâinilor şi I le duse la spate, apoi o împinse din nou în perne. Piciorul lui se afla peste al ei, făcând Imposibilă orice mişcare. Ochii lui plini de pasiune erau deasupra ei, Iar buzele sale coborâră din nou mânioase, dar totuşi tandre. Cu o mână îi ţinea mâinile, cu cealaltă îi rupse cămaşa şi-i cuprinse sânii. Ea tresări şi o trecură fiori de împotrivire combinată cu plăcere. Sărutul lui deveni mai provocator, atingerile mai Insistente. Ward îi sfâşie încă o bucată din rochie, Serena simţi cum este eliberată de fâşiile de material şi se zbătu disperată încoace şi încolo.

Pe el asta nu părea să-l deranjeze. Aerul răcoros atinse pielea Serenei. În contrast cu acesta, buzele lui Ward erau fierbinţi pe drumul lor în jos, sărutându-i valea dintre sâni. Şi când

gura sa cuprinse unul dintre sfârcurile tari, raţiunea Serenei se blocă. Explodă în mii de bucăţi, împrăştiindu-se în spaţiu. Pe de o parte I se părea insuportabil, nu voia să accepte ce tocmai i se întâmpla, pe de altă parte senzaţiile acestea o excitau grozav.

— Ward, nu, şopti ea foarte slab. Te rog, nu…

El îi opri vorbele cu gura, în timp ce-i ridica jupoanele peste şolduri. Serena fu străbătută de fiori, când îi simţi genunchiul între picioare. Mâinile sale îi mângâiau trupul, rotunjimile, cu insistenţă şi pasiune.

Atingerea lui încetă brusc Aproape de leşin, Serena îi auzi dezbrăcându-se. Ar fi putut să fugă acum, dar dorul de el era mai puternic.

Şi nu dură mult. Ward se întinse peste ea. Ea se încordă, când îi simţi sexul puternic şi căutător. Încercă să se sustragă. Îşi propti palmele de pieptul lui Ward. Braţele lui o cuprinseră, o ţineau, o strângeau, îi ridicară şoldurile. Ward se încordă şi cu o singură mişcare a şoldurilor pătrunse în ea.

Serena simţi cum i se taie respiraţia; durerea o săgetă în tot trupul. Din ochi îi ţâşniră lacrimi, care o luară pe obraji în jos.

Ward încremeni.

— Serena, şopti el cu o expresie de durere pe chip.

Ea oftă, de parcă această revelaţie a lui

reuşise să-i elibereze din nou respiraţia. Ward îşi reveni, pătrunse din nou în ea transmiţându-i o senzaţie de căldură în interior. Serena o simţi ca un sentiment de trezire la viaţă. O trecură fiori de plăcere, când mişcările dorinţei lui se intensificară. Nu mai opunea rezistenţă. Gândirea ei se retrase nedumerită, abandonând trupul bărbatului, căci nu mai avea rost să se apere.

El alunecă de pe ea, dar nu-i dădu drumul. O mângâie cu dragoste pe păr. Oricât de aproape era trupul lui, gândurile păreau că-i sunt departe.

Ward oftă.

— Îmi pare rău, Serena. N-am nicio scuză, în afară de faptul că n-am mai întâlnit demult o femeie care să spună adevărul.

Ea se depărtă de el.

— Nu-i nimic, spuse cu glas înăbuşit. Dacă n-ai fi fost tu, probabil că ar fi fost Otto.

Trecură câteva secunde.

— O atitudine raţională, spuse el. Să înţeleg că mă consideri puţin superior lui Otto?

— Dacă vrei...

— Nu vreau! Ţi-am mai spus că eu...

— Da, ştiu, tu nu sileşti femeile la nimic!

Serena se întoarse, se depărtă de el şi mai tare, îşi aruncă perdeaua părului negru pe spate. Mişcarea aceasta îi dezvălui sânii plini şi mândri şi rotunjimea perfectă a şoldurilor.

Ward se uită în tavan.

— Încep să cred că m-am înşelat şi mai tare decât am crezut la început.

Asta m-ar bucura! spuse Serena tăios.

— Te cred. Totuşi, rămâne problema: ce se va întâmpla acum cu tine?

— Nimic nu se va întâmpla! Mă descurc eu!

— Aşa cum te-ai descurcat şi până acum?

— Drăguţ din partea ta să mi-o aminteşti.

— Dar e adevărat.

Avea dreptate. Serena tăcu şi începu să-şi caute hainele. Ward se aplecă peste marginea patului şi ridică o grămăjoară de material.

— Asta cauţi?

Ea îl privi cu venin, îi smulse rochia şi jupoanele din mână şi le scutură. Rochia era ruptă de tot. Serena o cercetă disperată.

— Nu-ţi face griji, am să-ţi cumpăr alta, spuse el cu o urmă de nerăbdare în glas.

Ea îl privi mânioasă.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic de la tine.

— Nu crezi că exagerezi?

Ward se întinse ca o felină mare şi o privi interesat.

— Nu, spuse ea vitează.

— Eu da. Şi ideea mea de dinainte mi se pare la fel de bună.

Ea se strâmbă, dar nu-l privi în timp ce se îmbrăcă.

— Vrei să mă iei cu tine în Cripple Creek.

— Cam aşa. Din moment ce-ai fost atât de drăguţă să spui că mă preferi lui Otto sau oricăruia altul, am să te păstrez lângă mine.

— N-am spus aşa ceva!

— Ai fugit de Otto şi de bătrânul mormon, acum trebuie să mă părăseşti şi pe mine, nu-i aşa?

— Am încercat, spuse ea, chinuindu-se să-şi înnoade cumva fâşiile stofei.

El întinse mâna după ea, dar se opri.

— Da, aşa e. Iartă-mă. Voiam să spun doar că după ploaia cu grindină ai rămas la mine – şi în seara asta. Acum stai aici şi faci o mutră de parcă aş fi cea mai odioasă fiinţă creată vreodată de Dumnezeu, dar tot nu fugi.

— Doar nu pot să – să ies goală.

— Dacă ţi-ar fi cu adevărat frică, ai putea.

— Credeam c-ai înţeles că vreau să fiu lăsată în pace. Şi acum – la ce mi-ar mai folosi să fug?

— Exact, spuse Ward; se ridică într-un cot şi o prinse de mână. Acum nu mai ai nimic de pierdut, dar multe de câştigat. Eu îţi pot oferi siguranţă şi confort şi asta nu-i de trecut cu vederea.

— Pentru cât timp? întrebă ea cu reproş în glas. O zi, o săptămână, poate o lună?

— Atât cât ai nevoie.

Vorbele îi păreau sincere, privirea îi era hotărâtă. Dar cum să accepte ea un asemenea

concubinaj? Ward nu pomenise nimic de căsătorie. Şi nici ea nu voia de fapt asta, dar educaţia ei nu permitea altceva. Spuse deci hotărâtă:

— N-am nevoie de nimic de la tine.

— Atunci e vina ta, spuse el încet.

Poate că ar fi spus mai multe, dar se auziră bătăi în uşă.

— Acolo e o baie, explică el pe scurt şi arătă spre o uşă, lângă pat.

Se re na dispăru în baie.

Aceasta era la fel de luxoasă ca şi restul vagonului. Vana era îmbrăcată în lemn fin de mahon, robinetele erau din alamă, chiar dacă din ele nu curgea decât apă rece.

Prosoapele erau turceşti, de un albastru închis şi erau brodate cu monograma posesorului. Propria ei faţă, destul de palidă, preferă să nu şi-o privească în oglinda de peste chiuvetă.

Ce să facă? Să rămână sau să plece? Putea să meargă cu Ward, în calitate de... însoţitoare, alt cuvânt nu găsea... sau putea să se întoarcă la pensiune cu intenţia de a-şi găsi ceva de lucru, însă fără prea mari speranţe. Prima posibilitate îi oferea siguranţă, hrană şi un acoperiş deasupra capului – pentru un timp. Cealaltă îi oferea respectul de sine, dar tot pentru un timp, un timp foarte scurt, până când nu va mai putea plăti pensiunea. Dacă mergea cu Ward trebuia să

accepte îmbrăţişările lui. Dacă nu, va trebui poate să cedeze insistenţelor altor bărbaţi. Cum spusese şi doamna O'Hare: cu virtutea mori de foame.

Virtute. Avea impresia că în ultimele trei zile îi fusese răpită bucată cu bucată. Sufletul îi era la fel de rănit ca şi trupul. Se simţea vulnerabilă, o pradă uşoară. În starea aceasta nu era deloc sigură că nu va ceda ideii de a supravieţui datorită trupului. Şi atunci nu era mai bine să aleagă un singur bărbat în loc de mai mulţi? Nu, nu putea fi atât de slabă. Doamna O'Hare o va ajuta. Sau nu? Văduva fusese atât de sigură că Ward este un om bun. Sărmana, se înşelase.

Trebuia să facă ceva. Trebuia să existe o ieşire.

— Serena?

Ward ciocăni încet la uşă. Serena zări un halat de baie albastru. Se dezbrăcă de rochie şi îmbrăcă repede halatul.

— Ce este? întrebă ea sec.

— Poţi să ieşi.

Serena ieşi îmbrăcată cu un halat bărbătesc, mult prea mare pentru ea. Îşi suflecă mânecile, părând că-l ignoră pe Ward.

Ward schiţă un zâmbet şi-i scoase Serenei părul greu din gulerul halatului.

Serena tresări nervoasă. El retrase repede mâinile.

Ea înghiţi în sec şi întrebă:

— Cine a fost?

— Vizitiul lui Nathan. Ne-a adus un coş şi salutările stăpânului. Nathan probabil s-a gândit că mi-e foame, mai ales dacă am şi un musafir.

Serena ignoră tonul ironic.

— Drăguţ din partea lui. Vizitiului i»-o fi părut probabil că arăt foarte flămândă.

Ward se întoarse spre ea.

— Ţi-e foame?

Abia acum realiză Serena cât de foame îi era. Îl fixă pe Ward plină de îndoieli.

— Nu-i nimic deosebit în asta, spuse el rezervat. Nu înseamnă că eşti prost crescută.

— Nici nu m-am gândit la asta! explică ea mândră, dar recunoscătoare pentru remarcă.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi dimineaţă. Doamna O'Hare mi-a pregătit ceva înainte să plec, dar eu am vrut neapărat să-mi caut de lucru şi n-am luat decât vreo două îmbucături.

El aprobă din cap.

— Nu vrei să încheiem un armistiţiu în timpul mesei? Nu-i bine să iei hotărâri pe stomacul gol.

Serena găsi dubioasă seriozitatea aceasta a lui. Trebuia să fie foarte atentă. Dar de ce să nu mai mănânce încă odată cu el, la urma urmei?

În coş găsiră friptură de pui, sandvişuri cu unt, plăcintă cu mere şi o sticlă de şampanie.

Mâncarea mirosea foarte bine, Ward găsi în bucătărie farfurii, pahare şi tacâmuri. Deschise sticla şi se aşezară amândoi la o masă din salon. Ward se rezemă în scaun cu paharul în mână.

— Nu mănânci? întrebă Serena.

— Nu, nu acum. Uiţi că eu am mâncat deja.

Privirea ei rămase asupra vânătăilor, care începeau să prindă culoare la încheieturile mâinilor ei.

Apoi se uită în altă parte, îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl umplu din nou.

Serena gustă doar din şampanie. Era foarte răcoritoare, dar părea să o încălzească. Deşi friptura era extrem de gustoasă, Serenei îi veni greu să mănânce cu poftă, sub privirile examinatoare ale lui Ward. Pe cât putea, Serena încerca să nu se uite la silueta lui bine clădită, pe a cărui piept cădea lumina blândă a lămpii. Mai bine se uita prin salon la covoarele şi materialele scumpe cu care era tapiţat. Pe o sofa din lemn de mahon zări un obiect cunoscut.

— Şalul meu! strigă ea. Cum a ajuns aici?

— Vizitiul l-a recuperat odată cu jobenul meu în drum spre hotel. L-a scuturat cât a putut, dar se pare că degeaba.

Serena aprobă din cap. Oricât de prăfuit era şalul, îşi putea acoperi cu el rochia ruptă, până când intra în posesia valizei ei. Ciudat să se gândească la asta în timpul cinei, alături de un

bărbat aproape gol, dar după toate câte se petrecuseră între ea şi Ward nu mai conta acum.

Serena îşi drese glasul.

— Nu ţi-am mulţumit încă pentru că m-ai salvat din mâinile acelui Otto. Am fost foarte bucuroasă când te-am văzut.

— Ai „fost” bucuroasă? întrebă el cercetându-şi paharul. Păi da, asta-i probabil o descriere exactă a senzaţiilor tale momentane. Dar să ştii că n-am trecut întâmplător. Te căutam.

— Pe mine?

Serena părea uimită.

— Am părăsit hotelul mai devreme şi m-am dus la pensiune, unde doamna O’Hare m-a informat că nu te-ai întors încă. Am colindat străzile, imaginându-mi cum te târăşte careva în vreunul din bordelurile din Colorado Springs. I-am cerut lui Nathan trăsura şi am pornit iar în căutarea ta. Când te-am văzut apoi cu Otto, eram în stare să fac moarte de om.

Serena se gândi că asta explică într-o oarecare măsură purtarea lui.

— Apreciez renunţarea ta la poker în favoarea mea, spuse ea pe un ton intenţionat foarte indiferent. Probabil că pokerul înseamnă mult pentru tine.

— Pentru că conduc un cazino? întrebă el zâmbind. Jocul începea după conferinţă, dar oricum nu mă interesa. Şi-n afară de asta, am

avantaje în meseria mea. Dacă cineva vine la Eldorado trebuie să joc, dar în alte locuri...

Ward ridică din umeri.

Atitudinea sa era de înţeles. Pe Serena însă o uimea tonul ironic pe care le spunea. Mâncă tăcută în continuare, privind în jur. În cele din urmă întrebă:

— Omul ăsta, Benedict – e foarte mândru că e bogat? Peste tot era brodată monograma lui, chiar şi pe perdele.

Ward negă.

— Nu, nu în mod deosebit, chiar dacă Nathan se bucură de banii lui sau, mai exact, de lucrurile pe care le poate cumpăra. Majoritatea de-aici.

Ward descrise un cerc în aer cu paharul în mână.

— Le-a conceput nevasta lui, după ce au făcut bani. A murit însă, înainte ca vagonul să fie gata. Nathan a suferit foarte tare.

— Îl cunoşti de mult?

— Abia din 91, când am venit eu aici. Era chiar în perioada în care mina lui dădea foarte mult aur. Soţia lui a murit câteva luni mai târziu. Ne cunoaştem de fapt doar de trei ani, dar mie mi se pare o veşnicie.

Ward se ridică, se duse la dulapul cu sticluţe şlefuite şi-şi turnă un brandy. Se întoarse la locul lui şi-i turnă Serenel restul de şampanie.

Serena îşi stăpâni un căscat. Împinse farfuria

mai departe şi se uită la Ward. Se simţea foarte extenuată şi nu ştia de ce Ward bea atât de mult. Acesta studia ochii roşii şi cearcănele Serenei. Pentru a scăpa de privirea lui cercetătoare, Se re na ridică paharul şi începu să bea restul de şampanie.

El îi luă paharul din mână şi-i spuse aspru:

— Du-te şi culcă-te. Până trimit eu după trăsură, ca să te ducă înapoi la pensiune, mai durează. Profită de timp.

I-ar fi urmat propunerea cu cea mai mare plăcere, dar nu voia să recunoască cât de obosită şi de extenuată se simţea.

— Acum, am spus, mârâi el, până nu mă răzgândesc.

Serena se sculă încet şi se îndreptă spre dormitor, închise uşa în urma ei şi agăţă halatul la loc. Luă un săpun şi începu să se spele. Apoi luă o cârpă şi frecă pata roşie, pe care o lăsase pe pat. După ce pata ieşi, Serena agăţă pătura la uscat pe un scaun şi se băgă în pat, între cearşafuri.

Rămase câteva clipe trează, trecând în revistă tot ce i se întâmplase în ultimele două zile. Mormonii, întâlnirea cu Ward, Colorado Springs, Otto şi lupta sa cu bătrânul mormon, atingerea lui scârboasă. Şi din nou Ward, marele răzbunător, învingătorul posesiv, amantul pasionat şi tandru. Serena închise ochii, când îşi

aminti de durerea care pusese capăt fecioriei ei. Voia să simtă furie, necaz, ură. Dar nu reuşi să scoată din ea decât un oftat obosit.

Un urlet metalic şi ascuţit o smulse din somn. Scârţâit de frâne, şuieratul presiunii de aburi, gâfâitul unei maşinării mari. Vagonul lor tocmai fusese ataşat de trenul care mergea spre Cripple Creek. Serena nu afirmase că vrea să meargă cu Ward, dar acum era deja prea târziu. Furia îi dispăru repede. Nu fusese lăsată să aleagă. N-avea rost să se mai enerveze.

Se trezi din nou ceva mai târziu. Trenul se afla în mişcare. Nu era nici urmă de lumină în jurul ei. Dormitorul era cufundat în întuneric şi de undeva venea un curent de aer. Se auzea o uşă fluturând în curent.

Serena se ridică. Era uşa din spatele vagonului. Prin deschizătură se auzea glasul roţilor pe şine, maşinăria huruind. Afară Serena zări silueta unui om. Era Ward. Stătea fără cămaşă, pe platforma bătută de vânt şi plină de fum din spatele trenului.

Serena se îndreptă spre uşa deschisă.

— Ward? întrebă ea încet.

El se întoarse încet spre ea, îi recunoscu silueta, apoi se întoarse din nou cu spatele.

— Ce faci aici afară? Ai să răceşti. Vino înăuntru.

Ea se apropie de el şi îşi aşeză o mână pe

umărul său gol. Atingerea cu pielea lui îi provocă fiori.

El îi aruncă o scurtă privire.

— Minciuni, Serena, spuse el calm. Cât de mult ne minţim unii pe alţii. Eu am fost un gentleman mai demult – un cetăţean cinstit, care n-ar fi ezitat să împuşte un bărbat ce violează o femeie. Şi totuşi mi-am spus că încă sunt gentleman. Dar nu era adevărat. Ce merit eu pentru ceea ce ţi-am făcut, dulce Serena?

— Tu – a fost o eroare, şopti ea, făcându-i-se milă de el.

Deşi stătea drept şi vorbea dar, era destul de beat

Ward se întoarse încet spre ea.

— Cauţi cumva o scuză pentru mine?

— Nu, dar nu pot trece cu vederea nici peste motivele tale, dacă sunt importante.

El îşi aşează mâinile pe obrajii ei.

— Sunt foarte importante, spuse el cu glas blând. Da, sigur că aşa sunt. Dar pot ele motiva dorinţa mea de tine, dorul meu de a te avea încă o dată, deşi ştiu că ţi-am răpit nevinovăţia? Şi dorinţa asta de a te păstra lângă mine, deşi tu nu vrei. Ce fel de om mai sunt şi eu?

— Nu ştiu, răspunse ea simţind cum îi dau lacrimile.

— Poate că e bine să aflu cât mai repede…

O sărută uşor. Flacăra dintre ei crescu; în

timp ce buzele li se împleteau într-un joc erotic, flacăra deveni luminoasă şi vie, devorând toate sentimentele de vinovăţie şi îndoială dintre ei. Ward îşi îngropă mâna în părul ei negru şi des, în timp ce cu gura îi gusta buzele tremurânde, lăsându-i o dâră de sărutări fierbinţi pe bărbie, gât, decolteu. O mână alunecă peste spatele ei, apăsându-i şoldurile de ale lui. Pulsul ei crescu şi Serena se prinse de umerii lui laţi, simţindu-i muşchii puternici sub piele. Se aşteptase ca pielea lui să fie rece, dar se înşelase, pielea lui Ward frigea.

El o împinse în spate prin uşă, departe de vântul plin de fum şi de gălăgie. Capul ei se sprijinea de umărul său, părul îi cădea ca o perdea peste spate şi peste braţe. Ward îi ridică bărbia cu un deget, îi sărută pleoapele, apoi o prinse în braţe, o strânse cu dragoste şi se întinse cu ea pe patul răvăşit.

Încet, Ward o dezbrăcă de cămaşă şi se eliberă şi pe sine de pantaloni. Mâna îi cuprinse sânul, îi simţi bătăile inimii şi alunecă în jos peste abdomenul ei, ai cărui muşchi se încordară într-un straniu amestec de teamă şi nerăbdare. O strânse în braţe şi se lăsară amândoi legănaţi de ritmul monoton al trenului, sărutându-se. Buzele sale aveau gust de brandy, corpul îi era învăluit de prospeţimea aerului nopţii. Serena se simţi cuprinsă de o dorinţă ameţitoare. Strânsoarea

braţelor lui crescu. Mâinile sale o prinseră de şolduri. Serena nu mai simţi acum acea ruşine umilitoare. Sânii ei se împingeau în coastele lui, iar degetele îi mângâiau ceafa. Simţi că se deschide ca o floare, copleşitor, nu mai gândea nimic altceva. O duru încă foarte puţin când el pătrunse în ea, apoi însă realiză că primise singurul lucru care-i putea amplifica dorinţa crescândă. El pătrunse şi mai adânc în ea, mişcările îi deveniră mai repezi şi într-o explozie bruscă Serena se prinse cu putere de umerii lui, se încordă într-o plăcere fără margini, călărind pe un val şi se întoarse la realitate, abia când el se opri de tot.

Nu se desprinseră unul de celălalt, ci rămaseră înlănţuiţi, în timp ce trenul urca tot mai sus în muntele întunecat.

CAPITOLUL 5

Munţii Sangre de Cristo se conturau cu claritate pe partea de sud-vest a orizontului, părând totuşi misterios de îndepărtaţi. La nord se înălţau Rocky Mountains, iar la est Pikes Peak. Trenul îi dusese pe Wand şi pe Serena pe partea cealaltă a muntelui, în zona căutătorilor de aur.

Oraşul Cripple Creek se afla în adâncul unui vechi crater de vulcan. În afară de puţina iarbă de sus, de pe marginile craterului, nu vedeai decât pământ, gropi şi mine. În zona aceasta aurul nu se găsea ca în alte locuri. Aici nu se găseau bulgări de aur, precum în California în ,49, ci aurul apărea sub formă de aliaje cu argint sau alte minerale. Trebuiau săpate gropi verticale în stâncă, care să urmeze căile urmei de aur. Munca în mină era grea şi periculoasă şi cerea investiţii enorme – nu era o treabă de oameni săraci.

Acest soi de muncă în mină era motivul pentru care oraşul era împrejmuit de magazii şi clădiri înalte, care arătau ca locuinţele unor uriaşi. Străzile oraşului fuseseră pavate cu pietriş din mine. Şi pentru că acesta conţinea încă urme de aur, se spunea că aici aurul se găseşte la fiecare colţ de stradă.

Străzile săltau peste partea deluroasă din Interiorul craterului. Majoritatea caselor erau

construite din lemn cu frumoase ornamente aplicate pe faţada lor. Din când în când mai întâlneau şi câte o casă din cărămidă ca de exemplu hotelurile, dar casele de lemn dădeau oraşului un aer de duritate. De-a lungul străzii principale existau stâlpi de telegraf, multe magazine aveau prelate colorate sau reclame multicolore, iar aproape peste tot se ofereau camere mobilate pentru bărbaţi singuri.

Existau două străzi principale denumite după cei doi mari oameni, Bennett şi Myers, care înfiinţaseră oraşul în mijlocul păşunii lor. Pe Bennett Avenue erau băcănii, birouri, bănci, hoteluri, frizerii şi restaurante. Mai sus, la nord, erau şcolile, bisericile şi casele celor înstăriţi. Două case mai încolo începea Myers Avenue şi odată cu ea cartierul de distracţii.

Serena citise în ziare că anumite locuri din New Orleans se numeau şi ele locuri de distracţii", dar nu ştia exact ce înseamnă asta. Călărind încet alături de Ward, începu să-şi facă o imagine. La ora aceea matinală nu prea se întâmpla nimic pe acolo. Dar liniştea nu era odihnitoare, ci semăna mai degrabă cu o somnolenţă extenuată. Sticle de bere luceau în razele dimineţii, în aer se simţea un iz de alcool stătut. Străzile erau goale, exceptând câţiva beţivi şi spălătoresele cu coşurile lor pline de rufe murdare. Barmanii măturau mizeria din localuri

înspre stradă şi goleau scuipătoarele. Doar micile căsuţe cu nume de femei deasupra uşilor erau închise şi ferecate, iar lanternele roşii din faţa lor erau stinse. În faţa unei uşi o femeie stătea rezemată de zid, şalul deschis dezvelea un decolteu foarte adânc, care se adânci şi mai tare când femeia se întinse şi-şi trecu degetele prin părul decolorat. Serena privi iute în altă direcţie.

Mai existau apoi case în faţa cărora erau afişate oferte de operă, revistă şi dans franţuzesc. Pe lângă acestea se aflau saloane şi baruri de cele mai diverse categorii.

Eldorado se număra printre cele mai selecte. Serena şi Ward se opriră în faţa barei de priponit caii. Serena avu grijă să nu i se vadă rochia ruptă de sub şal şi coborî de pe cal ajutată de Ward. Se uită împrejur şi simţi o puternică repulsie: ce căuta ea de fapt aici?

Ward o prinse de braţ. În faţa lor se aflau treptele înspre uşa lată a salonului. Se lăsă deci condusă de Ward.

Cei doi barmani îl întâmpinară pe Ward cu un zâmbet larg şi-i urară bun venit. Puţinii clienţi li se alăturară, dorind să afle pe unde a colindat Ward. Nimeni nu-i acorda atenţie Serenei şi ea îi era recunoscătoare lui Ward că nu încercase s-o prezinte.

Pas cu pas Ward reuşi să urce treptele din lemn de mahon, refuză chiar şi ultima propunere

de a face un joc de cărţi, promise că va reveni mai târziu şi o trase pe Serena în urma lui.

La etajul întâi traversară iute un coridor cu podea din lemn. Ward se opri în faţa unei uşi, scoase o cheie din buzunar şi descuie.

— Eşti în ordine? o întrebă el pe Serena încruntat.

Ea îşi duse o mână la piept.

— Da, cred că da. Doar că am obosit puţin.

Faţa lui Ward se lumină.

— Asta-i din cauza altitudinii. Iartă-mă, la asta nu m-am gândit. Te obişnuieşti. Ultimii o mie trei sute de metri diferenţă i-ai făcut noaptea trecută. La urma urmei, Cripple Creek e aşezat la o altitudine de peste trei mii de metri.

O lăsă să intre în cameră înaintea lui. Serena intră şi rămase pe loc.

Se afla într-un apartament bărbătesc supra-încărcat, care cu covoarele sale persane şi perdelele bogate din brocat şi franjuri de mătase, nelăsând lumina să pătrundă, îi aminteau de un serai. La uşa dintre sufragerie şi dormitor era agăţat acelaşi fel de perdele ca şi în jurul patului. Sufrageria era mobilată cu divane pline de perniţe de mătase şi saten. Pe una dintre măsuţe era aşezată o pipă din spumă de mare, pe cealaltă o vază cu nişte pene de păun. Chiar lângă uşă trona pe un soclu de marmură o fructieră din porţelan colorat plină cu fructe.

— Dumnezeule mare! exclamă Ward

Pe faţă i se ivi o uimire fără margini.

— Aici – aici locuieşti tu? întrebă Serena în cele din urmă.

— Aşa credeam, răspunse el îmbufnat.

— Ward! Ward, te-ai întors!

Strigătul de fericire provenea de pe coridor. Imediat după aceea îşi făcu apariţia o femeie. Ward se întoarse şi ea i se aruncă de gât, îşi dădu coama de păr roşcat pe spate şi îşi apăsă gura rujată p buzele lui. Trupul ei încorsetat într-o rochie strâmtă şi neagră se lipi de al lui cu un geamăt slab. Pentru un moment el o strânse în braţe, apoi o prinse de încheieturile mâinilor şi o respinse uşor.

— Da tare devreme te-ai mai trezit azi, spuse el întins. Sau încă nici nu te-ai culcat?

Femeia se strâmbă.

— Trebuia să controlez un transport de vin, care a venit cu trenul. Nu mi-a venit să cred că eşti aici, am venit într-un suflet. Credeam că de data asta n-ai să te mai întorci!

— Ştii că eu apar mereu când te-aştepţi mai puţin, Pearlie. Dar spune-mi şi mie, ce-ai făcut din camera mea?

— Nu-ţi place? Credeam că ţi-ar plăcea să trăieşti ca un prinţ din Persia.

Pearlie privi în jur şi o zări pe Serena. Zâmbetul ei dispăru de pe buze, iar expresia

goală din ochi i se transformă în furie.

— Cine-i persoana asta şi ce caută aici? întrebă ea plină de venin.

Ward ridică dintr-o sprânceană şi spuse pe un ton ironic.

— Îmi permiteţi să fac prezentările? Serena, dragoste, ea este partenera mea de afaceri. I se spune Pearlie.

— Bună ziua, spuse Serena calmă şi prudentă.

Roşcata îşi dădu părul pe spate, de parcă n-ar fi auzit-o şi se adresă lui Ward.

— Nu mi-ai spus ce caută aici.

— Nu-nţeleg de ce te-ar interesa, fu de părere Ward.

— Chiar aşa? Păi atunci să ţi-o spun eu. Vreau să ştiu dacă este pentru afacere sau pentru distracţie, mai ales pentru distracţia ta!

Ward se întoarse spre ea şi expresia de dispreţ de pe chip îi mai slăbi lui Pearlie din încrederea de sine.

— N-a venit pentru afacerile tale, spuse el calm.

— Ştiu că nu te preocupă foarte mult veniturile bordelului, dar asta nu te-a împiedicat niciodată să-i mai faci câte-o vizită! spuse ea încăpăţânată, aruncându-i Serenei o privire otrăvită.

— Până acum! spuse Ward definitiv.

Pearlie păli pe sub tencuiala de pudră şi ruj.

— Ai fi putut măcar să-ţi alegi o femeie mai stilată. Asta nu pare să fie de acord şi cu atât mai puţin în stare să-ţi capteze atenţia pentru un timp mai îndelungat. Ce i-ai făcut? Ai răpit-o şi-ai violat-o?

Ward se îndreptă spre uşa deschisă şi puse mâna pe clanţă.

— Cred că putem continua discuţia şi mai târziu. Serena şi cu mine avem un drum lung în urma noastră.

Pearlie studie chipul Serenei, apoi o trase de şal, dezvelindu-i rochia ruptă.

— Dumnezeule, am avut dreptate! exclamă ea şi izbucni într-un râs strident.

— Ajunge! spuse Ward aspru.

— Ca să vezi! spuse Pearlie nevenindu-i să creadă. Tocmai tu, care eşti mai presus de toţi oamenii vicioşi. Dragul meu Ward, un violator! Şi probabil că mai era şi virgină. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Am spus, ajunge!

— Hai, nu zău? Crezi că-ţi va ajunge vreodată?

Serena îşi aranjă şalul. Era de parcă cei doi ar fi uitat-o în timpul acestei stranii discuţii. Serena era neliniştită, dar nu ruşinată. Simţi deodată că n-o putea suferi pe roşcată, se îndreptă spre fereastră, ridică perdeaua şi *privi*

afară.

— Mai târziu, spuse Ward ca o concesie.

— Da, sigur, mai târziu, răspunse Pearlie şi ieşi nervoasă.

Serena îl auzi pe Ward apropiindu-se. Se opri în spatele ei.

— Îmi cer scuze pentru vorbele lui Pearlie. N-aveam intenţia să-ţi pregătesc o astfel de întâmpinare.

— Otto ăsta a spus că vor fi probleme cu Pearlie. Abia acum înţeleg la ce se referea. Poate că ar fi mai bine să plec.

Ward spuse pe un ton ameninţător.

— Ceea ce-i convine sau nu lui Pearlie, n-are nicio legătură cu tine, deci nu-ţi face probleme. Şi încotro te-ai putea duce?

— Nu ştiu. Undeva. Trebuie să existe ceva şi pentru mine.

Până acum nu vorbiseră despre faptul că el de fapt a răpit-o.

— Da, sigur, răspunse el şi îi prinse o buclă între degete. Dar vrei asta cu adevărat?

Ea înghiţi în sec.

— Cred că va trebui să vreau.

— Şi cum rămâne cu liniştea mea sufletească? O să mă simt de parcă aş arunca o pisicuţă în mijlocul unei haite de câini înfometaţi.

— Am gheare.

— Atunci la să mă să le simt, spuse el cu glas

liniştit şi cu o privire provocatoare. Vreau să fiu eu îndrumătorul lor.

Ea se întoarse brusc spre el.

— M-ai adus tu în Cripple Creek, dar nu mă poţi ţine aici.

— Nu? Iartă-mă că-ţi reamintesc, dar pe sub şalul ăla eşti aproape goală. N-ai bani, n-ai prieteni şi singurul lucru de valoare pe care îl ai, frumuseţea, e doar un pericol în plus. Fără îndoială că vrei să scapi de mine, dar nici n-ai negat că nu te interesează milionarii din Cripple Creek.

El făcu o pauză, aşteptându-se ca ea să-l contrazică. Ea însă nu voia ca el să se simtă răspunzător pentru că o siluise. Nu voia nici să-i fie recunoscătoare. De îndată ce va avea din nou ceva decent de îmbrăcat, se va descurca şi singură.

Ward continuă.

— Ei bine, măcar acum ştim cum stăm. Dar, oricum, e mai bine aşa.

— Şi tu te gândeşti mereu cum e mai bine? întrebă ea tăios.

— Nu, sigur că nu. După evenimentele de noaptea trecută, ar trebui să ştii că mila mea e destul de instabilă şi bunele intenţii se duc la fund foarte uşor.

Ea voi să-i dea un răspuns pe măsură, dar el întinse mâna după ea, o trase spre el şi o sărută

pe buzele întredeschise. Îi dădu apoi drumul la fel de brusc.

— Trebuie să mă ocup de cai şi de telegrama pentru doamna O'Hare. Atâta timp cât nu încerci să cobori un etaj mai jos, eşti în siguranţă aici. Gândeşte-te bine, căci acelaşi lucru am să m spun şi barmanului. Cu siguranţă că se va bucura să te aducă din nou sus, tu probabil că te vei bucura mai puţin. De altceva mai ai nevoie?

— Nu, spuse ea, apoi se răzgândi. Există pe-aici ceva de cusut?

— Mă îndoiesc, dar poţi să cauţi. Dar nu-ţi face griji, am să-ţi aduc eu ceva de îmbrăcat până îţi vine bagajul.

— Nu am nevoie de nimic de la tine.

El râse în bătaie de joc.

— Asta ai mai zis-o odată. Dar ai s-o primeşti totuşi, chiar dacă va trebui să renunţ la recunoştinţa ta.

Ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. Serena se încruntă. Ward Dunbar ăsta era un om tare ciudat. După cum se comportase în dimineaţa aceasta, părea că nu-şi mai aminteşte deloc de vorbele sale pline de regrete de cu o seară înainte. Ce însemnase privirea lui cu reproş, când vorbise despre vânătoarea ei după miliardarii oraşului? Serena găsea îngrozitor faptul că Ward putea crede că ea vrea să-şi vândă trupul.

Şi chiar intenţiona să o ţină prizonieră aici? Nu-şi putea imagina de ce. Dar uşor n-avea să-i fie. Ea nu trebuia decât să deschidă o fereastră şi să strige după ajutor. Dar oare ar ajuta-o cineva? Aici nu era nimic deosebit când ţipa o femeie. Şi dacă ea le va povesti adevărul, va fi oare crezută? Se va crede probabil că şi-a făcut-o cu mâna ei, din moment ce n-a rămas sub protecţia lui Elder Greer. Şi ce era aşa rău în faptul că acum avea un alt bărbat grijă de ea?

Pentru ea însemna pierderea libertăţii. Dar argumentul acesta nu l-ar accepta în mod sigur nimeni. Şi Ward voia s-o protejeze la urma urmei. Sau? Altfel n-avea nicio logică. O ajutase şi-şi luase răsplata, care lui i se păruse că i se cuvine. Revelaţia că preţul pe care-l ceruse de la ea era mult mai mare decât o merita el, îl şocase cu adevărat. Acum el încerca să se revanşeze într-un fel, având grijă de ea şi întreţinând-o. Iar ceva salvator şi serios precum o căsătorie nu era de aşteptat din partea unui asemenea om. Dar atunci ea la ce se aştepta?

Serena trânti şalul de pământ, se grăbi spre fereastră, o deschise şi se aplecă în afară inspirând aerul proaspăt de munte. Dar se retrase iute, căci Ward tocmai traversa strada. Soare le îi strălucea cu reflexe roşietice în părul ondulat. Ward se deplasa cu paşi uşori şi săltaţi printre beţivi şi păsări de noapte, asemeni unui

om cu un scop precis.

Apoi dispăru şi Serena rămase singură. Se întoarse, îşi puse şalul pe umeri şi ieşi încet în hol. De jos se auzea un murmur slab, mişcările unei mături şi cineva care clătea pahare. Serena se prinse de balustradă şi coborî încet două, trei trepte. Jos în bar se lăsase liniştea. Un bărbat cu şorţ şi chelie lucioasă îşi făcu apariţia.

— Doriţi ceva? mârâi el nerăbdător.

Serena se opri.

— Nu – mă gândeam să mă plimb puţin.

— Ar fi mai bine să-l aşteptaţi pe domnul Dunbar.

Îşi încrucişă braţele peste piept. Serena îşi plecă privirea. Ward îi lăsase Indicaţii barmanului. De fapt se aşteptase la asta.

— Poate că aveţi dreptate, răspunse ea. Stă mult?

— Nu cred, doar ştie că-l aşteptaţi.

Serena urcă înapoi pe cât putu de demnă. Barmanul privi în urma ei, până când dispăru.

În camere mirosea a stofe noi şi arome din bar. Cu mişcări hotărâte, Serena trase perdelele şi deschise larg toate ferestrele din camere, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru. Deodată micul apartament nu mai părea atât de întunecat şi de ameninţător.

Peste tot se aşternuse un strat gros de praf, puteai să-ţi scrii numele pe biroul din dormitor.

Într-un soi de antecameră se afla un paravan din lemn de santal, iar în spatele lui o vană cu robinete.

La asemenea lux Serena nu se aşteptase. Nici măcar în casa bunicului ei, o vilă luxoasă de pe Mississippi, nu existase aşa ceva. Serena se spălase mereu în copaia rotundă din lemn, pe care mama ei o folosea şi la spălat rufe. O vană din porţelan, ca aceasta, nu văzuse niciodată. Chiar şi la doamna O'Hare nu exista decât un soi de butoi mare, pentru care trebuia să care apa caldă din bucătărie.

Serena deschise robinetul. După câteva secunde începu să curgă într-adevăr apă caldă. Serena inspiră adânc. Nu putea rezista tentaţiei. Îi era dor să-şi spele părul lung să se relaxeze şi să dea jos toată murdăria călătoriei. Simţea fiori de plăcere numai când se gândea.

Opri robinetul. Aceste lucruri erau ale lui Ward. N-avea niciun drept să le folosească.

Când se întoarse, întâlni în oglindă o tânără zveltă, cu rochie ruptă şi murdară şi cu păr ciufulit. Sub ochi avea cearcăne. Nu era de mirare că Ward se gândea că poate să facă orice din ea. Arăta exact cum a descris-o el, ca o vagabondă fără mândrie şi voinţă. Nu-i de mirare nici că Pearlie izbucnise în râs.

Era insuportabil. Nu voia să mai arate astfel. Putea să vină şi să zică ce-o vrea domnul Dunbar.

Nu ea îl rugase s-o aducă şi s-o sechestreze aici. Deci nu se putea nici opune ca ea să se simtă ca acasă.

Serena îşi săpuni părul. Spuma mătăsoasă îi aluneca pe umeri în jos spre sâni. Îşi frecă fiecare centimetru de piele şi se lungi pe spate simţindu-se proaspătă şi curată, savurând aroma săpunului.

Odată avu senzaţia că aude un zgomot şi tresări. Dar nu fusese nimic. Probabil că trântise careva vreo uşă pe undeva.

Apa începuse să se răcească. Serena îşi clăti şi ultima urmă de săpun, se ridică în picioare, îşi aduse părul peste umăr şi începu să-l stoarcă. Apoi îşi luă un prosop gros şi ieşi din vană. Se şterse cu prosopul pe corp, apoi se aplecă, dându-şi părul peste cap şi începu să-l frece bine.

Deodată se uită în oglinda care nu se afla la adăpostul paravanului. Zări un bărbat stând întins în patul cel mare, îmbrăcat, rezemat de perne şi cu braţele încrucişate sub cap. Era Ward. O fixa cu ochi întredeschişi. Abia acum Serena realiză că Ward o privea.

Se înfăşură iute cu prosopul, simţind cum roşeşte. Se enervă că nu găseşte capătul prosopului şi că el o vede într-o asemenea situaţie. Închise apoi repede uşa de la dormitor.

Bărbatul ăsta avea nervi tari, să stea întins pe pat ca un rege şi să o privească cum face baie, pe

când ea se credea singură! Era mai rău decât dacă ar fi dat buzna peste ea! Dar unde îi erau hainele? Oricât de murdare şi de rupte erau, tot erau mai bune decât un prosop. Le lăsase pe bancă, lângă toaletă, dar nu mai erau.

Se auziră bătăi în uşă. Serena nu reacţionă, continuă să caute furioasă din priviri.

Ward ciocăni din nou, de data aceasta mai hotărât.

— Dispari! strigă ea.

Dar uşa se deschise încet şi în cadrul ei apăru Ward.

— Dacă vrei haine, spuse el, poţi s-o încerci pe asta.

De degetul lui atârna un capot din saten albastru. Avea mâneci din dantelă, o talie înaltă strânsă cu o panglică, era lung până-n pământ, iar deasupra avea şi o scurtă trenă.

— Ce-i asta? întrebă ea şi se prinse bine de prosop.

— Ţi-am spus doar că-ţi aduc ceva de îmbrăcat.

— Al cui e ăsta?

— Al tău.

— Ca mită?

— Hai să-i zicem ca înlocuire pentru rochia pe care ţi-am rupt-o.

Serena ridică din bărbie.

— Nu, hai să nu-i zicem nicicum. Unde-mi

sunt haine le?

— N-aş putea să-ţi spun exact, explică el cu o figură nevinovată, i-am spus lui Sancho să le ardă – el e chinezul care ne-a adus micul dejun, care tocmai se răceşte. Dar tu ştii foarte bine cum sunt chinezii, n-aruncă nimic. Soţia lui le-o fi reparat sau poate că le-a dat la săraci.

— Ai dat hainele mele?

— De unde era să ştiu că ţii atât de mult la ele? întrebă el prefăcut.

— N-am altceva de îmbrăcat! Urlă ea.

— Cum poţi să spui una ca asta? Nu vezi că ţi-am adus de îmbrăcat?

Ward arătă din nou spre capotul albastru.

— Ţi-ar plăcea ţie să defiiez pe-aici aşa ca una dintre – dintre damele alea de companie.

— Frumos spus. De unde ştii expresia asta? Şi în ceea ce priveşte gustul meu: eu aş prefera să-mi defilezi goală pe-aici. Dar m-am gândit că n-ai să fii de acord.

Serena tăcu, nu ştia ce să mai spună. Se aştepta mereu la o purtare civilizată din partea lui, iar el se comporta exact pe dos.

— Dacă preferi să rămâi în prosop, n-am nimic împotrivă.

Un zâmbet uşor îi flutură pe buze, în timp ce o studia trecându-şi privirea de la umerii ei goi, peste sânii acoperiţi doar pe jumătate, peste talia îngustă şi şoldurile arcuite, peste picioarele lungi

şi frumoase până la glezna delicată.

— Şi te sfătuiesc să te hotărăşti cât mai repede.

Era cel mai raţional lucru. Serena strânse din dinţi, luă capotul şi-i trânti lui Ward uşa în nas.

Capotul îi venea bine. Sub sâni se strângea cu o panglică lungă din saten. Era însă singura încheietoare. Decolteul era tivit cu nişte volănaşe şi-i dezvelea din sâni mai mult decât îşi dorea Serena. Fusta rămânea în faţă frumos închisă, atâta timp cât nu se mişca, dar cum făcea un pas i se vedea imediat aproape tot piciorul. Capotul acesta era croit din mai mult material decât prosopul, totuşi cel din urmă o acoperise mai bine.

Ward ciocăni din nou la uşă.

— Iartă-mă că insist atâta, dar nu ştiu dacă micul dejun e gustos şi rece.

Serena simţi nota de distracţie din glasul lui şi strânse din buze. Ward Dunbar crezuse că a pus-o în încurcătură. Şi era adevărat, dar Serena prefera să moară decât să recunoască aceasta în faţa lui.

— Serena?

— Vin spuse ea, inspirând adânc şi deschizând repede uşa, înainte să se răzgândească.

CAPITOLUL 6

Ward o privi, prefăcându-se curios.

— Nemaipomenit. Aşa mi-am şi imaginat, – în treburi de-astea fără îndoială că ai multă experienţă, răspunse ea. La un pieptene nu te-ai gândit?

— Nu, dar îl poţi folosi pe-al meu. Fără a-şi lua privirea de la ea, Ward întinse mâna şi scoase la iveală un pieptene.

Ea îi mulţumi şi se întoarse cu spatele. Începu să se pieptene, îndreptându-se spre sufragerie. Acolo se afla pregătită o tavă cu mâncare. În timp ce Ward cercetă mâncarea din castroane, Serena spuse:

— Nu mă aştepta.

El nu-i răspunse, ci o aşteptă cu mâinile sprijinite de speteaza scaunului, până când părul ei deveni o perdea umedă şi neagră în jurul umerilor.

Serena puse pieptenele deoparte şi veni la masă spre a se aşeza. Capotul începu să i se desfacă şi ea îl prinse repede cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi trase scaunul de sub masă. Apoi îşi netezi faţa de masă pe genunchi.

Cu o figură fireşte foarte serioasă, Ward luă loc vis-à-vis de ea. Serena îi aruncă o scurtă privire suspicioasă şi-l întrebă:

— Ai posibilitatea să găteşti aici?

El scutură din cap.

— Mâncarea mi-o procur mereu de la restaurantul chinezesc – care de fapt nu prea merită denumirea asta – nu departe de aici.

— Ce plăcut, fu ea de părere.

— Din tonul glasului tău trag concluzia că mă consideri leneş şi indiferent. Nu sunt pretenţios în ceea ce priveşte mâncarea, doar când mă aflu la Denverâmi place să mănânc bine. Şi-n afară de asta, nu voiam ca Pearlie să-mi gătească aici sau să angajeze vreo bucătăreasă, care să clămpăne cu oalele chiar atunci când eu am chef să dorm după o noapte lungă jos în Eldorado.

— Dragostea ei trebuie să fie foarte obositoare, comentă Serena cu milă prefăcută.

— Tu nu spui niciodată ceea ce gândeşti? o întrebă Ward. Recunosc că povestea mea pare cam înfumurată, dar în spatele ei se află mai multe decât îţi pare la prima impresie.

Serena luă o farfurie, o umplu cu supă şi i-o întinse lui Ward. Apoi îşi puse şi ei.

— Pearlie e partenera ta de afaceri?

— Jumătate din Eldorado îi aparţine ei.

— Şi locuieşte în apropiere?

— Aici imediat lângă salon, în casa de plăceri, pe care şi-a construit-o şi a dotat-o prin propriile-i mijloace.

Dacă tot vrei să le ştii pe toate. Şi nu trebuie să faci mutra asta. Casa asta nu constă doar în

dormitoarele de la etajul întâi. Se poate bea câte un păhărel într-o ambianţă plăcută şi caldă, iar bărbaţii care duc o viaţă grea şi neprietenoasă departe de casa lor, găsesc aici o companie feminină foarte plăcută.

— Pentru care trebuie să plătească.

— Aşa-i. Majoritatea bărbaţilor o fac cu mare plăcere. Femeile din asemenea case nu sunt nişte doamne, de fapt doamne nici nu prea găseşti pe aici. Majoritatea femeilor serioase sunt căsătorite sau prea bătrâne ori prea tinere pentru a fi interesante. Iar femeile serioase, chiar şi cele mai urâţele, sunt luate Imediat de neveste, în afară de cazul în care vor neapărat un bărbat bogat. Aici trăiesc mai mult de cincizeci de mii de oameni, dintre care treizeci de mii sunt bărbaţi fără soţii sau cu soţii prin alte părţi. Dar cu toţii au bani în buzunar şi toţi vor dragoste.

— Îi aperi foarte frumos. Sau de fapt o aperi pe Pearlie?

— Pearlie n-are nevoie de apărare; ea trăieşte cum vrea ea. Poate că mă apăr pe mine însumi.

În ochii săi verzi se oglindea o expresie ciudată. Privirea i se odihni o clipă asupra umerilor de fildeş ai Serenei, alunecă peste părul strălucitor, ce-i acoperea sânii şi se opri pe buze. Chipul lui Ward căpătă o expresie foarte hotărâtă, apoi atenţia i se concentră din nou asupra farfuriei.

Serena simţi un gol în stomac şi îşi coborî repede privirea. Era ridicol că încerca să înţeleagă de ce acest bărbat o trata astfel, la fel de ridicol ca sensibilitatea ei faţă de dispoziţiile lui. Ştia că Ward o doreşte. Ceva din ea trebuie să fi trezit dorinţa lui, poate doar faptul că se afla lângă el şi era disponibilă. În speranţa că-i va distrage atenţia, Serena îl întrebă:

— Ai vorbit cumva cu Pearlie despre rămânerea mea aici?

El aprobă din cap.

— A fost de acord?

El îşi ridică brusc privirea spre ea.

— Nu trebuie să fie sau nu de acord. E doar partenera mea de afaceri, n-are niciun drept asupra mea, cum n-am nici eu asupra ei.

— Ciudat, spuse Serena şi înclină puţin din cap.

— De ce?

— Comportamentul ei nu mi-a părut deloc dezinteresat. Şi mai e şi asta. Serena arătă în jur. Nu cred că s-a străduit doar pentru ca tu să locuieşti confortabil. Eu găsesc că totul arată că avea de gând să împartă locuinţa cu tine, mai ales că a decorat apartamentul mai mult după gusturile ei decât după ale tale.

— Nu cred, e imposibil după atâta timp. Tu nu ai cum să pricepi.

Dar expresia chipului îi era mai puţin

convinsă decât vorbele.

Serena ridică din umeri.

— Poate.

— Dar orice-ar fi între mine şi Pearlie, spuse el blând, tu nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

— Adică să nu mă amestec? întrebă ea şi se sili să zâmbească.

— Nu, doar că n-ai de ce să te temi din partea lui Pearlie.

— Asta sună de parcă m-ai considera geloasă.

El privi fruntea ei încruntată şi zâmbi.

— Sper că nu voi fi atât de prost să afirm aşa ceva.

— Ce răspuns! Dar să ştii că nu sunt geloasă!

I-o spusese clar ca să nu existe apoi discuţii.

— I-aş ceda locul lui Pearlie cu foarte mare plăcere.

— Posibil, dar nu mi-ar plăcea mie.

— Asta n-o pot înţelege!

— Pentru că nu-mi cunoşti... punctul de vedere.

Serena nu putea suporta ironia din ochii lui. Şi mai era ceva în ei, ceva fierbinte, ca o promisiune care o făcu să roşească.

— Nu, spuse ea cu glas tremurând, dar nici tu nu-l cunoşti pe al meu.

El tăcu şi timp de câteva momente nu se mai auzi decât zgomotul tacâmurilor pe farfurie. În

cele din urmă Ward îşi aşează furculiţa pe masă.

— Spuneai că părinţii tăi au murit. Dar n-ai alte rude care să se ocupe de tine? Unchi, mătuşi şi bunici?

— N-am pe nimeni. Pe părinţii tatălui meu nu i-am cunoscut niciodată, i-a lăsat în Irlanda, când a venit în Statele Unite. Iar rudele mamei au fost împotriva căsătoriei. Nu l-au vrut pe tata în casa lor. Mama şi cu mine le mai făceam câte-o vizită, pe când mai trăia bunica. Apoi bunicul a spus că dacă mama nu-şi părăseşte bărbatul pentru ca să vină să-şi îngrijească tatăl, după cum considera el că este de datoria ei, atunci nu vrea să ne mai vadă niciodată. Tata era un spirit neliniştit. Nu putea niciodată să stea prea mult într-un loc. Acum trei ani am avut pentru prima oară un cămin normal. Ultimii noştri bani au fost investiţi în călătoria înspre vest. Tata voia să vină aici în Cripple Creek să caute aur. Voia să devină bogat, să ne poată oferi în sfârşit ceea ce după părerea lui ni se cuvenea.

Îşi feri privirea.

— Bănuiesc că fiecare bărbat – sau femeie – care vine aici crede acelaşi lucru.

Se referea oare la ea? Serena nu spuse nimic.

— Majoritatea ajung zilieri cu un salariu de trei dolari pe zi. Adică bărbaţii. Femeile au şi mai puţin noroc.

Serena nici nu mai auzi ce-i spunea el. Abia

acum realiză de ce o întrebase. Dacă ea ar fi avut rude înstărite, lui Ward nu i-ar fi fost atât de uşor să o ţină lângă el, ar fi fost nevoit să o lase să plece. Dar astfel Serena se dăduse de gol. Acum Ward o putea ţine prizonieră cât poftea. Serena păli şi îşi încleştă pumnii.

Ward îşi împinse farfuria mai departe şi îşi sprijini cotul pe masă.

— Ţi-e frică de mine, Serena?

Ea se îndreptă în scaun.

— Sigur că nu!

— Ai fi putut foarte uşor să mă convingi de contrariu.

— Numai pentru că nu vreau să fiu... obiectul afecţiunii tale? Nu ştiam că asta-i un semn de laşitate.

— Ştii foarte bine că n-am spus asta.

Serena ştia, dar nu voia să recunoască din prea multă mândrie şi teamă.

— Dacă nu ţi-e frică, atunci n-o să fie chiar atât de rău dacă rămâi la mine, nu-i aşa? Eu sunt doar un bărbat. N-am să-ţi fac niciun rău şi n-am să te expun nici unui pericol, atâta timp cât rămâi la mine. N-am să te jignesc prefăcându-mă că te iubesc; dar te doresc foarte mult, mai tare decât am dorit orice altă femeie.

Ward se încruntă, realizând parcă abia acum ce tocmai a spus şi că era adevărat.

— Aşa vorbeşti, de parcă aş putea să vreau şi

altfel. Am impresia că nu prea am nicio altă alternativă.

Se uită la el pe sub sprâncene.

— M-aş simţi mai bine dacă n-ai avea nimic împotrivă.

— Adică să fiu prizonieră de bunăvoie? Asta-i o contrazicere în sine. Aştepţi prea mult de la mine.

— Nu m-am referit la şederea ta în camera asta.

— Adică tu vrei să spui că te-ai simţi mai bine dacă n-aş avea nimic împotrivă să... să mă culc cu tine?

El aprobă din cap.

— Da.

— Îmi pare rău, dar va trebui să te dezamăgesc.

— Mă îndoiesc, spuse el, şi mă-ntreb dacă oare ţi-e limpede că în aceste împrejurări va trebui măcar să încerc să te conving de contrariu.

— Nu te obosi! spuse ea aspru, când el se ridică şi veni spre ea.

Serena se ridică şi ea şi încercă să-i scape, dar el o prinse de mână.

— Nu mă obosesc, spuse el, chiar deloc.

— Ward, nu, doar n-ai de gând să...

El o prinse şi mai tare şi-i răspunse încet, dar ferm.

— Ba da, exact asta am de gând să...

— Dar nu se poate, Ward, nu ziua în amiaza mare!

Serena protestă în ciuda privirii lui, care nu-i prea dădea nicio speranţă. Atinse patul cu picioarele şi se simţi împinsă blând spre pernele moi.

— Care oră a zilei ar putea fi mai potrivită pentru aşa ceva? murmură el; o prinse de umeri şi o potrivi sub el.

— Şi care alt loc?

Capotul i se deschise şi dezveli formele ei moi. Părul negru îi atârna pe perne ca o perdea neagră. Ward o dezbrăcă şi îngenunche apoi lângă canapea, jucându-se cu o şuviţă de păr de-a Serenei şi admirând femeia goală şi frumoasă din faţa ochilor săi.

— Eşti atât de frumoasă. Probabil că ar fi mai bine pentru sufletul meu dacă aş putea rezista inocentei tale provocări. Dar prefer să ard în iad, dulce Serena.

— Ward? şopti ea cu ochi întrebători.

El o privi, amintindu-şi de noaptea trecută şi n-o mai lăsă să vorbească. O strânse în braţe şi îi căută gura fierbinte. Dorinţa lui bruscă şi sălbatică o cuprinse şi pe ea şi Ward o luă acolo, în amiaza mare, în decorul decadent al bogăţiilor orientale.

Serena stătea pe o parte, cu obrazul lipit de braţul lui Ward. Îi simţea respiraţia regulată. Voia

să simtă dezgust şi furie, dar trupul îi era prea greu şi gândurile mult prea obosite. Suspină şi închise ochii şi nici nu observă că mâna ei se ţinea încă strâns de mâna bronzată a bărbatului ce-o ţinea în braţe.

În zilele următoare se stabili un fel de rutină. Ward îşi petrecea serile jos în bar, discutând, jucând cărţi sau făcând pe gazda. Spre dimineaţă urca în cameră, şi se băga lângă Serena. De obicei se trezeau pe la prânz, când chinezul venea cu micul dejun, din care făceau parte şi o cană cu cafea şi un ziar. La a doua ceaşcă de cafea Serena şi Ward citeau ultimele noutăţi politice sau evenimentele zilei. Una dintre senzaţii era moartea unei femei de pe Myers Avenue care fusese ucisă, dar nu şi jefuită. Nu avusese duşmani. Din raporturile din ziare, Serena trase concluzia că nu era nimic neobişnuit dacă o femeie murea de pneumonie, tuberculoză, o supradoză de opium sau din cauza vreunui avort. Dar crima era ceva neobişnuit. Se bănuia că ucigaşul era, probabil, „peştele” ei; suspect nu era niciun client, deci nicio grijă pentru celelalte prostituate ale oraşului.

Apoi Ward îşi îndreptă atenţia din nou spre Serena; foarte rar sărea peste acest capitol, ducându-se direct la baie pentru a se spăla şi a se bărbieri. Părea să nu observe că Serena îl studia, când se plimba gol prin casă sau dacă observa,

atunci probabil că nu-l deranja. Se mişca cu graţia unei feline, muşchii îi alunecau uşor pe sub piele, plini de forţă şi masculinitate.

După-amiezile Ward şi le petrecea cu afaceri. Seara era mereu înapoi. Când primea vizite, nu-i poftea pe bărbaţi niciodată înăuntru, ci prefera să meargă cu ei jos în bar. Şi aşa găsea şi Serena că e bine, căci nu i-ar fi plăcut să fie prezentată drept amanta lui Ward şi, în afară de asta, valiza încă nu-i venise, deci nu avea nimic altceva de îmbrăcat decât acel capot. Mai purta câte-o cămaşă de-a lui Ward sau stătea goală, întinsă pe pat, cu o carte în mână şi citea.

Cărţile erau ale lui Ward şi erau păstrate într-o cutie sub pat, unde ajunseseră probabil cu ocazia noii amenajări a camerei. Printre ele se numărau şi o serie completă de cărţi juridice, inclusiv o ediţie a Codului lui Napoleon pentru Louisiana, din 1825, pe care Serena o privi gânditoare. Îi găsi printre cărţi şi pe marii clasici şi multe romane de aventuri. Pe clasici îi cunoştea deja din biblioteca bunicului ei, deci devoră acum romanele de aventuri pline de cowboy şi indieni.

Câteodată se uită pe fereastră şi-i privea pe toţi: chinezii, japonezii, mexicanii şi negrii care locuiau în oraş împreună cu încă o duzină de alte minorităţi. Chiar şi mormonii cei întunecaţi mai treceau câteodată prin faţa geamului ei. Serena

asistă şi la cortegiul funerar al fetei asasinate, o treabă simplă, cu câteva flori şi pene ca ornamente ale sicriului. În trăsurile ce veneau în urmă se aflau femei în hainele tar cele mai bune, încheiate până la gât, cu pălării şi mănuşi. Doar foarte puţini bărbaţi însoţeau cortegiul.

Dar pe Serena o interesau mai mult femeile. Când le vedea aşa serioase, cu lacrimi în ochi, vorbind încet sau privind în gol, nu păreau să se diferenţieze deloc de celelalte femei.

Era greu să facă legătură între ele şi acele expresii pe care le auzise câteodată şoptite în ultimii ani. Îşi vindeau deci trupurile pentru bani. Dar ce altă posibilitate le mai rămânea? Ce era mai bine, să devii o stricată sau să faci cele mai de jos munci pentru un salariu minim… în cazul în care reuşeai să găseşti o slujbă? Pentru ceea ce aveau ele de oferit, nu exista altă piaţă decât dorinţa bărbaţilor şi totuşi bărbaţii care le plăteau pe aceste femei nu erau atinşi de dispreţul societăţii. Acesta le revenea doar femeilor, la fel cum le reveneau sarcini nedorite sau boli. Pentru femei nu exista dreptate. Iar Serena probabil că nici nu s-ar fi gândit la problema aceasta, dacă nu s-ar fi confruntat chiar ea cu o situaţie asemănătoare.

De-a lungul timpului îi devenea tot mai limpede ce se întâmplase cu ea. Adesea stătea seara pe cea mai de sus treaptă a barului, mai jos

îi interzisese Ward, şi le compara pe femeile de jos, care se aflau la treabă, cu ceea ce făcea chiar ea. Prostituatele îi îndemnau pe bărbaţi la jocuri de noroc, le aduceau băuturi, îşi aruncau picioarele prin aer la dans, atât de sus încât li se vedea lenjeria de corp şi râdeau mult prea tare. Va sfârşi şi ea într-o bună zi la fel? Va încerca şi ea disperată să agaţe bărbaţi, să le placă, să găsească alinare doar în băuturile alcoolice? Şi va urca şi ea cu mândrie scările roşii ale casei de plăceri de alături, la braţul unui muncitor ce rânjeşte nerăbdător?

Prezenţa ei la intrarea în apartamentul lui Ward nu trecu neobservată. Privirile curioase şi pline de invidie ale prostituatelor se transformară în ură. Rânjeau cu dispreţ de câte ori o vedeau pe Serena în unicul ei capot. Un alt motiv erau şi privirile bărbaţilor, când ea stătea tăcută cu picioarele adunate, cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. De câteva ori se întâmplă ca vreun muncitor să se îndrepte spre ea, dar fusese mereu oprit de bărbatul care stătea jos în capul scărilor. Ironia era că individul solid, care o păzea pe Serena cu atâta conştiinciozitate, era chiar Otto Bruin. Venise aici la câteva zile după sosirea Serenei şi stătea acum de pază ca un buldog periculos, care apără proprietatea stăpânului său. Oricât de neplăcut îi era Serenei gândul că ea era proprietatea lui Ward, era evident că toată lumea

din bar o ştia.

Toată lumea, în afară de Peanie. Partenera lui Ward o trecuse pur şi simplu cu vederea la început, de parcă această dezorientare avea să dureze doar vreo două-trei nopţi. Constatase înciudată că la sfârşitul primei săptămâni Serena era tot acolo. După alte două săptămâni nedumerirea ei se transformă într-o furie care creştea văzând cu ochii.

Într-una din seri o femeie îmbrăcată într-o rochie din tafta de culoarea piersicii, garnisită cu pene şi strasuri, se apropie de trepte. Otto ezită, nesigur dacă să-i dea voie să treacă sau nu. Cu o privire care nu exprima altceva decât un rece dispreţ, femeia trecu de el, îşi ridică puţin fusta şi începu să urce scările, până când ajunse la Serena.

— Ce crezi tu, cât timp vei mai sta aici pe drăgălaşul tău fund? la du-te şi ia-ţi o rochie, că avem jos nevoie de tine.

Făcu o mişcare bruscă cu capul, arătând înspre bar.

Serena îşi ridică privirea înspre Pearlie, buclele negre i se împrăştiară peste umeri şi sâni.

— Imposibil, chiar dacă aş vrea. În primul rând n-am nicio rochie şi în al doilea rând nu m-ar lăsa Ward.

— N-ai nicio rochie?

— Valiza mea n-a ajuns încă.

Pearlie îşi îngustă ochii.

— Puteam să jur... da nu contează, vino, aşa cum eşti!

— Dar ţi-am mai spus că Ward...

— Nu-mi pasă ce spune sau face Ward. Nu văd de ce-ai trăi aici pe spinarea noastră.

Serena roşi.

— Aş plăti cu mare plăcere, dacă aş putea.

— Prostii!

Pearlie i-o reteză rânjind în bătaie de joc.

— Ţi-am spus ce poţi face. Poate c-ai fost tu neprihănită când l-ai întâlnit pe Ward, dar asta n-o mai poţi afirma acum. După cum îl ştiu eu pe Ward, te-a Iniţiat în mod sigur în plăcerile carnale, şi ar cam fi timpul să cunoşti şi metodele altor bărbaţi. Cine ştie, poate că o să-ţi şi placă.

— Mă îndoiesc, spuse Serena convinsă.

Pearlie părea să fie, de altfel, singura pentru care era adevărat acest lucru, ceea ce probabil se trăgea de la faptul că era coproprietară a salonului Eldorado şi îşi alegea singură bărbaţii. În anumite seri îi refuza pe toţi din priviri. Cu alte ocazii lua pe rând câte patru sau cinci bărbaţi cu ea. Cel mai mult îi plăceau bărbaţii duri. Din când în când mai dispărea în noapte şi cu Otto Bruin. Apoi acesta se întorcea după vreo oră, clătinându-se uşor şi cu un zâmbet satisfăcut pe buzele lui cărnoase.

— Nu mai face pe floricica. Orice ar simţi

Ward acum pentru tine, vei cădea şi tu odată şi odată, să nu crezi că are să dureze. La el n-a durat niciodată.

— Posibil, spuse Serena la auzul amărăciunii din glasul femeii.

— Eu o ştiu mai bine. Poţi să mă crezi liniştită. Acum mişcă-ţi fundul şi vino jos.

— Nu cred c-o să facă una ca asta, răsună un glas scăzut şi gros, care nu-i putea aparţine decât lui Ward.

Pearlie se întoarse brusc şi roşi de furie.

— Tu să nu te amesteci! se răsti ea mânioasă.

— Zău? Mi se pare că tu te amesteci în treburile mele, Pearlie, şi asta n-o suport, o ştii foarte bine.

Spunând aceasta, urcă pe scara pe care stătea Serena, părând că aceasta se reazemă de piciorul lui.

— Treburile tale! Te referi la vagabonda asta pe care ai adunat-o tu şi pe care o hrănim noi?

— Eu singur port răspunderea pentru Serena, spuse Ward pe un ton ameninţător de calm. Nu trăieşte pe banii salonului.

— Dacă-i aşa, strigă Pearlie, să ştii că eşti un fraier. Îşi petrece atâta timp în geam sau pe scara asta, că nu-mi pot închipui ce face de-şi câştigă tandra ta protecţie.

— Chiar nu-ţi poţi imagina?

Tonul aluziv din glasul său era limpede.

Pearlie îşi încleştă pumnii.

— Ticălosule!

— Îmi pare rău, murmură Ward şi îşi plecă puţin capul. Am vrut doar să-ţi satisfac curiozitatea.

Întinse mâna şi când Serena i-o întinse şi ea, Ward o ridică în picioare. Îi cuprinse talia, o strânse uşor şi îşi plimbă mâna până pe sânul ei.

— Ward... suspină Pearlie aproape dureros.

— Ai să ne ierţi dacă noi acum îţi spunem noapte bună, nu-i aşa, Pearlie? Aştept de mai mult de o oră să termin cu treaba aici jos. Dacă tot m-ai adus la Serena, nu mai pot rezista tentaţiei şi abia aştept s-o bag în patul meu.

Ward nu mai aşteptă niciun răspuns, ci făcu stânga-mprejur împreună cu Serena.

Ajunşi în cameră, Ward aprinse lampa cu petrol spunând:

— Îmi pare rău, dacă te-am pus într-o situaţie penibilă. Dar Pearlie pur şi simplu m-a enervat!

— Nu mă deranjează, spuse Serena în drum spre fereastră şi privi în noapte.

— Pe mine, da, spuse el brusc.

— Pe tine în calitate de gentleman? întrebă ea sec.

— Da, fir-ar a naibii de treabă!

Serena simţi că Ward s-a apropiat de ea, dar atâta timp cât n-o atingea, se putea preface că nu ştie. Auzi foşnetul hainei lui, de parcă ar fi ridicat

mâna, pentru a o lăsa apoi să cadă înapoi.

— O faci des? întrebă el.

— Ce?

— Să stai în geam, cum spunea Pearlie.

Faptul că el schimbase subiectul o derută puţin.

— Păi, n-am nimic altceva de făcut.

— La asta nu m-am gândit. Poate că ar trebui să-i fiu recunoscător că mi-a atras atenţia.

— Nu cred că momentan e o idee foarte bună.

— Aşa-i, dar lucrurile se vor schimba. Nu vreau să fii nemulţumită. Iar oraşul şi minele tot nu le-ai văzut.

— Nu sunt un copil. Nu trebuie să-mi promiţi o recompensă ca să fiu mulţumită. Dacă chiar ţi-ar păsa, m-ai lăsa să plec.

— Iar discutăm despre asta? Credeam c-ai înţeles că este spre binele tău

Ward îşi aşează mâinile pe talia ei şi îi sărută ceafa.

— Sau chiar preferi să cobori seara cu Pearlie? Asta vrei?

Începu să se dezbrace de haine.

— Nu!

Numai gândul îi dădea fiori. Serena îşi frecă braţele. Noaptea devenea mai răcoroasă. Picioarele goale ale Serenei erau reci ca gheaţa.

— Aşa mă gândeam şi eu, dar n-ai de unde să ştii niciodată.

— Asta nu înseamnă nici că-mi face plăcere să stau la dispoziţia ta şi să aştept ca tu să mă bagi în seamă!

— Tu mă aştepţi, Serena? întrebă el, eliberându-se de cămaşă şi de pantalon.

— Nu fi ridicol.

— Am încercat doar să te înţeleg. De fapt mă aşteptam să trebuiască din nou să te vânez. Mă uimeşte că n-ai încercat încă să evadezi.

Serena îşi feri privirea.

— La ce bun? În chestia asta pe care o am pe mine arăt ca o invitaţie ambulantă. Mi s-a întâmplat de prea multe ori să fiu luată drept ceea ce nu sunt! Şi n-am nici bani şi nici prieteni şi, deci, nicio şansă să pot scăpa de-aici. Adică acest întreg oraş izolat în munţi este o mare temniţă pentru mine.

— Constat că te-ai gândit la treaba asta. De fapt, eu sunt obişnuit mai mult cu femei care acţionează şi pe urmă gândesc.

Ea îl privi mândră.

— Bănuiesc că le preferi pe acele femei care doar simt fără să gândească.

— N-aş spune asta.

— Dar nici nu negi.

— Nu, găsesc că e mult prea interesantă preocuparea ta când îţi pui întrebări despre genul de femei preferat de mine.

— Nu-mi pun niciun fel de întrebare!

Se apropie iute de birou, apucă peria şi începu să o învârtă în mâini.

Ward se duse în sufragerie şi în timp ce se descălţa lângă sobă, întrebă:

— Nu? Aşa mi s-a părut.

Serena îşi trecea energic peria prin păr.

— Dacă crezi cumva *că* vreau să-ţi plac, să ştii că te înşeli!

— Foarte drăguţ din partea ta, murmură el, când eu mă gândesc de mai mult de o oră cum să fac să-ţi plac.

Serena ştia că Ward se referea la fizic. Se uită urât spre el, dar nu reuşi să-şi împiedice Inima să bată mai repede.

— Nu mă crezi? întrebă el cu glas mătăsos.

— Tu... tu îţi pierzi timpul, spuse ea scurt şi-l văzu în oglindă cum se apropia de ea.

— Nu cred.

O roşeaţă îi coloră Serenei obrajii.

— Dacă vrei cumva să spui că...

— Vai, Serena, cum aş putea? întrebă el cu voce distrată.

Îi cuprinse umerii cu braţele şi o trase spre el.

Dar Serena ştia foarte bine la ce se referea el. Ward voia să-i amintească de plăcerea pe care ea o simţea în braţele lui, de faptul că ea nu rămânea indiferentă la dezmierdările lui. Nu de fiecare dată, dar destul de des, Ward reuşea să-i

înfrângă rezistenţa, determinând-o să reacţioneze împotriva voinţei ei. Spărgea barierele cu o blândă tandreţe sau cu o bruscă şi năvalnică pasiune, dar nu se mulţumea cu atât. Şi pentru că Serena ştia că el vrea mai mult de la ea, putea acum să ţină piept ochilor săi verzi.

— Ba sigur că ai putea, răspunse ea.

Aparent ocupat cu panglica de saten a capotului, Ward constată:

— Vai ce părere rea ai despre mine.

— Şi nu fără motiv.

Serena încercă să pună o doză de venin în glas, dar îi veni greu, simţind atingerea pieptului său gol. Capotul se deschise şi Ward îi cuprinse talia zveltă cu mâinile.

Ochii I se întunecară când capotul se deschise şi mai mult, iar mâinile îi alunecară în sus spre sânii ei plini.

— Cred, spuse el, că trebuie să-ţi dau şi mai mult.

CAPITOLUL 7

Cineva ciocăni scurt şi puternic. Serena îşi ridică privirea. Ward abia plecase de câteva minute. Dacă ar fi uitat ceva, nu s-ar fi obosit să bată la uşă. Dar pe cine altcineva ar fi putut lăsa barmanul să urce la ea. Serena îşi legă capotul bine în jurul taliei şi se ridică să deschidă.

În faţa uşii se afla Pearlie cu o expresie de prudenţă în ochii spălăciţi. Părea că-i vine greu să deschidă gura.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întrebă Serena şi rămase locului, deşi Pearlie voia evident să intre.

— Există câteva lucruri despre Ward Dunbar pe care ar trebui să le ştii.

Ar fi fost o prostie să nu profite de ocazia de a afla câte ceva despre Ward. Deci încuviinţă din cap, o pofti pe Pearlie înăuntru şi închise uşa.

Pearlie traversă sufrageria şi aruncă o privire în dormitor, unde cele două perne se aflau foarte aproape una de cealaltă în mijlocul patului încă nefăcut. Se întoarse brusc.

— Deci, spuse ea cu glas nerăbdător, n-ai să-mi oferi nimic de băut?

— Îmi pare rău, dar n-am ce. Ward a băut ultimul strop de cafea înainte să plece.

— Mă gândisem de fapt la ceva mai tare. Dar nu-i nimic. Dacă stau să mă gândesc bine, asta nu

prea e o vizită de curtoazie.

— Deci, nici eu nu te voi pofti să iei loc, spuse Serena cu braţele încrucişate, aşteptând ca Pearlie să înceapă.

Pe chipul palid al lui Pearlie trecu o umbră de supărare.

— N-ai să mai fi la fel de calmă dacă-ţi povestesc că Ward a fost *acuza*t de crimă, înainte de a veni în Cripple Creek.

Serena încremeni, simţind cum păleşte. Apoi zări un zâmbet satisfăcut pe buzele lui Pearlie.

— Minţi, spuse Serena cu respiraţia tăiată.

— Ba nu. Te asigur că ăsta-i adevărul. Ward a fost arestat şi adus în faţa instanţei, acuzat de uciderea soţului meu.

— Uciderea soţului tău?

— Şocant, aşa-i? Nici mie nu prea-mi vine să cred câteodată. Vrei să-ţi povestesc?

Serena nu spuse nimic, ci arătă doar înspre una din canapele. Pearlie luă loc şi îşi aranjă fusta cu grijă, apoi se uită la Serena cu ochi strălucitori.

— Deci. Soţul meu şi cu Ward aveau unul dintre cele mai bine văzute birouri de avocaţi din Natchez. Erau prieteni buni *din* Copilărie. După moartea părinţilor lui Ward, părinţii lui Jim au fost mereu foarte drăguţi cu Ward. Şi când cei doi au crescut, au început amândoi să se uite după fete. În calitate de tineri bărbaţi au mers apoi

împreună şi la peţit... la mine.

— Şi?

Serena părea îngrozită.

— Jim, aşa îl chema pe soţul meu, a fost primul care m-a cerut. Ward, ca un adevărat gentleman, s-a retras când l-a văzut pe Jim atât de îndrăgostit. N-a făcut nimic pentru a diminua şansele lui Jim la mine, deşi eu precis că l-aş fi încurajat. Ward a avut şi el ceva serios de gând, ştiu asta, dar se ţinuse dintotdeauna departe când era vorba de Jim. Ştia că el e mai tare, că e o personalitate mai puternică decât Jim. Şi eu cred că o parte din problemele de pe atunci şi de mai târziu era şi faptul că o ştia şi Jim la fel de bine.

— Dacă-l voiai pe Ward şi erai atât de sigură că şi el te place pe tine, de ce n-ai refuzat atunci cererea lui Jim?

— Nu înţelegi. Erau amândoi bogaţi, frumoşi, amândoi făceau parte din elita din Natchez. Celelalte fete mă Invidiau foarte tare! Pe atunci nu mă chema Pearlie. Pe mama ar trece-o fiorii la auzul unui asemenea nume vulgar. Eram şi noi aristocraţi, înţelegi tu, dar eram săraci. Eu nu-mi puteam permite să refuz o partidă atât de bună pentru o posibilitate care poate n-avea să devină niciodată realitate. L-am tot amânat pe Jim, cât am putut, dar Ward nu zicea nimic, nici măcar în seara celei de-a optsprezecea aniversări a mea,

când ne-am plimbat amândoi noaptea prin grădină. Când am făcut aluzie la căsătorie, Ward nu mi-a spus decât că Jim ar fi un soţ extraordinar. Am fost atât de dezamăgită încât i-am spus „da” lui Jim încă în aceeaşi seară. Deci ne-am căsătorit. Ward ne-a fost martor. Sărutul pe care mi l-a dat Ward după căsătorie a fost mai excitant decât întreaga noapte a nunţii.

Serena părea să nu priceapă.

— Dar soţul tău cum de a...

— S-a împuşcat după şase ani de căsnicie fericită, răspunse Pearlie ridicând din umeri.

— S-a împuşcat? Păi spuneai că...

— Ba nu, n-am spus că Ward l-a ucis. Am spus doar că a fost arestat pentru crimă.

Pearlie zâmbi cu ură.

Serena înghiţi în sec, stăpânindu-şi curiozitatea cu greu.

— Nu pricep.

— Nici eu n-am priceput, răspunse Pearlie provocator, încruntându-se puţin. Nu i-am refuzat lui Jim niciodată nimic. Am dus gospodăria ireproşabil, servitorii îl ascultau mereu. Găteau mereu mâncarea lui preferată. Eu m-am ocupat şi de părinţii lui şi niciodată nu m-am refuzat lui. Poate că altfel ar fi stat treburile dacă am fi avut copii, dar n-am avut.

— Dar ceva tot trebuie să se fi întâmplat, fu de părere Serena, fără a simţi pic de milă.

— Adică eu trebuie să fi făcut ceva, spuse Pearlie ridicând din bărbie. Ei bine, mă cam plictiseam, dar sunt încă de părere că Jim n-ar fi trebuit să fie atât de gelos. Pur şi simplu m-am plictisit de croşetat dantelă. Erau îngrozitoare acele ceaiuri, la care nu se vorbea decât despre sarcini şi copii mucoşi. Voiam să fac altceva, dar singurele persoane care făceau altceva erau ori prostituatele, ori bărbaţii. Femeile se puteau alătura acestor două categorii cu o singură condiţie.

— Ţi-ai înşelat bărbatul.

Pearlie râse.

— Înşelat. Ce expresie ciudată. Da, asta a fost. Şi a fost foarte frumos. Mă simţeam vie, mă simţeam dorită şi extraordinar de imorală.

— Şi Ward?

— Ward? A rămas un gentleman, fir-ar să fie. A rezistat la toate cunoştinţele mele din arta seducţiei. Odată mi-a spus-o chiar verde în faţă că n-are de gând să-i spună.

Pearlie încetă să mai *râdă* şi ridică din umeri.

— S-a întâmplat la o petrecere. Ward şi cu mine purtaserăm o discuţie în bibliotecă, era o noapte caldă, iar ferestrele şi uşile casei erau larg deschise. N-am observat niciunul dintre noi că Jim a auzit o parte din discuţia noastră. S-a dus direct în dormitor, unde ţinea un pistol, a luat trăsura şi s-a dus la birou. A scris o scrisoare de

adio şi explicaţii, şi-a pus pistolul la tâmplă şi a tras.

— Dar scrisoarea, spuse Serena, dacă ea exista, cum a putut fi Ward acuzat?

— A fost pur şi simplu ghinion. Când Ward a plecat în seara aceea, a trecut pe la birou cu o treabă. A găsit scrisoarea lui Jim şi a citit-o. Ştia că va fi îngrozitor pentru părinţii lui Jim când vor afla motivul pentru care el şi-a luat viaţa şi care era foarte limpede specificat în scrisoare. Consecinţele ar fi provocat un adevărat scandal. Şi-ţi dai seama ce s-ar fi ales din viaţa mea. Deci, Ward a făcut ceea ce i s-a părut a fi soluţia cea mai bună. A luat scrisoarea şi pistolul şi a făcut în aşa fel încât Jim să pară victima unui jaf din birou. Ideea era bună, dar din păcate cineva l-a văzut pe Ward când a ieşit în noaptea aceea din birou.

— Cred că se şuşotea şi despre tine.

— Da, şi bineînţeles că au sesizat mai multe persoane că am dispărut cu Ward în bibliotecă.

— Deci s-a presupus că Ward şi cu Jim s-au certat în biroul lor.

— Nu numai atât, şeriful a găsit pistolul în trăsura lui Ward.

— Pistolul, dar nu şi scrisoarea.

— Aşa-i! Nu, scrisoarea n-a găsit-o, iar Ward n-a spus nimic, n-a vrut să se apere. Probabil că s-ar fi lăsat chiar şi spânzurat, dacă nu l-aş fi

salvat eu. Ward n-a observat că Jim a mai lăsat două scrisori, una dintre ele pentru mine personal, în care scria că mă iubeşte totuşi, iar a doua pentru oficialităţi, pentru a mă pedepsi că i-am distrus visul lui la un cămin fericit şi pentru că eu am vrut mai mult decât putea el să-mi ofere.

— Şi atunci tu, de dragul lui Ward, ai dus a doua scrisoare la tribunal.

— Ce era să fac? Să mă uit cum îl spânzură? Ar fi fost o prostie din partea mea. Şi, în afară de asta, ştiam că va rămâne cu mine, după ce îi voi face acest serviciu. Mai existau desigur oameni care încă afirmau că Ward l-a ucis pe Jim, pentru a pune mâna pe mine, dar o percheziţie a scos la iveală şi cealaltă scrisoare din buzunarul vestei lui Ward, şi curtea a fost convinsă până la urmă. Dar asta n-a fost tot. N-a durat prea mult până când Ward şi cu mine ne-am dat seama că viaţa noastră în Natchez a luat sfârşit, din cauza şuşotelilor şi a falselor zvonuri. Nu era nimeni care să ne consoleze, *eram doar* noi doi.

— Dar dacă Ward era nevinovat, de ce nu a rămas şi nu a aşteptat să se mai liniştească spiritele?

— Ar fi putut face asta, dar nu-şi putea ierta că avea şi el partea sa de vină. Voia să plece, să înceapă o viaţă nouă pe altundeva. Şi se simţea răspunzător pentru mine.

Serena încuviinţă încet din cap.

— Dar nu înţeleg de ce îmi povesteşti mie toate astea. Dacă vrei să mi-l arăţi pe Ward într-o lumină proastă, să ştii că n-ai început prea bine.

— Nici n-am avut de gând aşa ceva, spuse Pearlie cu o privire întunecată. Mi-e indiferent ce simţi tu pentru el. Am vrut doar să-ţi fie limpede că n-ai la ce să te aştepţi din partea lui. Pe bărbatul ăsta nu-l poţi ţine lângă tine, chiar dacă ar fi liber Dar nu este. Ceea ce este între mine şi Ward, este mai profund decât îţi poţi închipui tu. Am fost împreună când ne-am simţit răniţi şi când ne-a fost teamă de viitor. Suntem nişte renegaţi, departe de familia şi patria noastră. Dar nimeni nu ne poate despărţi. Nici măcar tu.

Câte din tot ce povestea Pearlie erau oare adevărate? Povestea părea adevărată, dar concluziile pe care Pearlie le trăgea erau poate doar expresie a speranţelor ei. Dacă între ei exista ceva cum ar fi dragostea, de ce nu erau acum împreună? De ce se înjosea Pearlie în fiecare noapte, participând la orgii cu bărbaţii? Şi de ce o adusese Ward pe Serena aici?

Serena se uită fix în ochii lui Pearlie.

— Nu ar fi trebuit să te osteneşti atâta doar pentru mine. Eu nu vreau nimic de la Ward Dunbar. Nu sunt un pericol pentru tine.

— Pericol?

Pearlie izbucni într-un râs a bătaie de joc.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Voiam doar să mă asigur că nu-l înţelegi greşit pe Ward. Câteodată instinctul său protector o cam ia razna, dar scutul care s-a format în jurul său în ultimii ani este prea gros pentru a fi străpuns de un sentiment atât de moale cum e dragostea. Şi pentru că eu ştiu asta, nu aştept nimic de la el. Din cauza asta ne potrivim noi doi atât de bine.

Vorbele răsunaseră încă mult timp în mintea Serenei, după plecarea lui Pearlie. În urma ei rămase o aromă grea de parfum. Serena nu voia nimic de la Ward, cu atât mai puţin dragoste. Şi nu trebuia să-l înţeleagă, mai ales atunci când înţelegerea era însoţită de o asemenea simpatie chinuitoare. Nu-şi putea permite milă, decât cel mult pentru ea.

Strania poveste însă nu voia să-i iasă din gând. Şi-l imagina pe Ward ca tânăr avocat plin de succes în Natchez, Mississippi. Deci, provenea totuşi din acea veche familie Dunbar, care-şi avea patria jos în sud. Ward negase acest lucru. Oare îl rănise atât de tare acea acuzare neîntemeiată? „Am fost un gentleman mai demult”, îi spusese ei cu durere şi ură în glas. Şi abia acum începu Serena să priceapă la ce se referise el.

Dar nu avu prea mult timp de gândire. Cam după o oră de la vizita lui Pearlie se auziră din nou bătăi în uşă. În faţa uşii se afla Otto Bruin, privind cu poftă spre piciorul ei pe jumătate

dezvelit.

— Un pachet pentru dumneavoastră.

Serena îşi aranjă capotul şi se uită la pachetul mare, învelit în hârtie, ce se afla în mâna bărbatului.

— Pentru mine”.

— Aşa a zis soţia croitorului. Scrie şi numele pe el şi aşa mai departe. Vezi?

Serena luă încet pachetul în primire.

— Mulţumesc, Otto, spuse ea fără a se mai gândi.

— Asta-i tot ce primesc? întrebă el şi se rezemă de tocul uşii. Doar nu-i de datoria mea să car pachete de colo-colo.

Serena îl privi cu răceală.

— N-am bani, căci altfel te-aş plăti.

— Ei, haide, fetiţo, ştii foarte bine la ce m-am referit.

— În cazul ăsta va trebui să faci o plângere la domnul Dunbar, el este răspunzător de treburile astea.

Serena nu mai aşteptă niciun răspuns, ci îi închise uşa în nas. Îl auzi înjurând şi depărtându-se încet.

Serena aşează pachetul cu grijă pe pat. Conţinea o rochie de stradă din stofă de lână gri şi fină, cu o mică broderie din saten. Mânecile erau largi până la cot, iar apoi se îngustau spre încheietura mâinii. Gulerul şi reverul erau

garnisite cu saten. Partea de jos era în faţă dreaptă, iar în spate cădea în nişte falduri bogate. Pe lângă rochie mai erau un jupon mătăsos, o pereche de botine înalte din piele neagră şi o mică beretă. Pe lângă acestea pachetul mai conţinea şi nişte lenjerie de corp din dantelă bleu, un corset cu panglici şi chiloţei asortaţi în aceeaşi culoare. Într-un săculeţ din stofă se mai afla un corset pentru talie de care erau prinse, după ultima modă, nişte jartiere pentru ciorapii de mătase care se aflau cel mai jos în pachet. Când Serena îi ridică la lumină, admirându-i cum strălucesc, de lângă ei căzu o carte de vizită cu iniţialele lui Ward, pe care scria: „Sper că-ţi sunt bune. Vin să te iau la ora stabilită, de cum am închiriat o trăsură”.

Serena ezită, căci îşi propusese să nu accepte niciun cadou de la Ward, mai ales ceva atât de intim cum erau hainele. Oscila între nevoia de a ieşi la aer şi strategia mai isteaţă de a se opune indicaţiilor lui. Dar perspectiva libertăţii îi alungă orice îndoială.

Rochia îi venea ca turnată. Culorile I se potriveau, iar mânecile îi dădeau o notă de distincţie. Era uimită că Ward s-a gândit chiar şi la pantofi. Doar într-un punct nu se descurca. Bereta trebuia să stea în faţa unui coc înalt, iar cele două ace de păr, pe care le mai avea, nu-i ţineau părul nicicum. Căută prin toate sertarele

lui Ward, dar nu reuşi să găsească nimic potrivit.

Astfel stătea în cameră, cu o mână ţinând cocul, când intră Ward. El se opri în uşă şi o privi.

— Încă nu eşti gata? întrebă cu o privire batjocoritoare.

— Din cauza părului, explică ea disperată. Nu reuşesc nicicum.

— Găsesc că arată bine.

— Dar nu ţine. Nu am destule agrafe!

El scoase mâna din buzunar. Ţinea în ea o cutiuţă de metal.

— Astea le-am găsit întâmplător la magazin.

— Oh, Ward, zise ea privindu-l cu ochii strălucitori.

Veni cu mâna întinsă spre el.

— Nu te grăbi aşa, zise el, şi duse mâna la spate. Niciun cuvânt de mulţumire?

— Bineînţeles că îţi mulţumesc pentru rochii, spuse ea, roşind. Nu pot să-mi închipui cum ai făcut să mi se potrivească aşa de bine.

— Simplu. Am dat acum câteva zile croitoresei o rochie de-a ta şi i-am spus să-ţi facă alta puţin mai largă.

Serena se încruntă.

— Dar ai spus că ai dat rochia lui Gandow.

Ward privi în jos.

— Atunci am minţit. Dar tocmai discutam acum posibilităţile de a-ţi arăta recunoştinţa.

— Tu… tu eşti la fel de rău ca Otto!

— Otto? întrebă el şi ridică brusc privirea. Ce are el de-a face cu asta?

— Şi el a crezut că îi sunt datoare cu o recompensă pentru că mi-a adus pachetul, zise ea cu reproş.

— Şi a primit-o?

— Nu! Exact cum nu o s-o primeşti nici tu.

Ward se încruntă.

— De Otto mă ocup mai târziu. Dar ne diferenţiază un punct esenţial: Eu mai am ceva ce tu îţi doreşti.

Şi scutură cutia, auzindu-se zgomotul făcut de agrafe.

Serena îşi dădu drumul părului, astfel încât îi căzu pe umeri. Degetele căutau nasturii rochiei.

— Dacă vrei să-ţi plătesc pentru ceea ce mi-ai dat, spuse ea cu vocea tremurând, poţi să-ţi iei totul înapoi. Totul.

— Nu, zise el şi făcu un pas spre ea, oprind-o. Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun. Voiam doar să vii odată la mine şi să-mi dai de bunăvoie ceea ce până acum a trebuit să-mi iau cu forţa. Nu-mi face nicio plăcere să te oblig. Aş vrea să aflu cum ar fi dacă ai vrea şi tu.

Cu altă ocazie Serena ar fi reacţionat cu dispreţ la o asemenea propunere. Dar acum părea să audă în vocea sa pe tânărul avocat, care încercase să apere numele bun al prietenului său şi să-i cruţe pe părinţii acestuia de vestea

sinuciderii lui. Îl privi lung în ochi şi observă pentru prima oară punctele aurii ce străluceau în verdele adânc.

Încet, aproape fără voinţă, întinse mâinile şi îl prinse de reverul hainei. Apoi se ridică pe vârfuri, genele acoperind expresia ochilor ei.

El îşi ţinu respiraţia când buzele ei le atinseră pe ale sale, dar nu se mişcă nici când ea îşi lipi rotunjimile moi de corpul său şi îi puse mâinile în jurul gâtului. Abia atunci o trase gemând spre el, încât ea aproape nici nu mai putea respira. Îşi îngropă degetele în părul ei mătăsos, sărutul său deveni mai insistent, aproape dureros în puterea sa.

Deodată ridică capul Respirând greu, se depărtă de ea. Îi mai ţinu o clipă mâinile în ale sale până ce ea îşi reveni, apoi îi dădu drumul.

Luă cutia cu agrafe, i-o întinse şi spuse:

— Dacă vrem să mergem, e timpul să pornim.

— Da, zise Serena încet, dar îşi prinse părul doar după ce el ieşise din cameră. Apoi îşi puse bereta.

În oglindă văzu roşeaţa buzelor ei, provocată de sărutul lui Ward. Acum se mira de modul cum reacţionase şi se întrebă de ce fusese atât de disperată când el devenise rapid şi rece. Dar dacă el se aştepta ca purtarea ei să se schimbe de acum, se înşela. Ştia, simţea că va fi periculos dacă va rămâne aşa. Cu hotărâre ieşi din cameră.

Lumina soarelui invada aerul clar al înălţimii a cărui miros trăda venirea toamnei. Trecură pe lângă cimitirul acoperit de flori mov. Cam la o jumătate de milă după ieşirea din oraş văzură în dreapta o casă imensă, din lemn, vopsită în alb Impresionantă. Serena se întoarse şi o privi admirativ.

— Este casa lui Benedict Nathan, zise Ward când observă privirea ei. Cea mai frumoasă şi cea mai bună din toată zona. A fost construită după modelul hotelului Antler din Colorado Springs, are două verande şi baie pentru fiecare dormitor.

— Dar este destul de singuratică aici.

— Lui Nathan îi place acest lucru.

Nathan Benedict Bărbatul care îi împrumutase lui Ward vagonul său particular, un văduv căruia îi plăcea să aibă mult loc şi să fie singur.

Văzând fumul ce se ridica dintr-unul dintre multele hornuri, ea spuse:

— Pare să fie acasă.

— Vrei să-l cunoşti? întrebă Ward pe un ton ascuţit. Se poate aranja.

Serena îi aruncă o privire scurtă.

— Nu, mulţumesc. Nu astăzi. Nu vreau să scurtez această excursie.

Îşi continuară tăcuţi drumul, urcând tot mai sus pe deal. Veveriţe zburdau vesele printre copaci. Crengile plopilor atârnau goale, caii

mergeau în trap pe strada acoperită cu frunze uscate. Vântul flutura coamele cailor. Serena ridică faţa în vânt, pieptul părea să i se umple de o bucurie, ce aproape devenise mulţumire.

— O zi minunată, îi spuse lui Ward când acesta opri trăsura pentru a se odihni caii. Şi mă bucur că faci această plimbare cu mine, completă ea după ce se gândise bine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, răspunse el. Ar fi trebuit să o fac demult.

Şi ideea asta i-o dăduse Pearlie, gândi Serena. Şi pentru a schimba subiectul, zise:

— Am avut musafiri de dimineaţă. Pearlie a simţit că e cazul să-mi spună povestea voastră.

Trecură câteva clipe până ce el răspunse.

— Presupun că te-ai plictisit.

— Nu. Am fost fascinată.

— Nu pot să-mi închipui.

— De ce nu? Am înţeles multe lucruri.

— Cum ar fi?

— De ce ai negat provenienţa ta din sud. Cum un bărbat ca tine a putut deveni un jucător.

— Ce nu este bine în a fi un jucător? Este o profesie ca oricare alta, la care lucrezi cu capul, nu cu muşchii.

— Doar nu vorbeşti serios?

— De ce nu? Cine eşti tu de vorbeşti aşa? Şi tu eşti o jucătoare, cum a fost tatăl tău şi cum sunt toţi cei care vin aici şi îşi riscă ultimul dolar

căutând bogăţia.

— Dar nu o facem pentru nimic.

— Nici eu. De fiecare dată când joc, risc să pierd. Nimeni nu este obligat să joace cu mine. Fiecare o face deliberat şi în speranţa de a se îmbogăţi fără să muncească.

În timp ce ea se gândea la asta, realiză că el reuşise să evite orice întrebări cu privire la trecutul său în Natchez.

Mai merseră puţin cu trăsura, apoi continuară drumul pe jos, până pe vârful lui Mount Pisgah. De acolo aveau o privelişte minunată asupra munţilor din jur, a orăşelelor, parcă de jucărie a căutătorilor de aur.

Peste tot, cicatrici maronii, se aflau minele de aur, iar fumul din topitorii păta Ici şi colo cerul albastru. Ward îi explică cum se numeau minele şi cât produceau. Multe mine şi mult aur.

Prevăzător cum era, Ward adusese un coş cu mâncare, deoarece era ora prânzului când părăsiră piscul. Se aşezară pe acele moi de pin şi mâncară cu plăcere salata de cartofi şi cotletele. La asta se adăugă apa rece dintr-un izvor din apropiere.

După ce mâncă, Ward se întinse pe jos şi adormi în câteva minute. Serena împachetă resturile şi se aşeză lângă el. Era aşa o linişte, încât auzi o lăcustă sărind. Se delecta de parfumul acelor de pin şi de căldura soarelui.

Apoi se întinse şi ea, privind norii ce pluteau deasupra munţilor. Soarele încă mai era cald. Serena îşi puse braţul peste ochi.

Deodată se trezi. Buze calde le atingeau pe ale ei. Se mişcă adormită, încet şi puse mâna pe umărul lui Ward. O senzaţie de plăcere o cuprinse şi nu se opuse sărutului său.

Degetele lui Ward ajunseră la cordonul rochiei care era cusut de material şi nu se desfăcea. Nasturele care deschidea rochia se afla în lateral. El suspină, ridică încet capul şi o privi cu ochii strălucitori.

— Ştiam eu, zise el şi zâmbi, că a fost o greşeală să-ţi cumpăr rochii.

Serena dorea atât de mult să-l ajute, că trebui să strângă mâinile în pumni pentru a nu o face.

— Ce este, Serena? E prea multă lumină aici? Ştim amândoi că nu ai defecte. Şi nimeni din Cripple Creek nu are energia de a urca aici într-o zi de muncă.

— Nu... nu este asta.

— Dacă îţi faci griji pentru rochie... cu cât o scoţi mai repede, cu atât mai bine. Şi dacă atingerea mea este cea de care te temi – ar trebui să ştii între timp cum să o suporţi.

Vocea lui era fermă, dar ea încă nu era sigură dacă într-adevăr avea de gând să facă dragoste cu ea, aici pe deal.

— Dacă nişte rupturi mici nu te deranjează,

continuă el, nici pe mine nu mă deranjează.

— Nu, Ward, zise ea şi îl ţinu de mână când o mângâie pe şolduri şi prinse tivul rochiei, pentru a o ridica. Privirea sa era hotărâtă şi muşchii braţului său ca de oţel sub mâna ei.

— Deci, Serena? întrebă el încordat.

Părea ca şi cum ar regreta ameninţarea, dar nu voia acum să dea înapoi. Chiar îi va rupe rochia dacă nu i se supunea? De fapt nu voia să ştie, nu voia să suporte această durere.

Ea înghiţi greu.

— Vrei să fii din nou sigur că sunt de acord?

— Altfel nu pare să meargă.

— Poate e adevărat, şopti ea.

Se ridică, dădu drumul braţului său, ridică mâinile şi îşi scoase bereta, întorcându-i spatele, deschise rochia şi o scoase. Apoi urmară bluza şi jupele. Doar în corset şi în pantalonaşii largi se uită din nou la Ward care o privea ciudat. Nu părea că vrea să se dezbrace. Ea se ruşina de goliciunea ei, în timp ce el mai era îmbrăcat şi roşi, deşi ar fi trebuit să fie obişnuită deja.

— Ei, ce aştepţi? întrebă ea.

— Nu ştiam că eşti aşa grăbită.

— Dacă nu mai vrei...

— Nu, tocmai mă gândeam cum ar fi dacă m-ai dezbrăca şi pe mine...

— Eşti nebun! zise ea revoltată.

— Probabil.

Ochii săi întunecaţi de dorinţă îi fixară pe ai ei când o trase spre el. Gura sa puse stăpânire pe buzele ei şi o culcă înapoi pe acele de pin, deschise nasturii pantalonaşilor ei lungi şi îi scoase.

Cu câteva mişcări rapide îşi scoase şi propriile haine, apoi o trase sub el.

Speriată, Serena constată că mai este în portjartier şi în ciorapi. Dar deja simţi pulpele tari ale lui Ward pe piele şi o senzaţie de nemărginită plăcere o cuprinse. Mâinile lui strânseră sânii ei peste corset. Serena îi cuprinse umerii muşchiuloşi, simţi cum rezistenţa ei începe să se topească, când el gustă buzele ei, sărutând-o pătimaş pe obraji în jos spre gât şi apoi, după o scurtă ezitare, alunecă spre sâni. Mâna lui alunecă peste talia ei îngustă, acoperită de satin, în jos sub portjartier. Pielea ei părea să ardă. Auzi cu ochii închişi vuietul vântului, simţi cum îi mângâie pielea. Deodată simţi atât de multă viaţă pulsând în ea, care doar aştepta să-l cuprindă, apoi forţa sa adâncă în interiorul ei. Simţurile i se dilatară, pluteau fără voinţă în ritmul antic, primitiv. Se simţea liberă şi totuşi corpul ei, ridicat de forţa mişcărilor lui, apoi ţintuit la pământ, chiar şi în ultima clipă când o strânse puternic în braţe, părea să zboare.

Ward îi mângâie faţa, dădu la o parte părul ce se desprinsese şi o sărută. Cu un suspin profund

se ridică. Serena îl auzi îmbrăcându-se. O cuprinse brusc un fior. Soarele dispăruse în spatele norilor. Vântul deveni rece.

Se ridică, îşi strânse hainele şi încercă, deşi corsetul era strâmt, să inspire profund.

Se îmbrăcară tăcuţi. Tensiunea creştea. În final Ward spuse:

— Serena… Ea îl privi.

— Voiam să-ţi spun că mâine plec la Denver. Doar câteva zile, cu afaceri.

Degetele ei îngheţară brusc şi deveniră neîndemânatice.

— Şi apoi te întorci?

— Bineînţeles, spuse el, şi o privi mirat. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta. Vei avea tot ceea ce îţi este necesar în camera din Eldorado.

— Da, bineînţeles.

Serena privi munţii din depărtări.

— Îmi fac bagajul astă-seară şi iau trenul de dimineaţă când se închide Eldorado. Eu… te-aş lua cu mine, dar te-ai plictisi la discuţiile de afaceri. Mă gândeam că o să te bucuri să scapi un timp de mine.

Cuvintele sale sunau a eschivare. Oare şi el îşi dorea să nu o vadă un timp?

— Eu… mă descurc, răspunse ea.

— Da, zise el cu o voce întunecată, în timp ce ochii îi luceau dur, ca două smaralde. Şi eu.

CAPITOLUL 8

Vuietul trenului o trezi pe Serena. Era trenul de noapte din Denver, cu care voia să plece Ward. Era un pic ofensată că Ward pleca aşa, fără să-şi ia rămas bun.

Se întrebă ce ar spune oare dacă ea s-ar îmbrăca şi ar merge la gară să-i spună adio? S-ar bucura sau s-ar enerva? Sau poate îi era totuna? Câteodată credea că ţine la ea, altă dată că părea să existe doar pentru a-i încălzi patul, un corp lângă care el se putea descărca.

Nu, nu va merge. Ar părea că este tristă că o părăsea sau ca şi cum l-ar ruga să o ia cu el. Nu ar face niciodată aşa ceva. Ea era mulţumită să fie lăsată în pace, aici îi plăcea cu adevărat. Întâi va mai dormi puţin, deoarece gălăgia din bar şi celelalte localuri de dans se liniştea încet, încet.

Ziua trecu încet. Sanchew puse, ca de obicei, micul dejun în faţa uşii, destul pentru două persoane. Probabil aflase de plecarea lui Ward, deoarece la prânz nu apăru. O greşeală, gândi Serena, când văzu pe hol resturile micului dejun. Sanchew se va scuza cu siguranţă la cină, deoarece nu dorea să piardă un client aşa de bun ca Ward.

Dar nici seara chinezul nu apăru şi, chinuită de foame, Serena îşi îmbrăcă rochia gri şi coborî în bar pentru a vedea ce se întâmplă.

— Ei, uite cine-i aici! strigă Pearlie, care stătea la barul înalt. Cărui eveniment datorăm această onoare?

Deşi se apropia ora mesei, în bar se aflau multe persoane. Câţiva bărbaţi se întoarseră când Serena se opri lângă Pearlie. Se făcu linişte şi era imposibil să spună ceva fără a fi auzită şi de ceilalţi.

— Voiam să întreb dacă l-a văzut cineva pe Sanchew. De azi dimineaţă nu mi-a adus nimic de mâncare.

— Şi acum vrei cina?

Serenei nu îi plăcu zâmbetul lui Pearlie.

— Exact.

— Mă tem că am veşti proaste pentru tine. La prânz a fost miel, care e întâmplător mâncarea preferată a lui Otto. Săracul a fost aşa înfometat că a mâncat tot. Cina nu i-a plăcut lui Otto şi a aruncat-o.

— A aruncat-o? Eu ce o să mănânc?

— E treaba ta. Sunt o grămadă de localuri în oraş. Dar pe Sanchew nu are rost să-l cauţi. Când a vrut să-ţi aducă o a doua porţie din masa de seară, Otto a devenit un pic dur. I-a spus că nu vrei mâncarea. Ştii, el nu-l suportă pe chinez. Şi de aceea Sanchew nu va mai găti un timp.

— Dacă este adevărat, nu pot să mănânc undeva. Nu am bani.

Pearlie începu să râdă.

— Ce zgârcit din *partea* lui Ward! Dar sunt sigură că, dacă eşti rezonabilă, găsim o posibilitate pentru tine de a câştiga bani.

— Ce vrei să spui? întrebă Serena cu o presimţire.

— Vreau să spun, zise Pearlie cu dispreţ, că, dacă vrei să mănânci, trebuie să părăseşti turnul tău de fildeş şi să vii jos, pentru a-ţi câştiga existenţa ca şi noi. Un număr sau două pe scenă ar fi bune pentru început. Şi nu fi aşa sigură în ceea ce-l priveşte pe Ward. Am avut o discuţie lungă azi-noapte. Este foarte egoist din partea lui să te ţină doar pentru el. Când l-am atenţionat, a recunoscut că ar fi mai bine dacă ai bea ceva aici jos şi te-ai distra. Şi noi avem nevoie de ceva să reanimăm show-ul, o faţă nouă de exemplu. În cealaltă cârciumă au adus o nouă dansatoare, se spune că e direct de la Paris. Bineînţeles că tipa nu a văzut niciodată Franţa, dar e de ajuns să creadă căutătorii de aur acest lucru. Mă gândeam să fii noul nostru număr din Londra. Bărbaţilor le plac femeile exotice.

— Te înşeli dacă crezi că voi apărea aici pe scenă!

— Ah, da? Bine, mă gândesc că, atunci când vei fi îndeajuns de înfometată, o să te răzgândeşti.

— Pot să merg şi altundeva.

— Nu, zise Pearlie. Singurul lucru pe care l-ai

primi altundeva ar fi acelaşi lucru ca şi aici. Şi dacă te-aş lăsa să pleci, Ward ar crede că te-am dat afară. Nu pot să accept aşa ceva.

— Cum vrei să mă opreşti?

Serena se întoarse spre uşă.

— Otto!

La ordinul femeii, Otto se ridică de la o masă din colţ şi veni spre Serena.

Deoarece Serena nu dorea să se certe cu ei, se întoarse din nou spre Pearlie.

— Vezi, spuse cealaltă femeie cu un zâmbet neplăcut. Hai, drăguţo, ştiu că poţi să fii rezonabilă.

Fantezia ta este destul de bogată încât să-ţi poţi închipui ce se întâmplă dacă îl las pe Otto să te ducă în camera din spate, sau nu? Nu îl deranjează o femeie care ţipă. Şi mai sunt şi alte posibilităţi. Te-a adormit vreodată cineva cu cloroform? într-o asemenea stare o femeie este atât de neajutorată! Dar mai există şi alte metode prin care bordelurile îmblânzesc femeile încăpăţânate, dar mie nu-mi plac, deoarece strică marfa.

Rânjetul lui Pearlie îi provocă Serenei o senzaţie de greaţă. Chiar nu avea altă alternativă decât să accepte propunerea lui Pearlie?

— Chiar dacă aş vrea nu ar fi de niciun folos, zise ea într-un târziu. În afară de rochia asta nu am altceva de îmbrăcat. Şi nu cred că, clientela

barului o va găsi atrăgătoare.

— Aşa este, spuse Pearlie privind rochia. Atunci o să-ţi împrumut eu una. Sau poate e ceva potrivit în geamantanul tău mult dorit? Pot să ţi-l trimit.

— Geamantanul meu?

Serena îl credea de mult pierdut

— Diabolicul Ward, spuse Pearlie rânjind, l-a dus în magazia din spate. Probabil voia să te îmbrace şi dezbrace după gustul lui.

— Adică geamantanul este de mai mult timp aici?

— Din ziua sosirii tale. Îl vrei? Atunci ţi-l trimit sus. Coboară când eşti gata. Între timp îţi comand ceva de mâncare.

Partenera lui Ward duse paharul la buze, luă o înghiţitură şi adăugă: Cred că va fi gata la sfârşitul primului show.

Conţinutul geamantanului fusese, în mod evident, percheziţionat. Serena nu se miră că lipsesc banii şi proviziile. Apoi scoase rochiile. Era ciudat cât de purtate păreau de când le văzuse ultima oară.

Era ca şi cum nu le mai văzuse de ani întregi, ani în care devenise din copil o femeie. Doar rochia de culoarea fildeşului, a mamei ei, nu se schimbase. Cu dragoste şi grijă o întinse pe pat, alături de pantofii cu tocuri aurii, de colierul de perle şi evantaiul din fildeş. Acum, crezând toate

aceste lucruri pierdute, se simţea mult mai bine, aşa ca şi cum se regăsise pe sine însuşi.

Cum îndrăznise Ward să i le ia? Oricum ar fi arătat ea în hainele strâmte, nu ar fi avut voie să facă aşa ceva. Îşi permitea prea multe. Poate era bine să scape de sub dominaţia lui. Şi ar fi putut să-i spună chiar el că îl plictisea în loc să-i spună Pearlie. Probabil îşi închipuia că, la o proximă ocazie, o va putea recupera. Dar nu-i va folosi la nimic!

Ieri după-amiază, pe deal, el se comportase atât de ciudat. Serena bănuise. Şi probabil exact aşa se întâmplase. Ciudat, şi ea ar fi putut jura că Ward nu este unul dintre aceia care se eschivau de la asemenea lucruri neplăcute, cum ar fi să spună adevărul iubitelor lor de care se plictisiseră.

Uşa se deschise cu zgomot. Pearlie intră şi întrerupse gândurile Serenei. Avea în braţe o rochie verde.

— Ai primit geamantanul?

— Da.

— Deoarece nu ai coborât, am crezut că nu ai găsit nimic de îmbrăcat. De aceea ţi-am adus asta.

— Este... drăguţ din partea ta, spuse Serena sec şi luă rochia foarte decoltată, a cărei fustă, în faţă, era doar până la genunchi. Era clar că nu fusese făcută pentru a fi purtată cu jupe şi corset.

Serena realiză acest lucru când văzu că Pearlie poartă aceeaşi rochie, dar de culoare albastră.

— Poate nu ţi se potriveşte exact, zise Pearlie, dar e bună pentru astă-seară. Am vorbit şi cu Timothy să te acompanieze la pian. Trebuie doar să-i spui ce vrei să cânte, se pricepe la orice.

— Să cânt? Doar nu vorbeşti serios!

— De ce nu? întrebă Pearlie zâmbind.

— Nu pot să fac aşa ceva. Nu am talent, chiar dacă aş şti ce să cânt.

— Nici celelalte nu au talent, dar se descurcă. Trebuie doar să scoţi nişte sunete la acompaniamentul lui, să zâmbeşti şi să te mişti destul pe scenă ca bărbaţii să te vadă.

— Nu pot, zise Serena cu voce tremurândă.

— O să reuşeşti, spuse Pearlie şi merse spre uşă. Nu ai altă posibilitate.

Serena privi rochia ce o ţinea în mână. Ştia ce voia Pearlie. Voia să o înjosească şi să o prezinte ca disponibilă pentru bordel. Văzuse deja la celelalte fete cum zâmbeau, cum se aplecau ca bărbaţii să le poată vedea decolteul şi cum se învârteau repede ca să se ridice fustele. Una dintre femei chiar mersese atât de departe încât să ridice picioarele în stil franţuzesc – fără pantalonaşii lungi. Bărbaţii fuseseră mai mult decât încântaţi. Dar deja după a doua seară, o vizită a şerifului pusese capăt carierei ei.

Cu un gest brusc, Serena aruncă rochia pe un

scaun. Nu va face una ca asta. Nu va îmbrăca o asemenea rochie chiar dacă ar trebui să apară pe scenă în jupe şi corset, care cel puţin nu erau făcute să-i prezinte corpul oricărui privitor. Hotărâtă, Serena se întoarse spre rochia de bal a mamei ei, ce se afla pe pat. Fusese un timp în care mama ei o învăţase să cânte şi să se acompanieze singură la pian. Deoarece mama ei, în copilărie, fusese crescută şi educată de guvernante din Anglia şi Franţa, voia să-şi educe şi fiica în acelaşi stil şi să-i insufle plăcerea pentru muzică.

Împreună pregătiseră pe ascuns concerte pentru tatăl Serenei. Într-o rochie de mătase, Serena cântase melodiile dulci din sud. Asta se întâmplase demult. Dar ceea ce îi plăcuse odată tatălui ei trebuia să placă, cu mici modificări, şi căutătorilor de aur.

Dar deja puţin mai târziu, când cobora treptele îmbrăcată în rochia mamei ei, i se părea o nebunie să încerce să atragă atenţia căutătorilor de aur şi minerilor cu cântece melancolice. Voci de bărbaţi se auzeau, clinchet de pahare şi zgomot de zaruri. Chiar şi scuipătoarele din alamă scoteau sunete când clienţii ce mestecau tutun scuipau în ele. Fumul de ţigară se amesteca cu cel al sobei rotunde din mijlocul încăperii, cu mirosul de bere acră şi cel al bărbaţilor nespălaţi. Bărbaţii care nu jucau,

leneveau pe scaunele lor, înjurau, râdeau, priveau chelneriţele ce treceau printre mese şi le ciupeau de diferitele părţi ale corpului.

Serena ridică mâna la colierul de la gâtul ei. Putea oare să capteze atenţia unei astfel de gloate cu ceea ce ştia ea? Sigur nu puteau fi liniştiţi decât cu un număr mai deocheat.

Şi dacă totuşi o ascultau? Având în vedere ceea ce aşteptau, probabil o vor înjura şi o vor alunga de pe scenă. În afară de asta, corsetul îi scotea bine în evidenţă formele, dar o strângea foarte tare încât, cu siguranţă, îi va fi greu să cânte.

Dar nu mai putea schimba nimic. Bărbaţii de la bar începuseră deja să se întoarcă spre ea. Trebuia să meargă înainte. Chiar dacă jos o aştepta Otto Bruin.

Rânji la ea, arătându-şi dinţii galbeni.

— Măi, ce drăguţă eşti astă-seară!

— Mulţumesc, răspunse Serena pe un ton rece şi nu îl privi.

El îi puse o mână pe umăr şi zise:

— Mi se pare mult mai bine să vii aici jos la noi, decât să stai mereu încuiată în cameră.

— Drăguţ din partea ta. Dar mie îmi este totuna.

Îi dădu mâna jos de pe umăr şi înaintă hotărâtă, ocolind locurile unde erau mulţi bărbaţi. Mai aruncă o privire în spate la Otto. El

stătea cu mâinile sprijinite pe şolduri şi o privea fix.

Când Serena se întoarse, aproape se lovi de un bărbat ce tocmai scotea scaunul de sub o masă din apropierea scenei. Era înalt, în jur de 30 de ani şi purta un costum gri. Îi zâmbi Serenei.

— Scuze, spuse Serena. Nu te-am văzut!

— Eu trebuie să-mi cer scuze, doamnă, deoarece nu m-am mişcat deşi am văzut că veneai.

Ea roşi observând admiraţia din ochii lui şi înaintă grăbită.

Scena mică, acoperită cu pluş roşu, putea fi acoperită între diferitele show-uri cu o perdea de in şi era iluminată de două lămpi cu ulei. În faţa scenei se afla pianul, aşa încât Timothy să poată vedea ce se întâmplă sus. Timothy avea cam 50 de ani, provenea din Wales, avea nasul rupt şi o pleoapă ce atârna. Cânta din când în când, anunţa numărul următor şi bea cu plăcere bere caldă. Se comporta schimbător, ba suferind, ba precum bărbatul Irezistibil şi îi plăceau femeile şi muzica.

— Eşti foarte drăguţă astă-seară, spuse el fără să-şi iasă din ritm. E o plăcere să te avem în seara asta printre noi.

Pleoapa ce atârna parcă făcea cu ochiul şi rânjetul dădeau impresia că ar râde de o glumă.

— Îţi mulţumesc, Timothy, zise Serena şi

încercă să zâmbească. Ţi-a spus Pearlie că o să cânt în seara asta?

— Da, drăguţă.

— M-am gândit ce vreau să cânt.

Timothy o privi cu neîncredere după ce îi explicase.

— Chiar vrei asta? Şti, draga mea, e destul de riscant.

— Ce este riscant?

Întrebarea venea de la o femeie care se aşezase în spatele lui Timothy. Se numea Connie şi era ceea ce se numea starul din Eldorado. Serena o privise de multe ori cum stăpânea scena cu mişcările ei înfocate. Nu se înţelegea cu celelalte fete, nici cu Pearlie. Purta o rochie sobră din catifea mulată pe corp, a cărui tiv era prins într-o parte de talie, astfel încât se vedeau numeroasele jupoane roşii şi un picior fermecător într-un ciorap plasă, de culoare neagră. Părul lung şi ochii erau negri, în urechi avea cercei aurii. Din cauza temperamentului ei sălbatic era plăcută de clienţii barului şi, deoarece ştia să capteze atenţia, avea un loc asigurat. De aceea putea fi pretenţioasă în alegerea bărbaţilor pe care îi lua în camera ei. Asta nu le plăcea foarte mult, dar o acceptau. Şi fetele o lăsau în pace. Motivul nu era greu de aflat. Când dansa, se vedea un cuţit cu mâner de fildeş, sclipind deasupra genunchiului ei într-o panglică neagră.

Timothy o privi pe spaniolă peste umăr.

— Serena crede că ar putea cânta câteva balade vechi, şi indivizii ar fi mulţumiţi.

Femeia o privi cu atenţie pe serena şi apoi îi spuse lui Timothy:

— Şi crezi că nu or să fie?

— Mă îndoiesc. În afară de asta, Pearlie a spus să cânte ceva vesel şi să arate ce are.

— Pah! Ce ştie Pearlie? I-ar place ca şi eu să mă port la fel de prosteşte ca şi celelalte, ca ea să fie singura care să facă pe deşteapta.

— Se poate. Şi ce facem acum cu Serena?

Piesa lui Timothy era pe sfârşite.

— Nu ştiu, zise Connie, e frumoasă, cumva pură şi nevinovată.

— Ca o doamnă, aprobă Timothy.

— Exact. Ca o doamnă pentru care un bărbat ar plăti mult ca să o aibă. Nu doar corpul, ci şi sufletul. Şi din cauza amintirilor pe care le va trezi.

— Dar Connie, bărbaţii vor să uite când sunt aici, nu să-şi amintească.

— Trebuie să schimbăm asta. Putem lăsa pe scenă doar câteva lumânări. Tu cânţi încet. Serena ar putea aprinde lumânările şi să înceapă să cânte. Ce vrei să cânţi, Serena?

Serena se gândi o clipă, deoarece fusese abordată atât de brusc şi propuse apoi câteva balade vechi.

— Da, şi apoi nu poţi să cânţi încet de tot şi trist „Dixie”-ul vostru din sud?

— Da, zise Serena zâmbind. Aş putea

— Cred că vom fi norocoşi dacă va apuca măcar să deschidă gura. Chiar şi căutătorii de aur ce vin din sudul care odată a fost atât de bogat şi acum este atât de sărac, vor să vadă ceva, nu amintiri de-acasă şi de soţie.

— Te înşeli, prietene. Fiecare simte nevoia să fie uneori trist. Şi dacă, după ea, urmez eu cu un flamengo, care o să le alunge gândurile, o să fie fericiţi.

— Ah, Connie. În tine este satana.

Spaniola îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

— Este în toţi dintre noi, prietene, mai ales în Serena, dar ea încă nu ştie.

Purtarea superioară a celeilalte nu îi plăcu Serenei, dar îi era recunoscătoare pentru ajutor. Connie o chemă în spatele scenei şi ordonă să se aducă din bordel suporturi de lumânări din alamă. În afară de asta le ţinu la distanţă pe celelalte fete care se supărau că Serena avea un rol mai important. Serena privi din culise începutul spectacolului. Un barman, pe melodia „Chinurile”, intră pe scenă cu o trăsură la care erau înhămate fetele, biciuindu-le coapsele rotunde. Bărbaţii din public râdeau şi când rolurile se schimbară, fetele scoţând bicele şi alungând bărbatul de pe scenă, râsetele se

intensificară.

Apoi cântă Timothy câteva melodii Irlandeze pentru a calma un pic atmosfera şi, în final, făcu semn barmanului să stingă luminile.

De la masa de cărţi se auziră strigăte de protest. Apoi Timothy o anunţă pe Serena. Ea auzi, cuprinsă din ce în ce mai mult de frică, ceva despre „frumuseţea din sud, direct din New Orleans, regina oraşului de pe Mississippi. Inegalabila Serena!”

Cortina se ridică încet şi eliberă privirii scena întunecată. Connie aprinse un chibrit şi i-l dădu Serenei.

Când apăru pe scenă, bărbaţii tăcură, doar unul beat striga:

— Să vină fetele! Să vină fetele!

Timothy cânta la pian, încet, începutul melodiei pe care Serena urma să o cânte. După ce aprinse lumânările, o lumină aurie se aşternu pe faţa ei palidă, sclipind în colierul din perle şi în faldurile rochiei de mătase. Cu grijă îşi potrivi mişcările ritmului muzicii şi desfăcu evantaiul. La un semn al lui Timothy începu să cânte baladele vechi cu o voce dulce, clară. „Negru, atât de negru este părul iubitului meu... şi luminoşi, luminoşi ochii lui...”

— Ce se întâmplă aici? Aprindeţi imediat lumina! Jos de pe scenă.

Aceasta era Pearlie, care intrase pe uşa din

spate a barului şi se împiedica printre mese. Când bărbaţii o auziră, o aprobară şi cerură mai multă lumină. Şi… „să vină fetele”.

Dar mai puternice erau fluierăturile şi strigătele ce cereau linişte. Vocea Serenei deveni nesigură.

În acest moment se ridică un bărbat de la o masă din apropierea scenei şi se puse în faţa lui Pearlie, oprind-o. Nu o atinse, dar ea se opri. Bărbatul aplecă uşor capul.

— Mie personal mi-ar face plăcere să nu întrerupi spectacolul. Vreau să o ascult cum cântă.

Nu vorbise tare, dar cuvintele se auziră clar. Răspunsul lui Pearlie se pierdu în şoaptele din jur. Tăcerea se răspândi în jurul ei precum valurile pe un mic lac.

Bărbatul care o salvase era acelaşi cu care Serena înainte aproape se ciocnise. El îi întoarse spatele lui Pearlie, uitând de existenţa ei. Şi se aşează din nou privind-o vrăjit pe Serena. Ea îi zâmbi recunoscătoare. Expresia ochilor ei era atât de timidă, dar plină de admiraţie, încât încrederea în ea îi reveni. Fără să vrea se tot uita la el. În timp ce cânta pentru un bărbat care o aprecia, nici nu observă liniştea ce se lăsase printre spectatori.

Bărbaţii urmăreau atenţi fiecare mişcare a ei, îşi ţinură respiraţia când ea ridică un pic fusta

pentru a face un pas înainte, lăsând să se vadă doar glezna şi pantoful cu toc auriu. Ce efect avea asupra bărbaţilor, realiză doar în momentul când aceştia, la auzul primei strofe din „Dixie” îşi scoaseră pălăriile şi se ridicară în picioare, din respect pentru cântec şi cântăreaţă.

Dintr-un motiv inexplicabil, Serena simţi cum îi dau lacrimile şi termină, cu vocea încărcată de emoţii, spectacolul.

Aplauzele şi ovaţiile Invadară încăperea. În apropierea scenei, un lucrător în mină îi dădu un cot amicului său şi zise: „Asta ar fi o fată pentru mine... ca şi cum aş cădea într-o grădină de trandafiri”.

Amicul său îl privi.

— Ai înnebunit, tâmpitule. Nu ai văzut aurul de pe pantofii ei? Una ca ea nu ne-am putea permite nici dacă am scoate o lună întreagă ceva.

„A scoate” însemna a extrage pe furiş, în buzunare, bucăţele de minereu aurifer, pentru a se îmbogăţi pe ascuns. Acesta era, fără îndoială, un compliment. Când Serena îşi închipui reacţia lui Pearlie la auzul acestei remarci, zâmbi. Dar nu mai fu atât de bucuroasă când auzi că descrierea făcută de acel bărbat fusese preluată şi de ceilalţi.

— Pantofi de aur, zise primul bărbat râzând. Este într-adevăr deosebită. Şi „pantof de aur” este numele potrivit pentru ea.

Serena le mulţumi pentru aplauze, auzind cum acest nume face înconjurul barului. Ward avusese dreptate atunci, în acea noapte petrecută sub cerul liber. Căutătorii dădeau repede nume oamenilor care nu făceau şi ei acest lucru.

Serena ieşi de pe scenă şi hotărî să nu asculte niciodată de acest nume, chiar dacă alţii o strigau aşa.

Ea nu ceruse această popularitate. Orice ar spune Pearlie, Otto, şi chiar Ward, trebuia să existe o cale de ieşire pentru ea. Trebuia doar să o găsească.

CAPITOLUL 9

Otto o aştepta, la capătul treptelor ce coborau de pe scenă, rânjind:

— Aici ai mâncarea de seară. Pearlie nu are nimic împotrivă să mănânci sus.

— Mulţumesc. Asta am să fac, zise Serena şi vru să ia tava.

Otto rânji.

— Ţi-o duc eu sus.

— Mă descurc şi singură.

— Nu, mie îmi face plăcere. În afară de asta, Pearlie a spus că pot să-ţi ţin companie. Serena îl privi hotărâtă.

— Mersi, dar acum aş vrea să rămân singură.

— Nu pot să accept asta, spuse Otto. Cine ştie ce o să faci dacă te las singură. Mai bine fac ce a zis Pearlie.

Serenei nu-i plăcu privirea lui. Dar dacă voia să mănânce nu se putea fără companie. Enervată, urcă scările înaintea lui Otto, Intră în cameră şi se aşează. Otto se aruncă pe o canapea din faţa ei, după ce lăsase tava pe masă. Serena luă şerveţelul de pe tavă şi începu să mănânce. Friptura cu cartofi era atât de bună, încât aproape îşi merita preţul plătit. Dar nu îl putea ignora pe acest bărbat care o privea precum un animal prada sa. Se tot fâţâia de colo, colo enervând-o.

În final, Serena lăsă farfuria pe tavă, dar opri paharul în mână.

— Probabil mai trebuie să apar astă-seară jos, nu-i aşa?

— Pearlie nu a zis nimic.

Se ridică, veni spre ea şi îi luă paharul din mână.

— Sigur nu te aşteaptă atât de curând.

Serena se ridică brusc.

— Ce ai de gând? strigă ea.

— Ceea ce voiam de mult, mârâi el şi trase scaunul deoparte. Încă de când te-am văzut în Colorado Springs.

— N-o să faci asta. Dacă mă atingi doar, ţi-ai pierdut slujba, în caz că Ward nu te omoară Imediat!

Cu toate cuvintele curajoase, Serena începu să dea înapoi.

— Pah, acum nu mai eşti iubita lui Dunbar, în sfârşit s-a plictisit de tine şi te-a trimis jos, la celelalte fete.

— Nu este adevărat.

— Ba da. Pearlie mi-a spus şi ea ştie întotdeauna ce gândeşte Dunbar. A spus că nu are nimic împotrivă să-ţi ridic fustele şi exact asta o să fac acum.

— Asta vrei tu poate, spuse Serena pe un ton dur şi se refugie după canapea

Otto înjură şi se împiedică alergând după ea,

în timp ce Serena încerca cu abilitate să ajungă la uşă. Vaza din alamă se clătină când, privind spre Otto, lovi masa pe care se afla. Fără să ezite apucă vaza şi i-o aruncă în cap. Pe fruntea lui Otto apăru o zgârietură şi sângele îi curgea în ochi. El mârâi şi încercă să şteargă sângele cu mâneca.

Serena nu se opri să-l privească. Alergă spre uşă şi ieşi pe hol. În spatele ei, Otto urla de furie. Auzi cum o urmărea cu paşi grei. Serena o luă la fugă. Scările păreau atât de departe. Ajunse la ele. Respirând greu, se ţinu de balustradă şi văzu prin fumul dens cum bărbaţii de jos întoarseră capetele.

Se auzi un zgomot înfundat când Otto coborî scările în urma ei. O mână se lăsă grea pe umărul ei şi o opri, astfel încât ea căzu pe spate, în braţele gorilei.

— Nu! ţipă ea; îl împinse cu toată forţa şi îi dădu o palmă. El o trase înapoi. Serena îi simţi respiraţia rău-mirositoare. O cuprinse strâns în braţe, grohăind de plăcere. Ea văzu dinţii săi galbeni şi simţi degetele lui pipăindu-i sânii. Se întoarse furioasă, încercând să scape din strânsoarea lui. În următorul moment mâinile ce o pipăiau fură trase deoparte.

— Dăi drumul. Imediat.

Vocea nu era puternică, dar foarte autoritară. Otto înlemni privind nesigur în sus. Părea să nu-l

agreeze pe bărbatul înalt, blond, în costum gri, ce-i ţinea braţul.

— Am spus să-i dai drumul.

Forţa lui Otto se topi.

— Domnule Benedict, miorlăi el, nu ai niciun drept să faci asta.

— Ar fi o ruşine să chemăm şeriful, dar dacă îţi convine mai mult, se poate aranja.

Otto îi dădu atât de brusc drumul Serenei, încât aceasta se clătină. I se făcu greaţă şi era aproape de leşin. Imediat bărbatul numit Benedict fu lângă ea, acelaşi care o obligase pe Pearlie să o lase să cânte. Fără a-l mai lua în seamă pe Otto, o ajută să coboare ultimele trepte.

Serena îl auzi pe Otto mârâind.

— Data viitoare nu o să-mi mai scapi.

— Vrei să bei ceva? întrebă bărbatul îngrijorat.

Serena îl privi.

— Nu, mulţumesc. Aş vrea să ies la aer.

— Bineînţeles.

Ca o minune, mulţimea din faţa lor se depărta, făcându-le loc. Apoi se aflau afară în întunericul proaspăt.

Serena inspiră adânc. Un singur gând îi bântuia creierul: să plece din Eldorado. Fără să ştie încotro, porni înainte, mergând împotriva vântului rece. Bărbatul care deja o ajutase de două ori în această seară, rămase lângă ea.

Serena îi era recunoscătoare pentru faptul că nu spunea sau nu făcea nimic. Vântul puternic îi umflă părul şi fustele îi fluturau.

Ea continuă să meargă, pe lângă uşi din spatele cărora se auzea muzică. Undeva lătra un câine. Când ceva o atinse pe umăr, Serena se întoarse speriată spre bărbatul de lângă ea. El trase imediat mâna înapoi.

— Uite, spuse el scoţându-şi haina. Îmbrac-o.

Când ea nu făcu nicio mişcare, el îi puse haina pe umeri. Căldura şi mirosul de tutun o învăluiră.

— O să-ţi fie frig

Era ca şi cum abia acum îi remarcase prezenţa. El scutură din cap.

— Sunt obişnuit cu frigul.

— Îţi sunt recunoscătoare. Majoritatea bărbaţilor nu s-ar fi sinchisit. Nu pentru cineva ca...

— Cineva ca cine? Orice bărbat te-ar fi ajutat.

Ea nu se îndoia că el avea dreptate. Era emoţionată şi zise:

— Dar nici nu te cunosc.

— Scuză-mă, spuse el. Ar fi trebuit să mă prezint mai demult. Eu sunt Nathan Benedict.

Nathan Benedict, cel mai bogat om din Cripple Creek, prietenul lui Ward, milionarul ce-i pusese la dispoziţie vagonul său personal.

— Ai mai fost o dată drăguţ cu mine, domnule

Benedict. Îţi mulţumesc foarte mult.

Ea avu impresia că el făcuse o mişcare spre ea, dar se oprise imediat.

— Eu îţi mulţumesc pentru compania ta plăcută.

Deodată Serena simţi pe faţă ceva rece şi ud.

— Plouă, spuse ea.

— Nu, o contrazise Nathan Benedict. Priveşte!

Ea se uită spre felinarul străzii pe care el îl arătă. În lumina lui zbura ceva alb, ca o pudră. Serena privi un timp lumina.

— Vezi? întrebă el.

— Da, şopti ea. Ninge.

Ninsoarea continuă până a doua zi. Zăpada acoperi stâncile din jur, străzile şi pereţii caselor, vântul spulberând-o.

Serena dormi mult. Nu se putea decide să se scoale. Nu avea niciun motiv. În cameră era frig, sub plapumă, cald. Lumea de afară era albă şi liniştită, atât de liniştită încât i se păru că aude cum cad fulgii de zăpadă.

Se simţea atât de mică în patul imens. Întoarse capul într-o parte, acolo unde, de obicei, dormea Ward şi trecu mâna peste perna neatinsă. Ciudat cât de repede te obişnuiai să dormi lângă un bărbat, să te lipeşti de el pentru a-i simţi căldura corpului. Asemenea mişcări implicau şi un anumit risc. Ward nu dormea foarte adânc.

Dacă se apropia mult de el, se trezea imediat şi o lua în braţe. Era foarte generos cu căldura lui, dar de multe ori cerea şi ceva în schimb. Dar Serena nu se putea plânge, în fond se încălzea făcând mişcare.

Zâmbind, se ghemui în patul cald. Cu siguranţă nu-i simţea lipsa. Savurase faptul că dormise singură în pat, că ştia că Ward nu putea apare în orice clipă peste ea. Nu o deranja cu nimic să fie singură. Se bucura că putea face oricând ceea ce voia.

Ar mai fi dormit puţin, dar nu se putea. Ward ar fi făcut deja focul în sobă. Trebuia să admită că erau nişte avantaje să trăiască cu un bărbat.

Ieşi din pat, se duse în grabă la dulap, îmbrăcă haina de casă a lui Ward şi papucii din lână.

Apoi se duse în camera de zi şi aprinse focul în sobă.

Curând lemnele începură să trosnească şi Serena mai rămase puţin în faţa focului. Când temperatura în cameră deveni suportabilă, se îmbrăcă şi făcu patul. Cineva uitase să aprindă focul în boilerul de jos, deoarece când se spălă pe faţă veni numai apă rece ca gheaţa. Abia terminase şi auzi pe hol clămpănitul unor tocuri. Cu siguranţă era Pearlie. Merse în grabă în camera de zi şi trase deoparte, din faţa uşii, masa şi canapeaua, pe care le împinsese acolo ca

nimeni să nu poată intra peste ea. Din păcate constatase doar noaptea trecută că nu are o cheie la această cameră. Dar nu voia ca Pearlie să afle că îi fusese frică.

Afară era Connie, spaniola.

— Buenos dias, zise ea şi zâmbi.

Serena era mirată, dar o pofti imediat înăuntru.

— E foarte frumos aici, spuse ea. Te invidiez. Dar se vede clar stilul proprietăresei, madame Pearlie.

— Da, răspunse Serena. Te-aş servi cu plăcere cu ceva, dar nu am nimic aici.

— Ştiu. De aceea am venit. M-am gândit că poate vrei să vii cu mine la cumpărături.

— Nu se poate. Otto o să mă oprească.

Spaniola zâmbi.

— Nu astăzi. Pisica nu-i acasă şi şoarecii... Barul este gol şi uşa din spate deschisă.

— Aş vrea... începu Serena. Dar nu am bani.

— Ward nu ţi-a lăsat nimic? Ce neatenţie!

— A crezut că Sanchew îmi va aduce mâncare.

— Şi atunci este penibil. Fără bani eşti ca o deţinută! Ah... scuză-mă!

— Nu face nimic. Drăguţ din partea ta că ai vrut să mă ajuţi.

— Lasă, nu mai fi aşa tristă. Nu ne dăm bătute încă. Ward nu are mărunt pe aici, un

săculeţ cu praf de aur pentru cazuri urgente?

— Nu ştiu. Dar nu vreau să-i fur nimic.

— Nici nu ţi-am propus să furi. Dar cu siguranţă că în ultimele săptămâni ai făcut destule ce merită a fi plătite, nu-i aşa?

— Nu vreau să fiu plătită. Atunci nu aş fi altceva decât o...

Se opri brusc.

Spaniola o privi.

— Da, nu altceva decât o curvă! Prostii! Dacă bărbaţii şi femeile ar trăi încă în paradis, între ei nu ar fi nimic rău, ci totul ar fi natural. Dar pentru că nu este aşa, acţionăm altfel – dacă este vorba de bani, de o verighetă, care asigură mâncare şi protecţie soţiei şi copiilor, este totuna. Aşa este lumea şi aşa va rămâne, până ce femeile vor câştiga la fel de mult ca bărbaţii.

— Se poate, zise Serena. Dar cei mai mulţi văd altfel aceste lucruri, şi aceia sunt cei care fac regulile.

— Posibil. Dar vrei să faci foamea şi să fii la dispoziţia unei femei ca Pearlie, din cauza unei reguli pe care ţi-o impune un bărbat care nu a fost niciodată în situaţia ta? Şi tu ai drepturi şi nevoi. Am văzut cum Otto te-a ţinut aici pentru plăcerea unui alt bărbat. Câtă îngăduinţă îi datorezi unui bărbat care îţi îngrădeşte libertatea şi te lasă să umbli desculţă şi aproape goală pentru că lui asta îi face plăcere?

— Nu înţelegi, protestă Serena.

— Ba da, înţeleg. Doar sentimentul care te leagă pe tine şi pe acest bărbat nu îl ştiu şi nu vreau să-l ştiu. Te întreb un singur lucru: vrei să vii cu mine?

Serena ştia că mai erau bani aici, deoarece Ward nu lua monezi cu el fiindcă făceau zgomot în buzunar. Oftă.

— Cred că vin cu tine.

Ninsoarea se oprise şi doar vântul tăios spulbera zăpada de pe acoperişuri. Era foarte frig. Fumul sobelor aprinse în oraş le învălui. Flori de gheaţă decorau vitrinele.

Când cele două femei vorbeau, se vedea aburul cald.

Curând spaniola o îndemnă pe Serena să-i spună Consuela, acesta fiind numele ei adevărat. Apoi se gândi unde să meargă întâi. Consuela voia să-şi cumpere stofă pentru a o duce la croitoreasă, apoi să *cumpere* de la farmacie un tonifiant pentru o prietenă ce aproape se otrăvise, încercând să avorteze. Apoi urma să meargă la magazinul general pentru a cumpăra lucrurile necesare Serenei.

Bărbatul din magazinul de stofe o privi interesat pe Consuela şi întrebă:

— Tu vii din Eldorado, nu-i aşa?

Spaniola dădu aprobator din cap uitându-se la stofe.

— Am văzut spectacolul tău. Eşti foarte bună.

Se uită la Serena, apoi din nou la Consuela.

— Ştiţi că aţi putea fi surori?

— Eu nu am observat nicio asemănare.

— Ba da. Cred că e din cauza părului negru şi a felului mândru în care mergeţi.

Consuela o privi zâmbind pe Serena.

— Drăguţ din partea ta, îi spuse bărbatului.

Acesta începu să împacheteze stofa.

— Aş putea să fiu mult mai drăguţ.

— Poftim?

— Am spus că aş putea fi mult mai drăguţ cu tine, repetă el; îi întinse lui Consuela pachetul, dar nu i-l dădu.

— Aş putea, de exemplu, să uit ce-mi datorezi pentru pachetul ăsta, dacă spui cuvintele potrivite.

— Şi care ar fi cele potrivite?

Serena avu impresia că vocea spaniolei se îngroşă.

— Asta putem să discutăm astă-seară când îţi voi aduce pacheţelul.

Brusc, Consuela îi smulse pachetul şi îi aruncă un pumn de bancnote pe tejghea.

— Niciodată nu am fost aşa jignită. Dacă tu crezi că satinul ăsta ieftin valorează cât o noapte cu o femeie, îţi propun să te duci într-unul din bordelurile ieftine!

Îi întoarse spatele, o luă pe Serena de braţ şi

ieşiră din magazin.

— Nenorocitul, mârâi ea furioasă. Din cauza unor asemenea bărbaţi îmi pare câteodată rău că sunt femeie. Cu fiecare ocazie te pipăie şi cred că pentru orice favoare cât de mică, pot veni la tine în pat. Probabil tot unul din ăştia a omorât-o noaptea trecută pe Cizmuliţă.

Serena ţinea greu pasul cu ea.

— Cizmuliţă? întrebă ea.

— O fată dintr-un bordel din cartierul săracilor. Purta mereu o pereche de cizmuliţe, uneori chiar în pat. Spunea că îi ţin picioarele calde. Avea un prieten care se ocupa ca ea să aibă mereu clienţi. Venea în fiecare dimineaţă să o vadă. Astăzi a găsit-o moartă. Cineva o bătuse şi o strangulase.

— Groaznic. Este a doua femeie omorâtă aici în ultimele săptămâni.

Consuela se strâmbă.

— A doua, a treia, a patra, e totuna. Oricum nu interesează pe nimeni.

— Cât de amar sună.

— Aşa este. Femeile din meseria noastră au toate motivele pentru amărăciune. Nu există o altă posibilitate de a câştiga bani, dar nici nu avem un loc în societate, nicio valoare. Dar vai, dacă una dintre noi face scandal – imediat apare poliţia. Câteodată am chef să îmbrac pantaloni şi să militez pentru drepturile femeilor, dar în

Colorado femeile au deja dreptul la vot. Problema este doar că legile le privesc doar pe femeile cuviincioase.

— Şeriful nu se ocupă deloc de crimă?

— Ba da, afirmă că o face. L-a interogat pe prietenul lui Cizmuliţă. Are trei martori că a jucat toată noaptea poker.

Trecură pe lângă una din puţinele clădiri de cărămidă din oraş, bursa. Bărbaţii stăteau la geam şi priveau strada. Când Serena privi în sus, unul dintre ei îi făcu cu mâna. Nu îl putea vedea bine, din cauza geamurilor îngheţate, dar I se păru că era Nathan Benedict. Dădu zâmbind din cap şi merse grăbită mai departe.

Când terminară la croitoreasă, se întoarseră prin zăpada ce se topea la Myers Avenue. După lumina orbitoare de afară, magazinul părea întunecat ca o peşteră. O sobă încălzea încăperea ce mirosea de la pielea hamurilor pentru cai atârnate de tavan. Mirosul se amesteca cu aroma cafelei şi a mirodeniilor de pe rafturi, a săpunului de pe tejghea şi a castraveţilor muraţi.

Serena, căreia îi lăsă gura apă, cumpără şuncă, fasole, brânză, pâine, cârnaţi, făină, sare şi praf de copt, dar pentru luxul ca stafide sau cafea nu-i ajungeau banii. Nu îşi putea permite nici oala din email. Tigaia ce o găsise în geamantanul ei trebuia să-i ajungă nu doar pentru prăjit, ci şi pentru a fierbe fasolea.

Când ieşiră din nou în stradă, Consuela o privi lung pe Serena.

— Constat că nu sunt singura care am un admirator. Bărbatul ce vindea nu numai că ţi-a căutat o pungă, dar ţi-a dat şi un castravete murat pe gratis.

Serena se strâmbă.

— Oricum, măcar nu s-a aşteptat să... fiu drăguţă cu el.

Începură să râdă amândouă şi nu văzură bărbatul înalt şi slab în faţa lor pe trotuar.

Dar deja tună vocea lui:

— Serena!

Ordinul era clar. Ea se opri brusc.

— Elder Greer...

— Da, exact. După cum m-am aşteptat, nu pari a te bucura că mă vezi. Este adevărat? Tu, iubita unui jucător, te plimbi pe stradă alături de o târfă?

— Cine este el? întrebă Consuela.

— Este mormon, unul din sfinţii ultimelor zile.

— Ar fi trebuit să ştiu asta, zise ea. Hai, Serena, ăştia întotdeauna trebuie să arunce cu noroi în cineva.

Bătrânul se apropie de Consuela.

— Ea nu pleacă încă. Am ceva de discutat cu ea.

Spaniola îl privi.

— Spune-i ce vrei, dar repede şi încet. Dacă

vorbeşti în continuare aşa tare încât să te audă toţi, o să spun că ai încercat să ne deranjezi.

Bătrânul o privi furios, dar nu voia să aibă probleme.

— Pentru tine această viaţă murdară este nouă. Renunţă şi întoarce-te la noi. Îţi promit că nu o să-ţi reproşez nimic, ci o să te primesc cu braţele deschise.

— Nu pot.

— Asta spui acum, dar când jucătorul tău se va plictisi de tine o să te răzgândeşti. Iarna aceasta vom rămâne în Fountain Creek, ca bărbaţii să poată câştiga ceva pentru a cumpăra provizii. Până la primăvară poţi veni oricând.

— Nu, mulţumesc, spuse Serena.

— De ce îi mulţumeşti? întrebă Consuela supărată. Asta a fost o jignire!

Mormonul o ignoră.

— Mai este ceva. Lessie a fost bolnavă şi a avut o naştere prematură, copilul era mort. A înnebunit de durere şi ne-a părăsit de cum a putut să meargă. O caut de săptămâni. Mi s-a spus că cineva ar fi văzut-o cu un bărbat ce vinde medicamente, care e în drum spre Cripple Creek. I-ai văzut? Doar aţi fost prietene.

Lessie, Lessie cea copilăroasă şi liniştită, părăsise caravana şi fugise cu un alt bărbat.

— Ce i-ai făcut?

Bătrânul îi evită privirea clară.

— Nimic.

— Nu am văzut-o pe Lessie. Şi chiar dacă aş fi văzut-o, nu ţi-aş spune. Nu, după ce aţi tratat-o în felul acela.

— Este soţia mea. A păcătuit fugind cu un alt bărbat. Va fi condamnată în iad.

— Ah, da? Ce diferenţă este între ceea ce face acum şi ceea ce făcea înainte? Spui că este soţia ta, dar legea acestei ţări permite unui bărbat o singură soţie. Deci, conform legii, nu este decât concubina ta. De ce o condamni că vrea să trăiască alături de alt bărbat?

— Bravo, Serena! zise Consuela bătând din palme. Şi acum să mergem.

— Nu e adevărat, strigă bătrânul. După legea mormonilor este dreptul meu să am mai multe femei.

— Dar femeile au dreptul la mai mulţi bărbaţi? Nu? îmi închipuiam. Aceste legi sunt foarte bune – pentru bărbaţii mormoni.

Serena îl ocoli şi îşi continuă drumul cu Consuela.

— Încă nu am terminat! strigă Elder Greer în urma ei. Eu am fost ales să salvez femeile ca tine, să aduc cuvântul Domnului în această Sodomă, să salvez sufletele pierdute. Nu o să-mi scapi, auzi? O să-mi aparţii!

Serena ar fi luat-o la fugă, auzind aceste ţipete fanatice. Dar Consuela o opri.

— Nenorocitule. Asta ne mai lipsea! întâi un criminal, şi acum un predicator. Cine ştie ce e mai rău. Sper să nu o găsească pe Lessie.

— O cunoşti bine?

Serena îi povesti cum ajunsese la mormoni şi la sfârşit întrebă:

— Crezi că noi o putem găsi?

— Nu ştiu sunt aproape treizeci de mii de oameni în acest oraş. Dar poate ajunge cândva pe Myers Avenue. O să mă interesez

— Ar fi frumos dacă ai găsi-o, zise Serena, luând-o spontan de braţ.

Spaniola zâmbi:

— Nu este ceva deosebit. Dacă eu te pot ajuta şi tu o să ajuţi pe cineva odată în viaţă. Aşa se întâmplă.

— Nu întotdeauna, spuse Serena.

CAPITOLUL 10

Consuela o părăsi pe Serena la intrarea în Eldorado. Era aşa de drăguţă, gândi Serena, simplă şi prietenoasă. Îi plăcea stilul ei de viaţă? Nu se putea spune. În compania ei nici nu îţi puteai închipui că se culcă cu bărbaţi pentru bani. Serena nu putea crede că Consuela se dezbrăca în fiecare noapte, oferindu-şi trupul la câte cinci, şase bărbaţi, pentru bani.

Scuturând din cap, deschise uşa şi intră în Eldorado. Se opri o clipă pentru a se obişnui cu întunericul. Mirosea a bere acră şi fum de ţigară. Era atât de întuneric încât târziu o observă pe Pearlie.

— Aha, zise Pearlie când Serena se întoarse spre ea. Deci te-ai întors. Având în vedere modul în care ai dispărut aseară cu Nathan Benedict, nu mai eram aşa sigură.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Dar m-am întors încă aseară, dar tu erai ocupată altundeva.

Cealaltă femeie ridică din umeri.

— Dacă-i aşa, tu eşti de vină. Am observat cum te privea Nathan Benedict. Este un bărbat bogat. Dacă ştii cum să faci, poţi avea o viaţă foarte comodă. Este foarte generos. Bijuterii, blănuri, tot ce îţi doreşti ai putea avea.

— Dar ieri l-am întâlnit prima oară.

— Nu-i nimic. Aici asemenea lucruri se

întâmplă repede. Este o mare şansă pentru tine. Poate te-ar lua chiar de nevastă. Asta i-ar conveni lui Ward, nu-i aşa?

— Nu te înţeleg, spuse Serena.

— Nu fi aşa proastă! Doar Ward te-a dezonorat, nu? Oh, ştiu că s-a revanşat în felul lui, dar asta e tot ce poţi aştepta de la el. Nu se va însura niciodată cu tine. Şi ăsta ar fi singurul mod de a reglementa lucrurile.

— Nu trebuie să reglementeze nimic.

Cealaltă dorea în mod evident să o supere pe Serena.

— Ce frumos din partea ta. Eu în locul tău nu aş fi atât de generoasă. Cândva m-aş revanşa.

Posibil, zise Serena, dar dacă l-aş prefera pe Nathan Benedict, l-aş jigni pe Ward dacă el ar ţine la mine, nu-i aşa? Şi doar tu mi-ai spus că îi sunt indiferentă.

Pearlie se dădu la o parte, deoarece Serena începu să urce scările.

— L-ai lipsi pe Ward şi de compania ta.

— Ca tu să ai cale liberă să-l – cum ai zis – să-l consolezi? Te asigur că ar fi un mod de pedeapsă, dar pe mine nu m-ar satisface.

Pearlie se înroşi de furie, dar mai încercă odată altfel:

— Dacă văd bine, ai cheltuit o grămadă de bani. Îi ai de la Benedict?

— Nu te interesează.

— Nu, dar pe Ward îl va interesa.

— Nu face nimic, spuse Serena şi dispăru în camera ei.

Acum nu o mai putea şantaja cu foamea, dar Otto rămânea o ameninţare. Cel mai bine era să coboare seara, ca Otto să nu aibă motiv să urce la ea. Nu uitase ameninţările lui. Şi cât timp se afla în public nu se putea atinge de ea. Noaptea putea bloca din nou uşa cu masa şi canapeaua. Când se va întoarce Ward îl va ruga să-i dea o cheie.

Dar probabil trebuia oricum să se mute după ce venea Ward. Dar deocamdată era obligată să aştepte.

Serena puse cumpărăturile pe masă şi se uită în jur. Chiar dacă Pearlie nu coborâse acum din cameră, parfumul ieftin ce se simţea dovedea că fusese aici.

Ce căutase aici? Fusese doar curioasă sau avusese alt motiv?

Serena uitase să-şi ia un cuţit pentru şuncă. Dar căutând în biroul lui Ward, găsi unul. După ce prăjise câteva felii, le mâncă. Aveau un gust minunat. Mâncă tot şi îşi linse degetele.

Apoi mai prăji câteva felii şi adăugă fasole şi apă, pentru a-şi pregăti masa de seară.

După amiază, norii se adunară deasupra oraşului. Se făcu atât de întuneric, încât trebui să aprindă lumina. Zăpada cădea în faţa geamului ca un văl de ceaţă. Serena îşi alese una din mese,

întinse un şervet şi îşi puse alimentele acolo. Nu era nimic perisabil. Şi dacă cumpăra numai lapte, înainte de întoarcerea lui Ward, îl putea ţine pe geam.

În timp ce fasolea fierbea, Serena mai încercă odată temperatura apei de la baie. Dar nimeni nu încălzise boilerul. Serena se miră că încă nu îngheţase apa în ţevi.

Curajoasă, coborî treptele şi căută în magazia din spatele barului, unde se ţinea alcoolul şi câteva lucruri pentru curăţenie. Găsi ceea ce căuta şi urcă triumfătoare cu găleata de tablă înapoi în cameră. După ce mâncă, avu şi apă caldă pentru a spăla vasele şi mai târziu şi pentru o baie.

În timp ce se spăla în grabă din cauza frigului din baie, se întrebă ce va spune oare Ward de noile măsuri luate de ea.

Poate îl deranja mirosul de mâncare în camere sau diferite lucruri. În afară de asta, sigur nu îi era greu să primească mâncarea din nou de la Sanchew. Dar era altceva să poţi mânca când doreai şi nu când venea mâncarea. Dar probabil curând îi va fi totuna când, unde şi ce va mânca Ward.

A doua apariţie în Eldorado seamănă cu prima. Timothy, care tocmai cânta o melodie veselă, îi făcu cu ochiul şi Consuela, învăluită într-o lungă pelerină din catifea, îi făcu semn să

vină la masa ei.

— Vrei un coniac? O să te încălzească.

Serena zâmbi şi dădu din cap.

— Nu îmi este frig.

— Ciudat, zise Consuela. Eu am îngheţat. Urăsc zăpada. Într-o zi, când voi avea destui bani, o să mă întorc în Mexic, o să-mi cumpăr un bărbat, o să mănânc tot ce vreau şi o să stau toată ziua la mare.

— Atunci o să devii grasă şi leneşă.

— Exact asta am de gând. Nu mă crezi? Serios. Tatăl meu a fost englez, mama spaniolă. El a părăsit-o când eu eram încă un bebeluş. Ea lucra în bordelurile din Aspen şi Leadville şi se culca cu bărbaţi în timp ce eu mă ascundeam sub pat. Dar niciodată nu aveam destui bani. Într-o zi, când aveam 12 ani, a venit un bărbat şi mama nu era acasă. De atunci lucrez eu. Şi am învăţat multe. Niciodată nu am lăsat un bărbat să se apropie prea mult de mine, să-mi spună cuvinte frumoase şi apoi să-mi ia tot ce am câştigat. Am făcut economii, chiar dacă îmi era foame, şi nu am cheltuit niciodată mai mult decât era strict necesar. Şi de aceea, viitorul meu va arăta într-o zi aşa cum ţi l-am descris.

Consuela se făcu că nu vede expresia îngrozită de pe faţa Serenei şi continuă:

— Curând o să am destui bani să-mi construiesc o casă şi atunci nu o să mai dureze

mult. Încă câţiva ani şi voi fi bogată, destul de bogată să mănânc ce vreau, să iubesc pe cine vreau. Şi, cu siguranţă, nu o să trăiesc niciodată în munţi, unde ninge 9 luni pe an.

— O casă? Vrei să spui, casa ta?

— Nu, naivitate întruchipată. O casă de plăceri.

— Aşa ca cea a lui Pearlie?

— Pearlie? Pah! Ea nu ştie cum ar trebui să fie o casă de plăceri. Ea nu conduce cu capul, ci cu ceea ce are între picioare. Este proastă şi avară. Primeşte toţi bărbaţii şi le ia banii înainte ca ei să o atingă. De aceea casa ei nu este decât un bordel. Nu are clasă şi stil.

— Ce înseamnă asta? Un bordel este o casă de plăceri.

Consuela râse.

— În niciun caz! într-o adevărată casă de plăceri te porţi altfel cu clienţii. În Old Hamestead, de exemplu, clienţii sunt primiţi numai cu programare, oricine ar fi ei. Pentru asta, respectivul domn trebuie să vorbească cu Madame, să aducă recomandări de la alţi domni pe care ea îi cunoaşte şi să plătească 50 până la 100 de dolari. Chiar şi mai mult. Pentru că bărbaţii care merg acolo nu sunt mineri care îşi primesc o dată pe lună salariul, ci bărbaţi care au averi. Plătesc nu numai pentru corpul unei femei, ci pentru a fi membri ai acestui club exclusiv.

Acolo este mâncare bună, băuturi de calitate şi doamne tinere, drăguţe şi deştepte, cu care se poate duce o discuţie. Şi dacă domnul o doreşte, poate să-şi aleagă şi o femeie pentru plăceri carnale. Şi ea face orice îşi doreşte el şi nu poate obţine de la soţia lui.

— Nu cred, spuse Serena palidă, că vreau să aflu mai multe despre asta.

— De ce? Acum nu mai trebuie să faci pe nevinovata. De ce femeile să se poarte cuviincios, când bărbaţii rămân la vechile lor păcate?

Serena se gândi la Elder Greer şi dădu aprobator din cap.

— Unde rămăsesem? Ah, da. Dacă un bărbat nu ştie ce femeie să aleagă, există expoziţia. Aceea este o cameră în care se duc femeile ce nu sunt momentan ocupate şi se dezbracă de tot. Bărbaţii stau în spatele unui geam şi pot alege. Foarte plăcut.

— Nu înţeleg ce poate fi aşa plăcut.

— De câte ori nu mi-am dorit, când un bărbat îmi poruncea să mă dezbrac, să existe măcar această minimă protecţie de prezenţa sa directă.

Ce uşor îi era Consuelei să vorbească despre aceste lucruri. Serena se întrebă dacă şi ea va face tot ceea ce era în stare pentru a incita bărbaţi. În afară de asta, nimeni nu o putea obliga să ducă o asemenea viaţă. Dar în câteva săptămâni se puteau schimba atât de multe. Cu

un an în urmă nici nu ar fi visat că ar putea deveni amanta unui jucător, animând în rochia mamei ei o hoardă de bărbaţi neciopliţi.

Voia să se gândească la altceva.

— Dar cu oricât ar fi plătite femeile într-o asemenea casă de plăceri, câştigul nu poate fi foarte mare.

— De ce? Există o mulţime de milionari în zona aceea şi mulţi alţii, care sunt destul de bogaţi pentru a-şi permite să se simtă bine. Şi cu fiecare zi apar mai mulţi. Doamna, stăpâna unui asemenea local, cum îmi doresc şi eu să devin, este, de multe ori, prima alegere a domnilor şi câştigă bine. În afară de asta, ea mai primeşte o parte din câştigul celorlalte femei. Şi mai sunt şi cadouri din partea admiratorilor, bijuterii, blănuri şi alte lucruri. Câteodată un bărbat se îndrăgosteşte şi îi cumpără o casă pentru a o avea doar pentru el. Sau o ia de nevastă.

— Nu cred.

— Nu ai auzit de Baby Doe Tabor?

— Nu.

— A fost o tânără căsătorită, care a venit acum 20 de ani, odată cu prima goană după aur, aici. Soţul ei a avut noroc un timp, dar apoi a dat faliment, a început să joace şi să meargă la alte femei. Aşa că şi Baby Doe şi-a luat un amant. Peste un timp a divorţat de soţul ei şi a devenit în ochii celorlalţi nici mai mult nici mai puţin decât

o târfă. A plecat cu iubitul ei la Leadville şi a cunoscut acolo pe regele minelor de argint, Hora ce Ta bor. El s-a îndrăgostit de ea, l-a plătit pe celălalt bărbat ca să plece şi Baby Doe a devenit iubita lui. După un timp a divorţat de nevasta lui şi s-a căsătorit cu Baby Doe.

— Dar ea nu a fost niciodată o târfă, constată Serena.

— Aşa este. Dar ar fi posibil, aici, unde femeile sunt rare şi civilizaţia cu regulile ei este departe. Dar am menţionat asta în treacăt. Eu nu vreau să mă mărit. Vreau doar să câştig în anii viitori cât se poate de mulţi bani şi să o iau de la capăt. Dacă m-aş mărita şi aş rămâne aici, oricum m-ar considera toţi în continuare femeia de pe Myers Avenue. Prefer să fiu independentă.

Consuela tăcu când Pearlie intră în încăpere.

— Ei? întrebă ea pe un ton dur. Nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să staţi şi să trăncăniţi?

Timothy tocmai termină melodia şi spuse:

— Nu alunga fetele, Pearlie. Spectacolul începe în două minute.

Pearlie se întoarse spre Serena.

— Acum câteva minute am primit o cerere interesantă pentru tine.

— Ce fel de cerere? vru să ştie Consuela.

— Exact aceea la care te gândeşti. Bineînţeles, nu a fost singura. Toată ziua bărbaţii

m-au întrebat când este Serena liberă. Dar asta este una deosebită.

— Ne spui odată sau trebuie să ghicim?

— Nu văd de ce te interesează pe tine, Consuelo. Dar o să vă spun. Bărbatul care s-a interesat de statutul Serenei în Eldorado nu a fost altul decât Nathan Benedict. Probabil a fost plecat câteva săptămâni cu afaceri şi te-a văzut Ieri seară pentru prima oară aici. A fost dezamăgit când a aflat că ai fost iubita lui Ward, dar şi-a revenit repede şi a întrebat dacă poate petrece seara cu tine şi dacă este vreo cameră liberă în casa de plăceri.

— Doar... nu vorbeşti serios, şopti Serena.

— Ba da. I-am spus că încă mai locuieşti în camerele lui Ward, dar nu i s-a părut o idee bună să se întâlnească cu tine acolo. Aşa că i-am promis separeul din spate şi o să rezerv, pentru orice eventualitate, şi un dormitor sus.

— Tu... l-ai lăsat să creadă că eu...? întrebă Serena indignată.

— Trebuie doar să vorbeşti cu el şi să-i asculţi propunerea.

— Nu pot să fac asta. Imposibil!

— Oh, sigur că poţi, spuse Pearlie pe un ton agresiv. O să am eu grijă să o şi faci.

— Aha, deci asta ai vrut de la început, ca Serena să ajungă la bordel până se întoarce Ward.

Pe obrajii lui Pearlie apărură pete.

— Taci!

— Nu, nu tac! Crezi că Ward este atât de sensibil că nu o să mai vrea să ştie nimic de Serena dacă o găseşte acolo. Nu contează cum şi de ce a ajuns acolo.

— Este ridicol. Eşti doar invidioasă că Nathan Benedict a venit la tine în vara asta doar o dată sau de două ori. Vezi cum îţi dispare marea şansă şi nu te poţi bucura pentru norocul Serenei. Am văzut asta de aseară, când a ieşit cu ea afară.

— Nu este adevărat, spuse Consuela şi se ridică.

Serena se uita derutată de la una la alta. Cine avea dreptate, Consuela sau Pearlie? Cu amărăciune se gândi că amândouă au dreptate. Asta însemna că Pearlie acţionase fără acordul lui Ward, că minţise când îi spusese că el se săturase de ea? Sau Consuela îi reproşa aceste lucruri pentru a nu pierde interesul lui Nathan Benedict? Dar era totuna. Dacă se va întâlni cu Nathan Benedict, o va face aici, în văzul tuturor, nu într-un separeu. El, cu siguranţă, nu va avea nevoie de dormitorul comandat

Pearlie o privi pe Consuela.

— Ai grijă ce spui că altfel trebuie să-ţi cauţi de lucru în altă parte.

— Doamnelor, zise Timothy. Nu avem timp de ceartă, începe spectacolul.

Prezentară întâi un dans provocator cu umbreluţe, în spatele căreia fustele fetelor dispăreau puţin câte puţin.

Apoi urma Serena. Ea aştepta în Întunericul de lângă scenă când un barman veni şi îi zise:

— Timothy a spus să-ţi dau asta. Face bine la un gât uscat.

— Ce este? Doar nu bere caldă?

— Nu, doar un bitter cu puţin coniac.

Serena luă paharul şi îl privi cu îndoială. Amestecul nu suna foarte bine şi avea un gust la fel de ciudat.

Timothy o privi şi zâmbi. Voia doar să o ajute, gândi ea, şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

Serena nu avu probleme pe scenă. O singură dată se sperie puţin, când, în mulţime, îl văzu pe Nathan Benedict. Îşi ascunse privirea în spatele evantaiului. Era puţin dezamăgită de prietenul lui Ward. Aşteptase mai mult de la el. I se părea ca un act de trădare că se dusese la Pearlie şi rezervase o cameră, deşi noaptea trecută fusese atât de înţelegător. Nu ştia ce avea să-i spună când îl va întâlni din nou, dar nu va fi o pradă atât de uşoară pentru el.

Urletele bărbaţilor, aplauzele care cereau un bis nu puteau fi satisfăcute în niciun fel. Când Serena făcu ultima reverenţă, începu să se simtă ciudat. Se clătină când se ridică şi îşi zise că este probabil de la stres s-au poate de la corsetul

foarte strâmt. Cu o seară înainte nu observase nimic, dar nici nu fuseseră atâţia bărbaţi. Trebuia să iasă la aer.

Dar înainte să facă vreo mişcare, un bărbat din primul rând se ridică şi aruncă ceva în direcţia ei. Erau bani, douăzeci de dolari. În următorul moment aerul se umplu de monezi. Ploua asupra Serenei cu bani. Ea se retrase. Ştia că este un compliment dacă îi aruncau asemenea bogăţii la picioare, dar era îngrozită. Zâmbi, mai făcu o reverenţă şi ieşi de pe scenă.

— Foarte bine, şopti Consuela şi o îmbrăţişă, înainte să-şi înceapă flamengo-ul.

— Nu-ţi face probleme, banii o să-i strângă un barman pentru tine.

Serena îi mulţumi, dar nu se opri. În spatele scenei, printre frânghiile cu care se trăgea cortina, era uşa spre magazie, care mai avea o uşă ce dădea afară. Pe acolo va putea ieşi la aer fără a trece prin mulţimea din bar.

În magazie era întuneric şi frig. Mirosea a praf şi bere vărsată. Serena se simţi din ce în ce mai ameţită în timp ce trecea printre lăzi şi butoaie. Trebuia să *ajungă la* uşă.

Acum simţea lemnul uşii sub mâinile ei şi căută clanţa. Auzi paşi în urma ei. O bufniţă şi înjurături. Trebuia să deschidă uşa. Dar lemnul uşii părea să se mişte sub degetele ei, în timp ce, de departe, auzea muzica pe care dansa

Consuela. Dar apoi un vâjâit îi umplu capul.

Aici era clanţa. Încercă să deschidă uşa, dar nu avea putere. Auzi paşi în urma ei, simţi căldura animalică a unui corp, mirosul de transpiraţie. Apoi mâini brutale i se înfipseră în trup. În creierul ei se profilă un ţipăt, apoi urmă tăcere. Ea nu află că strigătul nu a ajuns niciodată la buzele ei.

CAPITOLUL 11

— Serena?

Ea nu se mişca şi aproape nici nu mai respira. Nu îşi simţea corpul. Vocea părea să vină de departe. Tonul calm, bărbătesc trăda îngrijorare.

— Serena? Te rog deschide ochii. Te rog, îmi pare rău.

Vocea i se părea cunoscută. Dacă... pleoapele îi era grele. Creierul îi lucra intens. Nathan. Nathan Benedict. Dezamăgită, se lăsă din nou în voia întunericului.

— Aici. Bea asta, Serena. Bea. Marginea rece a unui pahar îi atinse buzele. Ceva lichid curse din pahar în jos pe obrajii ei.

— Tâmpita aia. Cum de a crezut că o să fiu de acord cu aşa ceva. Dacă mai rămân urme, o să...

Încet Serena desfăcu buzele pentru a bea din medicament. Imediat începu să tuşească din cauza tăriei alcoolului. Un braţ puternic o sprijini.

— Încă o înghiţitură, Serena.

Ea mai încercă odată. Totuşi, nu reuşi să deschidă ochii şi să se ridice. În depărtare se auzea muzică şi râsul strident al unei femei.

— Trezeşte-te, Serena. Trebuie să te trezeşti!

O culcă la loc, apoi cineva îi masă mâinile. Părea foarte important să facă ce i se spune, oricât de greu îi venea. O trecu un fior. Îi era frig. I se părea că simte un curent de aer rece de la un

geam deschis. Auzi fâşâit de hârtie, apoi satin mătăsos şi blană moale îi atinse bărbia.

Încet Serena deschise ochii. Era întinsă pe o canapea care fusese trasă sub o fereastră deschisă. Vântul umfla perdeaua. Serena era sub o blană neagră, lucioasă de castor. Lângă ea, în genunchi, stătea Nathan Benedict privind-o îngrijorat.

— Ce... ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Ai fost adormită, spuse Nathan. Cu laudanum, cred.

Deodată Serena îşi aminti. Bitterul pe care îl băuse.

Pearlie şi bărbatul acela, camera din bordel.

— Unde mă aflu?

— La Pearlie, din păcate. Îmi pare rău, Serena. O rugasem să-mi rezerve o cameră în care să pot vorbi în linişte cu tine. Nu m-am aşteptat la aşa ceva şi nici nu mi-am dorit. Trebuie să mă crezi!

Ochii lui căprui aveau o privire hotărâtă. În trăsăturile feţei se citea siguranţă, încredere ce nu putea fi doar o prefăcătorie.

— Mă crezi? întrebă el calm.

— Da, şopti ea.

— Oh, doamne, spuse el uşurat. Mulţumesc!

Îi luă mâna Serenei şi îi sărută degetele. O privi.

— Eu... poţi să mergi?

— Pot să încerc.

— Eşti de mult aici, cam de trei ore. Când am intrat şi te-am văzut atât de palidă am crezut că eşti moartă. A trebuit să-ţi deschidem rochia ca să poţi respira.

Serena nu observase, dar acum simţi că rochia îi este mai lejeră şi poate respira fără greutate.

— Nu face nimic, spuse ea încet.

— Dacă îmi permiţi, o să te ajut să-ţi închizi rochia şi atunci putem pleca de aici.

Serena aprobă cu o mişcare a capului şi încercă să se ridice. În final o ajută el. Mişcarea o făcu să ameţească. Stătea cu ochii închişi, ţinea strâns blana din braţele ei şi îi întoarse spatele. El încheie nasturii mici ai rochiei, când deodată se auzi gălăgie la uşă şi în cameră intră un val de aer rece.

Uşa care despărţea holul de cameră se închise cu zgomot. Serena se sperie şi se întoarse spre uşă.

Acolo stătea Ward. Haina sa lungă era acoperită de gheaţă. Când îşi scoase pălăria, zăpada căzu pe podea.

— Aha, spuse el, aruncând pălăria cu un gest nervos pe masa de lângă Nathan. Ce privelişte frumoasă! Nu eşti cumva pe teritoriul meu, Nathan?

— Ward, spuse Nathan şi se ridică. Nu este

aşa cum crezi tu.

Ca răspuns, Ward veni spre ei şi îi trase un pumn drept în faţă. Nathan căzu pe spate. Când Ward vru să-l lovească din nou, el ridică o mână, fără a încerca să se apere.

— Nu, Ward! strigă Serena, încercând să-l ţină de mână.

El îi scutură braţul şi Serena, slăbită fiind, se prăbuşi pe jos lângă canapea. Se auzi uşa şi în cameră apăru Consuela.

— Por Dios! strigă ea. Se năpusti îngrozită asupra lui Ward şi îl trase înapoi. Idiotule! Nu vezi că între ei nu s-a întâmplat nimic? La dracu', Ward Dunbar, ar trebui să-l cunoşti mai bine pe Nathan!

Ward o privi nesigur pe spaniolă, apoi se întoarse spre prietenul lui şi spre Serena.

— Pot să te înţeleg că simţi nevoia să omori pe cineva, continuă ea, dar te credeam mai inteligent şi nu mi-am închipuit că o să crezi tot ce spune Pearlie.

Ward se întoarse din nou spre ea.

— E adevărat că Pearlie mi-a spus ce se întâmplă, dar eu am văzut ce făcea Nathan şi expresia de pe faţa lui.

Spaniola îl privi cu reproş.

— Şi de ce nu, dacă ar fi fost aşa? Tu doar ai plecat şi ai lăsat-o pe Serena la mila căţelei ăsteia, care este partenera ta. Ce bărbat nu ar

proteja o femeie atât de frumoasă ca Serena a ta? Dar nu, Nathan nu a încercat să profite de starea ei de inconştienţă. Ştiu asta pentru că până acum o jumătate de oră am stat aici cu ei. El m-a chemat ca să deschid rochia Serenei. Nu ştiu ce ai văzut tu, dar ştiu că te înşeli.

— A văzut cum încheiam rochia Serenei, zise Nathan; se ridică şi îşi aranjă cravata. Fără să-l privească pe Ward, se întoarse spre Serena şi o ajută să se ridice.

Serena îi mulţumi. Îl privi pe Ward. Furia ce o simţea risipi toată ceaţa ce o învăluise înainte, dar încă nu se simţea bine. Privirea întunecată a lui Ward, neîncrederea lui o făceau să se simtă folosită.

— Şi asta? întrebă Ward, arătând spre blana de la picioarele Serenei.

— Am cumpărat-o pentru ea, recunoscu Nathan. Haina subţire pe care o purta era neadecvată acestei vremi de afară şi nu am văzut niciun motiv pentru care să se îmbolnăvească, i-am cumpărat şi asta, pentru că mi-am dat seama că are nevoie de aşa ceva.

Nathan se aplecă şi luă o lădiţă din lemn de mahon de pe masă. O deschise şi înăuntru se afla un mic pistol, cu ţeava argintie şi perle pe mâner. O armă frumoasă şi ucigătoare. Se întoarse spre Serena şi îi dădu cutia, apoi îl privi pe Ward.

— Am dreptate dacă presupun că aceste

lucruri înseamnă ceva?

Ward îşi aruncă furios haina de pe umeri.

— Da, dar nu are nicio legătură cu tine.

— Atunci cu ce?

— Cred că mai bine îţi va explica Serena. Eu o să plec acum şi veţi putea discuta. Asta, dacă doreşte Serena?

O privi întrebător.

Serena aprobă din cap.

— Ai fost foarte drăguţ cu mine, spuse ea. Nu o să uit asta.

— Oricând ai nevoie de mine, îţi stau la dispoziţie, zise Nathan.

Îl privi sfidător pe Ward, apoi ieşi din cameră.

În încăpere domnea tăcerea.

Într-un târziu zise Consuela:

— El... el şi-a uitat pălăria. Să văd dacă îl mai prind din urmă.

Luă pălăria de pe masă şi ieşi.

— Dacă oricum mergi, poţi să-i dai şi asta înapoi, spuse Ward şi aruncă blana în braţele spaniolei.

Ea privi blana, apoi pe Serena.

— Bine. De când ai plecat, Serena a trebuit să îndure multe fără vina ei. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta, îi spuse pe un ton dur lui Ward.

— Nu înţeleg ce te priveşte pe tine.

Consuela ridică din umeri.

— Nici eu, dar aşa este. Şi la asta ar trebui să

te gândeşti.

Fără a aştepta un răspuns, ieşi din cameră.

Ward se apropie încet de Serena.

— Mi se pare, zise el pe un ton gânditor, că nu ai doar unul, ci doi prieteni.

— Te deranjează? întrebă Serena.

— Cum, din moment ce se pare că ai avut nevoie de ajutor? Nu ştiam că eşti atât de greu de învins.

— Ca de exemplu?

— Foamea şi laudanum.

Cuvintele plutiră câteva secunde între ei. Figura lui Ward deveni brusc foarte serioasă.

— Ar fi bine să-mi explici.

— Cu plăcere, zise Serena scurt.

Deasupra lor se auzi un râs strident.

— Dar nu aici.

Ţinând încă în mână cutia cu pistolul, Serena se ridică. Ameţi din nou şi rămase, o clipă pe loc, cu ochii închişi.

Ward o sprijini.

— Ţi-e bine?

Ea se desprinse de braţul lui şi, în loc de răspuns, făcu câţiva paşi spre uşă.

Ward se opri.

— Rochia ta e tot descheiată.

— Mi-e totuna, răspunse Serena şi ieşi.

Din fericire, bordelul avea şi o ieşire prin spate, astfel încât Serena nu fu nevoită să treacă

prin bar. Vântul rece o lovi precum un pumn. Nu mai ningea şi Serena văzu urmele lui Nathan şi ale Consuelei în zăpadă. Dispăreau în direcţia opusă.

Când auzi zgomote în spatele ei, trase adânc aer în piept şi ieşi în noapte. Nu voia să mai stea nicio secundă în casa aceasta blestemată.

Zăpada îi intră în pantofi, se îmbibă în tivul fustei lungi şi o făcea atât de grea, încât, pentru a putea înainta, Serena o ridică aproape până la genunchi. Tremura şi începu să alerge. În spatele ei auzea paşi.

— Unde mergi? întrebă Ward.

Mâna lui o strânse de braţ, obligând-o să se oprească. Serena alunecă şi căzu la pieptul lui.

În acest moment apăru luna din spatele norilor, luminând faţa Serenei. Pielea ei părea a fi din marmură, doar ochii rămăseseră ascunşi în umbră. Părul îi sclipea argintiu.

Ward o îmbrăţişă. Nu aşteptă un răspuns. Cu un geamăt vag, ca şi cum ar fi fost lovit, puse stăpânire pe dulceaţa buzelor.

Căldura braţelor lui o învălui. Ea îşi băgă mâinile sub haina lui, atrasă de căldura corpului său şi de nevoia de a fi foarte aproape de el. Aici era în siguranţă. Sărutul lui era dur, dar totodată plin de tandreţe. Ea nu simţi nevoia să-l oprească.

El ridică capul şi inspiră adânc.

— Când am plecat, ştiam că o să-ţi simt lipsa,

spuse el cu o voce emoţionată, în timp ce mâinile lui mângâiau spatele ei gol. Dar nu am ştiut cât de mult.

Sub atingerea lui, Serena se înfioră, nu doar din cauza frigului.

— Ward…

— Nu. Nicio explicaţie, Serena, nu acum Dumnezeule, nu acum!

Faţa îi era ascunsă în umbră, dar vocea îi suna tensionată. Cu o mişcare bruscă se aplecă, o luă în braţe şi o duse la Intrarea din spate a barului.

Înăuntru îi întâmpină tăcerea, urmată de un val de remarci, de genul:

— Nu i-a trebuit mult să-şi însuşească pantofii aurii! Curând drăguţa noastră nu o să mai aibă pantofi! Sunt câţiva care îşi pot permite o asemenea femeie! Şi eu mi-aş dori!

— Dacă ai nevoie de ajutor, Dunbar, cheamă-ne…

Pearlie stătea la o masă şi juca cărţi. Faţa ei deveni palidă când îl văzu pe Ward cu Serena.

Se ridică încet, dar bărbosul cu care stătea la masă o opri.

— Unde pleci, drăguţo? Mai avem de jucat aici. Nu trebuie să te scoli. Dunbar s-a întors şi şi-a luat înapoi păsărica aurie! Şi după cum văd eu, nu îl interesezi. Hai să jucăm.

Serena privi expresia feţei lui Ward, în timp

ce treceau printre mese. Punctele aurii din ochii săi verzi luceau intens, muşchii maxilarului îi erau încordaţi. În caz că o văzuse pe Pearlie sau auzise discuţiile, nu reacţionă. Serena încercă să facă acelaşi lucru.

Focul din soba din sufragerie se stinsese. Geamurile erau acoperite de un strat gros de gheaţă, în care se reflecta lumina lunii. Serena tremură după căldura din bar. Ward murmură o înjurătură şi deschise cu umărul uşa spre dormitor.

Nu se opri să aprindă focul sau lumina, ci o puse pe Serena jos, îi Luă cutia din braţe şi începu să-i desfacă restul nasturilor de la rochie. Cu mişcări sigure i-o dădu jos, îi scoase pantofii roz şi o băgă în pat.

O urmă curând, după ce îşi scoase doar repede cizmele şi haina. Se culcă lângă ea, trase păturile grele peste ei şi o îmbrăţişă pe Serena. Un timp rămaseră aşa tremurând. De jos se auzea muzica lui Timothy.

Cu timpul Serena se opri din tremurat. Simţi mâinile lui Ward în părul ei când el îi scoase agrafele şi îi întinse părul pe pernă. Îşi lipi buzele fierbinţi de fruntea ei şi o mângâie. Apoi îi prinse bărbia şi îi ridică faţa spre el, sărutând-o tandru, dar hotărât, încât ea simţi cât de mult o domina.

Era supărat pe ea deşi îi spusese acele lucruri afară? Sau nu. O ţinea mai strâns pentru că nu

simţea nimic pentru ea?

Un sentiment de insatisfacţie o cuprinse şi ea îşi mişcă buzele pe ale lui. El nu reacţionă, dar continuă să o ţină în braţe.

Împinsă de un sentiment pe care nu îl înţelegea, Serena îl mângâie pe pieptul puternic. Ezitând, se juca cu nasturii de la cămaşa lui. Aproape întâmplător primul nasture se deschise. Curajoasă, îl desfăcu pe următorul.

Nu, nu îşi va trăda principiile, doar pentru că el o rugase odată. Şi nici nu îi îndeplinea dorinţele, ci făcea ceea ce voia ea să facă. Chiar dacă nu era bucuroasă că el o întreţinea, tot trăia mai bine decât să fie oferită celui ce dădea mai mult, cum aproape se întâmplase cu Nathan Benedict.

Cămaşa lui era deschisă. Degetele ei atinseră catarama curelei şi traseră de ea.

Se chinui puţin până ce reuşi să o deschidă. Ward nu o ajută, stătea doar lângă ea, mângâindu-i sânii a căror sfârcuri se întăriseră şi se profilau prin bluză.

Mişcările ei deveniră mai încete când ajunse la nasturii pantalonilor. Nu pentru că erau greu de desfăcut. Doar că devenea din ce în ce mai evident că Iniţiativa ei nu îl lăsa rece. Şi nasturii de jos cereau şi mai multă atenţie. Deveni imposibil să evite atingerea degetelor ei cu pielea sa. Şi ea nici nu mai încercă.

În acest moment, el o strânse mai puternic în braţe şi o trase spre el. În adâncul ei se simţea foarte fericită. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, îl strânse în braţe şi nu ripostă când sânii i se lipiră de pieptul său puternic. Buzele li se întâlniră flămânde, pline de dorinţă.

Respiraţia i se acceleră. Serena simţi bătăile puternice ale Inimii lui Ward la pieptul ei. O parte din corpul lui era deja gol şi cu o senzaţie liniştitoare de plăcere ea încercă să i le scoată şi pe celelalte care împiedicau corpurile lor să se atingă în totalitate. Când simţi degetele lui desfăcându-i nasturii bluzei, un fior de plăcere I se scurse prin trup. Îl ajută, scoţându-şi bluza şi se întoarse astfel încât el să poată desface şi şnurul corsetului. Apoi îşi dădu jos jupele, în timp ce şi el începu să-şi scoată restul hainelor.

Şi se îmbrăţişară din nou, gemură de dorinţă senzuală, deoarece nimic nu mai bloca atingerea trupurilor goale. Mâinile lui Ward alunecară în jos peste coapsele ei, trăgând-o spre el. Mirosea parfumul părului ei, buzele-i ardeau pe pielea albă a gâtului fin, pe umeri croindu-şi un drum de foc spre sânii fremătători. Acaparată de senzaţiile ce le trăia, Serena îşi înfipse degetele în muşchii supli ai spatelui lui. Nu avea puterea de a se împotrivi? De ce ar fi făcut-o?

Dorinţa lor crescu până ce nicio rămăşiţă de voinţă nu mai exista. Pasiunea părea a fi un drog.

Dur şi moale, masculin şi feminin se întâlniră, se uniră. Aveau ochii închişi, sângele le pulsa, încercau să uite durerea trecutului prin plăcerea prezentului. Era un sentiment infinit, o exaltare ce creştea între ei, curgea, devenea din ce în ce mai puternică, apoi explodând, îi lăsă să plutească şi să se scufunde, lăsând liniştea în corpurile şi sufletele lor.

În această extenuare trecătoare, caldă în întunericul rece al nopţii, adormiră.

Brusc, Serena se trezi, dar respiraţia îi rămase la fel de liniştită şi calmă ca şi în somn, genele i se odihneau precum un evantai pe obraji. Era dimineaţă. Chiar şi prin pleoapele închise simţea lumina puternică a zilei. Nu era singură în pat. Simţea corpul lui Ward lipindu-se de al ei şi asta nu era tot. Mâna lui îi cuprinse sânul şi respiraţia sa caldă îi mângâie părul. Braţul lui o cuprinse mai strâns peste talie. O trase spre el şi li se păru că nu se despărţiseră întreaga noapte. Valurile senzaţiilor se ridicară în jurul lor. Arcurile din metal ale saltelei scârţâiau şi din când în când un val de aer rece pătrundea sub plapumă. Când Ward se dezlipi într-un târziu de ea, Serena îl ţinu de braţ, pentru a rămâne aproape de ea.

Un timp el nu se mişcă, continuând să o mângâie. Serena aproape adormi la loc când el se ridică într-un cot. Simţi privirea lui şi pleoapele

începură să-i tremure. Când el tăcu în continuare, Serenei i se păru că mâna lui nu mai mângâie atât de tandru umerii ei, că un sentiment mai rece întrerupea înţelegerea perfectă ce fusese între corpurile lor.

— Pantofior auriu, zise el încet, gustând parcă cuvintele şi simţindu-le amărăciunea. Pantofior auriu…

Serena se întoarse spre el, deschise brusc ochii, îl privi şi Inima parcă îi îngheţă.

— Nu înţelegi, zise ea încet.

— Ah, da? Mi-aş dori să nu înţeleg. Eşti foarte frumoasă, Serena, întruchiparea frumuseţii pentru orice bărbat. Gândul că eşti aici singură m-a chinuit în Denver. M-am blestemat că te-am lăsat aici. După ce am terminat afacerile, am luat imediat primul tren spre Colorado Springs. Eram prea nerăbdător să aştept trenul de noapte. De fapt, ar fi trebuit să ajung aici ieri seară, dar nu mi-am făcut socoteala cu zăpada. Am ajuns abia după miezul nopţii şi ce am găsit în Eldorado? Afară se înghesuiau bărbaţii pentru a intra să vadă noua vedetă de pe Myers Avenue, o fată pe care o numeau Pantof auriu. Şi nu au vrut să plece nici când a ieşit Pearlie şi le-a spus că pantof auriu nu va da al doilea spectacol pentru că a fost rezervată unui oaspete bogat. Nici nu îţi poţi închipui ce am simţit când am constatat că tu erai Pantof auriu.

— Nu eu mi-am dorit acest nume, zise Serena mâhnită, privindu-l. Bărbaţii au crezut că tocurile aurite de la pantofii mamei sunt într-adevăr din aur.

— Nu mă miră, spuse el zâmbind ironic. Şi eu aproape că am crezut acelaşi lucru. Dar ceea ce mă miră este că ai fost jos. Probabil erai plictisită de camera asta şi ai simţit nevoia să te avânţi în luminile nopţii, abia aşteptând să scapi de mine.

— Nu, răspunse ea. Am fost nevoită, nu am avut altă posibilitate.

— Ai mai spus asta. Explicaţia a fost foamea, nu-i aşa? Nu înţeleg, doar Sanchew vine de trei ori pe zi.

— Nu Tocmai că nu a venit. Adică, a venit de două ori, dar eu nu am primit mâncarea.

Şi povesti repede ce se întâmplase. Când îi spuse despre ultimatumul lui Pearlie, privirea i se întunecă şi furia se citea pe faţa lui Ward.

— Deci ai cântat pentru a primi masa de seară? întrebă el. Şi apoi?

Serena se simţea parcă ar fi fost interogată. Ce drept avea el să facă asta? De ce voia ca ea să se simtă vinovată când nu exista niciun motiv pentru asta? Se îndepărtă puţin de el şi îi întoarse spatele. Pătura îi alunecă de pe umeri, dar ea nu observă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Exact ceea ce crezi tu că vreau să spun.

— Nu eşti nici paznicul, nici soţul meu. Ce drept ai să mă întrebi despre asta?

— Superioritatea mea, răspunse el, prinzând-o de umeri. O să-mi spui?

— Vrei să faci aşa ca şi cum asta ar avea vreo importanţă? întrebă Serena dur, amintindu-şi de ceea ce îi povestise Pearlie, că Ward se săturase de ea. De aceea şi tot sarcasmul din vocea ei!

— Are o importanţă, răspunse el scurt. Dacă eşti deşteaptă, mai bine... Ce este asta?

Cu fruntea încreţită arătă spre petele roşii de pe gâtul Serenei, urme ale atacului brutal al lui Otto.

— Preţul pentru o porţie de mâncare, răspunse Serena sec. Poate preţul ar fi fost şi mai mare dacă prietenul tău Benedict nu ar fi reuşit să-l convingă pe Otto că nu este drept să plăteşti de două ori pentru aceeaşi mâncare.

— Otto?

— Cum ar fi putut să ştie că te-ar deranja? Pearlie a spus că e timpul să merg la celelalte fete şi i-a dat de înţeles că i-ar fi recunoscătoare dacă el... mi-ar arăta drumul.

— Dumnezeule, şopti Ward.

— Aşa este. Acum poţi măcar să înţelegi de ce îi sunt recunoscătoare lui Nathan Benedict, ceea ce nu înseamnă că mi-ar fi plăcut când m-au adormit şi m-au aruncat în braţele lui. Este posibil însă să mă fi răzgândit dacă mai lipseai

mult.

Ward o privi. Deodată aruncă plapuma deoparte, se ridică tăcut, se îmbrăcă şi ieşi grăbit din cameră.

— Ward, unde mergi? strigă Serena.

Dar auzi doar uşa trântindu-se.

Ce avea de gând? Expresia feţei lui nu fusese prea liniştitoare. Serena ezită o clipă, apoi sări şi ea din pat. Se îmbrăcă repede cu ce nimeri din dulap. Comportamentul lui Otto şi al lui Pearlie îl înfuriaseră foarte tare.

Serena îşi prinse părul, în timp ce alerga cât putea de repede spre capătul celălalt al holului, de unde putea vedea printr-o fereastră partea din spate a Eldorado-ului. Geamul era îngheţat; îl deschise cu greu şi privi în curte. Auzi un ţipăt strident de femeie din direcţia bordelului.

Ward tocmai traversase curtea şi intrase în magazie. Pearlie stătea în zăpadă, îmbrăcată sumar într-un halat roşu prin care i se vedea pielea albă. Faţa îi era schimonosită de frică şi furie.

— Ward! ţipă ea. Vino înapoi, lasă-mă să-ţi explic! Nu poţi să faci asta cu mine! Nu accept! mai bine mă omor! auzi? O să mă omor! Ward!

Ultimele cuvinte sunau chinuite ca un vaiet disperat. Pearlie căzu în genunchi în zăpadă, îşi acoperi faţa cu mâinile şi fu scuturată de plâns.

Serena auzi paşi urcând de jos şi se întoarse.

Când Ward ajunse la baza scărilor, ea stătea sus, înfruntându-i privirea într-un gest involuntar de a se apăra, dar nu reuşi să spună nimic.

El urcă încet, se opri la mijlocul scării.

— O să te bucuri să afli, spuse el calm, că Otto nu o să mai calce în Eldorado.

— Da, zise Serena încet.

— Şi în ceea ce o priveşte pe Pearlie: nu mai suntem parteneri. De azi nu mai are nimic de-a face cu Eldorado sau cineva de aici.

— Înţeleg.

— Sunt conştient că nu pot să repar ceea ce ţi-au făcut, dar poate acum ai înţeles că nu am vrut să-mi părăseşti camera şi patul. Nu m-am săturat de tine, Serena, şi nici nu cred că o să mă satur vreodată. Şi în ceea ce priveşte propunerea de a-ţi câştiga singură existenţa, am impresia că te voi ocupa eu destul. Nu este necesar să mai apari pe scena din Eldorado.

— Dacă este adevărat, spuse Serena încet, de ce te-ai purtat atât de ciudat înainte de a pleca la Denver? De ce nu ai vrut să mă iei cu tine?

— M-am purtat ciudat, zise Ward zâmbind, pentru că nu voiam să plec. Şi te-am lăsat aici pentru că voiam să-mi dovedesc că pot să o fac.

Serena privi într-o parte.

— Se pare că ai reuşit.

— Da, zise Ward, urcând spre ea. Dar preţul a fost mult mai mare decât aş fi dispus să mai

plătesc vreodată.

— Da, ţi-ai pierdut partenera de afaceri.

Serena făcu un pas lateral, nu voia să-l înţeleagă.

El se opri lângă ea, o cuprinse de talie şi o Trase spre el.

— Vrei să auzi cuvânt cu cuvânt? Am nevoie de tine şi nu vreau să te împart cu alt bărbat.

Sărutul scurt, rapid pe care i-l dădu înainte să o ducă înapoi în cameră, fu ca o pecete pentru această promisiune, care era aproape un jurământ. Ea înţelegea, dar Ward nu spusese niciun cuvânt despre dragoste. Nu se aştepta la asta, dar totuşi o clipă a crezut că el o va spune. Era ridicol.

Pentru ce să aibă un jucător nevoie de sentimente? El o voia în pat şi nu îi plăcea dacă se mai amesteca şi altcineva. Asta era tot.

— Ia-ţi haina şi apoi mergem să mâncăm ceva, zise Ward şi se opri în faţa uşii.

— Nu este neapărat necesar dacă nu îţi este foarte foame. Pot să prăjesc slănină, am pâine, dar unt şi sirop nu este.

Ea deschise uşa şi îi arătă proviziile de lângă sobă.

— Ce-i asta? întrebă Ward, privind mirat din mijlocul camerei.

— Nu am vrut să mor de foame, aşa că am cumpărat câte ceva de mâncare. Am luat din

banii tăi, că eu nu am avut.

El privi proviziile ei:

— Ce ai făcut?

— Am luat banii tăi, răspunse Serena cu fermitate. Măruntul din dulap.

— Şi doar cu atât ai cumpărat atâtea lucruri?

Nu era supărat. Serena zâmbi nesigură.

— Aş fi vrut să cumpăr şi ouă, *cafea* şi un ibric, dar nu mi-au ajuns banii.

— Asta-i tot?

— Da. Nu, cum am spus, unt şi sirop nu ar fi rău să avem. Şi dacă ar mai fi o sobă micuţă aş putea să fac biscuiţi şi...

— O clipă! Dumnezeule, Serena, mă simt oricum destul de vinovat că te-am lăsat singură aici, chiar dacă nu arăţi ca şi cum nu ai mai fi mâncat nimic de când am plecat.

— Oh, nu am nevoie de toate astea numai pentru mine, dar dacă gătesc şi pentru tine...

— Nu o să faci asta. Adică, continuă el când zâmbetul de pe faţa ei dispăru, nu aştept de la tine să faci aşa ceva cu puţinele ustensile pe care le ai aici.

Zâmbi.

— Recunosc că mi-ar plăcea să nu trebuiască să ieşim pentru micul dejun sau să vină mereu cineva cu mâncarea, să ne deranjeze din somn sau din altceva. Dar ajunge. Îl întreb pe Sanchew dacă ne aduce masa de seară, în rest aranjez eu

altceva.

Serena era de acord.

— Şi acum aş bea o cafea şi aş mânca ceva. Aseară nu am avut timp şi acum mor de foame.

Serena zâmbi şi, cu un sentiment ciudat de fericire, îşi luă haina pe care Ward o privi scurt. Apoi mâncară într-un restaurant nemţesc plăcintă cu mere şi băură o cafea fierbinte. Mai târziu cumpărară lucrurile care le mai lipseau pentru prepararea micului dejun. Când se întoarseră pe Myers Avenue spre Eldorado, una din fetele din bordel veni alergând spre ei, îmbrăcată doar cu un palton. Era palidă şi vocea îi tremura când le vorbi.

— Domnule Dunbar, domnule Dunbar. Trebuie să veniţi repede! Pearlie a înghiţit o cutie întreagă de pastile cu morfină.

— De unde ştii?

— Am văzut. Veniţi repede că altfel moare.

— A spus cumva că vrea să mă vadă înainte... înainte să plece dintre noi?

— Oh, da! Voia să vă ceară iertare înainte de a fi prea târziu.

— Este deja prea târziu, zise Ward dur.

— Dacă Pearlie te-a lăsat să vezi cum înghite pastilele, atunci voia ca tu să o salvezi. Propun să chemi un doctor, de el are nevoie, nu de mine.

— Sunteţi crud că îi faceţi una ca asta lui Pearlie, spuse fata cu lacrimi în ochi.

— Şi ea e proastă dacă crede că poate să-mi facă mie una ca asta – şi tu la fel, dacă stai aici şi pierzi vremea.

Fata îl privi plină de ură, apoi se întoarse şi începu să alerge, văitându-se.

CAPITOLUL 12

Pearlie nu muri. Doctorul sosi, îi dădu ceva să vomite, o dezbrăcă şi o frecă pe tot corpul întâi cu zăpadă, apoi cu alcool. Apoi se folosi de această oportunitate, scoase din cameră toate fetele şi o consultă amănunţit, scoţându-şi şi el hainele.

După ce se asigurase că făcuse tot posibilul, îi prezentă nota de plată şi o lăsă singură pe furioasa şi slăbita Pearlie.

Cel puţin aşa povestea Consuela. Ea o vizită pe Serena în prima săptămână după întoarcerea lui Ward. Din acea seară nu se mai întorsese în Eldorado. Plină de fericire, îi povesti Serenei că este iubita lui Nathan Benedict. După prima noapte el îi închiriase o căsuţă elegantă, cu patru camere şi verandă. În vagonul său fuseseră şi la Colorado Springs şi cumpăraseră mobilă. Era drăguţ şi generos acest Nathan Benedict şi Consuela nu mai fusese niciodată atât de fericită. Doar uneori noaptea când o ţinea în braţe îi spunea Serena.

— Oh, Consuelo, şopti Serena, îmi pare rău!

Tânăra femeie zâmbi.

— Tu nu ai nicio vină. Şi pe mine nu mă deranjează. Să vii odată la mine în vizită.

— Cu plăcere, dar aş prefera ca Nathan – domnul Benedict – să nu fie acolo.

— Asta e simplu, zise Consuela. El vine numai noaptea.

Serena se gândi că era mai bine să nu-i spună nimic lui Ward despre această discuţie. Din acea seară nu s-a mai înţeles bine cu prietenul lui, deşi ea nu credea că este gelos.

Dimpotrivă. Ea şi cu Ward nu se înţelese seră de mult aşa de bine ca acum. El îşi petrecea tot timpul liber, când nu juca cărţi, cu ea. Discutau multe lucruri şi noaptea, când focul din sobă se stingea, se retrăgeau în pat, râdeau şi făceau dragoste. Zilele şi lunile treceau şi se făcu iarnă adevărată. Serenei îi lipsea o ocupaţie şi reuşi să-l convingă pe Ward să cumpere materiale, aşa încât ea să-şi poată coase una sau două rochii noi.

— Trebuie neapărat? întrebă el. Îţi mai cumpăr cu plăcere câteva rochii noi cu care poţi să ieşi pe stradă. Dar când sunt aici cu tine, mi-ar plăcea mai mult să porţi doar halatul sau mai bine să nu porţi nimic.

— Nu mă îndoiesc de asta. Este şi mult mai practic, spuse ea, şi îl privi provocator. Dar este şi cam frig. Şi sunt convinsă că şi-ar pierde efectul dacă aş purta sub halat vesta ta de lână.

— Da, pot să-mi închipui, zise el şi suspină teatral. Dar cel puţin un timp te-am avut aşa cum am vrut eu.

— Nu am uitat asta.

— Ştiu şi îmi fac griji. În fiecare seară când

vin mă aştept să găsesc dulapul gol.

— Nu o să fiu atât de proastă! Ţi-ar place ţie!

— Se poate. Dar, Se re na, a fost chiar aşa de rău pentru tine?

Ea privi în pământ.

— Nu, atâta timp cât mi-am crezut geamantanul pierdut.

— A sosit o zi după noi. Şi atunci m-am gândit că ar fi mai bine să las lucrurile aşa cum erau.

— Cel mai bine pentru cine?

— Pentru mine. Răspunsul ăsta l-ai şi aşteptat, nu-i aşa? Dar şi pentru tine. Dacă ai fi avut rochiile, poate chiar ai fi plecat să-ţi cauţi un milionar, aşa cum spuneai.

— Acum am rochii, costumul pe care mi l-ai cumpărat este chiar elegant. De ce crezi că acum nu mai plec?

Cuvintele ei subliniau supărarea din cauza felului în care el îi evaluase caracterul.

— Nu cred asta, spuse el încet. Dar îţi promit că o să fac tot ce pot să nu-ţi dau posibilitatea să o faci.

— Şi, mă rog, în ce fel?

— O să te ţin atât de ocupată – spuse el şi veni spre ea – încât nu o să ai timp să te mai gândeşti la aşa ceva. Vrei să-ţi arăt cum?

Dar această discuţie nu fu singura pe tema asta. Situaţia dintre ei aproape că nu se schimbase cu nimic în exterior. Serena nu mai

apăru pe scena din Eldorado. Avea voie să părăsească locuinţa lui Ward, cobora aproape în fiecare seară în bar şi discuta cu Timothy şi noile fete. Ward le interzisese fetelor din bordel să vină aici să-şi caute clienţi. Câteodată Serena rămânea lângă Ward pentru a-i aduce noroc. Cu timpul observă că era un efect de liniştire asupra minerilor şi căutătorilor de aur ce veneau în bar. Erau foarte politicoşi cu ea şi chiar aveau grijă să nu o deranjeze niciun individ ce băuse prea mult. Totuşi, Ward rămânea mereu în apropiere, voia să o aibă lângă el. Câteodată o ţinea de mână sau se juca cu părul ei, când stătea lângă el.

Cu atât mai neobişnuit era când într-o noapte el dispăru. Serena nu îl văzuse plecând. Ultima oară îl văzuse discutând cu Nathan Benedict, dar apoi îl pierdu din vedere.

Nimeni nu o atacă după aceea în bar, dar se simţea ciudat fără Ward, pentru că bărbaţii o priveau şi râdeau altfel ca de obicei.

Ea urcă încet scările spre cameră pentru a nu lăsa Impresia că fuge de ceva. Când ajunse în faţa camerei lui Ward auzi voci. Deci aici era Ward. Nu voia să deranjeze, dar nici nu voia să se întoarcă la bar.

În timp ce se gândea ce să facă, uşa se deschise şi apăru Ward cu o privire încruntată. Se uită câteva secunde la Serena, apoi îi făcu loc lui Nathan să iasă din cameră.

— O să-mi spui ce ai hotărât? întrebă Nathan.

— Da, mârâi Ward.

Nathan o salută pe Serena şi plecă, urându-le noapte bună.

— Nu ştiam că sunteţi aici, zise Serena şi intră în cameră.

— Nathan a avut ceva de discutat cu mine între patru ochi.

Vocea lui avea un ton batjocoritor, ca şi cum dorea să dea de înţeles că Serena ştie despre ce a fost vorba.

— Ah, da?

— Te rog, ar trebui să fii mai surprinsă sau cel puţin să te prefaci aşa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Afacerile tale nu mă privesc.

Serena îl privi mirată.

— După câte ştii, cazul acesta te priveşte şi pe tine.

— Nu ştiu ce aş putea spune.

Ward o privi.

— Prea mult să-mi ceri să te cred. Ştiu că nu ai discutat singură cu Nathan de când sunt eu din nou aici, dar am crezut că poate ţi-a trimis o scrisoare sau ceva romantic.

— Nu, nimic de genul ăsta. Nu ştiu ce îmi reproşezi tu, dar nu îmi place.

Privirea lui Ward era întunecată.

— Dacă Nathan este gata să ofere atât de

mult pe baza unor presupuneri nefondate, trebuie să fie mai îndrăgostit decât credeam eu. Îmi doresc să fi ştiut asta.

— Ce să ştii? Despre ce vorbeşti?

— Nathan mi-a propus acum să-mi dea o parte importantă din teritoriile sale şi un pachet de acţiuni în valoare de mii sau sute de mii de dolari.

— Doar aşa?

— Bineînţeles că nu. Poţi să te gândeşti şi tu ce mi-a cerut în schimb.

Tonul lui ironic era chinuitor.

— Ce anume?

— Vrea ca eu… să renunţ oficial la tine.

— Ce… ce vrea?

Serena nu putea să creadă ce auzise.

— Dacă tu spui adevărul, atunci mi-a oferit, fără nicio speranţă concretă de a te câştiga pentru el, o mare sumă de bani ca eu să renunţ la tine. Se pare că el crede că tu eşti atrasă de mine, dar nu atât de tare încât el să nu aibă nicio şansă, dacă mă convinge pe mine să te împing în braţele lui.

Serena înghiţi în sec.

— Înţeleg. Şi tu ce i-ai spus?

— Am spus, dragă Serena, că o să mă mai gândesc.

— De ce trebuie să te mai gândeşti? întrebă Serena, întorcându-i spatele. Dacă îţi oferă atât

de mulţi bani nu poţi să-l refuzi.

— Ah, da? Nici nu ştii câte aş putea să fac dacă am motivele potrivite.

Serena aproape nici nu-l mai auzea de disperare.

— Doar sunteţi prieteni. Nu o să vrei să renunţi doar pentru... pentru...

— Pentru o femeie frumoasă pe care o dorim amândoi? Nu ar fi prima oară când prietenii se ceartă din acest motiv. Dar asta nu contează. Ceea ce e important acum este cum gândeşti tu. Cauţi scuze doar pentru a-mi uşura mie hotărârea? Este marea ta şansă, Serena. Aici ai milionarul care este gata să-ţi aducă lumea la picioare. Trebuie să spui doar da.

— Şi tu m-ai lăsa să plec aşa?

— Dacă tu îmi spui că îl vrei pe Nathan şi banii lui, nu îmi va fi greu.

Serena privi în altă direcţie.

— Şi, dacă am înţeles bine, Nathan o are şi pe Consuela.

— Asta e problema lor.

— Şi în ceea ce-l priveşte pe Nathan, nu îmi place ideea că vrea... să mă cumpere.

— O obiecţie motivată!

El nu o ajută. Ea se ridică, se întoarse spre el şi încercă să-i zâmbească.

— În afară de asta, nu cred că i-ar place ceva ce poate obţine atât de uşor. Cred că trebuie să-i

spui domnului Benedict „nu”. Presupunând, bineînţeles, că oferta lui nu te tentează într-atât să nu-i poţi rezista.

— Chiar îl refuzi?

Ea simţi neîncredere din vocea lui.

— Da.

— Chiar dacă ştii că nu o să primeşti o ofertă mai bună?

— Crezi că asta vreau, să mă mărit? Te asigur că ştiu cât de lipsit de sens este.

— Serena... Începu el, apoi tăcu.

— Da?

Ea îl privi în ochi. Ward părea indecis, ca şi cum mai voia să întrebe ceva, dar renunţă.

— Ah, nimic, zise el în final. Nimic nu este mai important decât asta.

O trase spre el şi o strânse în braţe ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Sărutul lui fu lung şi plin de tandreţe şi nu se termină nici când el se lăsa în genunchi în faţa sobei, trăgând-o după el. Încet, ca în transă, se dezDrăcară unul pe celălalt şi se întinseră pe covorul persan moale şi cald, mişcându-se într-o armonie perfectă unul cu celălalt.

Gustând, explorând, îndurară amândoi să prelungească drumul până la ultima clipă a plăcerii, dar apoi nu mai rezistară şi se năpustiră cu o plăcere aproape dureroasă spre satisfacţia absolută.

Mai târziu, Serena privea umbrele de pe perete, ce le profila lampa de pe masă. Propunerea pe care o făcuse Nathan Benedict, chiar dacă nu era foarte linguşitoare pentru o femeie respectabilă, era totuşi un compliment. Şi chiar dacă nu-i plăcea ideea că este tratată ca o marfă de schimb, trebuia să ia în considerare faptul că Nathan nu dorise ca ea să afle de această ofertă. Altfel i-ar fi făcut ei direct propunerea, fără a se mai sinchisi de sentimentele prietenului său. Părea într-adevăr să creadă că ea simţea ceva pentru bărbatul cu care trăia, pentru Ward. Aceasta era o greşeală din partea lui Nathan. Dar, la fel, părea să creadă că Ward nu simţea nimic pentru ea.

Era posibil? Putea să-i spună cât de frumoasă era, cât de mult i-a simţit lipsa, să o iubească atât de tandru, fără a simţi altceva decât dorinţa de ai stăpâni corpul? Gândul o neliniştea. Nu că ar fi vrut altceva, dar dacă ţinea la ea, ar fi fost o pedeapsă bună pentru ceea ce-i făcuse. Serena închise ochii şi încercă să uite aceste lucruri. Răzbunarea era ceva comun. Dar satisfăcător!

— Eşti sigură că locuieşte aici? întrebă Serena îngrijorată şi se opri în mijlocul străzii. Casa micuţă din lemn fusese construită de curând. Nu avea perdele roşii, dar arăta ca acele case în care stau femei ce sunt independente, sau prea puţin atractive, prea bolnave, sau prea

bătrâne pentru a-şi întâmpina clienţii într-un bordel.

— Descrierea ta, zise Consuela. I se potriveşte şi vor Deşte des despre un bebeluş mort, dar niciodată despre un bărbat. O vizitează însă un bărbat, de obicei dimineaţa.

— Îţi mulţumesc că te-ai interesat, chiar dacă nu este ea.

Spaniola scutură din cap.

— Nu a fost nimic deosebit. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Lessie nu are mulţi prieteni, stă mereu în casă. Bărbatul îi aduce chiar şi mâncarea.

— Probabil îi e frică să nu o găsească Elder Greer.

— Pot să o înţeleg.

— Poate nu vrea să vă vadă.

— O să constatăm imediat.

Consuela bătu la uşă. În timp ce aştepta, Serena o privi pe Consuela. Nu mai discutase cu ea de când Nathan îi făcuse oferta lui Ward. Şi avea senzaţia că purtarea femeii faţă de ea se schimbase. Nimic direct, felul ei cinic de a vorbi o caracteriza, ca şi mândria. Şi totuşi, nu mai era ca înainte. Oare Nathan îi spusese iubitei lui că vrea să o înlocuiască cu Serena?

Uşa se deschise puţin.

— Ce doriţi? întrebă o voce.

— Lessie? întrebă Serena cu îndoială în voce.

— Serena!

Lessie deschise uimită uşa şi o trase pe Serena înăuntru. Întâi vru să protesteze când intră şi Consuela. Dar Serena i-o prezentă imediat.

— Ce faci, Lessie? întrebă Serena întâi.

— Bine, am atât de multe să-ţi povestesc.

Femeia tânără, blondă, stătea pe marginea unui pat nefăcut şi îi făcu semn Serenei să vină lângă ea. După ce aruncă o privire la scaunul ce părea instabil, Consuela rămase în picioare.

După ce se aşezase lângă ea, Lessie începu să povestească.

— Întâi am fost bolnavă, şi am născut, dar Beatrice a omorât bebeluşul. Mi-a spus că s-a născut mort, dar nu e adevărat, pentru că l-am auzit ţipând, deci trăia, i-am spus asta Agathei, dar m-a bătut şi mi-a spus că Beatrice nu ar face aşa ceva. Apoi i-a zis lui Elder Greer că sunt nebună şi el a crezut-o. A început să se roage zile întregi şi a decis apoi că... că singurul mod de a mă scăpa de asta este să fac alt copil.

Serena o privi încruntată pe Consuela.

— Ştiam eu că este un nenorocit, zise spaniola.

— Da, spuse Lessie cu hotărâre. Eu nu am vrut, nu am vrut deloc cu el. Şi am fugit.

Serena simţi toată ura, gelozia ce se ascundea în spatele cuvintelor simple ale lui

Lessie.

— Ai făcut foarte bine.

— Da, pentru că l-am întâlnit pe Jack. A fost drăguţ cu mine. Mi-a cumpărat bomboane şi panglici pentru păr şi ne-am plimbat cu trenul. Un timp am locuit într-un hotel mare, dar acolo erau prea mulţi oameni şi de aceea Jack mi-a găsit căsuţa asta frumoasă unde sunt în siguranţă.

Serena se uită în jur, privi pereţii nevăruiţi, tapetaţi cu ziare, patul strâmb şi cearşafurile subţiri, masa ce se dezmembra curând.

— Este... frumos că nu trebuie să o împarţi cu nimeni.

Lessie o privi.

— Cu Jack nu mă deranjează. Mi-aş dori să nu mai vină şi ceilalţi bărbaţi, dar Jack a spus că nu este un păcat şi că nu o să dureze mult. Aşa că îi las... să facă ce vor. O să avem curând destui bani să plecăm împreună.

— Tu asta vrei?

— Oh, da, îl iubesc. Nu mai vreau să trăiesc fără el.

— Vrei să vii să stai la mine? întrebă Serena.

Lessie o privi mirată. Cum ar reacţiona Ward la o asemenea hotărâre. Serena nu ştia.

— Să locuiesc la tine? întrebă Lessie. Mi-ar plăcea, Serena, nimeni nu a fost aşa de bun cu mine. Dar nu ştiu ce ar spune Jack. Cred că nu i-

ar place dacă seara nu m-ar mai putea vizita căutătorii de aur.

— Şi eu sunt sigură, zise Consuela hotărâtă, că lui Ward nu i-ar place aşa ceva.

— Ward?

Lessie le privi întrebătoare.

— Este... bărbatul cu care trăiesc, răspunse Serena şi roşi.

— Şi tu ai un bărbat? Mă bucur pentru tine. Atunci sigur înţelegi ce vreau să spun.

Serena evită privirea lui Consuela.

— Nu chiar.

— Nu e Important. Oricum nu aş putea să vin când el este acolo, adică bărbatul tău. Nu ar fi bine, m-aş simţi în plus. Şi dacă ar avea ceva împotriva căutătorilor de aur, atunci probabil l-ar deranja şi Jack. Şi eu nu pot să locuiesc într-o casă în care Jack nu mă poate vizita. Mă culc cu plăcere cu Jack, dar cu Elder Greer nu mi-a plăcut niciodată.

— Oh, Lessie.

Serena se simţea neputincioasă pentru că nu îi putea explica situaţia ei. Dar ce îi putea oferi mai mult decât avea deja? Chiar dacă i-ar găsi de muncă în Eldorado, ar Ieşi acelaşi lucru şi următorul bărbat care se va folosi de ea poate nu mai era aşa de drăguţ. Ce se va întâmpla dacă Jack se va sătura într-o bună zi de ea? Un şir infinit de bărbaţi? Situaţia ei nu era la fel? Cum

voia să o ajute pe Lessie dacă nu se putea ajuta pe sine?

— Nu fi tristă, Serena. Poţi să mă vizitezi şi să discutăm.

— Poţi să mă vizitezi în Eldorado. Îţi spun unde este şi atunci poţi să vii de câte ori ai nevoie de ajutor, zise Serena.

— În Eldorado stai acum? Am auzit că ai fost văzută cu un bărbat. Eu... eu nu aş fi avut niciodată curajul să părăsesc caravana dacă nu ai fi fugit tu înainte.

— Ah. Lessie, vii să mă vizitezi? întrebă Serena şi se simţi vinovată că Lessie era acum aici şi nu cu caravana, unde ar fi fost în siguranţă, chiar dacă nefericită.

— Aş veni cu plăcere, Serena, dar l-am văzut pe Elder Greer acum câteva zile. Mă caută, ştiu asta. Dacă m-ar găsi, ar trebui să mă întorc. Mă bucur că ai venit pe la mine, dar dacă m-ai găsit tu, mă poate găsi oricine. Acum trebuie să fiu mai atentă ca înainte.

Serena o asigură că numai ea are aceste contacte deosebite prin celelalte femei şi Consuela confirmă acest lucru. Lessie părea uşurată, dar nu voia să iasă din casă. Aşa că Serena trebui să o lase acolo.

— Crezi că o să-i meargă bine aici? o întrebă cu îndoială pe Consuela, când privi înapoi la căsuţă.

— Cine ştie? Câteodată se pare că Dumnezeu are grijă de oameni ca ea. Poate trăieşte mai bine ca noi. Dar cu siguranţă nu suferă atât de mult ca noi.

O clipă Serena o privi pe Consuela. Apoi se uită în altă parte.

Iarna dură mult. Norii de zăpadă îşi descărcau cristalele albe deasupra craterului vulcanului, apoi, într-un ciclu infinit, urma soarele şi topea zăpada. Tot timpul erau certuri la colţ de stradă, pentru că Elder Greer încerca să-i convertească pe bărbaţi. Striga mai tare ca şi reclama teatrului vodevil şi, împreună cu el umbla un bărbat înalt, slab, îmbrăcat în pânză de sac, care povestea sfârşitul lumii în 6 ani – la sfârşitul secolului. Sfântul neobosit predică chiar şi în faţa caselor în care locuiau târfe şi odată fu chiar arestat de către şerif pentru că încercase să intre cu forţa într-un bordel.

Crăciunul sosi şi trecu fără a lăsa urme. Ward îi cumpără o haină nouă cu guler din blană de castor – probabil o compensaţie pentru cadoul lui Nathan, pe care îl dăduse înapoi, gândi Serena. Ea brodă pe batiste monograma lui, dar acestea păreau neimportante în comparaţie cu butonii de aur pentru cămaşă, pe care îi dărui Pearlie.

Se consolă cu faptul că Ward folosea batistele, în timp ce butonii dispărură în dulap. Sărbătorile în sine nu au fost prea fericite, pentru

că Serena se gândea la cele din anul trecut, când părinţii ei mai trăiau.

Culmea acestui timp nefericit fu când una dintre fetele lui Pearlie a fost acuzată de hoţie de către un client. Ward apăru tocmai la timp cu şeriful pentru a stinge focul ce izbucnise de la o mică sobă cu cărbuni, dărâmată.

Deoarece Pearlie luase apărarea fetelor ei, Ward fu nevoit să o ducă în Eldorado, pentru ca ea să nu-l provoace pe şerif şi să fie arestată. Mult timp după ce conflictul se stinsese, Pearlie mai stătea încă la bar, umplându-şi mereu paharul şi înjurând bărbaţii, mai ales pe oamenii şerifului. În final leşină şi când Ward o duse înapoi la bordel, Pearlie îi murmură cuvinte drăgăstoase.

După anul nou apărură sănii trase de cai cu clopoţei şi străzile se umplură de clinchet vesel.

Spre sfârşitul iernii zăpada se topi, rămânând doar pete cenuşii pe dealurile ce înverzeau.

Urşii coborâră din munţi pentru a căuta în grămezile de gunoaie şi pe zidurile caselor atârnau la uscat piei de urşi pentru plăpumile calde ale iernii viitoare, mirosind rânced şi a mort. Dar apoi înfloriră şi trandafirii sălbatici, anunţând sosirea verii.

Serena stătea în uşa din spate a barului, savurând parfumul adus de vânt care se amesteca cu mirosul pinilor din păduri. Asta îi amintea de

ziua când fusese cu Ward la picnic şi făcuseră dragoste, în ziua dinaintea plecării lui. Părea că trecuse atât de mult timp şi totuşi parcă se întâmplase ieri. Atunci erau încă doi străini.

Nu că acum s-ar cunoaşte mult mai bine, dar nu mai exista acea tensiune între ei. Ward păruse mult mai relaxat în primăvară şi Serena începuse să aibă încredere în el pentru că nu mai avea impresia că se sătura de ea. Dar acesta nu era singurul motiv pentru liniştea ce o cuprinsese.

Serena închise ochii. Câteodată nu era deloc liniştită. Corpul ei se obişnuise încet, încet cu schimbările ce interveniseră din cauza copilului care creştea în pântecele ei, dar gândurile îi erau neliniştitoare.

Încă nu-i spusese lui Ward. Întâi aşteptase până ce fusese absolut sigură, apoi amânase acest lucru pentru că una dintre fetele din bordel murise din cauza unui avort întârziat. Nu i se părea bine să-şi divulge starea după o asemenea tragedie, pentru că nu voia ca cineva să-i propună să avorteze copilul. Acum în luna a treia, gândi ea, era oricum aproape prea târziu. Şi deodată simţi nevoia să aştepte până ce Ward va observa singur.

Cum era posibil ca el să nu fi observat schimbările corpului ei? Adevărat, dimineaţa nu-i fusese greaţă, se simţise doar puţin obosită şi reacţiona sensibil la mirosuri, dar talia îi era încă

suplă şi abdomenul plat, dar totuşi existau destule schimbări pe care le-ar fi putut observa cineva căruia îi păsa de ea.

Dar asta era întrebarea. Lui îi păsa destul de ea? Era greu de crezut că putea să trăiască luni de zile cu ea, să doarmă cu ea în pat şi să o ţină în braţe fără să observe.

Câteodată ea observa cum Ward pleca din cameră, întorcându-se doar câteva ore mai târziu. Ea învăţă să nu-i pună întrebări. Nu pentru că s-ar fi supărat, dar tăcerea lui era atât de apăsătoare, că nu ar fi avut sens.

Cineva fluieră şi ea văzu un negru cu doi catâri apărând de după colţ.

— Bună dimineaţa, doamnă, zise el. Trebuie să las animalele astea aici. Unde să le leg?

— Cine a spus să le aduci aici?

— Domnul Dunbar, doamnă. Întotdeauna ia doi catâri cu el când merge în munţi. Pe unele drumuri nu te poţi descurca cu cai.

— A spus cumva domnul Dunbar când vrea să plece?

— Cred că dimineaţa devreme. A spus că şi-a făcut deja sacii cu provizii.

Serena îi arătă mecanic unde să lege catârii. Se pare că nu era singura care avea un secret. Deci Ward pleca şi în vara asta în munţi, să caute aur, ca şi în ceilalţi ani. Ciudat că era surprinsă de asta. El nu-i spusese niciun cuvânt, nu făcuse

planuri, nu-i zisese ce să facă în absenţa lui. Şi nu văzuse nici bagajele. Dacă îşi luase de mâncare, atunci nu din bucătăria ei provizorie, şi nici haine nu-şi luase din dulap.

Ward plecase de dimineaţă, după micul dejun, şi nu era neobişnuit faptul că nu spusese nimic. Dar nu venise acasă la prânz şi nu apăru nici când se întunecă. Serena presupuse că luase masa cu Nathan sau alt cunoscut bogat. Probabil fuseseră prezente şi soţiile acestora, sclipind de diamante.

Un fulger sclipi în spatele perdelei. Serena strânse resturile cinei, se duse în dormitor şi trase perdelele deoparte. Lumina argintie se repetă deasupra munţilor. O ploaie ar face bine oraşului prăfuit. Serena se duse la baie. Putea să se pregătească deja de culcare.

Apa din cadă era fierbinte şi reconfortantă. Serena se săpuni gânditoare. În fond nu era sfârşitul lumii dacă Ward pleca. Nu ştia de ce o afecta asta atât de mult, poate pentru că nu îi spusese. Oare îi era teamă ca ea să nu-i facă o scenă şi să-l roage să nu plece? Sau poate fusese atât de mult timp singur că nu i se părea important să spună şi altora despre planurile lui? Sau însemna altceva? Poate voia să se despartă de ea înainte să plece.

Şi dacă ea îi spunea că aştepta un copil al lui, asta va schimba ceva? Deşi trăise deja atât de

mult cu el, nu era sigură. Viaţa pe care o ducea aici nu îi plăcea, asta era clar. Dacă Ward ar fi fost fericit, nu ar mai fi avut nevoie de escapadele astea în munţi. Spunea că pleacă pentru a căuta aur. Dar asta ar fi putut să o facă şi aici în apropiere cu drepturile de explorare pe care le câştiga la jocuri. De ce juca de fapt? Din cauza banilor drept compensaţie pentru ceea ce pierduse sau pentru că asta era singura provocare prin care îşi putea recăpăta prestigiul pe care îl avusese din naştere?

De fapt ar fi trebuit să ştie ce sentimente nutreşte pentru ea, după atâta timp. Ştia că îi făcea plăcere să fie cu ea, că savura corpul ei şi că o considera frumoasă. Câteodată ea se gândea că asta ar trebui să fie de ajuns. Din cauza ei sau din cauza lui Ward, nu era aşa?

Ce va face ea, dacă el nu o mai voia. În Cripple Creek nu era loc pentru femei în starea ei, care nu aveau o casă şi un bărbat. Un timp ar mai putea să muncească, dar doar dacă ar găsi ceva de lucru. Elder Greer ar spune că Dumnezeu o pedepseşte cu soarta ei. Ciudat, dar nu se simţea vinovată, ci doar foarte neputincioasă.

Serena se ridică brusc din cadă şi se şterse cu prosopul. Rozalie şi încălzită de la apa fierbinte, lăsă halatul deschis când ieşi din baie.

Fulgerele încă se mai vedeau şi erau singura sursă de lumină în dormitorul întunecat. Liniile

de foc străluceau pe cer, tunetul lovea pereţii de stâncă. Serena privi afară. Forţele sălbatice, elementare care se dezlănţuiau afară aveau ceva fascinant. Inima îi bătu mai repede, şi chiar îi era puţin frică.

Când auzi în spatele ei un zgomot ca şi cum cineva inspiră adânc, se întoarse repede. În uşă se vedea silueta întunecată a unui bărbat. Ea încremeni, aproape nu mai respiră. Un fulger puternic o lumină, cu părul desfăcut, conturându-i trupul suplu şi sânii ca din marmură. Dar fusese destul de luminos să-l recunoască şi pe bărbatul care intrase încet.

— Ward!

— Sper că nu aşteptai pe altcineva, îmbrăcată aşa!

Veni spre ea şi vocea îi părea glumeaţă, deşi Serena ar fi putut jura că faţa lui fusese înainte precum o mască a durerii. Când se apropie şi întinse mâna spre ea, Serena îşi închise brusc halatul şi îi întoarse spatele. Afară tuna şi fulgera, iar Ward era aproape de neînţeles.

— Nu am vrut să te sperii.

— Nici nu m-am speriat.

El tăcu până ce Serena aduse lampa din baie.

— Nu am observat că ţi-e teamă de furtuni.

— Nu e vorba de furtună, zise ea fără a-l privi.

— Deci altceva te îngrijorează. Ce este?

Serena ezită.

— Nimic. Nu e nimic.

El îşi scoase haina, privind-o necontenit. Când începu să-şi descheie cămaşa, Serena se întoarse spre comodă, luă peria şi, cu degetele tremurânde, începu să se pieptene. Aşteptarea se simţea ca un gol în stomac, când el puse cămaşa deoparte şi veni în spatele ei. Îi luă peria din mână şi începu să o pieptene cu o mişcare ciudată, tandră. Privirea lui era gânditoare. Serena abia mai respira.

— O să plec mâine.

Cuvintele plutiră în aer şi un tunet păru să le sublinieze. Serena înghiţi greu.

— Ştiu.

— Mă gândeam eu.

Ward puse peria jos.

— Am văzut catârii.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, dar până ieri nu am fost sigur că o să plec vara asta.

— De ce? întrebă Serena privindu-l în oglindă.

— Din mai multe motive. Tu, de exemplu şi Pearlie. Îmi fac griji pentru ea. Bea prea mult şi nu mai poate să doarmă fără morfină.

— Este o femeie matură. Ce vrei să faci tu?

El zâmbi obosit.

— Ar exista o posibilitate, dar nu pot să mă decid.

— Adică... să trăieşti cu ea? Serena se întoarse încet spre el.

— Asta, ori să rupem definitiv legătura. Mă întreb uneori dacă nu a fost mai rău că mi-am asumat responsabilităţile ei, decât să o las să decidă singură.

— Ţi-a salvat viaţa.

— Aşa este, spuse el.

Era o prostie din partea ei să caute justificări pentru el, mai ales în privinţa lui Pearlie. Serena se duse la pat şi îl desfăcu.

— O să lipseşti mult?

— Câteva săptămâni. Înainte să ningă o să mă întorc.

Încet, dar clar, ea întrebă:

— Şi eu ce să fac între timp?

— Ce vrei să spui? Ai fi vrut să vii cu mine? El se aşezase pe scaun şi îşi scotea cizmele. Serena îl privi.

— Nu, în niciun caz.

— Păcat. Compania ta mi-ar fi făcut plăcere, zise el. Dacă nu vrei să vii cu mine, trebuie să rămâi aici până mă întorc. O să-ţi cumpăr câteva cărţi şi îţi las destui bani. Nu trebuie să faci altceva decât să leneveşti şi să citeşti. Serena îl privi atentă.

— Sună ispititor.

— Da. Dacă mă mai gândesc mult, poate tot rămân aici.

— Mă îndoiesc, spuse Serena şi întrebă apoi: Există – aş putea avea o cheie de la cameră?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă vrei să mă laşi pe afară. Ea lăsă capul într-o parte.

— Nu-i o idee rea.

El se ridică, veni spre ea şi o luă în braţe.

— Spune-mi adevărul, ţi-e frică să rămâi singură aici?

Otto plecase, Pearlie trebuia să rămână în bordel. Va avea destulă mâncare şi va fi în siguranţă.

— Nu. Nu, dacă te întorci repede.

— Cred, spuse el serios, că pot să-ţi permit acest lucru.

Buzele lui erau calde şi puternice, braţele lui o oază ocrotitoare. El îi ţinu capul cu o mână, trecând cu degetele prin părul ei negru, în timp ce cu cealaltă îi desfăcea halatul. Degetele lui alunecară pe pielea ei, îi cuprinseră sânii. Cu tandreţe infinită îi mângâie vârfurile roz, care se întăriră sub atingerea lui.

Apoi îi dădu încet drumul, stinse lumina şi îi trase halatul de pe umeri, apoi îşi scoase pantalonii. Corpurile lor goale se atinseră când se apropiară de pat, iar Ward o întinse cu mişcări lente ale muşchilor lui de fier, lângă el. Gura lui o întâlni pe a ei, îi pătrunse simţurile cu o dulceaţă

infinită, o făcu să se apropie tot mai mult de el. Ea se întoarse spre el, ca într-un rămas bun secret. Serena se încordă în aşteptarea tensionată. Dar nu aşteptă mult.

Niciun loc al corpului nu rămase neexplorat, nicio barieră a pudoarei netrecută. Noaptea era plină de focul topit ce pulsa prin vene. Coapsele ei se lipiră de pulpele tari ale lui Ward şi de partea aceea a corpului ce-i exprima toată dorinţa. Respirând greu, se lipi de el în chinuitorul extaz al dorinţei.

Când el simţi acest lucru, se ridică deasupra ei şi o pătrunse adânc. Serena, cuprinsă de valul senzaţiilor, îl strânse în braţe, lăsându-se purtată de focul devastator.

Era ca un incendiu, ca o căldură incandescentă. O forţă copleşitoare, un infern de senzaţii ce trecu peste ei şi îi lăsă respirând greu şi lipsiţi de vlagă.

Serena stătea extenuată în braţele lui Ward. Noaptea era neagră şi liniştită. Fulgerele şi tunetele încetaseră. Ploaia mult aşteptată nu veni.

CAPITOLUL 13

Vara trecu atât de repede în Cripple Creek, încât nicio zi nu putea fi pierdută. Au fost jocuri de baseball în noul parc, în afara oraşului, curse de cai şi rodeo la fermele din jur. Bineînţeles şi petreceri, meciuri de box, dispute politice la care era atâta mâncare că se îndoiau mesele. Cei tineri mergeau la dans şi câteodată se făceau şi baluri formale. Dar făceau şi excursii în munţi.

Pe 4 Iulie a fost organizată o petrecere şi comitetul pompierilor, orchestra oraşului defilară pe străzile împodobite cu steguleţe albastrualb-roşii. Una din sărbătorile cele mai iubite era parada florilor, poate şi pentru că atunci puteau fi văzute cele mai frumoase fete din oraş.

Sere na şi Consuela priviră cortegiul de trăsuri pline cu flori, în care stăteau fete tinere şi frumoase, cu pălării albe, împodobite cu flori, însoţite de domni în costume albe. Consuela era o însoţitoare foarte bună deoarece putea face diferenţa între tinerele doamne din societatea bună şi doamnele de pe Myers Avenue. Şi asta nu era uşor pentru că pe lângă trăsuri călăreau cei mai căutaţi şi doriţi bărbaţi din oraş.

O doamnă care îşi petrecea iarna în Colorado Springs trecu în trăsura ei împodobită cu muşcate, trasă de patru cai albi.

Înăuntru se aflau fetele din Old Hamestead,

cel mai select bordel. Soţia unui proprietar de mine, împreună cu fiica, defilară într-o trăsură plină cu flori aurii. Ieşeau în evidenţă deoarece parfumul florilor cam înverzise feţele celor ce stăteau în trăsură.

Şi Pearlie participa la paradă. Trăsura ei era împodobită cu maci portocalii. Purta o rochie albă cu flori portocalii şi albastre şi era singură, cu excepţia unui papagal viu colorat. Bărbatul care conducea trăsura era Otto. Serena nu se miră când îl văzu. După ce Ward îl dăduse afară, lucrase un timp în mine, dar apoi devenise mâna dreaptă a lui Pearlie în bordel, şi cât timp nu se apropia de Eldorado, Serena nu avea nimic împotrivă.

În urma trăsurilor veneau fete îmbrăcate în rochii albe, pe biciclete împodobite cu margarete.

O privelişte minunată în lumina puternică a soarelui.

— Priveşte, zise Serena, aceea nu e Lessie?

Ea era într-adevăr şi mergea pe bicicletă ca şi cum nu ar fi făcut altceva toată viaţa. Un bărbat tânăr alerga pe lângă ea, ţinându-i o umbrelă albă deasupra capului. Lessie îi făcu cu mâna când o văzu pe Serena şi aproape intră în adăpătoarea de cai, care îi ieşise brusc în cale.

— Am auzit că mormonii au plecat. Cred că asta este dovada, spuse Serena privind-o amuzată pe Consuela.

— Nu ştiu, zise spaniola, nu l-am mai văzut pe sfântul nebun, dar cineva mi-a spus că a lăsat caravana să plece singură şi el a rămas aici, în Colorado Springs.

— De ce ar face aşa ceva?

— Cine ştie?

Consuela ridică din umeri.

— Doar a pierdut două din cele patru femei ale sale, nu? Poate vrea să rămână aici până vă recuperează pe amândouă?

— Aşa ceva să nu mai spui nici în glumă, zise Serena.

— Poate vrea să le convertească pe femeile din Myers Avenue.

— Dacă e aşa, şi-a neglijat munca.

Dar aceste cuvinte spuse cu uşurinţă o umărâră pe Serena, pentru că înainte de sfârşitul lunii Elder Greer se întorsese şi îşi reluase poziţia în faţa Eldorado-ului. Stătea şi se ruga în faţa unei case ce îl proslăvea pe satanicul Mamonon.

Şi după plecarea lui Ward, Serena coborâse în fiecare seară puţin în bar. Chelnerul adoptase o atitudine protectoare faţă de ea; nu ştia dacă din cauza stării ei sau a indicaţiilor lui Ward. Câteodată se iviseră situaţii în care bărbaţii nu se descurcaseră, dar Serena găsise soluţii. Când Timothy, beat, dispăruse o săptămână, Serena i-a luat locul la pian; realizase un nou spectacol şi îi refuzase plata furnizorului de whisky când

băutura a fost de proastă calitate. De fapt era datoria lui Timothy să o înlocuiască pe fosta parteneră a lui Ward, dar pentru că nu reuşea şi se îmbăta mereu, răspunderea trecu pe umerii Serenei. Deci au venit la ea când a început scandalul în faţă la Eldorado.

— Ce să fac cu predicatorul ăsta nebun, miss Serena? Dăunează afacerilor noastre şi îi enervează pe clienţi.

— Nu ştiu ce să facem, zise Serena nefericită, nu încalcă legea.

— Dar jigneşte o femeie drăguţă, pe dumneavoastră, zise barmanul şi roşi. Băieţii ar putea să-l ducă pe străduţa din spate şi...

— Nu cred că este o idee bună.

— De ce nu? După părerea mea, tipul are nevoie de o lecţie de bună purtare şi domnul Dunbar ar fi cu siguranţă de acord.

— E drăguţ din partea voastră, zise Serena repede, dar nu este necesar. Ceea ce spune bărbatul nu mă doare.

— Dar mă doare pe mine când aud, spuse bărbatul din spatele barului.

Dar în final fură scutiţi de a interveni. Individul nu deranja doar Eldorado-ul, ci şi clienţii bordelului lui Pearlie. Într-o zi apăru Otto lângă Elder Grer şi îi spuse ceva. Nimeni nu ştie ce, dar predicatorul şi-a părăsit postul şi a dispărut în casa alăturată. Nu mai apăru în acea

noapte.

Dar cam după o săptămână, în care Serena se gândea mereu la Lessie pe bicicletă, se duse la ea. Poate nu ştia că Elder Greer era încă în oraş. Şi gândul că bătrânul ar putea-o găsi pe Lessie nu-i dădea pace Serenei.

Serena nu ştia dacă Lessie, cu toată libertatea nou dobândită, nu l-ar urma. Nu avea voie să vorbească cu el. Cu siguranţă va renunţa dacă nu va reuşi curând să le recâştige pentru el.

Serena îşi puse un batic pe umeri şi porni. Soarele abia apusese. Un tren trecea şuierând printre dealuri. Sirena anunţă sfârşitul schimbului în mine. Aici sus, chiar vara târziu, era deja răcoare. Totul era uscat şi plin de praf, nici urmă de iarbă verde după lunga secetă.

Serena se mişca greoi, chiar dacă burta nu se făcuse prea mare. Mergea repede şi ajunse respirând greu la căsuţa lui Lessie. Se opri şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Oare Lessie ieşise în oraş? Nu se auzea niciun sunet.

— Lessie?

Serena mai bătu odată. Apoi apăsă pe clanţă. Poate reuşea să-i lase un mesaj lui Lessie dacă găsea un creion.

Uşa se deschise.

— E cineva aici?

În căsuţă era întuneric. În liniştea ce o înconjura, Serena auzi bâzâitul muştelor şi simţi

un miros ciudat, neplăcut şi greţos. Singurul scaun era căzut pe spate. Cana de apă era spartă, pe jos. Peste tot erau împrăştiate haine rupte. Arăta ca şi cum cineva devastase camera şi pe Serena o trecu un fior.

Nu arăta ca şi cum Lessie s-ar întoarce aici. Serena se întoarse şi era să plece. Atunci observă un roi de muşte între pat şi perete.

Acolo zăcea Lessie pe jos, cu părul blond năclăit de sânge şi ochii albaştri deschişi privind în gol. Faţa ei avea o culoare vineţie şi era plină de tăieturi, limba îi atârna din gură. Pe gât, umeri şi pieptul gol se profilau umflături negre. În jurul taliei mai avea o bucată din cămaşa de noapte. Coapsele şi pulpele erau pline de tăieturi cumplite şi muştele bâzâiau în jurul ei.

Serena încremeni. Tremurând, cu lacrimi în ochi şi acoperindu-şi gura cu mâna, se mai apropie un pas.

Nu era nicio îndoială. Lessie era moartă de mai mult timp. Nimeni nu o mai putea ajuta.

Serena ieşi alergând din casă la aerul curat şi rece de afară.

Deoarece ea găsise cadavrul, Serena fu interogată de şerif. Le povesti câteva lucruri din viaţa scurtă a lui Lessie şi Consuela adăugă numele bărbatului ce fusese protectorul ei. Situaţia era foarte neplăcută, spuseră ei, şi Cripple Creek va avea o reputaţie proastă.

Curând nimeni nu va mai vrea să locuiască aici.

Şi, bineînţeles, nu doreau acest lucru. Îi promiseseră că vor cerceta imediat cazul şi plecară.

În ziua următoare avu loc înmormântarea. Era o zi caldă şi frumoasă. Serena stătea în iarba uscată din cimitir şi privea pământul răscolit. Se simţea mirosul proaspăt al lemnului de la coşciug şi parfumul florilor, ce aminteau de parada florilor ce trecuse nu demult. Lessie fusese atât de fericită în acea zi, poate mai fericită decât în întreaga ei viaţă.

Serena nu era singură. O însoţeau Consuela şi Nathan Benedict. Mai era şi bărbatul care o protejase pe Lessie, undeva mai în spate, ascuns aproape în spatele dricului. Câţiva bărbaţi, muncitori în mine, se aflau lângă mormânt şi fanfara ce cânta un marş funebru.

Şi mai era Elder Greer, cu biblia în mână. Stătea cu o privire extatică pe marginea mormântului şi ţinea o predică despre sfinţenia căsătoriei şi purtarea femeilor. Nu îl invitase nimeni, apăruse pur şi simplu, ca şi cum moarta i-ar fi aparţinut.

Serena vru să protesteze şi un strigăt Interior îi apăsa pieptul. Expresia de satisfacţie, dar şi puţină tristeţe, de pe faţa mormonului îi provocau greaţă. Se abţinu doar pentru că ştia că ceea ce spunea el acum nu o mai putea afecta pe Lessie.

Îl privi până ce simţi că o să sară la el şi o să-i zgârie faţa, apoi se întoarse şi se duse la trăsura lui Nathan. După câţiva paşi el fu lângă ea şi o sprijini. După ce o ajută să urce în trăsură, veni şi Consuela.

Deoarece partea mai importantă a publicului plecase, Elder Greer îşi termină repede rugăciunea.

Încă înainte ca vizitiul să întoarcă trăsura, pe coşciug căzu prima lopată de pământ.

— Vrei să mai aştepţi? întrebă Nathan, privind-o pe Serena îngrijorat.

Nu, nu dorea în niciun caz să vorbească cu acest bărbat ce pretindea a fi soţul lui Lessie. Nathan făcu un semn şi trăsura porni în urma orchestrei. Serena se întoarse şi văzu groparii lucrând sub privirea bătrânului cu barbă albă. Când muzicanţii începură să cânte o melodie ce provenea dintr-un bar de pe Myers Avenue, Serena începu să plângă. Cântecul se numea „Azi va fi cald”.

Trăsura se opri în faţă la Eldorado. Consuela luă mâna Serenei.

— Aş vrea să te mai gândeşti dacă nu vrei totuşi să stai la mine.

— Nu, e bine. A fost frumos din partea voastră că aţi venit cu mine.

Nathan îşi drese vocea.

— Aş vrea... să putem face mai multe pentru

tine. Îmi fac griji că eşti aşa de singură. Oare ce e în capul lui Ward că te lasă aşa de atâta timp.

— Dacă te referi la sarcina mea, spuse Serena zâmbind, el nu ştie.

— Nu ştie? Adică tu nu i-ai spus?

Serena scutură din cap.

— Nu o să-i placă acest lucru. Şi eu îl înţeleg. De ce nu i-ai spus?

Vocea lui Nathan era severă şi Serena îl privi surprinsă.

— Din mai multe motive. Nu am vrut să-i stric planurile.

— Ce prostie!

— Ba nu, zise Consuela. Eu o înţeleg. Dacă nu a rămas pentru ea, de ce să-i ofere ocazia să rămână din cauza copilului? El este mai important decât Serena?

Nathan zâmbi.

— Mă dau bătut, zise el. Voi femeile ţineţi una cu alta.

— Şi de ce nu, vru să ştie Consuela, când şi voi bărbaţii vă aliaţi mereu împotriva noastră?

— Eu nu, se opuse el atât de vehement, încât cele două femei începură să râdă. O clipă Serena privi adânc în ochii căprui ai lui Nathan. Căldura din ei îi aminti de propunerea făcută lui Ward, să-i cedeze câteva proprietăţi pentru a avea posibilitatea să o cucerească el. Serena nu ştia cum îşi formulase Ward răspunsul şi dacă

exprimase şi refuzul ei clar. Nathan nu abordase niciodată acest subiect faţă de ea.

— Când se întoarce Ward? întrebă Consuela şi se întoarse astfel încât Nathan nu o mai putea vedea pe Serena din cauza pălăriei imense.

— Nu ştiu exact. A spus că înainte să ningă.

— Ar trebui să se grăbească. Frunzele s-au îngălbenit şi au început să cadă, zise Consuela.

— Da, într-adevăr, spuse şi Nathan încet. Nu e bine să fii singură când pe aici bântuie un criminal.

— Nu sunt singură, cel puţin nu noaptea. Dar mi se pare îngrozitor faptul că este încă liber. Ar trebui să facem ceva.

— Aşa este, zise Nathan. M-am gândit deja să ofer o recompensă. Cei mai mulţi oameni care trăiesc aici nu ţin neapărat să discute cu şeriful, dar poate o fac pentru bani.

— E o idee bună, spuse Serena.

— Da, confirmă Consuela sec. Şi te va crede lumea un prieten al târfelor.

— Nu contează, răspunse Nathan fără să o privească.

— O să te răzgândeşti când vei simţi privirile doamnelor din înalta societate.

— Spre norocul meu, nu mă interesează aceste doamne, ci doar cele frumoase cum sunteţi voi, zise el.

— În curând o să faci un azil pentru fostele

târfe ieşite la pensie.

— Nu-i o idee rea, afirmă Nathan amuzat, apoi se întoarse spre Serena.

— Promite-mi, Serena, că vei apela la mine dacă se întâmplă ceva.

Consuela se încruntă puţin, privi de la unul la celălalt, apoi zâmbi tristă.

— Da, Serena, te rugăm!

Serenei îi dădură lacrimile.

— Nu cred că va fi nevoie.

Dar înainte de sfârşitul zilei nu mai fu aşa de sigură. Când intră în cameră observă că cineva răscolise biroul lui Ward. Conţinutul sertarelor, creioane, timbre şi alte lucruri erau aruncate pe jos.

Serena ezită. Făcu ordine, dar neştiind ce fusese înăuntru, nu putea stabili ce lipsea.

Gânditoare, încuie biroul şi se duse la dulap. Banii pe care îi lăsase Ward se împuţinau pe zi ce trecea, dar puţinii pe care îi mai avea se aflau la locul lor. Dar nu îşi închipui că un hoţ hotărât nu i-ar fi putut găsi. Restul locuinţei era neatins, deci nu fusese un simplu hoţ. Oricine ar fi fost căutase ceva anume. Pearlie mai fusese o dată aici, deci era logic că ar fi putut să se reîntoarcă. Nici uşa nu părea forţată.

Prima oară renunţase, din cauza dovezilor insuficiente, dar acum nu mai voia. În loc să se gândească la crima cu Lessie, voia să-i pună nişte

întrebări lui Pearlie.

O femeie din bordel îi spuse că madame Pearlie nu este aici şi nici nu va veni în următoarele ore. Serena iar putea lăsa un mesaj.

În acest moment coborî o femeie brunetă scările, una dintre cele care dansase în Eldorado. O recunoscu pe Serena.

— O cauţi pe Pearlie, iubito? Fumează o pipă de visuri la doctor, în şură, nu departe de aici. Ştii tu. Nu arată ca un palat al norocului, nu-i aşa?

Începu să râdă exagerat.

— Mulţumesc, zise Serena.

— N-ai pentru ce, iubito. Orice problemă ai, eu sunt de partea ta, mai ales pentru că nu coincide cu partea lui Pearlie. Pe curând.

Zâmbi când văzu faţa mirată a femeii care o întâmpinase înainte pe Serena.

Aceasta nu mai zise un cuvânt. Serena plecă. Şura ce-i fusese indicată se afla aproape în spate la Eldorado. Era dărăpănată şi părea că o să se prăbuşească curând. Serena o văzuse de multe ori pe Pearlie mergând în direcţia asta. Când întrebase, i se spusese că este cabinetul unui medic; pacientele sale, observase Serena, proveneau în principal din bordeluri. Se gândise de multe ori că ar trebui să meargă la un medic, dar nu-i plăcuse ideea de a-l întâlni pe acest bărbat.

Femeia din bordel îi spusese că va dura

câteva ore până se va întoarce Pearlie, dar Serena nu voia să mai aştepte atât de mult.

Uşa doctorului era încuiată, dar Serena văzuse o mişcare la unul din geamuri, bătu şi aşteptă. După un timp apăru un bărbat cu un zâmbet vesel, dar cu o privire obosită.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă el.

Din camera din spate se auzeau gemete.

— Caut pe cineva, răspunse Serena.

— Toţi căutăm ceva sau pe cineva, explică doctorul, un bărbat mic, cu mustaţă. Cine v-a trimis la mine?

— Nimeni. Vreau să vorbesc cu Pearlie.

— Ah, Pearlie! O femeie superbă, dar aşa de pierdută. Am dreptate presupunând că ea v-a povestit despre mine?

— Nu, ci Cora din bordel, dacă chiar vreţi să ştiţi, zise Serena scurt.

— Ah, o fată bună şi înţelegătoare. Atunci intraţi, vă rog. Să văd ce pot să fac pentru dumneavoastră.

— Vreau doar să vorbesc cu Pearlie, repetă Serena când el o luă de braţ şi o duse în camera din spate.

— O să vorbiţi, o să vorbiţi. Nu aş fi crezut niciodată, aşa cum arătaţi, că aveţi asemenea înclinaţii, dar nu sunt eu acela să se îndoiască de necesităţile altuia. Intraţi!

Uşa se închise cu zgomot în spatele lor. Camera nu era mare. Podeaua şi pereţii erau acoperite cu covoare orientale colorate, canapele înguste erau mobila de bază, iar lângă ele măsuţe mici cu câte o narghilea. Pe canapele erau trei femei, printre care şi Pearlie. Un fum albastru plutea în încăpere şi era foarte cald, ceea ce era şi necesar, cele trei femei fiind complet goale.

— Aici este un loc pentru dumneata, draga mea, zise doctorul încet. Fă-te comodă, eu îţi aduc o pipă.

O pipă. O pipă de visuri. Acest loc în care se afla nu era cabinetul unui medic. Femeile acestea fumau opiu. Era un loc unde veneai pentru a te droga.

Serena auzise de astfel de localuri. Din când în când, şeriful mai făcea câte o razie şi îi aresta pe cei găsiţi aici. După cum spuneau ziarele, în aceste locuri era mai rău decât în bordeluri. Opiul îi făcea sclavi pe cei ce-l fumau, îi făcea dependenţi de sucul uscat şi mortal ce se afla în pipe şi se supuneau fără niciun protest voinţei furnizorului de opiu. Auzise poveşti despre femei care se ruinaseră din cauza dependenţei şi, având în vedere modul cum doctorul o privea pe una dintre femeile goale, era clar ce formă putea lua această ruină.

De cum se închise uşa în urma doctorului, Serena merse la canapeaua pe care se afla

Pearlie. Îi puse mâna pe umăr şi o scutură puţin.

— Pearlie? Pearlie!

Incredibil de încet, femeia deschise ochii.

— Oh, spuse fără a arăta surprinsă, tu eşti.

Îi zâmbi. Serena se îndoia că Pearlie este în stare să vorbească acum, dar voia totuşi să încerce.

— Vreau să ştiu dacă tu ai fost azi la mine în cameră şi ai căutat ceva în biroul lui Ward.

— Biroul lui Ward? Pe jumătate e al meu. Am fost parteneri. Nu avea niciun drept, niciunul. O să i-o plătesc eu.

— Ce ai luat de acolo? ştiu că ai luat ceva.

Pearlie închise ochii şi Serena o mai scutură odată.

Pearlie începu să râdă.

— Ce am luat? Actul de proprietate, prostuţo! Ce altceva?

— Actul de proprietate? De ce?

Atât de brusc cum începuse să râdă, faţa femeii se transformă într-o mască a durerii.

— Nu mai vrea să fiu partenera lui, din cauza acelei fete. Ce am făcut? Ce am făcut, că bărbaţii pe care îi iubesc mă părăsesc?

— Actul de proprietate, îi aminti Serena.

— Dacă eu nu am Eldorado-ul, nici el să nu-l aibă. Ward a făcut o mare greşeală pentru un avocat. Mi-a dat bani pentru jumătatea mea din Eldorado, dar nu am semnat nimic. Actul de

proprietate este încă pe numele meu. Ceea ce înseamnă că pot să vând jumătatea mea. Iar dacă nu se întoarce Ward, o pot vinde şi pe a lui.

— Dacă nu se întoarce?

Serena privi în jos la femeia goală.

— Săptămâna trecută a venit un bătrân din munţi. Auzise de la indieni că un bărbat care arăta ca Ward se prăbuşise de pe stânci.

— Şi... e rănit?

— Poate e mort. Cu siguranţă că mi-ar face una ca asta. Toţi îmi fac aşa, dar eu nu vreau să moară!

Vocea lui Pearlie era atât de chinuită şi puternică, încât Serena nu auzi când doctorul se întoarse. Când vorbi lângă ea, tresări speriată.

— Sunt aici, draga mea şi am exact ce îţi trebuie. O să te ajut să-ţi scoţi rochia. Vrei să vin apoi şi să stau lângă tine?

— Am nevoie de tine, doctore, zise Pearlie deschizând brusc ochii.

Serena făcu un pas în spatele canapelei.

— Nu atât de mult ca doamna nou venită printre noi. Ştiu că a spus că vrea să vorbească cu tine, dar e păcat. Mă tem că nu ştie că bărbaţii nu sunt mereu duri şi răi. Cred că trebuie să-i arăt că nu este aşa.

— O placi mai mult ca pe mine, îi reproşă Pearlie.

— Nu, nu. Recunosc că este atrăgătoare,

chiar şi în starea aceasta, şi mă bucur să-i dezvălui secretei pipei, dar cum să o plac mai mult ca pe tine?

— Doctore, zise Serena întrerupându-l fermă. Greşeşti. Nu am venit pentru asta.

Ea îi întinse pipa.

— Eşti speriată. Trebuie să te întinzi, zise el refuzând pipa. O să vin la tine şi vei fi mai relaxată decât ai visat vreodată. O să-ţi arăt plăceri neînchipuite.

— Arată-mi-le mie! îl imploră Pearlie, prinzându-l şi trăgându-l disperată de braţ.

Când doctorul căzu, Serena puse repede pipa pe măsuţă şi fugi. Descuie uşa şi alergă afară. Nu întoarse capul pentru a vedea dacă este urmărită. Alerga cât mai departe de acest loc al înjosirii, departe de femeile ameţite, ce nu-şi dădeau seama de acest lucru. Fugea de Pearlie, de dorinţa ei nudă, de voinţa de a se răzbuna, de fumul albastru şi de bărbatul ce se numea doctor. Dar mai ales fugea de sine însăşi, de durerea pe care o simţea la gândul că Ward a murit, de faptul că realizase că îl iubeşte pe acest jucător din Eldorado.

CAPITOLUL 14

La sfârşitul lui septembrie începu să ningă în Cripple Creek. În noiembrie un strat gros de zăpadă învălui împrejurimile şi transformă munţii în piramide de gheaţă. Ward încă nu se întorsese.

Cercetarea morţii lui Lessie nu a scos la iveală nimic nou. În seara dinaintea vizitei Serenei, când probabil fusese omorâtă, cineva văzuse un bărbat ieşind din casă, dar nu l-a recunoscut în întuneric. Se spunea că nu fusese un căutător de aur, dar nimeni nu l-a putut descrie. Deşi Nathan oferise o recompensă, nu mai apărură indicii noi. Poliţia declară cazul clasat. Nu mai urmară nici alte atentate la viaţa târfelor.

Ziarul local devorase la început subiectul, îl porecliseră pe bărbat „Jack spintecătorul din Colorado”, deşi toate cele trei femei fuseseră sugrumate. Se spunea că misteriosul ucigaş ce terorizase Londra cu doar şapte ani în urmă, venise acum în America să-şi continue activitatea îngrozitoare. În fond, se constată, victimele fuseseră mereu din rândul prostituatelor.

Dar încet interesul pentru acest subiect dispăru. Alte ştiri umplură prima pagină şi articolul despre tragicul accident a patru bărbaţi în mine, care căzuseră într-un puţ de o sută de metri adâncime şi decedaseră, captă interesul

cititorilor.

Serena nu o mai văzu un timp pe Pearlie după acest incident. O neliniştea că luase actul de proprietate al barului, dar nu putea face nimic. Pericolul ca Pearlie să vândă jumătatea ei era mic, atâta timp cât exista posibilitatea ca Ward să se întoarcă şi să o tragă la răspundere. Şi dacă, din cine ştie ce motiv, nu se întorcea, Eldorado oricum nu era Important. Serena nu avea niciun drept asupra barului şi Ward probabil nu avea moştenitori direcţi. Dacă Ward era mort, Pearlie putea să facă ce dorea cu Eldorado.

Accesul în bar nu-i fusese niciodată interzis clar lui Pearlie, dar după cearta cu Serena nu mai apăruse aici de bună voie. Acum Pearlie venea din ce în ce mai des, de obicei ameţită. Atunci stătea într-un colţ şi vorbea despre moartea soţului ei şi rolul lui Ward în această tragedie. Râdea isteric şi se amuza că Ward le părăsise, pe ea şi pe Serena. Câteodată mergea la bar, dădea Indicaţii angajaţilor şi anunţa ce schimbări va face când barul îi va aparţine. Nu mai zise nimic despre vânzarea părţii ei, dar spunea că în curând va primi o mare sumă de bani.

Lui Otto însă accesul în bar îi fusese interzis. Dar, pentru că, de obicei, trebuia să o transporte pe Pearlie din bar înapoi în bordel, era greu să fie ţinut afară.

La prima încercare, barmanul se alese cu un

maxilar rupt. Şi Serena a încercat să-l oprească, dar senzaţia pe care o simţi când mâinile lui o atinseră şi o dădură deoparte i-a ajuns odată. Deci părea mai înţelept să cedeze puţin, decât să rişte ca bărbaţii din bar să-i sară în ajutor şi să se spargă totul în jur.

Pearlie observă oroarea ce o trezea Otto în Serena şi cei doi veneau din ce în ce mai des şi stăteau tot mai mult. Serena era bucuroasă că starea ei îi permitea să rămână tot mai des în cameră. În spatele uşii încuiate se simţea în siguranţă, chiar dacă auzea uneori dimineaţa paşii grei ai lui Otto pe hol.

Probabil se abţinea pentru că ea era în continuare stăpâna iubită în Eldorado şi pentru că nu era sigur că Ward nu se va întoarce.

Apoi veni prima săptămână din decembrie. Zăpada se topise în mare parte. Spre seară apărea soarele, dar în nord se profilau încă nori negri.

Serena se plictisise să stea în cameră şi se îmbrăcă. Acum, când se apropia naşterea copilului, mai avea o singură rochie care i se potrivea, pe care şi-o cususe singură din rochiile ei vechi. Nu arăta rău cât timp purta peste haina de blană cumpărată de Ward.

Avea nevoie de o mică plimbare. În ultima vreme nu se întâlnise cu nimeni, nici măcar cu Consuela, care avusese febră timp de-o

săptămână şi îi interzisese Serenei să o viziteze, pentru a nu o îmbolnăvi şi pe ea. Lipsa de mişcare nu era bună pentru copil şi nici gândurile despre moarte ce o bântuiau.

Totuşi se duse, când ieşi din Eldorado, spre cimitir. De mult timp nu mai fusese la mormântul lui Lessie. Auzise undeva că femeile, înainte de naştere, simt nevoia de mişcare. Bebeluşul se bucura de aerul curat la fel de mult ca şi ea, deoarece se mişca puternic, dar nu erau semne că naşterea va avea loc înainte de jumătatea lunii. Zâmbi şi îşi mângâie abdomenul umflat.

Cimitirul era părăsit. În zăpadă văzu urme ce duceau la mormântul lui Lessie, unde era doar o piatră de marmură pe care era scris doar numele.

Pe jos era ceva ce arăta ca un trandafir din hârtie, dar când se uită mai atent, văzu că este un trandafir natural, ce îngheţase. Un trandafir roşu, simbolul iubirii. Oare cine îl pusese aici? După urme trebuie să fi fost un bărbat. Fusese Jack, cu care Lessie trăise fericită în ultimele luni?

Oricum, fusese cineva care o iubise. Acest trandafir pe mormânt o impresionă foarte mult şi lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Oare Ward se odihnea undeva sub pământul îngheţat? Era posibil ca el să o fi părăsit pentru totdeauna, să fi dispărut strălucirea din ochii săi verzi pe veci? Şi dacă nu, atunci de ce nu se întorcea?

Sigur era mort. Nu va mai simţi niciodată îmbrăţişarea lui caldă şi nu-i va putea spune că îl iubea. Mai rău: el nu-şi va vedea niciodată copilul.

Destul, tristeţea era un lux pe care nu şi-l putea permite. Naşterea venea curând şi ea încă nu se pregătise. Chiar dacă ar fi vrut să nască copilul fără ajutorul unui străin, nu voia să-l pună în pericol. Moartea copilului lui Lessie o eliberase din caravana mormonilor, dar cu ce preţ? Oare dacă ar fi trăit, Lessie ar fi rămas acolo? Nefericită, dar totuşi în viaţă?

Lessie nu-l iubise pe tatăl copilului ei. Acum, după toate ce se întâmplaseră între Ward şi ea, putea să recunoască acest lucru.

Sau nu? Poate era doar o Iluzie pentru a da puţină demnitate situaţiei ei. Poate ea, fiind singură pe lume, simţea nevoia să creadă că aparţinea de cineva şi bărbatul care o siluise, cu care trăise împreună, era cel mai potrivit? Poate nu ar simţi nimic dacă Ward s-ar întoarce mâine.

Începu brusc să tremure. De ce stătea aici şi se chinuia? Cu o ultimă privire spre mormântul lui Lessie, plecă şi doar după ce ieşise din cimitir îi veni ideea că poate soţul lui Lessie, bătrânul mormon, pusese trandafirul acolo.

Când Serena se apropie de Eldorado, auzi de departe muzica lui Timothy şi văzu lumina caldă prin ceaţa densă. Se bucura că ajunsese acasă.

Plimbarea se pare că fusese puţin prea lungă pentru ea. Mergea greu când se apropie de uşa dublă.

Un fior o trecu când intră în bar. Erau puţini clienţi având în vedere ora înaintată. Dar undeva în alt bar se spunea că e o atracţie senzaţională, haremul unui sultan.

Pearlie stătea la bar. Se întoarse spre Serena, cu o privire răutăcioasă. Era îmbrăcată toată în negru şi îi blocă drumul Serenei, când aceasta vru să urce scările.

— Unde mergi?

— În camera mea.

Serena nu lăsă să se vadă cât de speriată era.

— Nu ai nicio cameră aici, zise Pearlie batjocoritor. Acum nu mai ai.

— Sunt obosită, Pearlie, şi nu am chef de ceartă. Te rog, fă-mi loc.

— Nu. Ţi-am făcut destul loc. Nu mai ai ce căuta aici. Ward e mort şi barul îmi aparţine. Mi-am luat un nou partener şi m-am mutat astăzi în camerele de sus. Aşa că tu trebuie să dispari de aici!

— Ai auzit ceva despre Ward? Ştii că... că nu se mai întoarce?

— Dacă ar fi vrut să se întoarcă, ar fi venit până acum.

Privirea lui Pearlie păru o clipă plină de disperare şi ochii îi luceau umed.

— Nu a venit niciodată atât de târziu.

— Deci nu ai nicio veste de la el, zise Serena.

— De la morţi nici nu ai cum să primeşti o veste! Şi acum, pleacă! Nu vreau să te mai văd!

— Şi unde să merg? întrebă Serena şi îl văzu pe Otto ridicându-se şi venind spre ea.

— Nu mă interesează. Vreau să scap de tine! M-am săturat să te văd cu burta asta aici!

Faţa ei era palidă de furie.

— Hei, Pearlie, ce se întâmplă? strigă unul dintre bărbaţii ce stăteau la o masă din apropiere.

Serena văzu că toţi o priveau cu milă.

— Am preluat din nou Eldorado. Îmi aparţine şi arunc în stradă gunoiul vechi!

— Stai, Pearlie!

— Nu te amesteca, prietene! Vezi-ţi de treaba ta. Otto! Fă ceva şi dă-o afară.

— Dar... Pearlie... zise căutătorul de aur.

Pearlie se întoarse brusc spre el.

— Ward a plecat şi eu nu am nevoie de lucrurile lui. Poţi să o iei tu dacă vrei. Dacă nu, mai bine nu te amesteca dacă nu vrei să-l cunoşti pe Otto!

— Nu este necesar, zise Serena ridicând cu mândrie capul. Plec. Lasă-mă să-mi iau lucrurile.

Pearlie se întoarse din nou spre ea.

— Am aruncat toate lucrurile tale în geamantanul vechi, pe care oricum nu poţi să-l

duci acum. Poţi să trimiţi pe cineva după el, dar dacă în trei zile mai este aici, îl ard.

Tânărul bărbat se ridică. Otto venea rânjind spre ea. În comparaţie cu namila asta, tânărul părea un pitic. Ar fi luat bătaie degeaba.

— Bine, Pearlie, spuse Serena hotărâtă. Cheamă-ţi paznicul înapoi. Poate ai dreptate. Am stat destul aici.

Se întoarse şi puse mâna pe clanţă. Încă înainte să închidă uşa auzi o voce tristă de bărbat:

— Fără pantofiorul de aur nu o să mai fie aici ce a fost.

Serena se simţea amorţită. Totul venise atât de repede. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Dar nu dorise să priceapă că Ward nu se va mai întoarce.

Oare cine era noul partener al lui Pearlie? în orice caz, îi dăduse mână liberă dacă ea se mutase imediat în camerele lui Ward. Poate Otto, ca răsplată pentru serviciile sale? Individul acesta brutal va dormi de-acum în patul în care ea stătuse cu Ward? El şi Pearlie se vor amuza acolo? Nu. Pearlie nu era proastă. Nu ar da atâta

putere unui asemenea bărbat. Ţinea prea mult la libertate. De fapt, nu avea niciun motiv plauzibil să se asocieze din nou cu cineva, mai ales după ce Ward îi plătise partea ei. Dar în

ultima vreme nu se prea ocupase de afacerile ei. Poate avea datorii la bordel.

Dar ce conta? Acum Serena trebuia să se gândească la ea. Lăsase ultimii ei bani în cameră când plecase. Hotelurile şi pensiunile voiau banii înainte, mai ales de la o femeie singură, fără bagaj. Dar trebuia să meargă undeva. Nenorociţii care dormeau afară pe vremea asta erau găsiţi, de obicei, îngheţaţi dimineaţa.

Serena se înfioră la acest gând, îşi strânse haina în jurul corpului şi privi spre cer. Începea să ningă. Mergea fără ţintă, privea prin ferestre în baruri, vedea bărbaţii ere dansau cu fetele şi auzea muzica veselă.

Mergând mai departe, simţi brusc miros de porumb fiert şi mirodenii mexicane. Salivă. Nu mai mâncase nimic de la prânz, probabil de aceea era puţin ameţită.

Nu avea voie să cadă. Cu grijă urcă scările spre trotuarul din lemn.

Stratul de zăpadă li îngreuna acest lucru şi, din cauza abdomenului umflat, nici nu putea să vadă unde calcă.

Auzind fluierăturile şi aplauzele, concluzionă că se apropia de barul în care era haremul. Peste tot erau trăsuri, căruţe şi cai. Un ajutor de şerif o salută, dar nu spuse nimic. Serena vru să meargă spre el, dar unde o putea duce, în afară de închisoare? Nu se aştepta la gesturi prieteneşti

de la nimeni. Cunoştea oamenii aceştia prea bine. Nu voia să fie uitată sau chiar molestată într-o celulă. Exista un singur loc în care putea să meargă, ştiuse tot timpul acest lucru. Chiar dacă îi era neplăcut să deranjeze, acum nu se mai putea altfel.

Muzica se auzea mai încet în spatele ei, dar deodată răsunară paşi grei. Un muncitor care mergea probabil acasă, gândi Serena.

Dar deodată paşii nu se mai auziră, pentru că bărbatul călca acum pe zăpadă, şi Serena se sperie. Mai e puţin, gândi ea. Serena auzea proprii ei paşi. Se împiedica tot mai des, era deja întuneric şi din case nu se prea vedea lumină. Fulgii de zăpadă căzeau des. Serena nu îşi mai simţea mâinile şi picioarele, de frig.

Un zgomot mai puternic în spatele ei o făcu să tresară. Încercă să meargă mai repede, dar se împiedică şi se clătină. Când se ridică, simţi o durere în abdomen.

Pe întuneric, toate casele arătau la fel. Casa lui Consuela o va recunoaşte după verandă, când va ajunge acolo, dar acum nu ştia unde se află. Avea palpitaţii şi o înţepau plămânii. Aerul rece îi provoca durere când îl inspira. Se uită în jur, dar nu văzu nimic. Amintirea chinuitoare a serii când fusese urmărită în Colorado Springs îi reveni în minte. Atunci nu se simţise atât de neajutorată ca acum.

Atunci o oprise Otto. Oare tot el o urmărea şi acum, hotărât să-şi satisfacă dorinţa? Atunci o salvase Ward, acum nu o va mai face, niciodată.

Acolo, nu era aceea casa lui Consuela? Inima i se strânse când văzu trăsura din faţa casei. Din hornuri ieşea fum, dar nu se vedea lumină la ferestre. Consuela probabil avea un client. Oare va auzi bătaia în uşă?

Paşii se apropii tot mai mult. Serena se gândi să alerge la prima casă şi să ţipe. Oare o vor lăsa înăuntru la timp?

O umbră se mişcă pe veranda casei lui Consuela. Serena alergă în direcţia aceasta. Umbra se dovedi a fi un bărbat cu pălărie şi haină, care mergea spre trăsura lui. Când ea se apropie, el ridică privirea.

— Serena! strigă el. Pentru Dumnezeu, ce…

— Nathan! spuie ea. Nathan.

El o prinse în braţe când căzu.

— Draga mea, tremuri! Ce s-a întâmplat?

— Mă urmăreşte un bărbat, spuse ea, respirând greu.

Se simţea consolată în braţele lui. Încet, teama se pierdu

— Nu văd pe nimeni.

Într-adevăr. În urma ei nu venea nimeni. Doar casele îşi aruncau umbrele alungite pe stradă.

— Ei, zise el liniştind-o. Sigur ţi s-a părut doar. Nici nu mă mir, aici afară şi pe vremea asta.

Ce fad aici?

În câteva cuvinte, Serena îi explică ce se întâmplase.

— Această femeie ar trebui biciuită. Dar nu te pot lăsa aici afară. Trebuie să ajungi cât de curând la căldură.

— M-am gândit să stau la Consuela până îmi găsesc o locuinţă.

— Mă tem că nu se poate.

Serena auzi cu câtă grijă Nathan îşi alegea cuvintele.

— Consuela nu are gripă, cum am crezut la început, ti scarlalină. Casa e în carantină.

— Scarlatină!

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea. Deja se simte mai bine. Am angajat o soră medicală pentru ea şi trec în fiecare zi, dar nici eu nu am voie să intru în camera ei.

— Eşti sigur că se simte bine?

— Da. Acum câteva minute dormea liniştită. Dar acum să ne gândim la tine!

— Eu… eu nu am bani. Mi-e foarte neplăcut să o fac, dar ai putea să mă împrumuţi ca să pot sta într-un hotel…

Altceva nu îi veni acum în minte Serenei. Nu cunoştea pe nimeni în oraş, la care ar fi putut să meargă.

Nathan scutură din cap.

— Nu te-ar primi, nu într-unul în care să fii în

siguranţă. Am o idee mai bună.

Fără a mai spune ceva. O luă de braţ şi o ajută să urce în trăsură. Ea era doar recunoscătoare că putea sta jos, chiar dacă ar fi fost mai bine într-o trăsură acoperită. Era recunoscătoare pentru blana în care o înfăşură

Nathan, pentru braţul său pe care se putea sprijini. Serena închise ochii, în timp ce trăsura porni.

După un timp abia, Serena se gândi oare unde o duce. Observă liniştea din jur. Ieşiseră din oraş. Zăpada viscolea puternic.

— Nathan, zise ea nesigură.

— Aproape am ajuns. Acolo este poarta.

Era o arcadă din piatră, intrarea casei lui, pe care o văzuse mai demult cu Ward din trăsură. Dar… asta este casa ta.

— Da. Te deranjează?

— Nu vreau să te incomodez.

Ea încercă să ridice capul de pe umărul lui, dar nu reuşi.

— Insist, zise el încet. De mult am vrut să te invit la mine. Vreau să am grijă de tine, să îţi ofer tot ce ai nevoie. Doar nu o să mă refuzi?

Serena nu avea altă alternativă. Vag îşi aminti de ziua în care Nathan îi oferise lui Ward bani pentru ea, dar nu o mai interesa asta acum. Nu avea putere să se opună.

— Dar numai pentru o noapte, spuse ea.

Mâine…

— Mâine mai vedem noi.

Un sentiment minunat că cineva se îngrijea de ea. De când Ward nu venise când îl aşteptase, viitorul i se păruse nesigur şi ameninţător. Acum simţea nevoia doar de linişte. Mâine era mâine, atunci va avea din nou putere şi curaj. Dar acum închise doar ochii şi se lăsă dusă în casă.

Un lampion lumina scările de la intrare. Nathan o ajută pe Serena să urce. O femeie cu şorţ alb şi bonetă apretată le deschise uşa. Cu o privire îngrijorată îl ajută pe Nathan.

— Mă descurc şi singur, mulţumesc, doamnă Anson… i se opuse Nathan. Poţi să pregăteşti o baie fierbinte pentru miss Walsh şi să-i aranjezi un dormitor.

— Ştiţi doar că dormitorul verde este încălzit permanent pentru oaspeţi neanunţaţi.

— Prefer camera aurie pentru miss Walsh.

— Dar, şir, aceea…

— Ştiu, o întrerupse Nathan scurt.

Femeia o privi pe Serena şi tăcu un moment

— Am înţeles, şir, zise ea apoi şi dispăru.

Era bine şi cald în casă. În camera ce dădea în hol ardea un foc auriu în cămin. Lumina slabă de la lustră se oglindea în lemnul ce acoperea pereţii, fiind întreruptă doar de imensul covor oriental ce acoperea parchetul lustruit. În mijlocul camerei se afla o masă. Într-o parte era o

imensă garderobă în stil gotic. Aerul mirosea a ceară de albine şi ulei de camfor.

În stânga era un salon, cu fotolii şi canapele din piele şi draperiile trase. Din acesta se putea intra în următoarea cameră, unde şi acolo ardea focul. Camerele înalte îi trezeau Serenei sentimentul că nu se află în locul potrivit Ce căuta ea aici?

— Poţi să urci scările? întrebă Nathan.

Serena se întoarse spre treptele impunătoare şi şopti:

— Cred că da.

În final tot trebui să o ajute Nathan. Serena văzu holul de sus şi camera cu tapet auriu doar vag, prin vălul oboselii. Menajera o întâmpină la uşa dormitorului. Îl rugă pe Nathan să aducă un pahar cu lapte cald pentru Serena şi îi spuse că cina lui e jos. Dorcas îl va servi. Apoi închise uşa şi o duse pe Serena în baia plină de aburi.

Apa fierbinte îi făcu bine Serenei, dar îi răpi şi ultima picătură de voinţă şi forţă. Aproape nici nu observă când menajera o ajută să iasă din cadă, o şterse cu prosoape bine mirositoare şi o îmbrăcă într-o cămaşă moale.

Un pat cald o întâmpină pe Serena. Se întinse şi închise ochii.

— Laptele, doamnă.

Serena bău cu greu din paharul pe care femeia i-l puse la buze şi se întinse la loc.

— Dacă mă, aveţi nevoie de ceva în timpul nopţii, trecuie doar să apăsaţi pe butonul de pe noptieră.

— Mulţumesc, şopti Serena.

— Noapte bună, doamnă.

Serena nu mai reuşi să-i răspundă. Nu mai auzi nici când uşa se închise.

Urmă un amestec de voci, care se aplecau asupra ei şi şuşoteau, lumină slabă şi umbre care veneau şi plecau. Nathan era acela care se apleca spre ea şi îi vorbea, o ţinea de mână, în timp ce altă voce întreba şi ea îi răspundea. Veneau băuturi fierbinţi, abur se ridică în cameră ca din iad şi Serena începu se transpire febril. Apei simţea doar frigurile şi tuşea chinuitoare, după care o durere se scurse din piept spre abdomen, îi atinse mijlocul şi pulsa acolo, în timp ce menajera o privea îngrijorată. Un bărbat în haină neagră veni şi plecă, apoi discută cu Nathan pe hol.

Urmă un lung întuneric, întrerupt de perioade scurte de semiîntuneric, în care Serena se simţea ciudat, ca şi cum ar atârna de un fir de aţă care era totuşi foarte puternic.

Încet, încet Serena se trezi.

Camera era invadată de soarele cald al după-amiezii. În lumina aurie toată camera strălucea. Tapetul era verde-auriu, iar de tavan atârna o lustră din cristal de Bohemia. În căminul roz din

marmură mocnea focul. Măsuţa de toaletă avea o oglindă imensă, ca şi toată mobila în stil renascentist.

Serena era întinsă pe un pat imens şi cearşaful păturii cu care era acoperită avea într-un colţ o monogramă. Mai multe pături fuseseră puse peste ea, cea de sus fiind din mătase şi catifea aurie. Dar ceea ce era înfricoşător era faptul că sub pături nu se mai vedea abdomenul ei umflat.

Deodată lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ridică mâna să le şteargă şi văzu că degetele ei sunt albe şi subţiri, aproape scheletice.

Le privea, când uşa se deschise încet şi o femeie, se părea cunoscută de undeva, intră.

— Te-ai trezit, draga mea, ce faimos, zise ea zâmbind.

— Da, răspunse Serena privind-o dezorientată.

— Arăţi mult mai bine. Ai şi culoare în obraji.

Serena îşi trecu limba peste buzele aspre şi uscate.

— Îmi pare rău… începu ea.

— Nu mă cunoşti, nu-i aşa? Sunt doamna Anson, menajera domnului Nathan Benedict. Ai fost foarte bolnavă din seara în care te-a adus aici. Şi acum au trecut deja două săptămâni de când eşti aici, în Bristlecone.

— Două săptămâni, repetă Serena şoptind.

Nu-i venea să creadă.

— Ai îngheţat de tot în frigul de afară şi ai făcut pneumonie. Un timp ai fost într-o stare foarte urâtă…

— Dar… dar copilul meu, spuse Serena cu o privire temătoare.

— Oh, ce prostie din partea mea că nu ţi-am spus, ştiind că în ultimele zile nu ai fost conştientă. Copilul tău s-a născut acum o săptămână. Este un băieţel frumos şi sănătos.

Din nou străluciră lacrimi în ochii Serenei, dar acum erau lacrimi de bucurie.

— Pot… pot să-l văd?

— Ce întrebare! Bineînţeles! Camera lui e la două uşi mai încolo. O să-l aduc imediat.

Dar nu menajera se întoarse cu bebeluşul în braţe, ci o fată tânără, cu păr roşcat-auriu, pistrui şi un zâmbet timid. Purta acelaşi şorţ ca şi doamna Anson.

Menajera intră în urma ei.

— Aşa, Mary, du copilul lângă pat să-l poată vedea şi mama lui. Miss Serena – sper că nu ai nimic împotrivă să-ţi spun aşa, domnul Nathan mi-a permis acest lucru – ea este Mary. Am angajat-o ca bonă pentru copilul tău, deoarece tu eşti încă slăbită şi bolnavă.

Serena îi zâmbi fetei şi trase pătura deoparte pentru a putea lua copilul lângă ea. Apoi uită tot

ce o înconjura şi desfăşă cu grijă bebeluşul. Privi mânuţele roz ce se agitau, capul rotund cu urechi mici, părul negru şi creţ.

— Nu pot să cred, şopti ea.

La acest sunet, copilul deschise ochii şi o privi. Avea ochi albaştri, misterioşi. O privea curios.

Deodată gânguri şi începu să dea din picioruşe şi îşi băgă un degeţel în gură.

— Nu este frumos? întrebă doamna Anson şi zâmbi. Toţi ne-am îndrăgostit de el, Mary, fiica mea Dorcas, eu şi domnul Benedict, ÎI ţine ore în şir în braţe şi nici nu se supără când îi udă pantalonii celui mai bun costum al lui.

Serena zâmbi.

— Pot să-l mai ţin un pic?

— Da, sigur. Oricât de mult l-am iubi, el este totuşi al tău. Dacă începe să plângă, trebuie doar să suni de două ori la Mary. Ah, în ceea ce o priveşte pe Mary! Sper că o vei păstra, chiar dacă nu ai fost întrebată în acest sens. E o fată drăguţă şi are nevoie de slujba asta. Soţul şi copilul ei au murit acum trei săptămâni într-un accident. Mary a scăpat cu viaţă, dar a pierdut copilul ce-i purta în pântece. Bebeluşul tău a ajutat-o foarte mult să treacă peste asta. Şi, bineînţeles, bea şi laptele ei.

Serena o privi pe tânără, dar aceasta se uita zâmbind la copil.

— Oh, nu trebuie să-ţi faci griji că o rănesc cu

aceste cuvinte. De la vârsta de 2 ani este surdă. Dar simte când copilul plânge. Nu-l lasă nicio clipă singur, nu trebuie să-ţi fie teamă că îl neglijează. Cel mult îl răsfaţă!

— Asta nu mă deranjează, zise Serena. Mai târziu o să aibă o viaţă destul de grea. Dar în ceea ce o priveşte pe Mary… nu ştiu cât timp pot să o ţin. Eu… am puţini bani şi nu vreau să-l deranjez pe Nathan cu problema asta. Mă întreb dacă nu pot eu…

Un acces de tuse o întrerupse.

— Doctorul a spus că nu poţi încerca tu singură să ai grijă de el. Eşti mai slăbită decât crezi. Acum ai nevoie de linişte ca să-ţi revii. Nu-ţi face probleme din cauza banilor. Totul o să se rezolve.

Uşor de zis. Dar cum să nu-şi facă griji? Privi copilul după ce femeile ieşiră. Sărăcuţul. Ce se va întâmpla cu ei doi? Deja stătuse prea mult la Nathan şi profitase de bunătatea lui. Dar ce va face mai târziu, când va trebui să hrănească şi să crească acest copil?

Şi nu semăna băieţelul cu Ward? Trebui să recunoască că nasul şi bărbia erau ca ale tatălui său. Ochii însă erau ai ei.

— O să-ţi spun Sean, zise ea încet Sean Walsh. O să fii al meu şi numai al meu.

Dar greşea. Copilul nu avea să poarte niciodată numele de Sean Walsh. Şi nici ea nu se

va mai numi Serena Walsh.

CAPITOLUL 15

Soarele deja apusese. Mary îl luase pe Sean pentru a-i da mâncare şi a-l culca. Focul din cămin se stinsese. Serena se gândi, pe jumătate adormită, să sune ca cineva să vină să aducă lemne, dar şi pentru asta îi lipsea puterea. Datorită soarelui de afară, zăpada se topise. Dar ea ştia că este încă frig, deoarece simţea curentul de aer rece de la geam. Şi aici în această cameră frumoasă, cu culori calde, era atât de plăcut. Dar Serena se schimbase foarte mult; era mult mai slabă şi mai uşoară, încât nici ea nu mai credea că fusese ea acea femeie ce umblase noaptea pe furtună. Nu trebuia să se obişnuiască prea mult cu acest lux. Trebuia să se descurce singură în această lume, cu fiul ei. Privi lemnul care mirosea a ceară de albine ce o înconjura.

Nu, asemenea lucruri nu va mai avea mult timp. Bineînţeles că nu avea nevoie de ele, dar şi le dorea pentru Sean.

Gânduri fără rost. La fel îşi putea dori să dea timpul înapoi, pentru a-i spune lui Ward înainte de a muri că poartă copilul său în pântece. Oare cum ar fi reacţionat? S-ar fi bucurat, s-ar fi supărat, ar fi fost mândru sau indiferent?

Cineva bătu la uşă. Ea răspunse şi în cameră intră Nathan.

— Doamna Anson mi-a spus că te simţi mai

bine, dar am vrut să mă conving personal.

— Da, zise Serena şi îi privi mirată faţa obosită. Îţi sunt recunoscătoare pentru îngrijirea ce mi-a fost acordată.

— Nu ai de ce, Serena. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc pentru acest privilegiu. Sigur te simţi mai bine?

— Cred că da.

— Eu... eu nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă ţi se întâmpla ceva ţie sau copilului.

— Eu sunt singura vinovată că am alergat în seara aceea prin frig, protestă Serena.

— Dacă ar fi după mine, întotdeauna ai trăi bine.

Nathan îi evită privirea şi se duse să aprindă focul în cămin.

— Eu... eu sunt răspunzătoare pentru mine, Nathan. E atât de greu de înţeles?

— Dar nu este adevărat, spuse el fără să o privească.

— Nu ştiu... zise ea şi începu să tuşească.

— Nu ar trebui să vorbeşti, spuse Nathan. Şi ştiu că eu nu ar trebui să te neliniştesc acum. Dar trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu asta. Nu, nu mă întrerupe. Trebuie neapărat să ştii.

Se re na tăcu, auzindu-i vocea hotărâtă. El se apropie de pat.

— Nu te-am adus aici doar pentru că sunt bun la suflet, Serena, ci pentru că de mult visez să te

am aici. Mă gândeam că, dacă eşti aici, nu ai putea să mai pleci înainte ca eu să-ţi vorbesc, să te câştig pentru mine, să vă răsfăţ, pe tine şi pe copil. Dacă asta nu funcţiona, voiam chiar să-ţi propun o afacere: compania ta pentru banii mei. Şi atunci te-ai îmbolnăvit. Deodată se părea că-mi vei scăpa într-un cu totul alt mod decât îmi imaginam. Doctorul mi-a spus că nu eşti foarte rezistentă. După părerea lui, puteai să naşti în orice clipă. Deci m-am hotărât să încerc totul.

Dacă aveam să câştig, tu şi copilul tău îmi veţi aparţine toată viaţa, dacă pierdeam, tu tot îmi aparţineai, chiar şi numai cu numele.

Ea îl privi surprinsă şi Nathan continuă.

— Ai înţeles. Am adus un preot, i-am spus că tu vrei să devii soţia mea, dar eşti prea bolnavă ca să-ţi mai aminteşti. El m-a crezut după ce i-am dat o sumă mare de bani. Ceremonia a avut loc în camera asta. Doamna An son şi fiica ei au fost martori. Îmi pare rău, Serena, dar acum eşti doamna Nathan Benedict. Nu îmi retrag cuvintele. Nu asta îmi pare rău, ci modul în care s-a întâmplat.

— Este imposibil, şopti ea.

— Nu. Pentru că tu nu erai în stare, doamna An son te-a ajutat să semnezi. Certificatul de căsătorie este la primărie.

— Dar o căsnicie, Nathan? Nu era necesară, nu-i aşa?

— Ba da, era necesară, pentru că ştiam că recunoscându-ţi copilul, îmi asigur recunoştinţa ta, o recunoştinţă ce într-o zi poate se va schimba într-un sentiment mai cald.

— Şi acum, că ştiu adevărul?

— Nu ştiu. Eu simt acelaşi lucru, dar nu vreau să ne începem viaţa printr-un şantaj. Nu vreau recunoştinţă şi nu vreau să te constrâng cu nimic. Te vreau pe tine şi sunt mulţumit cu ce îmi vei da. Nu vreau să te oblig să-mi dai ceva ce nu poţi. Şi jur că niciodată nu se va întâmpla acest lucru.

Aceasta era o ofertă foarte bună pe care orice femeie ar fi acceptat-o imediat. Nathan era un bărbat care arăta bine şi era un gentleman. Era drăguţ şi binevoitor, mărinimos şi bogat. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi pornit de la ideea că ar fi salvat-o luând-o de nevastă, ca să nu mai vorbim de acesta care era visul tuturor femeilor necăsătorite din ţinut.

De ce simţea Serena această nelinişte, ca şi cum s-ar ascunde mai multe în spatele acestui lucru decât aflase ea? Având în vedere modul cum avusese loc căsătoria, era normal să nu se simtă bine. În final zise:

— Oricare ar fi motivele pentru care ai făcut-o... i-ai dat fiului meu un nume, un nume de care poate fi mândru. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Ţi-am dat şi ţie ceva. Îţi aminteşti?

— Nu, nu cred.

— E probabil, din moment ce nu-ţi aminteşti nici ceremonia.

El zâmbi nesigur. Apoi se ridică, băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în catifea roşie. Se aşeză lângă Serena pe pat şi deschise cutiuţa.

Un safir imens, înconjurat de diamante se afla înăuntru şi strălucea într-un foc albastru.

— Este minunat, zise Serena surprinsă.

— M-am gândit că ţi se potriveşte.

Nathan luă Inelul şi i-l puse pe degetul mâinii stângi.

— Oh, Nathan, nu pot să accept aşa ceva, îl contrazise Serena şi încercă să-şi tragă mâna înapoi.

El nu îi dădu drumul.

— Deja ai făcut-o. Eu doar îţi dau înapoi ceva ce îţi aparţine. Ţi-am dat acest inel când te-am luat de nevastă. L-am cumpărat de mult timp, sperând că voi avea ocazia să ţi-l dau. Acum îl luasem înapoi doar pentru că slăbiseşi atât de mult săptămâna trecută încât îl puteai pierde. Doamna Anson l-a găsit în pat şi mi l-a dat.

— Asta nu schimbă nimic, începu Serena, dar tusea o făcu să tacă.

Nathan se ridică.

— Nu trebuia să te las să vorbeşti aşa mult. Acum trebuie să te odihneşti. Sper ca în câteva zile să te simţi bine, încât să putem mânca

împreună.

Serena reuşi să zâmbească. Când el vru să plece, ea se ridică într-un cot:

— Nathan, aşteaptă.

— Da, Serena?

El se întoarse spre ea.

— Lucrurile mele din Eldorado... Pearlie a spus că pot să le iau, dar a zis că le va da foc dacă nu dispar în două zile. Poţi să trimiţi pe cineva să vadă dacă mai există?

— O să merg eu, spuse el serios.

Serena se culcă la loc.

— Îmi pare rău că te deranjez şi cu asta, zise ea cu voce răguşită. Apoi îşi aminti vag şi adăugă: Sper că nu te-am alungat din camera ta?

— Nu, aceasta a fost camera soţiei mele, mai bine zis a primei soţii.

Nathan zâmbi şi ieşi din cameră.

Serena privea uşa închisă. Doamna Nathan Benedict. Cuvintele i se păreau ireale. Nu putea să fie aşa şi totuşi era adevărat. Privi inelul, simbolul unei legături mistice.

El însemna sfârşitul grijilor, răspunsul rugăciunilor ei. De ce nu era fericită de asta? Şi ce se întâmplase cu iubita lui? se întrebă Serena gânditoare.

Răspunsul se lăsă aşteptat. Nathan o vizita des, dar nu stătea mult şi încerca să menţină discuţiile pe subiecte nepersonale. Vorbeau

despre sănătatea ei şi despre Sean.

Îi aduse tot ce mai rămăsese din lucrurile ei, bijuteriile, câteva cărţi şi pistolul pe care el i-l făcuse cadou. Restul căzuse pradă flăcărilor, şi rochia mamei ei, împreună cu pantofii cu toc auriu. Nu, spusese Nathan, nu fusese o problemă să primească aceste lucruri de la Pearlie.

În timp ce el se relaxa în compania ei, vorbea mai mult pentru a o scuti de vorbitul ce o obosea, gândi Serena. Îi povestea ce se întâmpla în oraş şi de greutăţile de la mină. Muncitorii se luptau pentru ajutor de bătrâneţe şi pentru o lege care să interzică munca copiilor în mină. Existau şi accidente, de exemplu la ciocanul cu aburi, numit „văduvitorul”, cu care se desprindea minereul. Şi filonul de aur îi făcea probleme, deoarece îşi schimba tot timpul neprevăzut direcţia şi câteodată nici nu mai putea fi găsit.

Nathan însuşi era de acord să îmbunătăţească condiţiile de lucru ale muncitorilor. În ultima vreme introdusese ziua de lucru de 6 ore, în timp ce ceilalţi proprietari pledau pentru cea de 9 ore. Acum fronturile erau tensionate, mai ales între cei din Cripple Creek, care erau de partea muncitorilor şi cei din Colorado Springs, care majoritatea erau proprietari. Din cauza acestei situaţii, Nathan, şi el proprietar, nu putea să facă tot ce dorea.

— E groaznic că băieţei mici lucrează în

mine, zise Serena. Arată ca nişte bărbaţi pitici, ca nişte copii bătrâni. Feţele lor arată ca şi cum nu ar şti să mai zâmbească. Nu pot să suport gândul că Sean va trebui într-o zi să meargă în mină, închis sub pământ şi departe de lumina soarelui.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse imediat Nathan. Nu va trebui să meargă niciodată acolo, decât dacă doreşte.

— Ce vrei *să* spui? întrebă Serena.

— În testament, Sean este moştenitorul meu. Nu am rude care să *merite* vreun bănuţ, chiar dacă mai apare din când în când câte un văr. Şi dacă eu – noi – vom avea într-o zi propriii copii, acest lucru nu va schimba nimic. Sean va avea aceleaşi drepturi ca şi copiii noştri.

El nu o privea, ca şi cum nu ar fi vrut să-i vadă reacţia.

— Nu ştiu ce să spun, zise Serena.

— Nu trebuie să spui nimic. Este doar o măsură de prevedere şi nu te obligă cu nimic.

Ea îi era recunoscătoare pentru aceste ultime cuvinte, deşi se simţea impresionată de gestul lui. În comparaţie cu Ward, Nathan nu era o personalitate foarte puternică, dar în felul lui calm de a fi se ghicea puterea, pe care Serena o simţea ca ameninţătoare.

Cu timpul Serena îşi reveni. Se aşeză pe un scaun lângă geam şi privea cum zilele se preschimbau în seri întunecate. Lângă cămin

aşezară un balansoar şi pătuţul pentru copil, iar Serena îl ţinea mereu în braţe şi o chema pe Mary doar când lui Sean îi era foame. Odată cu puterea îi reveni şi pofta de mâncare. De aceea se bucură mult că bucătarul lui Nathan era un francez din New Orleans, care îi gătea toate mâncărurile preferate. Nathan se bucură şi căzu pe gânduri, când ea povesti că ar mânca supă de peşte şi stridii, ca în New Orleans. O săptămână mai târziu, apăru cu tot personalul casei în camera ei şi pregătiră un adevărat festin. După ce masa fusese pusă, în cameră rămaseră doar Nathan şi menajera. Ea o ajută pe Serena să îmbrace o rochie şi aprinse lumânările de pe masă.

Bucuroasă, Serena se aşează la masă când doamna Anson servi primul fel de mâncare – stridii.

— Unde le-ai găsit, acum în acest anotimp?

El zâmbi.

— Le-a adus un tren special. Poţi să găseşti orice, dacă ai bani şi vrei neapărat.

Serena îl privi şi văzu o umbră în ochii lui.

— Sunt oameni care ar nega acest lucru, zise ea cu grijă.

— Aceia, de obicei, nu au bani.

Umbra dispăru din privirea lui. Serena zâmbi şi începu să mănânce. După stridii urmă nu doar supa de peşte dorită, ci şi multe alte bunătăţi şi

vinuri alese.

Deşi Serena nici nu putea să guste din toate, le lăudă. O impresiona cât de mult încercase Nathan să-i satisfacă toate dorinţele. La sfârşitul cinei, simţea un sentiment de caldă prietenie pentru el, care se amplifică datorită vinului. Lumina lumânărilor, focul din cămin, strălucirea argintului şi cristalului crea o atmosferă intimă.

— Mă bucur de săptămâna viitoare, spuse Nathan privind rochia uşor fadă a Serenei.

— De ce?

— Pentru că vine Crăciunul şi am un motiv să-ţi fac cadou rochii şi alte lucruri, ca să nu mai trebuiască să porţi hainele menajerei mele. Nu ţi se potrivesc.

— Eu... mi-ar plăcea mai mult dacă nu vei face acest lucru, spuse Serena liniştit.

El zâmbi.

— Ştiu, dar tot o să o fac.

Nu avea sens să i se opună, asta ştia deja Serena. Aşa că schimbă subiectul.

— Nu pot să cred că a venit deja Crăciunul.

— Vrei un pom de Crăciun? Doamna Anson şi Dorcas îl vor împodobi. Tu nu trebuie să faci nimic.

— Nu ştiu, zise Serena. Fă cum vrei, ca de obicei. Nu prea sunt într-o stare de petrecere.

— De când a murit soţia mea, Nora, nu am mai făcut asta. Dar acum, că am un fel de familie,

mă bucur.

Anul trecut pe vremea asta Serena fusese împreună cu Ward, Consuela şi Nathan în oraş.

— Ce este? întrebă Nathan. Am spus ceva greşit?

— Nu, eu... mă gândeam la Crăciunul trecut cu Ward şi Consuela. Ce mai face? S-a însănătoşit?

— După boală am trimis-o la Manitou Spring, ca să bea apă minerală de acolo. Şi aerul e mai bun acolo. Se simţea foarte slăbită. Mi-a scris însă că se plictiseşte şi cred că se va întoarce zilele următoare.

Serena zâmbi când şi-o închipui pe Consuela bând apă minerală.

— Ştiu că o soţie nu ştie, de obicei, de iubita soţului ei sau cel puţin nu discută acest subiect cu el, dar Consuela este prietena mea şi ştiu că ţine foarte mult la tine. Nu vreau să o rănesc. Ştie de căsătoria noastră şi nu este foarte fericită de asta, dar cred că s-a obişnuit cu ideea.

— Probabil crede că te-am agăţat în spatele ei. Poate că a ştiut de sentimentele tale pentru mine, dar sigur nu şi-a închipuit că ne vom căsători.

— Ai dreptate, zise Nathan gânditor.

— Trebuie să-i fac curând o vizită.

El o privi serios.

— Crezi că este bine?

Serena se miră cât de dur îi suna vocea.

— Vreau să spun că sigur nu o să-ţi facă plăcere şi, în afară de asta, lumea te poate recunoaşte.

— Şi ce contează că lumea mă cunoaşte? Nu sunt altfel decât Consuela.

— Acum eşti soţia mea şi asta a fost scris în orice ziar din împrejurimi.

Serena îl privi.

— Şi acum trebuie să mă port ca o soţie respectabilă şi să le întorc spatele tuturor celor pe care i-am cunoscut? Nu o să fac asta, Nathan. Te-ai căsătorit cu mine fără aprobarea mea, dar, cu siguranţă, voi fi de acord dacă vrei să divorţezi.

— Nu asta am vrut să spun. Dar dacă le cunoşti pe soţiile celorlalţi proprietari de mine, te vei întâlni tot mai rar cu oamenii de pe Myers Avenue.

— Soţiile proprietarilor de mine nu au acceptat, din câte ştiu eu, niciodată pe cineva ca mine, căsătorită sau nu. Sunt prea ocupate cu călătoriile în Europa. Nu, mersi, nu am chef să stau cu femei care discută numai despre câţi bani au soţii lor.

— Eşti sigură? în fond, ai savurat cina din seara asta, şi aceasta a fost doar un mic exemplu pentru ce poţi să obţii cu bani.

— Nu mă las coruptă, Nathan! Dacă vrei să-

mi arăţi ce poţi face cu bani, atunci foloseşte-i în scopuri caritabile.

— Bine, Serena. Cu ce propui să încep?

Capitularea sa bruscă o miră, dar îşi reveni repede.

— Tu... ai putea, cu banii care erau recompensa în cazul lui Lessie, să construieşti un cămin pentru femei care nu se pot duce altundeva, un loc în care pot mânca ceva şi dormi când au nevoie. Nu o casă unde un preot să ţină predici, ci un loc în care femeile se pot ajuta între ele. Mai poţi să construieşti un orfelinat, apoi un cămin pentru bătrâni şi muncitori care s-au rănit în accidente.

— Caritate, Serena? Cei mai mulţi nu vor să audă de aşa ceva şi cei care o acceptă, se folosesc de ea.

— Este doar parţial adevărat. Nu cu mult timp în urmă eu am avut nevoie de ajutorul tău. Fără tine aş fi murit probabil, dar cât de recunoscătoare îţi sunt pentru asta, totuşi nu vreau să depind mereu de tine.

— Nu, răspunse el. Şi îmi pare rău de asta.

Dar cu asta subiectul nu era încă încheiat. În ziua următoare, Nathan veni la ea şi îi dădu un document.

— Ce este asta? întrebă Serena şi îl privi lung înainte să înceapă să citească.

— Ceea ce tu voiai, zise el.

Arăta ca un act de proprietate al unui teren. Când Serena văzu preţul de cumpărare, se încruntă.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Este terenul pentru orfelinat sau ce vrei tu să faci acolo. Ai spus că aşa banii mei ar fi bine Investiţi.

— Dar nu am crezut că va fi aşa de scump!

— Pământul este scump acum în Cripple Creek. Este pe numele tău, sper că nu ai nimic împotrivă să rămână aşa. Şi *casa* va fi construită tot în numele tău. Nu vreau să mă ştie lumea ca fiind acel proprietar de mine care se ocupă de femei năpăstuite. Ar putea deveni penibil.

— Ce fel de casă?

— Muncitorii au început construcţia azi dimineaţă. Cu echipa pe care am angajat-o, cred că va fi gata până în ianuarie.

— Oh, Nathan, zise Serena şi îl privi. E minunat. Eşti atât de bun.

Ca răspuns, el se aplecă deasupra ei şi o sărută. Sărutul fu scurt, dar faţa lui era roşie când se ridică.

— Eşti atât de frumoasă! De fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă.

— Te rog, Nathan, ai promis…

Ea tăcu.

— E adevărat. O prostie din partea mea, zise el şi zâmbi.

Doar ochii îi rămaseră întunecaţi.

Dar terenul fu doar primul dintre cadouri. Nathan îi aducea în fiecare zi ceva nou. Când ea protestă, el zise că asta nu înseamnă nimic.

Şi în ziua următoare îi aduse un canar într-o colivie aurită. Şi în următoarea un stilou din argint, o călimară şi o cutie de cărţi de vizită cu numele ei. Urmă o trăsură pentru doamne, albastru închis, decapotabilă. Şi apoi un minunat pian.

— Dar Crăciunul e abia în câteva zile! constată Serena.

— Pentru noi Crăciunul este când vreau eu, răspunse Nathan.

Dar mai păstră cadouri şi pentru dimineaţa de Crăciun. Serena se trezi între o mulţime de cutii, de diferite mărimi. Menajera îi aduse cafeaua la pat şi îi spuse că Nathan dorea să ia micul dejun împreună cu ea, dacă se poate. Şi când Serena spuse da, el apăru într-un halat de casă lung, albastru închis, din satin şi catifea. Serena rămase puţin surprinsă pentru că arăta la fel cu acela pe care Serena îl purtase în seara aceea, cu multe luni în urmă în vagonul lui Nathan.

Nathan privi cutiile şi luă una dintre ele.

— Oare ce este înăuntru? întrebă el zâmbind. Mai bine o deschizi înainte de micul dejun.

Având în vedere lungimea cutiei şi remarca

lui Nathan, Serena bănuia ce putea fi înăuntru. Avu confirmarea când deschise cutia şi scoase un halat din dantelă neagră, căptuşit cu mătase neagră, pentru a ţine cald. În cutie mai era şi o cămaşă de noapte din mătase neagră şi nişte papuci de casă cu toc înalt.

— Eşti sigur că o femeie respectabilă poartă aşa ceva? întrebă Serena.

— Da, sunt. Bineînţeles, doar dacă are pielea şi corpul necesar pentru asta. Vrei să o îmbraci? întrebă arătând spre garderoba din colţul camerei.

Serena ezită o clipă şi privi eticheta casei de modă din Paris. Nu rezistă tentaţiei. Se schimbă în visul din mătase neagră, doamna Anson îi perie părul şi Serena realiză cât de repede te puteai obişnui cu luxul.

Când veni în cameră, Nathan se ridică încet.

— Este exact cum am sperat, spuse el cu o voce emoţionată. Când văzu privirea plină de îndoieli a Serenei, întrebă:

— Nu-ţi place?

— Ba da. Dar iar trebuie să-ţi mulţumesc.

— Propun să o faci doar după ce ai deschis toate cadourile, zise el serios. Şi dacă nu-ţi plac cuvintele de mulţumire, exprimă-ţi recunoştinţa altfel. Cum ar fi dacă mi-ai servi cafeaua?

— De acord, spuse Serena, îi strânse mâna şi se întoarse spre pat.

În cutii era acelaşi trusou în bej şi roz închis. Mai descoperi o mică colecţie de sticluţe de parfum franţuzesc, un mic geamantan negru din piele cu sticluţe argintii, trusă de unghii, perii de păr şi pieptene. Urmă un gramofon şi discuri, o haină de blană cu pălăria potrivită, o duzină de mănuşi din piele de diferite culori, o pătură din satin negru pentru trăsură, un evantai de operă din pene de marabu, care nu-i plăcu foarte mult Serenei, agrafe pentru păr din os şi lemn şi, în final, o cutie cu ultimele numere ale unei reviste de modă.

Serena gândi că asta a fost tot, dar Nathan scoase din buzunare o cutiuţă îmbrăcată în catifea şi i-o dădu, aşa cum făcuse şi cu inelul.

Înăuntru se aflau un inel cu diamante, care putea fi purtat cu safirul şi un set complet de bijuterii din safir, un colier, o brăţară, cercel, o broşă şi chiar o diademă. Străluceau orbitor, podoabele unei regine.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Nathan zise:

— Au fost ale Katerinei cea Mare din Rusia. Acum sunt ale tale.

— Eu... sunt copleşită. E prea mult, zise ea, privind toate lucrurile primite. Nu ştiu ce să spun.

— Parcă făcusem o înţelegere.

Când Serena se întoarse mirată spre el, arătă spre masa cu micul dejun.

— Acum poţi să-mi serveşti cafeaua.

La fel de darnic a fost Nathan şi cu Sean şi toţi angajaţii lui, ca şi cum banii nu ar conta. Copilul primi o grămadă de jucării. Femeile primiră biciclete şi fuste pantalon pentru a merge pe bicicletă, haine de lână, ciorapi groşi şi pudre. Vizitiul primi un cal, neputându-se obişnui cu lucruri moderne, cum erau bicicletele, o haină din piele de bivol şi cizme noi. Grăjdarul, aproape la fel de mult, bucătarul, la fel

Şi Nathan primi o mulţime de mici cadouri, majoritatea făcute în casă. Serena îi făcuse, cu ajutorul doamnei Anson, un săculeţ din piele pentru tutunul de pipă.

— Nu e mult, în comparaţie cu ce mi-ai dăruit tu, spuse Serena.

— Momentan, contează mai mult ca orice, pentru că este făcut de tine. Ţi-am făcut atâtea cadouri pentru că îmi face plăcere să te văd când le despachetezi.

— Mă bucur mult pentru toate aceste lucruri frumoase şi îţi mulţumesc.

Serena se ridică de la masă, veni spre el şi îl sărută, sub privirea mulţumită a doamnei Anson. Nathan îi luă mâna şi o strânse atât de tare, încât inelul îi tăie dureros degetele.

După masa de seară, Serena scoase gramofonul şi se duse la fereastră. Pusese o piesă din „La Gioconda.

Afară, lumina lunii se oglindea în zăpadă. Vântul şuiera printre copacii goi.

Serena simţea o nelinişte interioară, pe care însă o luă ca pe un semn al însănătoşirii. Plămânii o mai dureau puţin când inspira adânc şi obosea uşor, dar tusea dispăruse. De fapt, se simţea în stare să-şi ia haina şi să iasă din dormitorul auriu.

Dar afară o aşteptau noi greutăţi. Cât timp rămânea în cameră şi în pat nu trebuia să se decidă dacă rămânea în Bristlecone sau dacă încerca să se descurce singură, dacă încerca să fie soţia lui Nathan şi să accepte şi apropierea fizică, sau dacă să-i dea cadourile înapoi, să-şi ia copilul şi să plece.

Îi datora atât de multe lui Nathan, poate chiar viaţa ei şi a copilului. Îl îndrăgea pentru că avea multe calităţi pe care ea le admira. Nu va fi atât de rău să trăiască în acest lux, îngrijită, fără să trebuiască să mişte un deget. Nu va mai fi Serena Walsh, ci soţia unui bărbat bogat, slabă, dependentă, având grijă să placă, pentru ca el să nu îi întoarcă spatele. Prin asta, ea nu va deveni una din jucăriile pe care el le cumpăra? Nu acesta era sensul tuturor lucrurilor frumoase pe care I le dăruise – o plată pentru ceea ce aştepta de la ea? De această dată încerca să o mituiască pe ea, nu pe Ward, dar principiul era acelaşi.

Gândul era neplăcut, dar era mai bine să se gândească la toate aceste lucruri, înainte să le

accepte.

Muzica se sfârşi. Doar când se întoarse, Serena observă că Nathan Intrase în cameră şi oprise gramofonul.

— Vrei să o mai asculţi odată? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Bine că nu te-ai culcat încă. Vreau să vorbesc cu tine.

— Da?

— M-am gândit. Ţi-ar place să călătorim împreună în Europa? Am putea sta întâi câteva săptămâni în New York, apoi să plecăm în Anglia şi de acolo în Franţa. Acolo am merge la cei mai mari croitori şi am putea cumpăra rochii, haine, tot ce îţi doreşti. Apoi am putea vedea Roma, Veneţia, Atena sau să mergem în Austria sau Germania. Când ne întoarcem la Paris, rochiile tale o să fie gata şi...

— Nathan, sună minunat, dar nu sunt sigură.

— Chiar dacă vrei să faci cumpărături la Paris, nu trebuie să porţi vechituri până acolo. Am comandat la New York mai multe rochii şi costume pentru tine. Credeam că o să fie gata până la Crăciun, dar au întârziat. Dar în câteva zile or să ajungă aici.

Serena nu suportă să-l privească, să vadă entuziasmul cu care îşi expunea planurile, pentru că ceea ce simţea ea era milă.

Serena se întoarse din nou spre fereastră şi

spuse:

— Îţi aminteşti când i-ai oferit lui Ward o parte din minele tale – şi alte lucruri ca el să mi te lase ţie?

Trecură câteva clipe până el răspunse.

— Ştiai?

— Ward mi-a povestit. A spus că eu trebuie să am ocazia să accept sau nu oferta, deoarece şi eu aveam de câştigat în afacerea aceea.

— Şi tu ai refuzat?

— Da. Ştii, eu l-am iubit pe Ward, chiar dacă atunci nu ştiam încă. Dar, mai ales, nu voiam să fiu tratată ca un animal sau ca un drept de exploatare, înţelegi ce vreau să spun?

— Adică? Tu crezi că acum încerc încă odată acelaşi lucru?

Ea se întoarse şi îl privi.

— Vrei să negi acest lucru? În afară de faptul că îţi place să faci cadouri, ceea ce nu pot să contest, nu încerci să mă impresionezi cu toate aceste lucruri pe care mi le dăruieşti şi pe care le poţi face, pentru a-mi oferi mie o viaţă interesantă, luxoasă şi comodă?

— Dacă este aşa, am impresia că nu am foarte mult succes, zise el.

— Nu sunt aşa sigură, spuse ea zâmbind nesigur. Dar aş vrea să mă decid, fără să fiu influenţată de aceste lucruri.

— Înţeleg şi o să încerc să-ţi respect dorinţa,

chiar dacă o să-mi fie greu. Rochiile care vor sosi, vor fi ultimul meu cadou. Sper că le accepţi?

Serena dădu afirmativ din cap.

— Nu am vrut să te rănesc sau să par nerecunoscătoare. Şi dacă am fost nedreaptă, îmi cer scuze.

— Nu, eu ar trebui să-ţi cer scuze. Nu ştiam că l-ai iubit pe Ward. Pearlie mi-a spus că el te-a obligat, mai mult sau mai puţin. În afară de asta, nu m-am gândit că îţi va spune despre oferta mea. Înţeleg că te-ai simţit jignită.

— Cred că pentru Ward a fost un fel de test, deoarece avea impresia că eu sunt în căutarea unui soţ bogat. Voia să vadă cât de mult mă Interesa.

— Şi tu i-ai arătat că banii nu sunt importanţi pentru tine, spuse Nathan cu o voce Inexpresivă.

Serena clipi, deoarece lacrimi îi apărură în ochi.

— Da, într-un fel.

Tăcură şi Nathan o privi serios. Deodată se întoarse şi se duse lângă cămin.

— Ce Interesant că ai abordat acest subiect tocmai azi. Toată ziua m-am gândit la Ward.

— Ah, da?

Şi ea se gândise la el, dar nu-i spusese lui Nathan.

— Mă întreb ce o să gândească când o să audă că acum eşti căsătorită cu mine.

— Cum?

Serena se întoarse spre el şi deveni brusc palidă.

— Este posibil. În fiecare zi poate citi în ziar anunţul, sau poate îi spune Pearlie, care oricum ştie.

— Ce spui acolo? şopti Serena. – încerc să-ţi explic, zise Nathan privind-o calm, că Ward trăieşte. S-a întors acum două zile în Cripple Creek.

CAPITOLUL 16

În prima săptămână a noului an, află întreg oraşul. Ziarele scriau ca şi cum Ward ar fi înviat din morţi. Se aflase undeva la sud-vest de South Park, când calul se împiedicase şi căzuse cu călăreţ cu tot. Ward îşi rupsese piciorul şi îşi luxase umărul, dar mai ales făcuse o comoţie cerebrală. Dacă nu l-ar fi găsit un grup de indieni, cu siguranţă ar fi murit. Indienii îl luaseră cu ei, sus în munţi şi îl îngrijiseră. Deoarece părăsiseră rezervaţia fără permis, atunci când îl găsiseră pe Ward nu doriseră să se ştie că el se află acolo.

Deci nu transmiseseră mai departe mesajul lui. Dar Ward oricum îşi revenise abia spre sfârşitul verii, amintindu-şi unde era şi ce se întâmplase. Abia la începutul iernii fusese în stare să călărească din nou. Îl convinsese pe şeful tribului să-i dea un cal, cu care se întorsese în sfârşit.

Serena deveni, pe zi ce trecea, tot mai neliniştită, oscilând între dezorientare şi oboseală interioară. Se obişnui, atunci când Nathan nu era acasă, să iasă din camera ei şi să se plimbe prin încăperile imensei case. Dorcas, fiica doamnei Anson, o fată puţin retardată dar drăguţă, se speria mereu şi ţipa când o întâlnea pe Serena în rochiile ei lungi, albe. Chiar şi doamna Anson o certa şi fu foarte supărată când o găsi în camera

de lucru a lui Nathan, uitându-se la tablouri.

Casa era imensă, asta era clar. Intrarea principală nu se afla la mijloc, ci la un capăt. Se putea intra atât de pe alee, cât şi prin intermediul unei scări ce urca din grădină. Mai multe balansoare erau pe terasa lungă, din lemn. În lunile de vară era, cu siguranţă, frumos să stai aici, dar acum era frig, iar zăpada făcea podeaua de lemn alunecoasă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru căsuţa de vară din grădină, care era amplasată în apropierea unui râuleţ.

Din holul de la intrare, o scară urca în partea stângă, în etajul superior şi chiar sub ea se afla camera de lucru a lui Nathan. În camera din turn exista o bibliotecă bogată, ale cărei rafturi, până la tavan, erau ticsite cu volume îmbrăcate în piele.

Tot din camera de lucru se ajungea în camera de zi, o încăpere cu perdele de culoarea muştarului şi o masă neagră din lemn de nuc. Deasupra căminului din marmură neagră atârna un tablou cu fazani, ce păreau aproape vii. Din această cameră se intra într-o alta, în care se ţinea mâncarea caldă, înainte de a fi servită, şi vasele. Dedesubt se afla bucătăria şi spălătoria.

Din camera de zi se putea ajunge şi în salon, o cameră foarte formal amenajată, a căror perdele verzi-auril erau tot timpul trase. Urma o încăpere destinată doamnei casei. Aici fusese pus

pianul pe care Nathan i-l dăruise şi trusa de cusut. În cameră mai era un ditou micuţ, un scaun şi mai multe etajere pline cu tot felul de obiecte: figurine, scoici, tabachere, statuete din fildeş. Toate acestea dădeau impresia că încăperea este strâmtă şi apăsătoare, deşi era drăguţ decorată, cu perdelele albe-aurii şi motivele florale de pe tapiseria mobilei.

La etajul întâi existau 5 dormitoare, fiecare cu baia lui şi un etaj mai sus camerele servitoarelor, cu o baie la fiecare capăt al holului. Tot sus, era o cameră plină cu tot felul de cutii, mobile şi o încăpere pentru lenjerie.

Servitorii lui Nathan nu dormeau în casă.

Vizitiul avea camera lui deasupra grajdului, iar bucătarul locuia în propria lui căsuţă din spatele instalaţiei frigorifice. Lângă ea se afla fântâna şi o magazie în care se afla instalaţia de iluminat a casei.

Doar în decembrie, cu un an în urmă, linia feroviară existentă fusese extinsă şi Cripple Creek racordat astfel la linia principală Midland Terminal. Prin acest lucru, circulaţia trăsurilor pe strada din Bristlecone fusese redusă. Totuşi, se mai auzeau căruţe şi tropote de cai, când trecea trăsura de aprovizionare sau se mutau noi oameni în oraş. De aceea, nici acum trăsura ce sosi nu atrase atenţia decât când opri în faţa casei.

Serena stătea în camera de zi cu o carte din

biblioteca lui Nathan, când auzi zgomotul. Se ridică şi alergă la geam, presupunând că Nathan primeşte oaspeţi, în timp ce doamna Anson se duse la uşă. Urcă repede, pe scara de serviciu, în camera ei şi observă abia sus că îşi lăsase pantofii în faţa căminului.

Dar asta nu era important. Imediat bătu şi doamna Anson la uşa ei.

— A sosit croitoreasa din New York, doamnă, spuse ea formal. Unde să-i spun vizitiului să ducă bagajul?

— Bagaj? Te referi la rochiile pe care le-a comandat domnul Benedict? în niciun caz aici. Poate într-unul din celelalte dormitoare?

— O idee bună, doamnă. Camera roşie se poate transforma temporar în croitorie. Doamna unde va locui cât va sta la noi?

Expresia „doamnă” în acest context era decisivă.

— Poate ar trebui să doarmă tot în camera roşie şi nu la etajul doi. Ce zici?

— Este o idee foarte bună, spuse menajera şi zâmbi. O trimit sus la dumneavoastră? Aşteaptă jos în hol.

Asta explica totul. Din hol, discuţia lor se putea auzi şi menajera dorea să arate că aici este vorba de o casă respectabilă. Poziţia mai ridicată a croitoresei era evidentă din faptul că aştepta în hol şi nu afară, dar totuşi nu chiar în salon, ca

oaspeţii.

— Cum o cheamă? întrebă Serena.

— Mademoiselle Dominic de Buys, spuse menajera cu o pronunţie groaznică.

Serena zâmbi.

— Da, vreau să o văd pe mademoiselle de Buys.

Serena se înţelese excelent cu croitoreasa. Deşi îşi adăugase acel titlu numelui, domnişoara era o croitoreasă simplă, dar bună, care mergea la domiciliul clienţilor.

În acest caz, aflat cam departe de salonul din New York. Dar mademoiselle mai fusese în ocazii asemănătoare în Denver şi alte oraşe.

În timp ce discutară în engleză şi franceză, timpul trecu repede, probând toate hainele: rochii de zi, rochii de călărie şi de alte ocazii, pălăriile potrivite şi alte lucruri. Fusese adusă şi lenjeria de corp, halate, corsete în diferite culori şi pantalonaşii scurţi, ce erau acum la modă în Franţa, ciorapi de mătase, cămăşuţe subţiri şi chiar batiste cu dantelă. Se gândiseră la tot.

— Cum a reuşit domnul Benedict să comande totul de aici? întrebă Serena.

— În telegramă ne-a spus să ne gândim la tot de ceea ce are nevoie o doamnă, culorile şi mărimea aproximativă. Banii nu au nicio importanţă.

Domnişoara zâmbi.

— Când sunt adăugate aceste cuvinte, toate acestea nu mai sunt o problemă.

După cinci zile, mademoiselle de Buys plecă cu un bacşiş gras. Şi Serena era din nou singură. Menajul mergea perfect şi fără ea. Doamna Anson se obişnuise să aibă grijă de toate cele necesare şi cât timp Serena nu era încă decisă dacă rămâne sau nu doamna Benedict, nu dorea să se amestece. Dacă rămânea, avea destul timp să-şi impună regulile ei.

După timpul rece şi zăpadă, urmă în sfârşit din nou o zi însorită. Serena, care îl văzu pe Nathan plecând cu trăsura, îşi aminti de trăsura primită de la el. Stătea în grajd, lângă celelalte. Rochii avea destule acum. De ce să nu iasă la o plimbare? Cine o putea opri?

Doamna Anson încercă s-o sfătuiască să-l aştepte mai bine pe domnul Benedict, nefiind încă destul de refăcută să plece singură. Caii, cu siguranţă, îi vor crea probleme deoarece nu ieşiseră de atât de mult timp. Serena încercă să-i explice că ştie să conducă o trăsură şi Nathan sigur nu avea nimic de obiectat dacă ea dorea să facă ceva pe cont propriu. Pentru a o linişti pe menajeră, luă pistolul, îl încărcă şi îl puse în poşetă. Deoarece acest lucru părea să o neliniştească şi mai mult pe doamna Anson, Serena îi întoarse enervată spatele.

În rochia albastru-roşie, haina de blană şi

căciulă, Serena se simţea în stare să iasă singură. Inspiră adânc aerul curat şi proaspăt, îşi luă mănuşile negre din piele şi merse la grajduri.

Grăjdarul îi aduse, fără obiecţii, trăsura şi îi înhămă caii. Apoi o ajută să urce şi îi puse neîncrezător hăţurile în mână. Serena îi mulţumi.

De cuplă frâna şi mână uşor cei doi cai suri. Ieşi pe poartă în stradă, astfel încât, de ambele părţi, între poartă şi trăsură distanţa era aceeaşi.

Deci nu uitase nimic. Caii încercau să-i smulgă hăţurile, dar se descurcă bine.

În timp ce se îmbrăcase, hotărâse unde voia să meargă. Dorea să arunce o privire la progresele ce le făcuseră muncitorii cu construcţia casei pentru femei.

După cum spunea Nathan, trebuia curând să fie gata. Nathan îi povestise amănunţit totul şi acceptase chiar câteva schimbări din partea ei, dar Serena ar fi vrut să vadă totul. Îi era recunoscătoare pentru îngrijirea ce o primise cât fusese bolnavă, dar acum se simţea puţin stânjenită în libertatea ei. Nu mai dorea să audă mereu de la alţii ce avea de făcut. Voia să facă ce-şi dorea.

Urcă un deal, trecu peste un pod, trecu al doilea deal şi Cripple Creek se afla în faţa ei.

Cât de mult se schimbase de când văzuse ea ultima oară oraşul! Crescuse aproape cu o treime. Oraşul se extindea.

Când Nathan cumpărase terenul, pe strada unde avea să fie casa pentru femei, nu exista încă nimic. Acum casa era înconjurată din ambele părţi de construcţii noi, din lemn verde. Şi căminul fusese construit din acelaşi material, pentru că nu exista acum alt lemn. Se putea aduce unul mai de calitate, dar ar fi durat luni.

Serena opri în faţa clădirii imense. Avea două etaje, o verandă şi o uşă dublă. Fusese vopsită în verde şi alb. Lângă uşă, pe o plăcuţă de aramă scria: Casă de odihnă pentru femei.

Serena prinse hamurile şi coborî. În timp ce lega caii de un tufiş, văzu cum erau săpate gropi pentru gard. Zâmbi şi urcă pe verandă.

În faţa ei se deschise uşa. O femeie ieşi. În primul moment, Serena nu recunoscu umbra. Apoi văzu cine era.

— Consuela!

Femeia se întoarse încet spre ea. Purta o rochie elegantă, roşu cu negru.

— Bună, Serena, zise ea cu o privire glacială.

— Eu... mă bucur să te revăd.

Serena urcă ultimele scări şi se opri.

— Da, spuse Consuela şi se întoarse spre cele două femei ce stăteau în uşă. Soră Elizabeth, soră Gloria, daţi-mi voie să o prezint pe doamna Nathan Benedict, doamna care a înfiinţat acest cămin. Serena, aceste două femei sunt călugăriţe. Ele au fost alese pentru a se ocupa de acest

cămin construit de Nathan în numele tău.

Spaniola pronunţase foarte clar şi răspicat noul nume al Serenei, ca şi cum ar fi trebuit să treacă peste durerea sufletească, dar pe faţă nu i se citise nimic. Serena le salută pe cele două femei îmbrăcate în portul negru cu alb. Se întrebă de ce nu aflase de prezenţa lor aici. Doar spusese clar că nu doreşte niciun amestec al religiei în această casă.

— Probabil eşti puţin nedumerită, constată prima călugăriţă. Intră, draga mea, şi o să-ţi explicăm cum am ajuns aici. Îţi putem chiar oferi un ceai.

Se întoarse spre Consuela.

— Tu nu doreşti o ceaşcă cu ceai, draga mea?

— Nu, mulţumesc. Eu trebuie să plec.

Consuela se întoarse spre trepte.

Chiar voia să plece, aşa pur şi simplu. Serena nu se lăsă intimidată de acest lucru şi rămase pe loc, blocându-i drumul.

— Sunt o grămadă de lucruri despre care trebuie să discutăm. M-aş bucura dacă m-ai vizita curând.

— În Bristlecone?

Mirarea din vocea femeii se auzi clar. Serena o privi.

— Da, exact.

— Nu o să-i placă lui Nathan.

— Momentan, acest lucru nu are nicio

legătură cu el.

Consuela lăsă capul într-o parte şi, pentru prima oară, apăru o lumină în ochii întunecaţi.

— O constatare interesantă. Cred că trebuie să aflu mai multe, în caz că invitaţia ta este serioasă.

— Bineînţeles că este.

— Atunci o să-mi anunţ vizita înainte.

Consuela refuză şi a doua invitaţie la ceai şi plecă.

Serena auzi doar după câteva clipe ce spuneau călugăriţele. Deveni atentă doar când observă în camera copiilor o saltea pe care dormeau doi bebeluşi.

— Mama fetiţei a venit la noi acum trei zile, când tâmplarii încă mai lucrau. Bărbaţii i-au cerut sfatul domnului Benedict. Dânsul auzise de problemele noastre. Noi am venit în Cripple Creek pentru a servi bisericii, dar nu am găsit adăpost deoarece există o casă doar pentru preot. Am stat la hotel, aşteptând bani pentru construcţia unei case. Atunci domnul Benedict ne-a chemat şi ne-a rugat să avem grijă de femeia aceea. A născut copilul în această cameră, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al nostru.

— Şi unde este acum?

— Probabil în bucătărie. A lucrat ca ajutor la bucătărie în Colorado Springs înainte de a rămâne însărcinată. Când şi-a pierdut slujba, a

venit aici pentru a locui la sora ei. Dar aceasta a murit săptămâna trecută de pneumonie. Bărbatul a rămas singur cu o droaie de copii. A rugat-o pe tânăra femeie să se căsătorească cu el şi, când ea i-a refuzat, a devenit violent. Ea auzise de această casă şi a venit aici. Cred că va fi o bucătăreasă excelentă.

— Vezi, draga mea, continuă sora Gloria, şi noi suntem femei care avem nevoie de ajutor, ca toate celelalte. Dar pot să spun că ne-ar face mare plăcere să rămânem aici şi să ne ocupăm de sufletele sărmane ce vin aici, bineînţeles dacă este de acord biserica.

Serena se gândise să angajeze o menajeră care să se ocupe de mâncare şi curăţenie. Nu se aşteptase să apară atât de curând şi copii aici. Dar din moment ce erau, trebuiau îngrijiţi. Aceste două femei erau mai potrivite decât o menajeră, deoarece pentru slujba asta era nevoie de compasiune şi asta nu putea fi cumpărată.

— Mă bucur că sunteţi aici, spuse Serena, şi sunt fericită că aţi venit când aveam nevoie de ajutorul vostru. Dacă biserica vă dă permisiunea, discutăm despre toate celelalte. Dar nu mi-aţi povestit nimic despre celălalt bebeluş.

— Ne-a fost adus ieri seară. A fost găsit într-o stradă unde un suflet nenorocit îl născuse şi îl lăsase acolo. Bine că a fost găsit repede. Dacă mai stătea o oră în frig, ar fi fost prea târziu.

Ceea ce voia să spună pe ocolite călugăriţa era că mama copilului îl abandonase şi îl lăsase să moară. Ce femeie putea face aşa ceva? se întrebă Serena. În ce mediu trăia, în care ruşinea de a avea un copil nelegitim era mai mare decât chinul îndurat pentru moartea copilului?

Serena scoase un creion din geantă şi făcu o listă cu lucrurile ce mai erau necesare, începând cu mobila pentru că ele stăteau acum pe o improvizaţie din scânduri.

Promise să se ocupe imediat de toate şi plecă. Privi cu mândrie înapoi la casa construită din dorinţa ei şi „i era recunoscătoare lui Nathan, care făcuse totul posibil.

Ştia că ar fi trebuit să meargă acasă, dar o luă totuşi în direcţia opusă, dorind să se mai plimbe prin oraş pentru a vedea ce mai e nou.

Crezu că neliniştea cailor vine de la faptul că stătuseră mult timp în grajd, dar deodată simţi şi ea mirosul de fum şi văzu norul negru de la marginea oraşului. Ţinu caii pe loc când se auzi prima împuşcătură ce anunţa incendiul. La a treia împuşcătură, străzile erau deja pline de oameni.

— Unde sunt pompierii? Când sunt concursuri, apar primii, acum când e nevoie de ei se mişcă încet! zise o femeie.

— Poate ar trebui să mergem la cisternă. Acolo am fi în siguranţă! spuse o altă femeie.

— Întâi să vedem ce se întâmplă:

Înainte ca Serena să ajungă la următoarea intersecţie, oamenii se dispersară. Nu fusese decât un foc la o grămadă de gunoi. Şi fumul dispăru curând. Doar câţiva bărbaţi se mai aflau pe stradă şi aceia o luară încet spre baruri.

Deodată, dintre ei se apropie unul. Venea alergând spre trăsură şi, dintr-un salt, se urcă pe scară. Mişcarea bruscă şi greutatea sperie caii şi Serena încercă săi liniştească. O singură privire fusese de ajuns să-l recunoască pe individ – nimeni nu mergea aşa de greoi.

— Ah, uite cine a apărut! spuse Otto rânjind.

Era beat şi respiraţia îi mirosea urât. Hainele arătau ca şi cum ar fi dormit, zile în şir, cu ele.

— Dispari, Otto! spuse Serena pe un ton rece.

— Ce superioară eşti, în trăsura şi blănurile tale. Am văzut-o în faţa casei pe care a construit-o soţul tău. Întregul oraş cunoaşte trăsura. Am văzut-o când a sosit cu trenul.

— Ce Interesant.

— De atunci mi-am zis că trebuie să vorbesc cu tine. Doar suntem prieteni vechi.

— Nu avem nimic de discutat. Dispari!

— Ah, eu nu cred. Întâi spun ce am de spus. Am nevoie de o slujbă, Serena. O slujbă uşoară, ca de exemplu încărcător într-una din minele soţului tău.

Încerca să vorbească calm, dar vocea îi suna ca un miorlăit.

— De ce? întrebă Serena. Pearlie te-a dat afară?

— Nu ştii? Ward s-a întors, şi-a reluat afacerile şi Pearlie îi este la picioare, i-a dat noului ei partener chiar şi banii înapoi. Ward m-a dat afară.

— Mă bucur pentru Ward.

— Eşti foarte sigură pe tine pentru o târfă ce şi-a născut bastardul în patul altuia. Pun pariu că aş putea să-i povestesc lucruri Interesante domnului Nathan Benedict despre soţia lui. Mai bine l-ai convinge să mă angajeze.

Serena îl privi rece.

— Nu poţi să-i spui nimic din ce nu ştie deja. Şi acum pleacă dacă nu vrei să te biciuiesc, cum a făcut Ward în Colorado Springs!

— Căţea! Mereu te prefaci că eşti o sfântă şi te culci cu jumătate din bărbaţii din oraş. Şi bătrânul Otto nu e destul de bun? Dar lasă că-ţi arăt eu ţie...

Prinse hăţurile. În timp ce se ţinea doar cu o singură mână, Serena luă biciul şi îl lovi peste faţă. A doua lovitură îi lăsă lui Otto o dungă roşie pe mână. El încercă să prindă fâşia din piele, dar Serena întoarse biciul şi îl lovi cu mânerul din lemn în piept. Caii se zbăteau. În faţa ei era o intersecţie. Serena îi struni spre dreapta şi trăsura luă brusc curba.

Otto îşi pierdu echilibrul şi căzu înjurând pe

strada plină de nămol. Înjură mai departe, ridicând amenințător pumnul, în timp ce trăsura se depărta.

Serena încetini caii. Noroc că nu fusese pe Myers Avenue, care era foarte circulată, dar acolo Otto sigur nu ar fi îndrăznit să facă așa ceva. Deci Ward se întorsese în Eldorado. Înseamnă că Pearlie nu avusese curajul să vândă partea lui. Serena se întrebă ce-i povestise oare despre dispariția ei. Cu siguranță nimic bun. Și Ward probabil o judeca în funcție de cele auzite.

Ce simțise el când văzuse că ea plecase? Știa că este căsătorită cu Nathan? După spusele lui Otto, probabil știa. Dar știa și că are un fiu? Însemna asta ceva pentru el?

Deși era căzută pe gânduri, Serena simți privirile ce o urmăreau când trecu pe strada principală. Amuzată de spaima ce o trăsese, privi localurile de distracții, închise la această oră. Unele dintre ele existau încă din anii ’90 și lemnul caselor părea uscat ca iasca. Serena se trezi închipuindu-și ce bine ar arde într-un Incendiu.

Ajunsese la Eldorado. Ușa cu sticlă colorată era închisă, iar înăuntru ardea o singură lampă. Perdelele de la etajul întâi erau pe jumătate trase, iar obloanele bordelului lui Pearlie, închise. O femeie mătura în fața ușii, în rest nu se vedea nimeni.

Câteva străzi mai încolo, Serena opri caii. Să se întoarcă şi să mai treacă odată pe Myers Avenue?

Scutură din cap. Doar nu era o şcolăriţă îndrăgostită ce trecea mereu prin faţa casei adoratului ei. Dacă Ward voia să o vadă, putea să o viziteze. Şi dacă nu voia, nu avea sens să se facă de râs.

În fond, Otto spusese că toată lumea îi cunoaşte noua trăsură. Şi dacă Ward o văzuse şi o lăsase pur şi simplu să treacă?

Trecutul era mort. Mândria ei trebuia să o oprească să revină la el. Cel mai bine era să se întoarcă la Bristlecone şi să încerce să fie o soţie bună pentru Nathan. Va face totul ce era de aşteptat de la soţia unui om bogat şi, cu timpul, se va uita că soţul ei o luase dintr-un bar şi că fusese iubita unui jucător. Va deveni o doamnă şi o mamă iubitoare şi va uita tot ceea ce-şi dorise vreodată. Va deveni bătrână şi ofilită, până când în ziua când va fi pe patul de moarte se va întreba ce se întâmplase cu bărbatul pe care îl iubea. Unde era Ward?

Dar că momentan nu putea fi vorba de acceptare în societate, observă când întâlni trăsura unei doamne bogate în Cripple Creek. Aceasta o privi pe Serena, rochia şi trăsura ei, apoi întoarse capul, fără a schiţa vreun gest.

Serena zâmbi amuzată. Acum vedea cât de

adevărată era afirmaţia lui Nathan, că va fi acceptată. Ciudat, dar acest lucru nu o afecta. Poate rochia ei era puţin prea extravagantă pentru Cripple Creek. Dar Serenei îi plăcu ideea că iese în evidenţă.

Poate îşi va face chiar un stil personal din asta. Atunci ar avea toţi subiect de bârfă: femeia din Myers Avenue care impresionează cu bogăţia ei.

Dar era ciudat cum banii schimbau oamenii. Dar poate era ca şi cu alcoolul: scotea la suprafaţă lucruri care existau dinainte.

Serena obosise. Plimbarea fusese totuşi puţin prea lungă pentru ea. Soarele încălzea aerul şi i se făcu cald în haina de blană. Ţinu hăţurile cu o mână şi îşi scoase haina. Şi caii obosiseră, pentru că în acest timp îşi continuau nestruniţi drumul spre Bristlecone.

Trăsura trecu peste un pod şi urcă un deal. De sus, Serena vedea deja casa profilându-se în depărtare. În câteva minute va ajunge acasă.

Deodată auzi pe lângă tropotul cailor ei un alt zgomot ce se apropia din spate. Era un cal în galop, lucru neobişnuit în această zonă, deoarece călăreţii îşi protejau caii pentru a putea urca dealurile şi munţii ce urmau.

Serena se uită la bărbatul ce trecu pe lângă trăsură. Apoi se ridică brusc. Dar înainte să poată reacţiona, Otto Bruin ajunsese în faţa cailor ei şi

îi opri.

Faţa lui urâtă era plină de triumf. Serena băgă mâna în poşetă unde se afla pistolul, enervându-se pe mănuşile ce o Incomodau.

— Ce îţi închipui tu?

— Cum ar fi dacă ai coborî din trăsură? mârâi el. Imediat!

Serena încercă să deschidă poşeta, dar nu reuşi.

— Nu o să cobor. Eşti nebun!

— Dacă nu te mişti imediat, o să tai gâtul cailor tăi cu acest cuţit şi atunci nu mai trebuie să-i ţin şi pot veni eu să te dau jos.

Serena văzu cum scoate un cuţit din buzunar şi îl puse unuia dintre cai la gât. Sângele începu să curgă peste blana gri. Animalul se zbătu, dar Otto îl ţinu pe loc...

— Nu! strigă Serena speriată. Cobor acum.

Dădu pătura deoparte şi sări jos, strângând în continuare la piept poşeta.

— Ai ales bine. E greu de găsit un cal bun.

— Scuteşte-mă de glumele tale. Ce vrei?

Otto descălecă, luă o piatră mare şi o puse pe hăţuri, iar calul lui îl lăsă liber. Veni spre ea.

— Nathan Benedict o să te tragă la răspundere pentru ceea ce faci, îl ameninţă Serena şi făcu un pas înapoi. În sfârşit reuşi să deschidă poşeta.

— Până o să poţi să-i povesteşti, eu mi-am

luat ce am vrut şi am dispărut de mult. De mult aştept clipa asta şi acum nu mă poate opri nimeni!

O prinse cu putere de mâini.

— Aşteaptă! îl rugă Serena părând înspăimântată.

— Nu mai aştept, mârâi el şi o luă în braţe. Respiraţia lui urât mirositoare îi atinse faţa, buzele ca de cauciuc alunecară peste obrajii ei. Serena încercă să scape din strânsoare.

— Aşteaptă, zise ea respirând greu. Îţi dau tot ce vrei, bijuterii, bani...

— Nu vreau bani, mormăi el, vreau să te văd goală, vreau...

Mai spuse ceva, dar Serena nu-l auzi.

— Am bani... zise ea şi băgă mâna în poşetă.

Degetele-i atinseră pistolul. Otto o strânse şi mai tare la piept, iar în spatele ei era trăsura, de care se lovea ritmic pentru că Otto se freca de ea.

Îi puse mâna pe piept şi strânse.

— Acolo, în iarbă, zise el scurt

— Bine, bine, şopti Serena cu ochii închişi.

Când Otto slăbi puţin strânsoarea, ea prinse pistolul, trase siguranţa şi, fără a-l scoate din poşetă, i-l puse la piept şi apăsă pe trăgaci.

Pistolul se descărcă şi ecoul împuşcăturii răsună din pădure. Otto căzu pe spate, lovit parcă de pumnul unui uriaş. O pată roşie apăru pe cămaşa lui şi pe faţă i se citea mirarea. Căzu cu

braţele întinse, se rostogoli şi rămase nemişcat, cu faţa la pământ.

Caii se speriară, traseră de trăsură înainte, apoi se liniştiră. Calul lui Otto o luă la fugă şi se opri puţin mai încolo tremurând.

Şi Serena tremura, privind gaura din colţul poşetei, din care ieşea fum albăstrui. Mirosul de ars îi pătrunse în plămâni. Făcu câţiva paşi înapoi şi inspiră adânc. Apoi se duse la cai pentru a-i linişti.

Otto era la pământ şi nu se mişca. Serena se uită la el. Pământul sub pieptul lui era pătat în roşu. Trebuia să facă ceva. Mângâie caii, apoi se duse la bărbatul întins pe jos.

Îngenunche lângă el şi îi puse mâna pe umăr, când auzi din nou zgomotul copitelor de cal. Ridică privirea. Ce să facă? Nathan nu o va putea salva de la acuzaţia de omor. Putea pleda pentru tentativă de viol, dar nu avea martori şi cine ar lua în serios aşa ceva la o femeie de pe Myers Avenue, mai ales că îl cunoştea pe bărbat. Cine o va crede că a fost în legitimă apărare?

Dar nu mai era timp. Călăreţul venea galopând spre ea.

În timp ce se apropia, Serena se ridică. Călăreţul sări din şa.

— Serena, zise Ward, ai păţit ceva?

— Nu, zise ea calmă.

El se apropie şi privi atent faţa ei palidă.

— Ce s-a întâmplat?

— Otto mi-a oprit trăsura. A vrut... L-am împuşcat.

— Şi tu nu eşti rănită?

— Nu am păţit nimic.

— Eşti sigură?

Serena îl privi nervoasă.

— Da, sunt sigură!

Ward zâmbi.

— Bine. E mort sau ai ratat?

— Nu ştiu exact. Cred că e mort.

Vocea îi tremura.

— Să vedem, zise Ward şi se aplecă spre Otto. Îl întoarse cu faţa în sus.

— Mort, constată el.

Serena se întoarse spre trăsura ei. Ward veni la ea.

— Nu trebuie să suferi. Cu siguranţă, asta merita.

— Eu... eu nu am mai omorât pe nimeni.

— Sper! Dar dacă tot a trebuit să o faci, aici a fost locul potrivit.

Ea avu impresia că el ar vrea să o ia în braţe, dar Ward se întoarse brusc spre stradă.

— Nu mai putem sta aici, zise el cu nerăbdare. Următorul care va trece pe aici nu va crede ce s-a întâmplat.

— Cum de tu erai în apropiere?

— Te-am văzut în oraş şi Otto te urmărea. Nu

mi-a plăcut acest lucru şi m-am hotărât să vin după voi. Aş fi ajuns mai devreme dacă grăjdarul ăla idiot nu ar fi fost plecat. Când am auzit împuşcătura, am venit cât am putut de repede.

— Înţeleg. Mulţumesc că ai venit, spuse ea.

Ward se uită la trăsura strălucitoare şi la blana de pe banchetă.

— Doar nu puteam lăsa soţia celui mai bun prieten al meu în pericol.

Serena ridică bărbia sesizând tonul său sarcastic.

— Nathan o să-ţi fie recunoscător.

— Ar trebui să fie, zise el scurt. Dar dacă te vor aresta pentru crimă, nu o să prea aibă de ce. Aşa că propun să te urci în trăsura ta şi să pleci acasă. Imediat!

El o privi lung, apoi inelul de pe degetul ei. Îi întoarse spatele şi se duse la calul lui.

— Ce se întâmplă cu cadavrul? strigă Serena după el.

— Nu te interesează. Du-te acasă!

— Dar nu putem să-l lăsăm aici!

— Nici nu am de gând aşa ceva, răspunse el şi sări în şa. Dacă vrei să ştii neapărat, o să-i prind calul şi o să-l duc de partea cealaltă a râului. Când se va întuneca, îl voi arunca într-unul din puţurile de forare al unei mine părăsite. Până va fi găsit acolo, nimeni nu o să se mai gândească la tine. Şi acum pleacă!

— Da. Eu... mulţumesc, Ward.

Repede şi fără să-l privească urcă în trăsură.

El se apropie cu calul şi zise:

— Lasă cuvintele, Serena, nu am nevoie de ele. Prefer o recompensă mai substanţială.

— Ce vrei să spui? zise ea şi inspiră adânc.

Ward nu răspunse. O salută şi porni spre calul lui Otto, ce se oprise mai încolo.

Serena luă hăţurile, le strânse în mâini şi porni. Soarele ieşi de după nori şi vântul îi răcori faţa înroşită. Serena nu mai tremura, supărarea luase locul fricii.

Înainte de următoarea curbă privi înapoi. Otto stătea nemişcat pe jos, iar Ward se uita după ea.

CAPITOLUL 17

Masa de seară dură îngrozitor de mult. Doamna Anson servi cina în sufragerie. Serena ar fi preferat să mănânce în camera ei, ca de obicei, dar nu spuse nimic, pentru a nu provoca întrebări neplăcute. Căci pentru aceasta existau destule motive. Serena nu mâncase nimic şi se retrăsese repede la ea în cameră. Nu reuşise să doarmă, imaginea lui Otto mort nu voia să-i iasă din minte. Iar acum doamna Anson se străduia din răsputeri s-o determine pe Serena să mănânce.

— Nu vă place mâncarea? Să vă aduc altceva din bucătărie? întrebă doamna Anson îngrijorată.

Nathan îşi ridică privirea.

— Nu te simţi bine, Se re na? Sper că nu te-ai suprasolicitat azi dimineaţă.

— Nu, mi-e bine. Dar poate că a fost într-adevăr prea mult.

Era mai bine să facă această confesiune, pentru a evita alte întrebări. Doamna Anson dispăru mulţumită, căci Nathan observase în sfârşit starea soţiei sale.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vrei să ieşi. Te-aş fi însoţit cu plăcere.

— Desigur, Nathan. Dar n-a fost decât o toană, nimic mai mult.

— Poate că pe viitor ar trebui să iei pe cineva cu tine.

Serena îl privi mult timp.

— Nu-i nevoie.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur. Mi s-a spus că unul dintre cai a fost rănit la gât. Dar rana se va vindeca.

— Mă bucur că se va face bine. Zău că nu-mi pot explica cum s-a întâmplat, spuse Serena cu ochii în farfurie. Probabil în timpul alarmei. Erau deodată atât de mulţi oameni pe stradă.

— Am auzit şi eu împuşcăturile, spuse Nathan şi încuviinţă din cap. Însă voiam să spun că cineva care face un asemenea lucru unui cal, probabil că va constitui un pericol şi pentru o femeie singură.

— Înţeleg. Dar îmi place mult să fiu independentă.

Nathan dori să spună ceva, dar se răzgândi. Ştia foarte bine cât de puţin spaţiu de libertate îi lăsase Ward Serenei. În cele din urmă spuse:

— Mi-aş dori să-mi urmezi sfatul, Serena, doar de dragul siguranţei tale, nu pentru că sunt eu posesiv.

— Eşti sigur că posesivitatea ta nu joacă niciun rol?

Ceva o determina să-l contrazică. Ridică paharul de pe masă cu mâna tremurândă.

Ce-ar spune Nathan dacă ar şti că ea l-a ucis pe Otto? Va reacţiona oare la fel ca şi Ward? Sau va pleda pentru o anchetă a poliţiei? Deci Serena

tăcu. Ştia că Nathan ţinea, cel puţin la suprafaţă, în a-şi orândui viaţa conform aşteptărilor cunoscuţilor. Poate că s-ar duce la şerif şi se va plânge despre străzile nesigure. Iar consecinţele ar fi aceleaşi: întrebări, penibilităţi, pericolul de a fi acuzată. Nu, nu-i putea povesti.

— Nu înţeleg exact la ce te-ai referit cu întrebarea asta, spuse Nathan.

— Aş vrea să ştiu dacă nu te preocupă mai mult gura lumii decât siguranţa mea.

— E absurd!

— Zău? N-aş fi chiar atât de sigură. În dimineaţa aceasta mi s-a dat de înţeles că e foarte puţin probabil ca doamnele societăţii din Cripple Creek să mă accepte, indiferent de comportamentul meu.

— Ce vrei să spui? întrebă Nathan încruntându-se.

Serena îi povesti despre femeia din trăsură.

— Dar ăsta nu-i un motiv să te îndoieşti de mine, răspunse Nathan.

— Tu faci parte dintre ei, iar eu sunt o intrusă. Şi aşa va fi mereu.

Spre disperarea ei, Serena simţi cum îi dau lacrimile.

— Serena! strigă Nathan, puse şervetul deoparte şi veni de partea mesei unde stătea ea. N-am ştiut că treaba asta te afectează atât de tare. Îţi promit că totul se va schimba, chiar dacă

nu de pe o zi pe alta. Lasă-le oamenilor puţin timp, ca să te poată cunoaşte şi îndrăgi, într-un an ai să devii cu siguranţă răsfăţata celor din Cripple Creek.

Nathan se aplecă peste scaunul ei, îi puse o mână pe umăr şi o mângâie pe gât cu degetul mare. Serena îi aruncă o privire fugară.

— Desigur, ai dreptate. Cred... cred că sunt puţin cam irascibilă astăzi.

— E de înţeles. Ai fost mult timp bolnavă şi azi te-ai suprasolicitat. Trebuie să ne ocupăm mai mult de tine.

— Cum poţi să spui una ca asta? N-am fost în viaţa mea atât de răsfăţată ca aici.

Serena se strădui să zâmbească şi să dea glasului ei o notă de veselie.

— Ştii foarte bine că aş face mult mai multe pentru tine.

— Nathan. Te rog. Spuse Serena auzindu-i glasul devenind mai gros.

Presiunea degetelor pe umerii ei se amplifică.

— Ştii doar cât de mult te doresc. N-am făcut niciodată o taină din asta. Am promis că n-am să te zoresc, dar situaţia s-a schimbat.

Se referea la reîntoarcerea lui Ward.

— Nu... de fapt, nu, răspunse Serena.

— Nu-s prost, Serena. Azi dimineaţă ai plecat în oraş şi acum eşti cu nervii la pământ. Motivul nu-i greu de ghicit.

— N-am plecat în oraş ca să mă întâlnesc cu Ward, dacă la asta te referi.

Până aici afirmaţia era adevărată.

— Mi-e indiferent dacă eşti atât de răvăşită din cauză că l-ai întâlnit sau nu. Dar e limpede că încă înseamnă foarte mult pentru tine, că încă te tulbură profund. Cea mai bună soluţie ar fi să plecăm de aici. Eu am o treabă la New York şi o să fiu probabil plecat câteva săptămâni. Doctorul a spus că te-ai însănătoşit. Vreau să mă însoţeşti, Serena.

Ward n-o rugase niciodată să-l însoţească. Lui îi fusese mai important faptul de a demonstra că se descurcă şi fără ea.

— Nu ştiu, Nathan, spuse ea încet.

— Vom călători în linişte cu vagonul meu, nimeni nu ne va deranja...

Serena se ridică atât de brusc, încât vărsă vinul pe masă. Zări lichidul roşu imprimându-se în faţa de masă şi i se făcu rău. Exact ca sângele în pământ în dimineaţa aceasta, ca sângele în lenjeria patului în acea primă noapte din vagonul lui Nathan.

— Serena! spuse Nathan cu durere în privire, privire care demonstra că şi el se gândea la aceeaşi noapte, la femeia cu care fusese Ward atunci şi care locuise apoi deasupra lui Eldorado mai mult ca oricare alta. Serena, eu...

— Nu, te rog, Nathan, spuse Serena şi se

depărtă de el. Nu pot, zău că nu.

Şi dispăru.

Focul ardea încă în căminul din camera ei. Serena îngenunche pe covor şi întinse mâinile tremurânde spre foc.

Bietul Nathan. El n-avea nicio vină. Se străduise atât de mult. Îşi dorea să-l poată face fericit. Nu voia să-l rănească, dar momentan nu putea face altfel.

Era o ucigaşă. Chiar dacă acel om meritase să moară, ea tot era o ucigaşă, îi luase viaţa. În timp ce se gândea la Otto şi la cum o urmărise, Serena încercă să se convingă pe sine că Otto nu a fost mai mult decât un animal, că a fost poate asasinul femeii din Myers Avenue.

Cu mâinile lui mari şi necruţătoare, nu i-ar fi fost prea greu să strângă de gât o femeie şi să o aranjeze apoi aşa cum fusese ucigaşul cu victimele sale. De câteva săptămâni nu se mai întâmplase nicio crimă, dar numai dacă nici de-a cum încolo nu avea să se mai întâmple niciuna, Serena va şti cu siguranţă. Abia atunci îşi va găsi poate liniştea sufletească.

Linişte. Exact aceasta i-o oferise Nathan. Îşi dorea deodată atât de mult să-i poată accepta oferta. Dar ce căsnicie aveau să ducă? Ea nu-i putea povesti nimic, nu pentru că nu avea încredere în el, ci pentru că se temea de sentinţa ce va apărea pe trăsăturile lui serioase. În acest

moment Serena auzi tropăit de copite afară. Se grăbi spre fereastră. Nathan stătea pe capra trăsurii, folosită de obicei când se făceau cumpărături. Mână caii la trap şi dispăru în direcţia Cripple Creek.

Abia a doua zi Serena ştiu cu exactitate încotro plecase Nathan, căci înspre seară primi o vizită. Serena tocmai se juca cu Sean, care după ce făcuse baie era deja destul de somnoros, când doamna An son intră în cameră.

— A venit o persoană, care vrea să vorbească cu dumneavoastră, doamnă.

O persoană. Asta nu suna bine. Serena aprobă din cap şi lăsă copilul în grija lui Mary.

— Ce fel de persoană?

— O fată de stradă, dacă vreţi să cunoaşteţi părerea mea, spuse doamna Anson roşind uşor. Arată ca o spaniolă.

— O!

Serena se întoarse.

— Condu-o înăuntru.

— Da, doamnă.

Doamna Anson părăsi camera, ţeapănă ca o scândură şi se întoarse după câteva minute cu Consuela.

— Adu-ne, te rog, un ceai, spuse Serena amabilă doamnei Anson. Şi poate şi nişte prăjituri.

Femeia încuviinţă din cap şi dispăru din nou.

— Consuela, spuse Serena zâmbind şi-i întinse mâna. Mă bucur atât de mult că eşti aici. Nu eram deloc sigură dacă ai să vii.

— Nici eu, spuse Consuela. Deşi mi-am dorit dintotdeauna să văd cum arată casa asta pe dinăuntru.

— Dacă vrei, îţi arăt, spuse Serena îndreptându-se spre uşă.

— Nu, am văzut destul, spuse Consuela iute. Unele lucruri e mai bine să nu le cunoşti prea bine, şi nici nu am destul timp.

— Vino şi ia loc.

Serena se întoarse în fotoliul ei şi-i făcu semn lui Consuela să se aşeze lângă ea.

— Întâi vreau să-ţi dăruiesc asta.

Consuela îi înmânână un pacheţel mic, învelit în hârtie maro şi adăugă uşor stângace:

— Asta-i pentru copil.

— Cât de drăguţ din partea ta! Vrei să-l vezi? i-am spus lui Mary să-l culce, dar dacă vrei poate să-l mai aducă o dată până jos.

— Altă dată, Serena. Astăzi n-am de gând să stau atât de mult. Sinceră să fiu, aş prefera ca Nathan să nu mă găsească aici.

— Da, înţeleg.

Serena deschise pacheţelul. Conţinea o linguriţă din argint, exact mărimea ideală pentru un copil.

— E foarte drăguţă, mulţumesc, Consuela.

Consuela stătea uşor nesigură pe marginea fotoliului ei. Privirea îi alunecă peste rochia Serenei, imprimată cu viorele şi peste baticul din caşmir. Ea purta negru, ca de obicei, Iar deasupra cocului din spate îşi prinsese o mică pălărioară cu o fundă roşie.

— Ieri nici n-am putut discuta, spuse Serena şi puse cadoul deoparte.

— Cum te mai simţi? Ţi-a trecut febra?

— Da. De fapt n-am fost chiar atât de bolnavă, precum a pretins Nathan. Erau cuvinte ciudat alese. Serena însă nu spuse nimic. Mi-am dorit adesea ca tu să nu fi fost atât de bolnavă în seara aceea. Ştii la ce mă refer?

— Da, am aflat despre asta, răspunse Consuela scurt. Îmi pare rău că nu te-am anunţat dinainte că am să vin azi. M-am hotărât brusc.

— Nici nu ar fi fost nevoie, spuse Serena.

— N-am venit doar din cauza cadoului pentru copil, ci pentru ce m-a rugat Ward. Voia să-ţi dau asta.

Consuela îşi deschise geanta, extrase un plic şi i-l înmână Serenei.

— Ward?

În plic era probabil doar o foaie de hârtie.

— Da.

Spaniola se ridică în picioare.

— Dar nici ăsta nu-i motivul vizitei mele.

Serena privi nedumerită de la plicul din mână

spre Consuela, care se plimba prin cameră, examinând frunzele unei flori din geam.

— Dar care e?

— Nathan a fost aseară la mine. Şi din cauza asta a trebuit să vin astăzi la tine, Serena, ca să aflu ce faci.

— Nu... nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

Consuela se întoarse brusc spre Serena.

— Ţi-am mai spus eu că ai un diavol în tine, Serena, un diavol foarte periculos, pentru că tu nu ştii nimic de existenţa lui. Dar acum trebuie să-l fi înţeles. Eu cred că diavolul acesta din tine îl omoară pe Nathan.

— Ce tot vorbeşti acolo, Consuela? Mă tem că nu pricep.

— Nu? Se chinuie, Serena. A fost mereu uscăţiv, dar acum e numai piele şi os. Îi sângerează inima, plânge din cauza ta şi pe mine mă doare sufletul. De ce faci asta, de ce-l chinui? îl laşi să se apropie foarte tare de tine şi apoi îl respingi. O faci pentru că te-a determinat să mergi cu el? Dacă ai vrut să te răzbuni, să ştii că ai reuşit. Se urăşte pe sine că te-a minţit, că el a fost cauza bolii tale.

— Că m-a minţit? repetă Serena cu glas spart.

Ceasul de deasupra şemineului începu să bată încet, fiecare bătaie rupea liniştea cu glas cristalin.

— N-ai ştiut, spuse Consuela, după ce bătăile

ceasului încetară.

— Ce? Acum poţi să-mi spui

Vocea Serenei era nenatural de calmă. Se uita palidă la cealaltă femeie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa ei.

— Nu... nu pot, spuse Consuela încet.

— Dacă nu-mi spui tu, am să-l întreb pe Nathan.

— Nu mi-o va ierta niciodată.

— Orice-ar fi, nu va afla că o ştiu de la tine.

Consuela îşi înălţă capul.

— Nu contează. Eu am să ştiu.

Tăcu o clipă pentru a începe apoi în propoziţii sacadate.

— Nathan a fost partenerul lui Pearlie la Eldorado până să se întoarcă Ward. A făcut o înţelegere cu Pearlie, ca aceasta să te dea afară într-un anumit moment.

— Ştia că am să vin la tine.

— Da. Şi a angajat o soră medicală care să-mi dea laudanum. Şi a ales ziua aceea, pentru că eu eram bolnavă; asta se potrivea foarte bine cu socotelile lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Serena, nu te mai uita aşa la mine.

— Aş fi putut să mor. Aş fi putut să-mi pierd copilul.

Spaniola se apropie repede de fotoliul Serenei şi îngenunche alături.

— Dar nu s-a întâmplat aşa. Gândeşte-te

puţin, la urma urmei te-a făcut soţia lui şi i-a dat copilului tău un nume. Te-a adus aici în calitate de stăpână a casei lui, ţi-a dăruit blănuri, bijuterii şi o mie de alte lucruri. A făcut tot posibilul pentru a-şi repara greşeala. Şi a suferit enorm. Când a crezut că ai să mori, a trecut prin nişte chinuri de Iad. A sperat atât de mult la dragostea ta. O, Serena!

Afară se auziră paşi. Doamna Anson veni cu ceaiul. Consuela se afla din nou lângă şemineu.

— Şi Elder Greer al tău, spuse ea cu o falsă veselie în glas, este foarte bine văzut de doamnele din înalta societate, i-au iertat poligamia, pentru că se implică în lupta împotriva caselor de plăceri. Şi sunt sigură că-i dau şi mici donaţii, fără ştirea soţilor lor, desigur.

Serena începu să-şi revină treptat. Arătă înspre locul unde urma să fie aşezată tava şi se adresă din nou lui Consuela.

— Foarte interesant. A reuşit să convertească pe careva până acum?

— Oarecum. A prins-o pe una dintre fete în faţa colibei sale, a pus-o să îngenuncheze în noroi în faţa lui, şi-a îngropat mâinile în părul ei şi s-a rugat peste ea. Spuneam că fata aproape că a înnebunit după întâmplarea asta, au trebuit să o ţină vreo două zile la închisoare, ca să nu-şi facă ceva. Apoi a venit familia ei, din nu ştiu ce regiune, şi a luat-o acasă.

— Mă tem că trebuie să mă dezic în mod clar de el, explică Serena. Căci nu este nicidecum Elder Greer al „meu”.

— E un ticălos nenorodt, spuse Consuela. Dacă nu e atent, o să-i facă într-o bună zi careva de petrecanie.

— N-ar fi o idee rea, răspunse Serena şi luă cana de ceai în mână, în timp ce doamna Anson ieşi din cameră cu o figură împietrită.

— Vrei cu zahăr, cu lapte? o întrebă Serena pe Consuela.

— Zahăr.

Serena adăugă două cubuleţe de zahăr şi îi oferi Consuelei cana cu ceai. Se rezemă în scaun şi gustă din ceaiul fierbinte.

— Ce-ai să faci acum? întrebă Consuela şi se aplecă uşor spre Serena.

— Ce-am să fac? Nimic. Ce-aş putea să fac?

— Nu fi atât de crudă, Serena. Ştii ce vreau să aflu. Ai să-l ierţi pe Nathan şi-ai să devii soţia lui, sau vrei să continui ca până acum?

— Cred că-l iubeşti foarte tare, spuse Serena fixând focul din sobă.

— Ce legătură are asta? Te rog, răspunde-mi.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu pot să cred ce a făcut.

— Ştiu că a fost o înşelătorie imensă, dar a făcut-o cu bună intenţie.

— A făcut-o cu bună intenţie şi când te-a

alungat pe tine, ca să nu-i stai în cale? Şi când a căutat aseară consolare la tine? Te gândeşti mereu la fericirea lui, dar el s-a gândit vreodată la a ta?

— El pe tine te iubeşte şi te vrea.

— Asta nu-i vina mea, Consuela. Nu sunt răspunzătoare pentru sentimentele lui. Aş vrea să fii în locul meu. Tu ar trebui să fii soţia lui, nu eu.

— Dar el pe tine tea cerut de nevastă.

— Zău? Nu-mi aduc aminte să fi acceptat, dar probabil că am făcut-o.

— N-o poţi face măcar din milă pentru el, Serena? întrebă Consuela cu o urmă de disperare în glas şi cu pumnii încleştaţi.

— Ar fi suficient? Crezi că Nathan s-ar mulţumi cu atât de puţin?

— Of, la naiba cu scrupulele astea, Serena! Tu n-ai inimă, sentimente?

— Ba da, Consuela, am, dar aparţin altcuiva!

Serena o fixă cu lacrimi în ochi.

Consuela se rezemă în fotoliu cu o figură inexpresivă.

— O! Trebuia să-mi fi dat seama.

Serena îşi feri privirea, simţea un nod în gât. Îşi bău ceaiul în tăcere. Când se întoarse spre Consuela, aceasta tocmai îşi terminase ceaiul, se ridicase şi îşi punea mănuşile.

— Pleci deja? întrebă Serena.

— Da, e timpul, răspunse Consuela încet. Îmi

pare rău, n-am vrut să te rănesc, Serena. Am vrut doar să...

— Ştiu, spuse Serena simplu.

Consuela aprobă din cap, părea să mai ezite puţin.

— Nathan spunea că te-a rugat să-l însoţeşti în est, dar l-ai refuzat. Ai avea ceva împotrivă dacă merg eu cu el, în cazul în care mă ia?

— Asta-i o întrebare cam neobişnuită adresată unei soţii, fu de părere Serena, zâmbind uşor.

— Da, dar eu găsesc că noi amândouă suntem nişte femei neobişnuite, răspunse Consuela cu ochii strălucitori.

— Aici poate ai dreptate. Nu, Consuelo, n-am nimic împotrivă. Şi-ţi doresc mult noroc.

— Mulţumesc, Serena.

Cu mişcări graţioase şi mândre, spaniola se îndreptă spre uşă, de unde îşi mai întoarse încă o dată capul spre Serena.

— După ceea ce mi-ai spus, ar trebui să-ţi citeşti scrisoarea cu atenţie şi să te gândeşti bine înainte să-i dai răspunsul.

— Ştii ce scrie în scrisoare? întrebă Serena şi extrase scrisoarea din plic.

— Ward nu mi-a povestit nimic, dacă la asta te-ai referit. Dar vezi bine că plicul n-a fost lipit prea conştiincios, iar eu sunt o femeie foarte curioasă, mai ales când sunt atâtea în joc.

Serena se ridică să o conducă.

— Stai liniştită, spuse Consuela. Mă descurc eu.

Un ultim rămas bun şi deja dispăruse. Serena îşi aşează cana pe masă. Privi scrisoarea. Oare ce avea Ward să-i comunice? Între ei totul se terminase. Era o prostie să se lase tulburată din cauza unui fleac.

Serena se aplecă spre foc şi era cât pe ce să arunce scrisoarea în foc, când îşi aminti de remarca ironică a lui Ward. Cum spusese? A, da; „Prefer o recompensă mai palpabilă...”

Se rezemă din nou în fotoliu şi despături foaia de hârtie, ţinând-o spre lumina focului. Foaia conţinea un scurt mesaj, deasupra căruia se afla scris numele ei.

„Vinovăţia nedovedită este precum nevinovăţia, diferenţa este că trebuie să ştii ce fel de dovezi există. Dacă crezi şi tu acelaşi lucru, vino mâine la ora 11 la Eldorado”.

Scrisoarea era semnată cu iniţialele lui Ward. Serena citi atât de des scrisoarea, până când cuvintele începură să-i joace în faţa ochilor. Apoi îngenunche şi aruncă scrisoarea în foc. Şi nu se urni de-a colo până când ultima bucăţică de hârtie se prefăcu în scrum.

CAPITOLUL 18

Marţi după-amiază Nathan părăsi Bristlecone şi se îndreptă spre gară. Vizitiul îl duse în oraş. Serena nu se oferise să-l conducă şi nici Nathan n-o rugase.

Pleca în est pentru a vedea un nou model de coş de transport în mine. Ultimul era depăşit, era de părere Nathan şi descoperise acum un mod mai sigur de a coborî oamenii în mine. Noul coş de transport se numea colivie şi era pus în mişcare de un sistem electric deosebit de bun. Ceea ce nu mai era o problemă, căci toată regiunea dispunea acum de curent electric. Colivia oferea şi din alte puncte de vedere mai multă siguranţă, de exemplu prin gratile aplicate în chip de pereţi, muncitorii erau feriţi de contactul cu peretele de granit. În plus mai exista o frână automată, care intra în funcţiune imediat ce noua colivie o lua prea repede în jos. Nathan era fascinat de noua invenţie şi se hotărâse să cumpere şi el asemenea colivii de transport.

Serena îi făcu semn cu mâna din verandă, întrebându-se dacă Consuela îl aştepta oare la gară. Spera din suflet. Se gândise mult la vizita spaniolei şi era convinsă că aceasta nu voia cu adevărat ca legătura dintre cei doi soţi să devină mai călduroasă sau poate chiar intimă. Serena observase încă demult că exteriorul dur al

Consuelei ascundea o inimă moale şi era sigură că spaniola nu-şi dorea cu adevărat să o vadă pe Serena în braţele lui Nathan. Nu, Consuela îşi făcea griji pentru Nathan, dar era în stare să se ocupe şi singură de consolarea lui.

Acest gând era o uşurare pentru Serena. De când aflase în ce mod „aranjase" Nathan căsătoria lor, nu mai simţea nicio obligaţie faţă de el. În ultimele două zile îl evitase pe cât putuse şi se stăpânise cu greu să nu-i spună în faţă ce avea pe inimă.

Doamna Anson spusese că Sean va rămâne pe mâini bune, în cazul în care mama lui ar pleca şi ea, dar Serena îi ignorase remarca. Având în vedere trecutul Serenei, doamna Anson găsea neindicat faptul ca Serena să rămână singură. La început fusese prietenoasă cu ea, pentru că Serena fusese bolnavă. Acum însă era din nou sănătoasă. Poate că doamna Anson ar fi continuat să fie prietenoasă, dacă ar fi observat că Serena îl face fericit pe Nathan. Dar se întâmplase contrariul. De când venise Serena, Nathan arăta mai rău ca niciodată. Sigur că trecuse prea puţin timp de când ea se simţea atât de bine încât să poată face faţă cerinţelor patului conjugal, şi încă nu putea fi trasă nicio concluzie. Dar nu avea să mai dureze prea mult.

În timpul mesei nu mâncă aproape nimic, simţind mai tot timpul un bolovan în stomac.

Nathan era plecat şi mâine pe 11 trebuia să se întâlnească cu Ward în Eldorado.

De ce exact atunci? Ştia oare Ward că Nathan era plecat? Ce însemna ciudatul mesaj? Ce voia Ward de la ea? Voia într-adevăr acea „recompensă palpabilă”, şi dacă da, atunci sub ce formă? Dar şi ea avea să-i spună vreo câteva, aştepta nişte răspunsuri din partea lui. Gândul la ziua următoare avea să-i răpească somnul.

A doua zi, când Dorcas veni cu micul dejun, Serena era ciufulită şi avea cearcăne. Se uită în oglindă şi oftă. Nu se simţea în niciun fel pe măsura lui Ward Dunbar. Nu se va duce. Îi va trimite un bileţel, cum că-l urăşte şi că nu vrea să-l mai vadă niciodată, că nu va veni, indiferent de ce voia, simţea sau intenţiona el.

În ciuda acestor principii, la ora 11 era gata. Se îmbrăcase cu o fustă cu talie îngustă, o bluză şi o jachetă scurtă şi strâmtă. Avea aproape acelaşi croi ca şi costumul gri, pe care i-l dăruise Ward, doar că era din catifea albastră. Pe cap îşi aşezase o pălărioară tot din catifea, căptuşită cu saten şi fixată cu o broşă cu safire şi diamante. Ward trebuia să observe că Serena era acum complet independentă de el în calitate de soţie a lui Nathan.

Afară era soare şi nu era frig, chiar dacă nu era decât februarie, de aceea Serena nu-şi luă blana, care n-ar fi făcut decât să-i şifoneze

catifeaua jachetei.

Caii erau vioi, se obişnuiseră deja cu stilul ei. Nu dură mult până când ajunse în oraş. Sub pretextul că ar avea multe de cumpărat şi că nu vrea să-şi lase trăsura prea mult singură, o lăsă la grajdul de închirieri. Acesta se afla foarte aproape de Eldorado, fapt care îi convenea Serenei. Se gândi cum să facă, pentru a intra neobservată în Eldorado, dar ajunse la concluzia că nu va reuşi. Dar Nathan oricum nu va afla nimic. Alese deci cel mai scurt drum şi intră în Eldorado prin uşa din spate.

Binecunoscuta lumină obscură, mirosul de bere stătută şi fum îi invadară simţurile. Se opri ameţită, simţi emoţia care-o trezeau în ea nisipul de sub picioare şi familiarele lămpi de pe pereţi. În dreapta ei se afla scena cu cortina lăsată, iar în spate urca scara spre camera lui Ward. Nimic nu se schimbase, în afară de ea însăşi.

Auzi paşi coborând. Nu voia să arate teamă. Se îndreptă deci de spate şi păşi cu curaj în centrul încăperii. Mâinile înmănuşate se ţineau strâns de poşetă, în timp ce ea privea interesată în jur şi se întoarse abia când auzi paşii pe treapta de jos.

Ward stătea pe ultima treaptă, cu mâna sprijinindu-se de balustradă. Arăta de parcă nu se sculase demult. Părul şaten îi era încă umed şi faţa bronzată părea proaspăt bărbierită. Nu purta

cămaşă, pieptul îi era gol, pantalonii reiaţi erau proaspăt călcaţi, iar cizmele îi luceau de curăţenie. Ochii îi străluceau vioi. Privirea îi era atentă, aproape dură.

— Bună dimineaţa, Ward, spuse Serena şi se bucură că glasul nu-i tremura.

El înclină din cap.

— Serena.

— După cum vezi, am primit mesajul tău.

— Ştiam eu că eşti o femeie isteaţă.

— Un compliment de-a dreptul copleşitor, spuse ea pe un ton la fel de ironic.

Ward se uită în ochii ei şi-şi plimbă apoi privirea examinatoare peste rotunjimile trupului.

— Arăţi bine… şi înstărită.

— Asta n-ar trebui să te mire prea tare.

El se încruntă, de parcă nu i-ar fi plăcut răspunsul ei, apoi încuviinţă din cap.

— Aşa-i. N-ai făcut niciodată un secret din ceea ce ai urmărit, nu-i aşa?

O asemenea remarcă aşteptase Serena.

— Mă înţelegi greşit. M-am referit la banii pe care i-ai primit de la Nathan, pentru a te ascunde atâta timp în munţi, până când el avea să mă «învingă să mă căsătoresc cu el.

Figura lui se înăspri.

— Ce!?

— Sper că te-a plătit bine, căci prin absenţa ta nu numai că era cât pe ce să pierzi salonul, ci

Nathan a primit chiar şi dreptul de a da un nume fiului tău.

Pentru un moment tenul lui căpătă o tentă gri; Ward strânse balustrada cu putere.

— Deci asta crezi tu? întrebă el moale

— O concluzie destul de limpede.

— Deşi ştii că am refuzat o dată banii lui Nathan?

— Pe-atunci i-am refuzat şi eu, ceea ce probabil n-ai luat în considerare, când m-ai declarat vinovată.

— Cum să mă gândesc la vremurile trecute, când stai acum în faţa mea, ca soţia unui om bogat? Nathan ţi-a făcut o ofertă, pe care tu ai acceptat-o. E clar.

— Da, am acceptat-o cu o săptămână înainte să nasc. Am crezut că e mai bine să-i ofer copilului măcar un înlocuitor de tată. Şi care e scuza ta, de a fi acceptat oferta lui Nathan pentru a doua oară?

Serena îl privi insistent.

Ward nu se sinchisi de întrebarea ei.

— Cel puţin nu te-ai vândut ieftin, nu-i aşa?

— Măcar atât am învăţat şi eu, răspunse ea tăios.

El îşi ridică privirea de pe brăţara ei strălucitoare.

— De asta nu mă îndoiesc, spuse el încruntat.

— Ceea ce nu pricep însă, spuse Serena

apropiindu-se de el cu graţie, este faptul că te-ai întors. De ce n-ai rămas pe undeva, de ce n-ai început o viaţă nouă, poate ca avocat? Cu banii lui Nathan ţi-ar fi fost cu siguranţă foarte lesne.

— Proprietatea mea se află aici. Aveam aici, printre altele, lucruri la care ţineam. Nu renunţ prea uşor la ceea ce-i al meu.

Un zâmbet amar apăru pe buzele Serenei.

— Bravo, Ward. Ţi-ai salvat salonul şi ţi-ai pierdut fiul!

— Nu mi-am făcut niciodată iluzii că le voi putea păstra pe amândouă, răspunse el cu glas inexpresiv. Mi-am dat seama de asta când m-am trezit pe o stâncă.

Pe jumătate mort. Şi am fost sigur de ea când mi-am revenit într-un sat de indieni.

Serena păli.

— Ştiai că voi avea un copil înainte să pleci?

— Trupul tău îmi era mai cunoscut decât propriul meu trup, răspunse el cu voce aspră. Cum aş fi putut să nu observ?

— Ai ştiut şi n-ai spus nimic? Ai ştiut şi m-ai lăsat totuşi singură?

— Am avut motivele mele.

— Ce motive? Ce putea fi mai important – în afară de bani?

El ridică mâinile în aer şi le lăsă din nou să cadă.

— Bani, aur, totul se termină aici, nu-i aşa?

Aşa n-ajungem nicăieri. Trecutul e trecut. Acum ar trebui să ne ocupăm de ceea ce s-a întâmplat mai recent, mai exact acum patru zile. Sau ai şi uitat?

Buzele ei se subţiară.

— Din moment ce mi-ai amintit, e puţin probabil să fi uitat.

Nu-i plăcea felul în care Ward ocolea întrebările, dar nu voia nici să se abată de la subiect. Poate avea să primească cel puţin în punctul acesta un răspuns clar.

Cu un zâmbet ironic, Ward spuse:

— Afacerea asta încă nu-i încheiată. Dacă vii cu mine sus, am să-ţi explic mai pe îndelete.

— Sus?

— Aici nu se ştie niciodată cine trage cu urechea.

Ward o lăsă să urce înaintea lui. Sufrageria era mai urâtă decât îşi amintea Serena, probabil pentru că locuise Pearlie aici. În rest nu se schimbase aproape nimic. Covoarele şi canapelele erau aceleaşi chiar şi penele de păun mai existau încă. Serena remarcă praful gros şi se uită apoi din nou la Ward.

— Nu te mai uita aşa speriată, spuse el. N-am să mă dau la tine, stai calmă.

— Nici nu m-am gândit la asta!

— Nu? Ei, atunci m-am înşelat eu, probabil. Vrei să bei ceva?

Serena se stăpâni să-l bombardeze cu întrebări, într-o atmosferă relaxată poate că ar fi totul mai uşor. Se aşeză deci pe una dintre canapele şi acceptă un sherry.

Ward îi aduse paharul cu licoarea aurie şi îşi turnă şi lui un whisky. Serena îşi scoase mănuşa dreaptă şi luă paharul. Gustă din băutură, studiindu-l pe Ward. Mâinile îi erau bronzate şi puternice, părul i se cârlionţa la ceafă, iar spatele lat şi musculos părea mai bronzat ca altă dată. Chiar şi când nu-l privea simţea forţa aurei sale masculine. I se încordară muşchii abdomenului şi nervii.

Ward se întoarse spre ea şi o privi în ochi. Apoi ridică paharul tăcut şi cu o figură ironică şi bău. Tăcerea deveni insuportabilă. Serena îşi drese glasul.

— Se pare... se pare că ţi-a priit şederea la Indieni.

— M-au tratat bine, răspunse el. Singura problemă a fost că n-aveam cum să anunţ pe nimeni. Dar piciorul rupt mi s-a vindecat bine şi capul la fel, dacă cumva asta te interesa. M-a durut capul un timp, dar durerile au încetat mai repede decât dacă m-ar fi tratat un cârpaci de oase de-al nostru.

— Deci n-ai suferit nicio pagubă prea gravă.

— N-aş afirma asta, o contrazise el şi se aşează pe partea cealaltă a canapelei. La urma urmei,

locuinţa mea era ocupată de Pearlie, şi o jumătate din Eldorado era pe cale să fie vândută. A trebuit să constat că prietenul meu cel mai bun nu mi-a preluat numai averea, ci şi femeia. Deci n-aş spune că am avut tocmai noroc.

— Dar, te rog, spuse Serena nerăbdătoare.

— Da, aşa-i, uitasem că tu crezi că aş fi fost plătit, nu numai vândut.

— Ştiu foarte bine cine a fost vândut aici, spuse Serena cu amărăciune. Şi ăla n-ai fost tu. Ştiai că Nathan a cumpărat salonul, pentru ca eu să fiu aruncată în stradă? Că a avut apoi grijă să nu pot merge la prietena mea Consuela, ca el să fie singurul căruia să mă pot adresa? Bărbatul cu care m-am căsătorit are şi calităţi şi cusururi, dar valoarea banului o cunoaşte foarte bine.

Ward o privi încruntat.

— Credeam că Nathan a cumpărat partea mea pentru că nu voia s-o cumpere altul şi ca eu să nu am probleme la întoarcere.

— Cu certitudinea că tu îi vei înapoia banii, presupun.

Ward încuviinţă.

— Minunat. A primit ce-a vrut şi nu l-a costat nimic.

— Da, minunat, repetă Ward.

Faţa îi era inexpresivă.

Serena se aplecă uşor spre el.

— Povestea asta te lasă rece? Ţi-e indiferent

că Nathan te-a minţit şi că s-a folosit de Pearlie, pentru a lua ce-a fost al tău?

— Ai fost a mea, Serena?

— Ce mai contează? strigă Serena. Vorbim despre Nathan!

— Exact. Răspunsul la întrebarea ta este da. Da, cred că mi-ar fi indiferent, chiar dacă ar fi adevărat.

— Ar fi trebuit să ştiu!

Serena îşi trânti paharul pe masă şi sări de pe canapea. Cu lacrimi de furie în ochi îşi luă poşeta şi se repezi spre uşă.

Ward îi ţinu drumul şi o cuprinse cu braţele.

— Dă-mi drumul.

El scutură din cap, privind la ochii ei plini de lacrimi.

— Ţi-am spus doar că n-am să renunţ aşa uşor la ce-i al meu.

— Dar eu nu sunt a ta!

— Zău?

— N-am să mă las folosită drept minge în jocul ăsta între tine şi Nathan. Te-ai exprimat foarte clar că mă dispreţuieşti. De ce te-ar interesa atunci unde merg şi ce fac?

— Pentru că mă interesezi tu. Spuse el.

Serena îşi propti mâinile de pieptul lui şi-l întrebă cu reproş.

— Cum e posibil, când ţi-e indiferent ce a făcut Nathan?

— Tocmai pentru că tu mă interesezi, pot pricepe de ce Nathan a făcut toate astea pentru a te câştiga. Mă bucur chiar că s-a întâmplat aşa, căci îmi uşurează următorul meu pas.

Vocea lui părea hotărâtă, iar expresia feţei era atât de evidentă, încât Serena amuţi. Degetele ei pe pieptul lui începură să o frigă.

— Ward...

El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină. Ward se întoarse şi îşi mai turnă un whisky.

— N-am să mă impun prin violenţă, dacă cumva crezi asta, cel puţin nu acum.

— Ce vrei să spui?

— Şantaj, mai exact spus.

Serena inspiră adânc şi încercă să-şi păstreze firea.

— Poate că-mi explici şi mie despre ce este vorba.

— Sigur, dacă vrei. Dar credeam că ghiceşti şi singură.

Avea dreptate, Serena ghicise, dar nu-i venea să creadă.

— Nu, nu ghicesc.

Ward îşi goli paharul şi se uită la ea.

— Acum patru zile ai împuşcat un om. Iar eu am fost unicul martor al... al crimei tale.

Otto, mort în drum, palid, cu o gaură în piept. Serena îşi duse mâna la gură, uitându-se cu

durere în ochii verzi şi gânditori ai lui Ward.

— Aşa-i, spuse ea încet. Şi?

— În partea aceasta a ţării n-au fost spânzurate prea multe femei pentru crimă, dar câteva au fost totuşi.

— Eu n-am asasinat pe nimeni. L-am împuşcat pe Otto în legitimă apărare.

— Dar nu poţi afirma că Otto a vrut să te omoare. Era probabil ultimul lucru pe care-l intenţiona.

— Ştii foarte bine...

— Da, i-o reteză el. Eu ştiu, dar şeriful te va crede?

Asta era o politicoasă amintire a faptului că provenienţa ei va fi luată în considerare, dacă ea va afirma că a ucis pentru apărarea onoarei.

— Unde vrei să ajungi?

— Of, Serena, îţi ofer tăcerea mea contra... prezenţei tale, a timpului tău, contra înţelegerii tale.

Ea îşi înălţă capul.

— Adică, dacă eu sunt de acord cu ce-mi ceri, tu n-ai să te duci la şerif?

— Ţi-am spus doar că e vorba de un şantaj.

— Şi nu crezi că şeriful va găsi uşor ciudat faptul că ai înlăturat cadavrul şi ai tăcut atâta timp?

— Păi a trebuit mai întâi să trec peste trecutul nostru comun, căci tu m-ai lăsat pentru un client mai bogat. Iar cadavrul nu l-am înlăturat Crima am văzut-o de departe. Probabil că ai

angajat pe cineva care să facă treaba murdară în locul tău.

— Aş putea afirma că mi-ai fost complice.

— Nu fără a-ţi recunoaşte vina. Şi n-ai nicio dovadă, nu ştii unde am ascuns cadavrul.

Era atât de sigur de sine, că Serenei îi venea să-l pălmuiască, pentru a alunga zâmbetul ironic de pe buzele lui. Se stăpâni cu greu.

— Şi cine te va crede pe tine, un jucător?

— Nu uita că odinioară am fost avocat. Limbajul juridic mi-a intrat în sânge.

Serena se întoarse furioasă şi observă abia după câţiva paşi că se îndrepta spre dormitor. Deci se opri lângă sobă.

— Dacă am priceput eu bine, spuse ea cu glas înăbuşit, tu-mi ceri să încalc jurământul de credinţă faţă de Nathan.

— Mi se pare foarte corect, răspunse el neînduplecat. Şi cred că mă vei ierta, dacă mă îndoiesc de fidelitatea căsătoriei voastre, care nici măcar n-a fost dusă la bun sfârşit.

Serena tăcu şi spuse apoi doar.

— Consuela.

— Exact. Părea să presupună că m-ar interesa.

Serena fixa soba. Chiar ar face Ward una ca asta? Ar putea povesti şerifului toată povestea? Nu-i venea să creadă. Sentimentele lui pentru ea erau un straniu amestec de dorinţă şi reproş,

poate voia ca ea să fie umilită, să-şi piardă averea, voia ca nici Nathan să nu aibă parte de Serena, la fel ca el. Ward.

— Ward...

Se opri. La ce bun să se roage de el? Probabil că acum nu mai avea încotro.

— Da, Serena?

— Nimic.

Crezuse mai întâi că Ward se apropiase de ea, dar se înşelase. Serena simţi o furie rece. Ward Dunbar a crezut că poate să facă ce vrea cu ea, mai întâi să i-o vândă lui Nathan, iar apoi să o silească să se reîntoarcă la el. Şi toate acestea fără a o întreba şi pe ea despre sentimentele ei. Ward nu-şi dorea decât prezenţa ei fizică. Era un târg ca între bărbat şi târfă, un târg fără tandreţe, dragoste sau respect. Ei bine, dacă aşa ceva voia, atunci asta va primi.

Încet şi cu hotărâre, Serena îşi dezbrăcă mănuşile şi brăţara şi le introduse în poşetă. Cu mişcări graţioase aruncă poşeta pe măsuţa cu oglindă.

Fără a se uita la Ward, începu să-şi scoată acele de păr din pălărie şi le aşeză alături de poşetă. Cu o figură totalmente lipsită de pasiune îşi despleti părul şi se ocupă apoi de nasturii minusculi ai jachetei de catifea.

Auzi clinchetul unui gât de sticlă pe marginea unui pahar. Serena aruncă o privire trecătoare

către Ward. Buzele lui păreau o linie îngustă şi dreaptă, în timp ce îşi umplu din nou paharul. Când se întoarse din nou spre ea, ea îşi coborî Iute privirea.

Serena se dezbrăcă de jachetă şi începu să-şi desfacă bluza din mătase de culoarea piersicii. Se dezbrăcă şi de aceasta şi rămase în corsetul care se asorta foarte bine la jupoanele ei.

Într-un fel Serena sperase că Ward o va opri. Dar el n-o făcuse. Furia ei crescu. Chiloţeii franţuzeşti din mătase erau foarte scurţi, aşa încât i se vedea toată lungimea piciorului. Ward inspiră adânc, când ea se eliberă şi de ultimul jupon, dar chipul îi rămase inexpresiv. Numai pocnetul focului din sobă spărgea tăcerea.

Mânată de un impuls aproape demonic, cum constatase şi Consuela, Serena îşi aruncă hainele pe marginea unui scaun şi se îndreptă spre Ward.

— Va trebui să mă ajuţi cu corsetul, spuse ea încet.

Pentru un moment li se întâlniră privirile. Serena îl privi provocator. Ochii lui păreau ca din jad. Nu spuse nimic, ci îşi aşeză doar paharul pe măsuţă şi începu să-i dezlege corsetul, după ce ea îi întoarse spatele. După ce Ward sfârşi cu dezlegatul, Serena se aşeză pe canapea. Cu o mână îşi ţinea corsetul sub sâni, în timp ce cu cealaltă se descălţa.

Deodată Ward se lăsă în genunchi şi îşi

introduse mâinile sub corsetul ei. Serena îi permise calmă să i-l dezbrace.

Ward aruncă corsetul şi o ridică pe Serena în picioare. Îi cuprinse talia subţire, masându-i dungile roşii lăsate de corset pe pielea fină. Fără grabă, o prinse în braţe şi îşi plimbă mâinile peste spatele ei. Simţurile sensibile ale Serenei alungară orice gând de raţiune, când plăcerea atât de mult dorită II Invadă trupul.

Ward îşi îngropă mâna în părul ei, îi îndreptă capul spre el, încât ea nu se mai putea mişca. Când Serena realiză cât de slabă era, simţi un fel de aer rece. Nu avusese de gând să i se supună lui Ward Dunbar şi să se cufunde într-un vis de dorinţă arzătoare. Ştia că dacă o atingere îi provoca ei asemenea plăcere, cu el lucrurile stăteau la fel.

Serena îşi plimbă mâna până la ceafa lui şi îl prinse de păr. Îşi presă sfârcurile tari de pieptul lui, frecându-se în acelaşi timp uşor de el.

Auzi cum Ward respiră mai greu. El făcu un pas înapoi şi se încruntă.

— Pasiune, Serena? întrebă el aspru.

— Doar asta ai vrut, nu-i aşa? întrebă Serena şi-l privi cu nevinovăţie.

— Aşa-i, dar eşti sigură că şi tu vrei asta?

— Nu ştiam că voinţa mea are importanţă. Tu ai posibilitatea să-mi dai ordine, iar eu le urmez, ca orice altă femeie de stradă.

El înlemni.

— La asta nu m-am aşteptat.

— Nu? Atunci de ce mă şantajezi?

— Credeam că altfel n-ai să te întorci la mine.

— Nici nu m-aş fi întors. Dar din moment ce tot sunt aici, mă pot strădui să-ţi fac măcar ţie plăcere, dacă mie nu. La urma urmei este vorba de viitorul meu.

— Ai grijă să nu joci prea tare. În jocul acesta câştigătorul ia totul. Nu-ţi pot promite să te cruţ, dacă ţi-ai supraevaluat cumva cărţile.

Se referea oare la faptul că dacă ea se va preface, nu va fi pe măsura sentimentelor ei.

— Un risc există mereu, răspunse ea. Trebuie mereu luat în calcul.

— Câteodată merită să-ţi calculezi riscul, dar poţi câştiga mult mai mult dacă te bazezi doar pe instinct.

— Eu personal, spuse Serena, joc doar când am o carte sigură.

— Asta nu există, spuse Ward şi îşi coborî gura peste a ei. Buzele *lor* se întâlniră într-o sălbăticie mistuitoare, aţâţând focul pasiunii. Mâinile lui Ward alunecară în jos şi o prinseră pe Serena de şolduri, trăgând-o înspre el.

Canapeaua se afla lângă ei. Ward o întinse pe Serena pe spate, se dezbrăcă iute de cizme şi pantaloni şi o eliberă şi pe ea de mătasea franţuzească, pe care o mai avea pe ea. Părul ei

cădea negru şi strălucitor peste braţul lui până pe jos. Ochii îi erau închişi, buzele întredeschise îi tremurau. Ward o mângâie, o excită, îi trezi dorinţa. Buzele lui devorară nectarul gurii ei, colindară fierbinţi peste gât, sâni, abdomen, până când o sărutară peste tot. Trupurile lor se întâlniră ca două bucăţi de ciocolată şi fildeş. Se topiră unul în braţele celuilalt, cutremurându-se de plăcere.

Serena se simţi prinsă în vârtejul de senzaţii, orbită de furie şi extaz, sfâşiată de dorinţa de a-şi alina durerea, rănindu-l pe el, şi de sălbatica nevoie de a-l păstra în ea. Era furie şi fericire totodată, o plăcere imensă, care-i fierbea în sânge. În jurul ei ardeau flăcările dorinţei şi totuşi în suflet avea gheaţa rece şi neagră a iernilor înfrigurate. În acest vârtej al sentimentelor, degetele ei deveniră gheare, pe care şi le trecu peste muşchii spatelui lui, în timp ce de sub pleoape îi ţâşniră lacrimi fierbinţi.

CAPITOLUL 19

Serena veni în următoarele zile mereu în Eldorado. Ward era serios şi nesătul. După cum bănuise ea, Ward ştia că Nathan era plecat. O dorea foarte tare şi nu-i accepta niciun refuz sau vreun pretext de sustragere. Serena era gata-gata de a-l pune la încercare, dacă avea într-adevăr să o denunţe sau nu, dar mereu se răzgândea în ultima clipă. N-ar fi fost doar un risc inutil, ci şi o uşurare pentru el. Dorinţa lui de a o avea era într-adevăr atât de mare încât ea îl putea chinui refuzându-i-se.

Dar o pedeapsă şi mai aspră era atunci când ea stătea cuminte în braţele lui, aparent indiferentă, deşi nu reuşea totdeauna să-şi păstreze calmul. Micile ei concesii îi arătau lui Ward foarte clar de ce ar fi putut avea parte dacă n-ar fi vândut-o pe bani lui Nathan.

Nu avea niciun sentiment de vinovăţie făcând aceasta. Câteodată simţea ceva asemănător panicii, când se gândea la venirea lui Nathan, dar n-avea remuşcări din cauza jurământului pe care i-l făcuse. Jurase în împrejurări false. Nathan o silise să vină la el, la fel ca şi Ward, doar pe căi mai puţin cinstite ca acesta. Deci, ce loialitate îi datora ea lui Nathan?

Dar lucrurile nu puteau continua în felul acesta. Pasiunea pe care o simţea în braţele lui

Ward era nesatisfăcătoare atât pentru el, cât şi pentru ea. Mai bine nu se gândea la acest lucru, căci o făcea la fel de dependentă precum opiumul lui Pearlie. Dar dacă recunoştea sau nu, plăcerea o invada mereu. Era copleşită de vise, uimită şi şocată de propria-i senzualitate. Era neliniştită când nu era cu Ward. Ocazional tandreţea ei se revărsa asupra lui Sean, şi atunci îşi lua copilul în braţe şi îşi îngropa faţa în gâtul lui moale şi cald. În prezenţa lui Ward însă se comporta cu disciplină şi răceală.

Printre toate strădaniile de a-şi ascunde adevăratele sentimente, câteodată nici nu mai ştia ce simţea. Îl ura pe Ward pentru ce-i făcea, în acelaşi timp însă îi era milă de el, pentru că ştia cât de mult o doreşte. Dragostea pe care ea i-o purta era o durere continuă, care se aprofunda cu cât ea o nega mai tare. Îi dădea însă şi putere să continue... şi o şi enerva foarte tare.

Cu ocazia celei de-a treia vizite la Eldorado, Serena o întâlni pe Pearlie la intrarea din spate. Se clătina uitându-se la Serena de sub o claie de păr ciufulit.

— Mai trăieşti? îi aruncă ea Serenei în faţă.

Serena o privi cu prudenţă.

— Se pare că da.

— M-am îndoit de asta când am văzut furia lui Ward la auzul veştii că ai plecat cu Nathan.

— Probabil că i-ai povestit-o în cel mai urât

mod posibil care ţi-a trecut prin cap, răspunse Serena cu răceală. Dar referitor la Eldorado, se pare că nu prea ţi-a folosit. După cum te-ai purtat nici nu-i de mirare că nu te iartă aşa uşor.

— Dar tu ai fost plecată cu milionarul tău. De ce n-a putut accepta asta şi apoi să vină înapoi la mine? E pur şi simplu obsedat de tine. Numai din cauza ta m-a dat afară. E vina ta, numai vina ta!

Pe buze avea perle de salivă şi se uita la Serena cu pupilele mari şi dilatate.

— Eşti nebună, spuse Serena sec.

— Eu? El e nebun, pentru că vrea neapărat o târfă mică şi rece ca tine. Şi tu eşti nebună, pentru că tot vii aici şi o faci cu Ward ca o căţea în călduri, în loc să te ocupi de soţul tău bogat!

Pentru ca Ward să nu audă mica lor dispută, Serena se hotărî să-i pună capăt.

— Nu-i treaba ta ce fac eu, spuse ea de sus şi încercă să treacă de Pearlie.

— Asta o crezi tu! Tare-s curioasă cât de tare ai să te mai ţii după ce-i povestesc lui Nathan ce învârţi tu pe aici.

Serena rămase locului.

— Nu poţi face asta.

— Zău? De ce nu? Aşteaptă şi-ai să vezi. Nu m-ar surprinde dacă Nathan Benedict ar încerca apoi să-l omoare pe Ward!

— Nu, şopti Serena.

— Ba da, spuse Pearlie în bătaie de joc. Ţi-ar

plăcea, aşa-i? Ai privi cum se bat lupii pentru tine. Şi ai fi în stare să te crăceşti în faţa învingătorului, oricare ar fi el, aşa-i? Exact asta aştepţi tu acum!

N-avea rost să se certe cu Pearlie, nu se putea discuta cu ea. Serena îşi ridică uşor fustele şi dispăru maiestuos.

Mai târziu o văzu din nou pe Pearlie. Mergea cu o expresie de durere şi dispreţ de sine pe chip, în direcţia peşterii cu opium, dispărând apoi în spatele uşii uitării.

Serena stătea întinsă pe pat şi fixa tavanul. Respira adânc şi regulat. Ward, în ale cărui braţe se afla, trase pătura mai sus, căci era frig în cameră.

Îi mângâia uşor pielea fină de pe burtă. Deodată spuse gânditor.

— Eşti o femeie cu adevărat încăpăţânată.

Serena închise ochii.

— De ce?

— Eşti ca făcută pentru dragoste, dar ţii totul în Interiorul tău. Nu dai decât foarte puţin şi nimic în plus, refuzi să mi te dăruieşti, decât în afară de cazul în care te oblig. Mă înşeli pe mine, dar tu nu realizezi că te înşeli şi pe tine?

— Ai voie să te foloseşti de trupul meu, vin când ai nevoie de mine. Nu-i îndeajuns?

— Te rog, Serena, tu de fapt nici nu eşti cu adevărat lângă mine. Şi asta nu-i îndeajuns şi nici

nu va fi vreodată. Mai demult eram convins de lucrul ăsta, dar acum nu mai sunt. Cu un an în urmă, de câteva ori aproape că reuşisem să te am toată. Fusesem atât de aproape încât de-atunci parcă sunt obsedat. Şi n-am să mă dau bătut până când n-am să primesc tot ce ai tu de dat.

Ea întoarse capul spre el şi deschise ochii.

— Ceea ce vrei tu nu se poate cu de-a sila. O primeşti cadou pentru ceva dăruit de tine la aceeaşi valoare. Trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce primeşti în schimbul unei ameninţări.

— Nu pot accepta pur şi simplu.

— Atunci va trebui să schimbi câte ceva, dacă nu eşti mulţumit, nu-i aşa?

— Tu ai fi mai mulţumită?

Vocea îi era răguşită.

Serena răspunse enervată.

— Sentimentele mele n-au contat până acum. Dar făcând abstracţie de asta, mai sunt şi alţi factori de luat în considerare.

Şi îi povesti despre întâlnirea cu Pearlie şi despre ameninţarea acesteia, că-i va spune totul lui Nathan.

Ward scutură din cap încet şi cu milă.

— Da, fu de acord Serena, câteodată şi mie mi-e milă de ea. Dar ce putem face?

— Te temi că Nathan ar putea să afle? Spune-i că te-am şantajat, îi recomandă Ward.

Serena se aşează în capul oaselor.

— Mă înţelegi greşit. Nu-mi fac griji pentru mine, ci pentru tine. Nathan ar putea să te omoare şi nimeni nu i-ar lua-o în nume de rău.

— Îngrijorarea ta mă impresionează profund.

— Ce frumos că le priveşti aşa! Din păcate nu găsesc foarte amuzantă perspectiva de a fi răspunzătoare şi pentru moartea unui al doilea bărbat!

— Serena, doar nu crezi că Nathan ar putea cu adevărat să facă ceva atât de melodramatic sau că eu aş accepta una ca asta? După cum îl cunosc pe Nathan, este mai probabil că va încerca să mă alunge din Cripple Creek.

— Asta ar trebui să mă consoleze?

— Credeam că te nelinişteşte perspectiva că aş putea să mor, nu că voi pleca.

Serena trase de plapumă.

— Nu m-ar bucura să te ruinezi din cauza mea.

— N-ai considera că o merit?

— Ba sigur că aşa aş considera, răspunse ea usturător.

— Ba sigur n-ai face-o, spuse el calm şi privirea i se pierdu în depărtare.

Serena tăcu surprinsă, neştiind ce să-i răspundă. În depărtare se auzi fluieratul unui tren.

Ward o mângâie pe picior şi se opri apoi brusc.

— Când vine Nathan?

— În câteva zile. Oricum a stat mai mult decât intenţiona la început.

— Te-ai gândit vreodată că poate nu va întreprinde nimic, chiar dacă Pearlie îi spune tot, căci de fapt n-are niciun drept să te învinovăţească?

— Adică din cauza Consuelei?

— Deci ştii că Nathan este împreună cu ea. Poate că de aceea ai avut atât de puţine scrupule în a-i pune coarne.

Părea ca şi cum ar fi întrebat din pură curiozitate, dar Serena nu se lăsă înşelată.

— Sentimentele mele faţă de Nathan ar trebui să-ţi fie indiferente.

— Sentimente?

Mâna lui deveni mai insistentă pe pulpa ei.

— Nu-s deloc sigur că tu poţi avea sentimente pentru cineva.

— Eşti nedrept! îl contrazise Serena energic, uitând de distanţarea ei.

El o privi neînduplecat.

— Da, da, am uitat de căminul tău de femei, care e o dovadă clară pentru cât de tare îl fascinezi pe Nathan. Dar cât timp va dura? Acum probabil că-ţi mai aminteşti de vremurile grele, dar va veni ziua când vei vrea să le uiţi. Şi atunci vei închide căminul.

— Dacă tu crezi asta, înseamnă că nu mă

înţelegi!

— Am văzut de prea multe ori ce face banul din om. Oamenii găsesc aur şi la început nu se schimbă nimic. Dar pe urmă încep să priceapă că sunt bogaţi. Şi după ce şi-au cumpărat destule lucruri drăguţe, înţeleg că banul înseamnă putere, că-şi pot cumpăra cu ajutorul lui un loc în societate. Şi exact asta vor. Se mută la Denver sau la New York, colindă Europa, îşi cercetează arborele genealogic. Apoi îşi comandă castele, îşi inventează un blazon şi şi-l desenează pe uşile trăsurii. Îşi mai comandă şampanie din Franţa, icre negre din Rusia, stridii direct de pe plajă...

— Dar eu nu sunt aşa, îl întrerupse Serena chinuită.

— Nu, dar vei deveni. Nathan va voi să se afişeze cu tine şi tu îi vei face jocul, căci e mai uşor decât să rezişti, şi cu ceva trebuie să-ţi omori şi tu timpul.

— Ward...

— Vino înapoi la mine, Serena. Ia-l pe Sean şi veniţi amândoi la mine.

Serena n-ar fi crezut niciodată că o va ruga acest lucru. Presupuse că lui Ward îi era indiferent dacă era sau nu căsătorită cu Nathan, atâta timp cât o putea avea de câte ori poftea. Şi îşi simţi deodată siguranţa în pericol. Ward voia ca ea să se întoarcă în Eldorado, dar nu-i promitea nimic, nu tu dragoste, nu tu siguranţă

şi, desigur, nici nu putea fi vorba despre căsătorie. Şi totuşi în interiorul ei simţea nevoia să o facă. Nedumerirea din suflet îi provocă scântei în privire.

— Să mă întorc aici? întrebă ea pe un ton amenințător de calm. Să-l aduc şi pe Sean, ca să crească deasupra unui salon? Sau poate că nici nu vom rămâne atâta timp împreună. Şi pe urmă? Ar putea face cărţile la joc sau îl băgăm ucenic la vreun miner bătrân cu ochi obosiţi şi faţa albă, pentru că nu-l vede niciodată soarele.

Serena aruncă pătura deoparte, dorind să se scoale. Degetele lui Ward se înfipseră în piciorul ei, ţinând-o locului.

— Nu, Serena, nu va fi niciodată aşa.

— Dar cum? strigă ea, îl împinse şi se ridică din pat. Mă vei lăsa din nou singură şi te vei duce în căutarea norocului? Bani, aur, mine de aur. Nu vreau să mai aud de lucrurile astea! Nu mai vreau să fiu pasată de colo-colo precum o minge. Vreau să fiu lăsată în pace!

— Nu trebuie să mai caut aur. Îl am deja, am câştigat o mină de aur la joc.

— Nu-mi povesti nimic, spuse ea energic şi începu să se îmbrace în grabă. Nu vreau să aud. La ce-ţi foloseşte o mină, dacă n-ai destui bani ca s-o exploatezi? La ce-ţi folosesc cele câteva mii de dolari, pe care i-ai primi pentru ea, dacă tot nu poţi pleca de aici? Tu îţi râzi de cei care caută o

viaţă mai bună, dar ce-i atât de rău în lucrul ăsta? De ce ceilalţi să nu-şi dorească mai mult pentru ei şi pentru copiii lor? Eu nu vreau să ajung să iau masa alături de ce-ştiu-eu-ce împăraţi, dar nici să mă mulţumesc cu o viaţă în Myers Avenue!

Ward deschise gura şi o închise la loc, se aruncă încruntat pe pat, îşi încrucişă braţele sub cap şi o privi tăcut cum se îmbracă.

Serena se duse la oglindă pentru a-şi aranja părul răvăşit. Ştia că are dreptate. Şi atunci de ce se enerva de furia lui stăpânită? Serena îşi aşeză pălăria, şi-o prinse cu ace, fără a se mai uita în oglindă.

— În curând o să ningă, spuse ea. E timpul să plec. El nu-i răspunse! Serena îşi luă blana şi poşeta şi părăsi camera, după ce ezită puţin în uşă.

În trăsură nu-şi putea lua gândul de la Ward. Nu-i datora nimic, gândea ea nervoasă. Ward se folosise de faptul că ea era singură pe lumea aceasta, se impusese cu forţa, o ţinuse prizonieră spre propria lui plăcere, o lăsase gravidă şi o părăsise. Şi când s-a întors a silit-o din nou să se întoarcă la el. Era o persoană cu adevărat rea. Faptul că-i oferise casă şi masă, că fusese blând şi drăguţ, câteodată chiar tandru, nu schimba cu nimic lucrurile. Ea nu-i datora absolut nimic.

Astăzi era prima zi când Ward amintea de copilul lor, de când se întâlneau din nou în

Eldorado. Ce voia să însemne aceasta? Îi părea oare rău că purta numele unui alt bărbat? Serena pierduse vederea generală asupra lucrurilor. Pur şi simplu nu-şi putea Imagina că ar mai putea fi vreodată fericită.

Se făcuse mai târziu decât crezuse ea. Mergea cu trăsura pe străzile oraşului, sperând că va ajunge acasă înainte să se înnsereze de tot. În faţa ei se afla o mulţime de oameni adunată în jurul unui bărbat cocoţat pe o ladă întoarsă şi care părea să ţină o cuvântare. Serena fu nevoită să oprească pentru a face loc căruţei ce venea din direcţia opusă. Vocea puternică şi dură a oratorului, plină de fanatism, i se părea respingătoare şi oarecum cunoscută. Privi în direcţia aceea şi ştiu că nu s-a înşelat.

Părul bătrânului atârna ciufulit în jurul umerilor, iar barba îi era lungă şi rară. Slăbise şi părea acum un ascet venit direct din deşert. Într-o mână ţinea strâns o biblie, iar cu cealaltă gesticula sălbatic, în timp ce hainele îi fluturau în jurul corpului ca zdrenţele în jurul unei sperietoare de ciori. Ochii însă îi erau plini de sălbăticie, ochi îngrozitori, care priveau cu furie şi reproş pe deasupra mulţimii.

— Târfă babiloniană! strigă el acoperind vacarmul de pe stradă şi agită pumnul în direcţia Serenei. Femeie stricată, care te amesteci printre nevinovaţi, în loc să rămâi printre cei de teapa ta!

Cum îndrăzneşti să le ajuţi pe femeile decăzute ale oraşului, în loc să le laşi în voia sorţii lor drepte, căci boala şi durerea sunt răsplata păcatului. Se ştie cine eşti tu, Serena Walsh Benedict, cea care stârpeşti sămânţa de bine din oameni! îi duci pe bărbaţi în ispită, îi obligi să-l slăvească pe diavol. Îţi cunoaşte toată lumea păcatele! Adultera! Desfrânata! Pe drum de la amant spre soţ. Ziua judecăţii nu este departe, vei fi dată la câini precum Isebel odinioară! Vei fi pedepsită, dezbrăcată, până vei rămâne goală şi scorpionii vor muşca din carnea ta! Sfârşitul îţi va fi foarte amar, mai amar ca pelinul!

Serena era palidă de moarte, dar se prefăcu că nu l-a auzit. Îi venea să mâne caii cât mai repede, dar se stăpâni, ocoli încet mulţimea, care se întorsese spre ea, şi îşi continuă apoi drumul în acelaşi ritm. Elder Greer strigă în urma ei cele mai crunte blesteme, dar nu-i putea face nimic.

Sau poate totuşi? Dacă el ştia de întâlnirile ei cu Ward, poate că mai ştiau şi alţii. Cine ştie cât de puţin va dura până când va afla Nathan, de la Pearlie sau altcineva, despre lucrul acesta?

Înainte să ajungă acasă începu să ningă. Doamna Anson o ajută să se dezbrace de haină. Serena îşi păstră pălăria pe cap, căci nu ştia cât este de ciufulită.

— S-a întors domnul Benedict? întrebă ea cât putu de relaxată.

— Da, doamnă. Vă aşteaptă de o jumătate de oră în biroul lui.

Vocea femeii era rece şi dispreţuitoare. Serena nu se sinchisi de acest lucru.

— Spune-i că vin Imediat. Poţi servi şi ceaiul până atunci.

— Domnul Benedict a servit deja ceaiul.

— Eu încă nu.

Serena zâmbi şi se concentră să urce scările calmă. Poate că Nathan îi auzise vocea şi va ieşi în întâmpinarea ei încă înainte ca ea să se liniştească.

Un sfert de oră mai târziu era aranjată şi schimbată. Sobra eleganţă îi dădea ceva mai multă încredere de sine şi păşi în biroul lui Nathan, după ce mai inspirase încă odată adânc.

— Nathan, n-am ştiut că voiai să vii azi înapoi. Dacă mi-ai fi trimis o telegramă te-aş fi putut aştepta la gară sau măcar te-aş fi putut întâmpina cum se cuvine.

El se ridică, veni spre ea, îi puse mâinile pe umeri şi o sărută pe frunte.

— Frumoasă ca întotdeauna, spuse el, şi se depărtă apoi.

— Mulţumesc, domnule, răspunse ea şi zâmbi. Bine ai venit.

Cuvintele îi veneau uşor. Erau prietenoase şi înşelătoare, însă Serena trebuia să păstreze aparenţele. Se aşeză în fotoliul de lângă şemineu

şi-i făcu şi lui semn să ia loc.

— Ai mai pus ceva pe tine.

— Da, slavă Domnului. Ai călătorit bine? Pari vesel. Să înţeleg că ai avut succes în afaceri?

Înainte ca el să-i poată răspunde, în cameră intră Dorcas cu ceaiul. După ce fata ieşi, Serena turnă ceaiul în ceşti şi Nathan se lăsă pe spate în fotoliu.

— Da, am obţinut, într-adevăr, ceea ce-mi dorisem. La început au vrut să scape de mine, afirmând că acel coş de transport, de care am auzit eu, ar exista doar ca prototip şi că ar trebui să aştept până intră în producţie. Dar eu nu m-am lăsat aşa uşor. Ei da, până la urmă s-a terminat, eu am dat banul şi ei mi-au dat coşul. În câteva zile va ajunge aici. Am stat atât de mult, pentru că a trebuit demontat şi împachetat.

Nathan continuă să-i povestească de calităţile excepţionale ale noului coş de transport şi de mecanismul acestuia, în timp ce Serena simţea cum se relaxează tot mai tare. Nathan părea să nu ştie de relaţia ei cu Ward. N-ar fi putut sporovăi atât de degajat, dacă ar fi bănuit ceva. Uimitor cât de ipocrit era omul! Ea stătea zâmbind interesată către soţ, gândindu-se tot timpul la amantul ei, în timp ce el, ştiind că a obligat-o să-l ia de bărbat, era cu gândul încă la amanta lui din vagonul personal.

— Acum povesteşte-mi şi tu mie ce-ai mai

făcut în lipsa mea, spuse Nathan. Probabil că iar te-ai plimbat singură, deşi ştii că nu-mi place treaba asta.

— Da, şi-mi pare foarte rău, dar când merg la casa de femei nu ştiu niciodată cât timp stau şi nu vreau să-l las pe vizitiu să aştepte prea mult în frig. Şi nici lui nu-i face plăcere să intre în căminul acela.

Nu afirmase cu exactitate că astăzi a fost acolo.

— Eu cred că tu ai nevoie de o cameristă, care să te ajute la îmbrăcăminte, să-ţi facă ordine în lucruri şi să iasă cu tine.

— De îmbrăcăminte se ocupă doamna Anson, iar pe toate celelalte le rezolvă Dorcas. La ce mi-ar folosi o însoţitoare dacă ajung în pericol?

— Eu am să caut totuşi o fată potrivită pentru treaba asta.

— Dacă vrei să-mi faci un serviciu, spuse Serena prudentă, atunci nu face asta. În afară de cazul în care crezi că am nevoie de o guvernantă.

— Ştii că m-am gândit la asta.

— Ştiu, deci hai să încheiem subiectul, bine? spuse Serena şi se sili să râdă. Apoi îşi coborî genele. Să ştii că nu-ţi sunt nerecunoscătoare pentru toate cadourile frumoase pe care mi le-ai făcut, dar în cazul acesta lasă-mă să fac aşa cum cred eu.

— Draga mea Serena, ştii bine că nu-ţi pot

refuza nimic când mă rogi astfel. Dar ţi-am dat mult prea puţin din câte aş fi vrut şi cred că şi pe asta o ştii.

— Da, ştiu, răspunse ea şi aşteptă placa binecunoscută, anume dorinţa ca ea să-i fie soţie nu doar după nume.

Dar în acelaşi moment se deschise uşa camerei.

— Cina este servită, anunţă doamna Anson mai formal ca niciodată. Aşa cum aţi dorit dumneavoastră, domnule Benedict.

CAPITOLUL 20

Cina nu fusese pregătită de bucătarul şef. Acesta îl însoţise pe Nathan în călătorie şi fusese racolat pe drum de o bogată pereche de străini. Nu reuşise să reziste tentaţiei de a conduce o întreagă bucătărie a unui castel din Normand ia şi nici banii lor nu-l lăsaseră rece. Povestea acestei triste pierderi şi a disperatelor încercări ale lui Nathan de a-şi recuceri bucătarul o distrară pe Serena până la desert.

Pentru că era cam frig în camera de zi, hotărâră să-şi bea cafeaua în birou.

Îşi apropiară deci fotoliile de şemineu şi-şi încălziră mâinile la flăcările vesele. Nu prea aveau niciunul, nici celălalt chef de băut cafea, însă Serena umplu totuşi ceştile. Nathan îi mulţumi absent, aşeză cana pe masă şi îşi scoase pipa din spumă de mare.

— Te deranjează? o întrebă el pe Serena

— Sigur că nu.

Ea îi zâmbi şi se rezemă în fotoliu cu cafeaua în mână.

El îşi aprinse pipa şi spuse.

— E frumos să fiu din nou acasă şi să stau iarăşi aici cu tine. Cred că vom petrece mulţi ani fericiţi împreună.

— Zău?

Serena se gândi la rugămintea lui Ward de a

se reîntoarce la el. În ciuda metodelor obscure folosite, Nathan se hotărâse, cel puţin, la o relaţie durabilă. Era atent şi prietenos şi nu avea nici foarte multe cusururi.

— Te iubesc, Serena.

O spuse în mod simplu, încet şi-i aminti astfel că nici pe aceasta n-o auzise vreodată din gura lui Ward.

— Nathan, eu...

— O, să nu crezi că acum aştept să spui ceva. Vreau doar să nu existe neînţelegeri între noi în ceea ce priveşte sentimentele mele faţă de tine. M-am gândit mult, cât am fost plecat. N-ar fi trebuit atunci să-ţi amintesc de lucruri pe care am vrea amândoi să le dăm uitării.

— Dar ai fost mereu foarte răbdător şi atent, îl contrazise ea.

— Am încercat. Dar mi-a fost greu, căci tu erai cu mine şi totuşi atât de departe, că nici nu puteam suporta. Din cauza asta am făcut călătoria, chiar şi după ce tu te-ai hotărât să nu mă însoţeşti.

— Înţeleg.

Serena nu ştiu ce altceva să spună, căci doar ştia că el n-a fost singur în călătoria pe care el i-o descria acum ca atât de liniştită şi meditativă.

— După cum spuneam, m-am gândit bine şi am ajuns la concluzia că noi nu putem fi fericiţi decât dacă ne spunem totul foarte deschis. Dacă

crezi, ceea ce ţi-am spus despre sentimentele mele, vei şti şi că nu intenţionez să spun nimic ce te-ar putea răni. Şi dacă-ţi voi mărturisi păcatele mele, sper să vezi că n-am dorinţa sau dreptul de a te judeca pe tine. Suntem doar oameni şi între noi doi, Serena, nu trebuie să existe scuze.

— Atitudinea ta este foarte generoasă, spuse Serena încordată. Nu-i necesar să intri în amănunte.

— Ba da, e foarte necesar. Vreau ca tu să ştii.

— Chiar dacă nu-ţi pot promite să fiu şi eu la fel de sinceră cu tine?

El zâmbi.

— Vrei să spui că ai fi făcut ceva de care eu nu ştiu? Dacă e o bagatelă, atunci n-are importanţă. Dacă e ceva important, atunci prefer să nu ştiu. Te rog, păstrează-ţi secretele.

— Dar astfel nu eşti corect faţă de tine însuţi, spuse Serena, fixându-şi cana cu cafea.

— De ce nu, dacă eu sunt cel care face regulile?

— Oricum, nu cred că ai să-mi mărturiseşti ceva ce nu ştiu deja.

El o privi gânditor. Ea îşi ridică ochii înspre el.

— Poate că-mi explici mai exact, spuse el în cele din urmă.

— Dacă tot ai adus vorba despre călătoria ta, bănuiesc că voiai să-mi spui că te-a însoţit

Consuela.

— Da, aşa-i. Mai exact intenţionam să-ţi spun că relaţia noastră s-a sfârşit de când ne-am despărţit în după-amiaza aceasta.

— Nu era nevoie, nu din cauza mea, spuse ea, înainte să se gândească, apoi îşi feri privirea.

— A fost hotărârea Consuelei, dar recunosc că... sunt uşurat. A fost o relaţie într-adevăr frumoasă, având în vedere împrejurările, dar n-am putut să-mi depăşesc remuşcările că mi-am încălcat jurământul de căsătorie. Şi când eram cu ea, ştiam amândoi foarte bine că eu de fapt te doream pe tine.

Serena se simţea mizerabil, dar n-avea remuşcări. Pentru a trece peste aceste senzaţii, schimbă iute subiectul.

— Mă surprinde faptul că deodată jurământul înseamnă atât de mult pentru tine, când stau să mă gândesc că a trebuit să plăteşti pentru a putea jura. Şi mergând mai departe, pot considera că m-ai cumpărat chiar şi pe mine.

— Nu-i adevărat!

— Tu cum ai numi asta, s-o plăteşti pe Pearlie să mă dea afară?

Îşi aşează cana pe masă, se ridică şi se apropie de şemineu.

— Am făcut ce am considerat că este necesar. Cine s-ar fi ocupat de tine dacă Sean s-ar fi născut acolo?

— Aşa o fi, dar mă îndoiesc că nu te-a interesat decât să-mi uşurezi naşterea.

— Nici n-am afirmat asta. Credeam că ţi-am spus foarte clar motivele mele.

Nathan îşi aşează enervat pipa deoparte.

— Da, dar ai fi putut să mă întrebi şi pe mine înainte.

— Mi-ai fi acceptat cererea?

— Nu ştiu exact.

— Păi vezi? Nu puteam să risc un refuz din partea ta.

— Nu puteai sau nu voiai?

— E tot aia.

— Da, ai dreptate, rezultatul e acelaşi, adică sunt soţia ta.

El se ridică şi se apropie de ea.

— Mă bucur că accepţi cel puţin acest lucru.

— Bucuria ta s-ar putea să nu dureze prea mult, spuse ea încet şi evită să-l privească în ochi.

— Imposibil, fu el de părere zâmbind.

Se apropie şi mai tare şi o cuprinse cu braţele. Îşi coborî capul şi-i atinse Serenei buzele cu ale lui. Erau moi, netede şi aveau gust de cafea şi tutun. Serena nu găsi acest lucru ca neplăcut, îl aşteptă răbdătoare să vadă ce I se va întâmpla în suflet.

Strânsoarea lui Nathan deveni mai puternică, sărutul mai profund. Serena simţi deodată un fel de panică, ce-i dădea fiori. Se eliberă din

îmbrăţişarea lui Nathan, întoarse capul şi-l împinse cu amândouă mâinile puţin mai departe.

— Te rog, nu, şopti ea. Nu acum.

El nu schiţă niciun gest, privindu-i de sus chipul, buzele, ochii. În cele din urmă făcu un pas înapoi.

— Cum doreşti, Serena. Am să-ţi mai las ceva timp să te obişnuieşti cu ce ţi-am spus în seara asta. Dar răbdarea mea are limite. N-am ce face cu o femeie care mi se refuză. Mă întreb dacă refuzul tău n-ar putea fi depăşit cu puţină bunăvoinţă din partea ta... sau a mea.

Nathan făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşă. În cadrul uşii se opri şi-i mai aruncă o scurtă privire întunecată şi arzătoare, apoi ieşi în tăcere.

Serena căzu în genunchi înaintea focului.

— Nathan, şopti ea, îmi pare atât de rău.

Da, îi părea rău că nu-l putea iubi, că traiul lor comun era atât de complicat. Şi ştia că el are dreptate. Nu îl respinsese din silă, ci din nevoia ei de a simţi apropiere şi afecţiune. Dacă ea s-ar fi străduit sau dacă el s-ar fi folosit de forţă, ca Ward atunci, ar fi primit ceea ce voia. Şi poate că în braţele lui Serena ar fi găsit puţină alinare în disperarea care se ţinea cu colţi de fier de inima ei.

Dorcas o conduse pe Consuela în camera copilului, unde Serena se juca cu Sean. Acesta

avea acum paisprezece săptămâni şi zâmbea precum un înger, dădea din picioare şi se bucura de toată atenţia mamei sale. Când Consuela intră pe uşă, Sean tocmai se gândi că este cazul să se ude pe sine şi pe Serena. Aceasta o salută pe Consuela, după care priviră amândouă cum Mary îl schimbă şi-l hrăneşte pe Sean. În cele din urmă se retraseră amândouă.

— E un copil frumos, spuse Consuela cu tandreţe.

Serena zâmbi.

— Şi Mary este mereu foarte grijulie şi iubitoare cu el. Sunt fericită că o am.

Coborâră amândouă în sufragerie.

— Stai atât de departe şi iarna a fost până acum destul de aspră pentru a scoate copilul afară. Ward l-a văzut vreodată?

— Nu – încă nu.

— Trist, când un tată nu-şi vede fiul.

Glasul Consuelei părea uşor ciudat şi Serena se uită la ea.

— Dar până acum nici nu şi-a exprimat dorinţa că ar vrea să-l vadă.

— Ştii foarte bine că asta nu înseamnă nimic. Nu este el genul de om care să-şi spună sentimentele pe faţă.

Serena încuviinţă din cap.

— O trăsătură de caracter destul de practică, nu? La asemenea oameni crede toată lumea că au

sentimente corecte, indiferent dacă-i adevărat sau nu.

Consuela se aşează.

— O poţi privi şi aşa. Dar cu asemenea oameni eşti adesea tentat să crezi că nu au deloc sentimente.

— Ai venit să vorbeşti pentru Ward? întrebă Serena şi întinse mâinile înspre foc.

— Fii sigură că nu. N-are tocmai Ward nevoie de avocat. Dar ai dreptate, există un motiv pentru care mă aflu aici. Şi poate că este ultima oară când ne vedem. Căci am venit să-mi iau rămas bun.

Serena tăcu un moment, apoi o întrebă:

— Unde vrei să pleci?

— Mai am încă în cap acel plan de a pleca în Mexic, după cum cred eu că ţi-am povestit mai demult. Îmi voi alege un oraş, îmi voi schimba numele, mă voi da drept văduvă, probabil. E necesar, pentru că aştept un copil.

Serena făcu ochii mari.

— Copilul lui Nathan?

— Sigur.

Serena întinse mâna spre Consuela.

— N-am vrut să spun altceva – eram doar uimită. Nathan a fost atât de grijuliu cu Sean, încât nu-mi prea pot imagina că te-ar lăsa să pleci, dacă ar şti că aştepţi un copil de la el.

— Nu ştie, spuse Consuela cu voce aspră.

— Dar de ce nu i-ai spus?

— Mă tem că nu mă va mai lăsa să plec. Nathan îşi doreşte atât de mult un copil. Mi-e teamă că poate mi-l ia, dacă rămân aici. Sigur că ar face-o foarte elegant şi pentru că-i vrea binele, dar eu tot singură aş rămâne. Ştiu, desigur, că va avea grijă de mine, dar când tu vei deveni cu adevărat soţia lui, eu nu voi mai suporta să fiu... întreţinută de el. Şi mai ştiu că m-ar distruge gelozia, dacă aş fi aici, când tu vei începe să împarţi patul cu el. Eu ar trebui să mă întorc în Myers Avenue şi copilul va fi crescut de tată. Tu probabil că i-ai fi o mamă foarte bună. Dar eu prefer să plec şi în calitate de văduvă bogată să găsesc poate un bărbat care să mă ia de nevastă şi să-i fie tată copilului meu.

— Te înţeleg, spuse Serena încet.

— Dar mă nelinişteşte totuşi faptul că-l voi lăsa pe Nathan în ne cunoştinţă de cauză. Vreau, deci, să te rog ceva: Vrei, te rog, să-i spui lui Nathan, când eu voi fi departe, că undeva în Mexic copilul lui se joacă în soare cu pielea bronzată şi bucle negre? Spune-i că-i voi iubi copilul, că va avea o viaţă frumoasă, va creşte cum se cuvine şi într-o bună zi va afla şi numele tatălui său. Şi mai spune-i, că într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, îl voi trimite pe copil să-şi vadă tatăl.

— Eşti sigură că vrei asta, Consuela?

— Da. Dar să nu te grăbeşti. Va mai dura câteva săptămâni până când îmi voi fi vândut casa şi până când vremea va fi destul de frumoasă pentru o călătorie. Copilul se va naşte pe la sfârşitul verii. Atunci îi poţi spune, mai devreme însă nu. Promite-mi asta!

— Îţi promit, răspunse Serena cu seriozitate.

— Poate crezi că nu procedez corect. Dacă crezi asta, atunci spune-o acum.

— E decizia ta. Îţi sunt datoare să-ţi îndeplinesc dorinţa.

O umbră apăru pe obrazul lui Consuela.

— Nu te-am rugat să faci asta pentru că-mi eşti datoare, ci pentru că vei fi aproape de inima lui Nathan. Vei şti ce gândeşte şi cum simte. Vei şti cum să i-o explici şi cum să-l rogi să mă ierte.

Glasul nu-i mai era decât o şoaptă.

— Da, răspunse Serena la fel de încet.

— Vei fi bună cu el, Serena? îi vei permite... să fie bun cu tine?

Serena înghiţi în sec şi îşi simţi sub pleoape lacrimile neplânse.

— Va trebui, spuse ea în cele din urmă.

Noul coş de transport sosi a doua zi pe un mare viscol de zăpadă. Tânărul inginer, care venise cu el pentru a-i supraveghea montarea, se ocupă şi de transportul coşului la mină. Până când termină cu toată treaba, se trezi cu febră mare şi trebui cazat la un hotel din oraş, în timp

ce o bronşită îl ţintui la pat.

Serena propuse să fie transportat *la* Bristlecone. Dar Nathan, prea nerăbdător să aştepte până se însănătoşeşte inginerul, instală un fir telefonic de la hotel la mină şi începu imediat cu instalarea coşului. Acum nu mai avea nevoie decât de câţiva oameni, care să facă munca grea şi apoi coşul va putea fi pus în funcţiune.

Din cauza aceasta Nathan lipsi des de acasă în zilele următoare. Lipsea chiar şi noaptea câteodată, când vremea era proastă, şi înnopta în mină. Doamna Anson, fără să o întrebe pe Serena, aştepta de fiecare dată cu mâncarea, până când, văzând că Nathan nu vine acasă, o servea doar pe Serena. Pe aceasta n-o deranja că trebuia să aştepte, însă o enerva dispreţul menajerei.

În ciuda absenţei soţului ei, Serena nu mai auzi nimic de Ward. Era ca şi cum acesta ar fi alungat-o din gândurile sale, de când ea refuzase să se întoarcă la el. Serena încerca să se convingă că Ward este pur şi simplu prudent din cauza lui Nathan, dar tot se simţea golită pe dinăuntru.

Apoi, într-o seară, la mai mult de o săptămână de la sosirea coşului de transport, Serena stătea în dormitorul ei şi citea ziarul, aşteptând cina. Din ziar află că o altă femeie din Myers Avenue a

fost strangulată şi mutilată. După părerea reporterului, era vorba de acelaşi criminal care le asasinase şi pe celelalte femei.

Serena aruncă ziarul deoparte. Stătea în fotoliu cu mâna apăsată pe gură. Deci nu Otto fusese criminalul. Disperarea ei dovedea cât de mult sperase să fie aşa. Fără vina lui Otto la asasinarea femeilor, Serena se simţea şi mai mult criminală, chiar dacă el fusese acela care o atacase.

Dar cine altcineva ar fi putut face asemenea lucruri îngrozitoare? în timp ce se gândea la aceasta, se deschise uşa dormitorului.

Serena tresări şi se întoarse repede. După ce se linişti, spuse:

— Nathan, m-ai speriat.

— Iartă-mă.

Se postă cu spatele spre foc, cu mâinile încrucişate la spate.

— Te-ai spălat şi te-ai schimbat deja. Iar eu nici nu te-am auzit când ai intrat.

— Sunt aici de o jumătate de oră.

— Adică ai terminat cu treaba la mină? Funcţionează coşul?

— Aproape. Mai avem nevoie de câteva zile pentru controlul siguranţei, apoi cred că-i vom putea da drumul în puţ.

— Ce expresie! protestă Serena zâmbind.

Nathan nu spuse nimic. Apoi continuă.

— În drum spre casă am trecut pe la inginer. Când am ieşit din hotel, m-am întâlnit cu cineva pe care-l cunoşti şi tu.

— Zău?

Serena îl privi cu prudenţă. Lumina îi strălucea în păr, iar umerii goi îi păreau aurii.

Nathan se uită în altă parte, de parcă l-ar fi durut această imagine.

— Cu Pearlie.

— Sunt sigură că v-aţi povestit multe, spuse Serena, după o scurtă tăcere.

— Aşa s-ar spune. Credea că m-ar interesa să aflu că tu ai fost în absenţa mea de mai multe ori la Eldorado, în timp ce trăsura ta aştepta ore întregi într-un grajd de închirieri din apropiere.

— Îmi reproşezi că m-am purtat cum nu se cuvine, Nathan, sau vrei să ştii de ce am fost acolo?

— Vreau să ştiu dacă Pearlie minte sau dacă este adevărat.

Serena deveni deodată foarte calmă.

— Îţi acord dreptul de a întreba, dar eşti sigur că vrei să cunoşti răspunsul?

— Un bărbat are dreptul să ştie dacă copilul căruia îi dă numele este al lui sau nu.

— Asta nu te-a îngrijorat deloc la naşterea lui Sean.

— Pentru că nu exista posibilitatea să fie copilul meu. Nu se putea afirma aşa ceva.

— Dar îl iubeşti pe Sean ca pe propriul tău copil, l-ai făcut moştenitorul tău.

— Dar nu va fi niciodată cu adevărat copilul meu.

Serena se stăpâni să nu-i povestească nimic despre Consuela. Îi promisese.

— Deci, Serena?

— Dacă chiar vrei să ştii: Da, am fost acolo.

— Serena, uită-te la mine. De ce?

Vocea îi era aspră, chipul palid. Serena îl privea direct în ochi. Îşi aminti de multe lucruri, pe care nu avea voie să le rostească, într-un sfârşit spuse:

— Pentru că mi-a ce rut-o el.

Nathan se apropie de fotoliul ei şi se sprijini de el, aplecându-se spre ea.

— Ăsta-i singurul motiv? Eu te implor şi nu primesc nimic de la tine, în timp ce doar un cuvânt din partea lui este îndeajuns?

Când vocea lui deveni mai puternică, Serena se simţi tot mai nesigură. Poate că mersese prea departe. Nathan merita un răspuns amănunţit. Ce mai spusese Ward?

— Nu, spuse ea imediat. N-a fost aşa. A trebuit să mă duc. M-a şantajat.

Nathan se îndreptă uimit.

— Ward te-a şantajat pe tine?

Serena îi povesti de moartea lui Otto, de apariţia lui Ward, de ajutorul lui la înlăturarea

cadavrului şi de consecinţele ce au urmat.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Erai plecat cu Consuela când am fost prima oară la Ward.

— Nu, mă refeream la atac. Când mă gândesc câte ţi se puteau întâmpla... şi tu stai lângă mine şi nu zici nimic...

— Mi-a fost frică.

Nathan nu pricepu la ce se referea ea, se plimbă prin cameră în sus şi-n jos şi o tot întreba de ce nu i-a spus nimic, în timp ce înjura mereu, că şeriful nu se ocupă îndeajuns de indivizi precum Otto.

— În Myers Avenue îi se întâmplă femeilor lucruri tot mai rele pe zi ce trece. Şi se pare că treburile nu se vor schimba foarte curând.

— Şi tu te-ai tot plimbat singură prin oraş. Dumnezeule, Serena, înnebunesc numai când mă gândesc. Iar pe Ward l-am numit odinioară prieten! Dar de data asta nu-mi va scăpa, hotărât lucru.

Serena se ridică în picioare.

— Ce ai de gând să faci? N-ai voie să întreprinzi nimic, căci altfel se duce la şerif şi totul va ieşi la iveală.

— Ward nu se va duce la şerif. O vom rezolva noi în alt mod.

— De unde poţi să ştii? La urma urmei, a luat şi banii pe care i-ai oferit şi a plecat, lăsându-mă

cu tine.

Nathan se opri din mers şi se întoarse spre ea.

— Acum în iarna trecută? Credeam că ştii că Ward mi-a refuzat banii.

— Atunci da, dar în vară ia luat, căci altfel n-ar fi stat atât de mult.

— Ward nu a luat banii, iar eu n-am făcut greşeala să i-i ofer din nou. Iar de stat atâta, a stat, cred eu, din cauza accidentului, după câte am înţeles.

Serena păli.

— N-a fost vorba de bani, de niciun fel de plată?

— Nu, spuse el încruntat.

Serena îl nedreptăţise pe Ward. Când el îi povestise despre mina câştigată la joc, ea crezuse că el vrea doar să justifice banii primiţi de la Nathan. Şi dacă n-a fost plecat de bunăvoie, atunci era şi pentru el la fel de îngrozitor faptul că fiul lui a primit numele unui alt bărbat. Iar ea îl chinuise cu acest lucru, pentru că nu dorise să-l creadă. Deodată în ea se trezi un sentiment, pe care-l crezuse mort, un amestec de trădare şi durere, ruşine şi disperare.

— Cu câteva zile în urmă te-am rugat să ai încredere în mine, spuse Nathan şi înclină uşor din cap. Dar tu m-ai refuzat şi ai ascultat mărturisirea mea, ştiind tot timpul că eşti o

ucigaşă şi o soţie adulteră.

— Nu, Nathan! Ţi-am spus şi atunci că nu pot fi sinceră cu tine şi motivul este acelaşi: mi-e frică. Şi spuneai că nu vrei să ştii.

— Minţi atât de frumos, Serena. Mă întreb dacă acum spui adevărul, sau doar ţi-e teamă pentru Ward.

— Am deja moartea unui om pe conştiinţă. Îmi ajunge.

Nathan fu la fel de puţin impresionat de această remarcă, precum Ward.

— Dacă crezi asta, te înşeli. Şi să ştii că nu intenţionez să-l ucid. Voiam doar să-l alung din oraş.

— M-ai determinat printr-o înşelătorie să te iau de soţ şi i-ai dat fiului lui Ward numele tău. Ţi-am fost recunoscătoare, pentru că aveam nevoie de ajutor pe-atunci, dar nu crezi că te-ai răzbunat destul prin asta?

— Poate, dar numai dacă te-ai dus la Ward într-adevăr împotriva voinţei, fără să te mai şi bucuri pe deasupra.

— Asta sună de parcă ai vrea să mă pedepseşti pe mine, nu pe Ward.

— Aşa o fi, draga mea Serena. Dacă-mi dau acum cuvântul că lui Ward nu I se va întâmpla nimic, atunci mă însoţeşti în Europa peste două zile?

Serena ştia că, în ciuda cuvintelor calme, era

vorba de o amenințare. Vocea îi tremură, când spuse:

— Nathan, nu face asta.

— De ce nu? întrebă el. Se pare că în cazul tău n-am încotro.

— Nu-ți iau supărarea în nume de rău, dar este inutilă. Aș fi venit oricum cu tine.

El închise ochii și se întoarse.

— La naiba, Serena, șopti el. Acum n-am să știu niciodată. Dar vei fi a mea, am eu grijă să-l uiți pe Ward și salonul lui. Începutul nostru va fi acolo unde au început toate, în vagonul meu. Căci este al meu, Serena!

— Nu, spuse Serena și se ridică în picioare.

— Ba da! Sau preferi să începem acum și aici?

Privirea sa îi străbătu trupul încet și cu poftă. În felul acesta n-o privise nici măcar pe când ea cânta în Eldorado. Se apropie încet de ea.

— O să-ți pară rău într-o bună zi.

Serena făcu un pas în spate.

— Poate, dar în seara asta în mod sigur că nu.

— O, Nathan, te rog. Cred că într-o bună zi te-aș putea iubi. Sunt soția ta și... și vreau să-l uit pe Ward. Atât de mult aș vrea să-l uit.

Nathan se opri când ajunse lângă ea și expresia fermă de pe chipul său dispăru. Ridică mâna și-i atinse lacrimile ce-i tremurau în gene.

— Serena, frumoasă Serena, spuse el încet și

chinuit. Nu joci corect.

— Nici... nici nu este un joc corect, răspunse ea.

— Din punctul tău de vedere probabil că nu. Bine, poate că prima mea idee a fost mai bună. Hai să coborâm, să cinăm. Am să-i spun doamnei An son că poate începe să împacheteze. Mary şi Sean vor avea propriul lor vagon, între timp eu voi mai rezolva câteva amănunte la coşul de transport. De îndată ce funcţionează, vom porni la drum. Dar te previn. Numai moartea mă va putea împiedica să te am, după ce trenul se va pune în mişcare înspre mare.

CAPITOLUL 21

Menajera explică, cum că-i este imposibil, să împacheteze totul în aşa scurt timp. Doar n-aveau decât patru mâini ea şi cu Dorcas. Desigur că le-ar fi ajutat şi băiatul de la grajd, dar oricum trebuiau pregătite laptele şi untul şi erau atât de multe treburi de făcut. Bine însă că domnul Benedict nu ia şi trăsura cu el, căci astfel cei doi angajaţi vor rămâne acasă şi vor avea grijă de conac.

Serena nu fusese de acord să-l însoţească şi cele două femei, dar până la urmă recunoscu că nu avea pe nimeni care să o ajute cu garderoba şi copilul. Orice om înstărit călătorea cu servitori după el. Doar nu avea de gând să-şi spele singură rufăria pe drum.

După ce se clarifică problema aceasta şi doamna Anson fu mulţumită, Nathan părăsi casa şi se duse la mină. Îi făcu semn cu mâna Serenei, care stătea pe verandă. Nathan obişnuia să ordone şi ceilalţi să-i îndeplinească ordinele fără să crâcnească. Lucrurile pe care nu le putea schimba le ignora pur şi simplu, de parcă n-ar fi existat. Putea fi într-adevăr lipsit de sentimente câteodată. Era generos, însă anumite lucruri trebuia să le aibă neapărat, indiferent prin ce mijloace le obţinea şi făcea parte dintre acei puţini oameni care aveau posibilitatea să facă

orice.

Doamna Anson se întrecu pe sine după complimentul lui Nathan, că ea le poate face pe toate. Era peste tot şi le supraveghea pe toate. Pentru că nimeni nu-i permitea să ajute cu nimic, Serena hotărî să facă ceea ce trebuia făcut.

Se duse în salon, luă hârtie şi peniţă şi se aşeză la birou. Cum să-i spună lui Ward că ea pleca cu Nathan? Cum putea să-i explice? Oare îi va înţelege spiritul datoriei combinat cu nevoia de a-l proteja tot pe el? Nici măcar ea nu-şi înţelegea sentimentele. Nu putea afirma că iubea doi bărbaţi. Şi totuşi atingerea lui Nathan nu-i fusese neplăcută. Nathan n-o fascina la fel ca Ward, dar Serena avea senzaţia că ar fi fost foarte mulţumită cu Nathan, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Ward.

Dar merita Ward ca ea să fie atât de sinceră cu el? Avea vreun sens să-i spună mai mult decât doar faptele? Ea pleca. Nathan ştia totul şi Ward nu mai avea puterea să-i facă ei rău. Ce altceva mai trebuia el să ştie?

Serena cufundă peniţa în cerneală şi începu să scrie. Când termină, se semnă şi introduse scrisoarea într-un plic. Apoi dădu scrisoarea, împreună cu multe altele, băiatului de la grajd să le ducă în oraş.

După-amiază casa era plină de cutii şi valize. Copilul era neliniştit şi plângea mai mult decât de

obicei. Mary era şi mai tăcută, ocupându-se de el cu conştiinciozitate. Dorcas îndeplinea cu ochi jucăuşi şi fuste fluturânde ordinele mamei ei, iar vizitiul bombănea că trebuia să ajute la transportul valizelor şi al cutiilor.

În toată agitaţia aceea, nu auzi nimeni trăsura venind. Abia când se auziră bătăi în uşă, fu observat şi vizitatorul. Dorcas îl lăsă să aştepte în hol, apoi alergă printre cutii, strigând după mama ei. Doamna Anson o anunţă pe Serena.

— A venit un domn, care vrea să vă vorbească, spuse ea pe un ton de gheaţă, fixând-o încruntată pe Serena.

— Cine e? întrebă Serena şi îşi netezi părul.

— Domnul Dunbar, doamnă. Am încercat să-i explic că domnul Benedict nu-i acasă, dar a insistat să vorbească cu dumneavoastră. Acum este în birou.

Serena înmărmuri. La asta nu se gândise, având în vedere evenimentele ultimei ei vizite. Crezuse, mai degrabă, că Ward se bucura de a fi scăpat de situaţia dificilă.

— Bine, spuse ea. Nu te obosi să ne serveşti cu ceva. Cred că domnul nu va rămâne prea mult.

Serena se opri în capul scărilor, îşi dădu jos şorţul alb, îşi încheie nasturii de la manşete şi îşi continuă drumul.

Ward stătea cu spatele înspre uşă şi cu un picior sprijinit de bara de alamă a şemineului.

Când Serena intră, el se întoarse spre ea. Ochii verzi îi erau întunecaţi, gura îi era o linie dreaptă.

— Ai înnebunit, să vii aici pur şi simplu? izbucni Serena.

Rămase în mijlocul camerei cu braţele încrucişate.

— Au existat vremuri când eram mai bine primit aici. Dar astăzi am venit, desigur, din cauza scrisorii tale.

— N-are niciun rost. Sunt decisă.

Se uită la el cu ochi limpezi.

— Deci au câştigat Nathan şi banii lui? Şi dacă ţi-aş spune acum că sunt şi eu bogat? Dacă ţi-aş spune că vreau să te iau de nevastă, dacă te desparţi de Nathan?

— Te rog, Ward, nu complica lucrurile.

— Nu mă crezi, spuse el sec.

— De ce-aş face-o? Dacă ai fi vrut să mă iei de nevastă, de ce n-ai spus-o până acum – sau măcar la ultima noastră întâlnire? De ce-ai aşteptat cu asta până acum?

— Cum te puteam ruga să devii soţia unui jucător, cu toate perspectivele lui incerte? Ce şanse aveam eu, după ce Nathan te-a îmbrăcat în blănuri şi bijuterii? Nu te mai puteam păstra decât cu ajutorul fricii tale.

— Acum e prea târziu, i-am dat lui Nathan cuvântul meu.

Oare ce i-ar fi răspuns, dacă Nathan n-ar fi

amenințat-o că-l va distruge pe Ward? Mai bine nu se gândea.

— Nu-i niciodată prea târziu, răspunse el. N-am să te las să pleci, Serena.

— Nu mă poţi opri. Plec cu Nathan în Europa. Mâine plecăm cu vagonul său particular. Va fi un început nou pentru mine, voi fi fericită cu el, foarte fericită.

— Pe cine vrei tu să convingi? Pe mine sau pe tine? N-o să se ajungă până acolo. Oricum, am lăsat lucrurile să meargă mult prea departe. Nathan mi-a fost mai demult prieten, cred că mă va asculta.

— Nu! strigă Serena şi se apropie de el. N-ai voie să te amesteci. Lui Nathan nu o să-i placă!

Ward îşi dădu ochii peste cap.

— Va trebui să-i placă.

— Nu pricepi despre ce e vorba.

— Atunci explică-mi, spuse el calm.

— N-ar fi prea fericit să te vadă, nu din cauza trecutului, ci din cauza săptămânii trecute. Acum e mulţumit, pentru că i-am promis că voi merge cu el, dar poate se răzgândeşte dacă îi faci greutăţi.

— Poate că o să-i fac mai mult decât doar greutăţi.

— Nu! Ai spus chiar tu că, probabil, te-ar ruina, dacă ar şti de noi doi.

— Asta ar fi putut s-o facă atunci. Acum poate

să încerce liniştit. Dar de ce-ţi faci tu asemenea griji? Nu ţi-ar fi pe plac tocmai lucrul ăsta?

— Eu... am metodele mele, spuse ea cu voce nesigură.

El scutură din cap.

— Nu, nu renunţ. Nu, atâta timp cât am speranţe la un armistiţiu între noi, poate chiar o capitulare.

Ar fi trebuit ea să-şi dea seama că el nu va lua în serios pericolul. De ce s-a aşteptat ea la altceva?

— Eşti nebun, Ward Dunbar. Eu sunt căsătorită cu Nathan. Nu pricepi că s-a terminat?

— Niciodată. N-am să te las să pleci. Nimeni şi nimic nu mi te va lua, dacă tu nu vrei să pleci de la mine. Dacă însă tu vei decide de bunăvoie pentru Nathan, eu nu te voi opri. Nu trebuie să-mi spui decât că-l iubeşti şi eu o să plec fără să comentez. Dar dacă-mi dai chiar şi cel mai mic indiciu că mă preferi pe mine, acum, că ştii că amândoi suntem la fel de bogaţi, voi dărâma munţii din jurul acestui crater, voi demola oraşul scândură cu scândură, voi smulge şinele, înainte să permit să mi te ia careva.

Serena se simţea ca şi cum îi dăduse cu ceva în cap. Nu putea decât să se uite la el, fără să spună nimic. Făcu ochii mari, când el se apropie de ea, o prinse de umeri şi o scutură uşor.

— Nathan e soţul tău, dar lucrurile se pot

schimba. Ori va divorţa, ori voi găsi eu o altă cale să te eliberez de el. Nu el este problema, Serena. Ci tu eşti. Pe cine alegi? Dacă ai uita ce ţi-am făcut, dacă ai lăsa deoparte cuvinte fără însemnătate precum datorie, dacă ţi-ai urma inima? Pe cine ai alege, pe Nathan sau pe mine?

Ea încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar el nu-i permise. Ochii lui cereau un răspuns.

— Ei bine, şopti ea şi renunţă să se mai apere. Pe tine, nenorocitule!

Serena zări flacăra triumfului din ochii lui, apoi el o sărută cu pasiune. Sângele începu să-i curgă mai repede prin vene. Luase o hotărâre, iar teama de consecinţe era aproape insuportabilă.

Ward îi dădu brusc drumul, *făcu* stânga-mprejur şi dispăru. Serena auzi uşa de jos trântindu-se în urma lui.

Rămase palidă în mijlocul camerei şi îşi duse mâna tremurândă la gură. În cap îi răsuna aceeaşi întrebare: Doamne, ce-am făcut?

Mai întâi nu găsi niciun răspuns la ea. Soarele apusese în spatele lui Mount Pisgah şi Nathan nu venise încă şi nici nu trimisese pe cineva cu vreo înştiinţare. Pentru a-şi face de lucru, Serena făcu baie şi se îmbrăcă cu rochia pregătită de doamna An son, deşi nu putea suferi perlele cu care era brodată. Dorcas voia să-i prindă părul, la aceasta se pricepea foarte bine,

dar Serena refuză şi îşi făcu un coc simplu. Îi era indiferent cum arată.

Pentru că era frig îşi puse un şal pe umeri şi se duse în camera copilului. Cu gândul însă era foarte departe. În sud se apropia primăvara şi aerul nopţii era acum plin de arome. Serena scutură din cap şi se apropie de pătuţul fiului ei.

Îl privi pe Sean în lumina slabă a lămpii de lângă pătuţ. Aproape că se topi de dragoste pentru el, când îi văzu mânuţele mici odihnindu-se lângă feţişoara rozalie.

Apoi se întoarse din nou în camera ei. În camera de lucru probabil că ardea focul, dar n-avea chef să coboare. Nu voia să se mai gândească la nimic.

Ora cinei trecu. Serenei nu-i era foame, îi era indiferent. Nimeni nu o deranja. Minutele treceau. Se gândi dacă să coboare, să mănânce. Nu coborî.

Afară răsărise luna, aruncând umbre ciudate pe zăpadă. Era atât de multă lumină încât Serena nici nu văzu la început luminile trăsurii ce *se* apropia.

Era deja pe scară, când doamna An son deschise uşa casei. Zări nişte mineri prăfuiţi cu mutre acre şi se prinse mai bine de balustradă. Apoi Îi recunoscu pe Boston, un bărbat mai în vârstă, care era mai marele peste mină. Lângă el se afla un tânăr cu trăsături inteligente, îmbrăcat

puţin mai frumos. Acesta făcu un pas înainte.

— Mă numesc Patterson, sunt inginerul însărcinat cu instalarea coşului. Aş putea, vă rog, să vorbesc cu doamna Benedict? o întrebă pe doamna An son.

Aceasta păli şi aprobă din cap în direcţia scării, unde stătea Serena. Cu paşi lenţi Serena coborî spre ei.

— Eu sunt doamna Benedict, spuse ea încet şi clar.

Tânărul inginer şovăi. Boston se apropie şi el.

— Nu ştiu cum să vă spun, doamnă. Poate că ar trebui mai bine să vă aşezaţi, sau ceva de genul ăsta.

— Ce s-a întâmplat, domnule Boston?

Acum luă cuvântul Patterson, ţinându-şi pălăria în mână.

— Am avut în seara asta un accident în mină. Domnul Benedict se grăbea să pună noul coş în funcţiune. Eu... eu i-am spus că încă nu e gata, că ar trebui să-l mai încercăm de câteva ori, dar el a vrut neapărat să coboare cu el. Totul a mers bine în jos, dar...

Sere na înghiţi în sec.

— Da?

— Când l-am tras înapoi în sus, ceva n-a mers bine. Bobina care trebuia să înfăşoare cablul s-a învârtit deodată în sens invers, frânele nu s-au activat automat înainte să putem face ceva, coşul

a căzut două sute de metri până jos de tot, cu domnul Benedict.

Serena simţi o groază apărând şi dispărând. Cu buze aproape nemişcate spuse:

— Este...

— Am ridicat manual coşul cât de repede am putut, dar a fost prea târziu.

Doamna Anson scoase un ţipăt. Serena se uită la ea, apoi la oamenii din uşă. Erau angajaţi ai minei, care lucrau pentru Nathan – lucraseră, care – cunoşteau bine – îl cunoscuseră. Îşi coborâră privirile ruşinaţi, de parcă s-ar fi simţit răspunzători pentru acest accident.

— Unde este?

Boston făcu semn cu capul înspre uşă.

— Cadavrul se află afară în trăsură. Eu... eu nu m-aş duce să-l văd, dacă aş fi în locul dumneavoastră, doamnă Benedict. Mai bine nu.

Serena se clătină, dar îşi redobândi iute echilibrul. Doamna Anson se apropie de garderobă şi se aşează pe o bancă. Dorcas se aşează alături de mama ei scăldată în lacrimi.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Serena cu o privire hăituită, ţinându-şi şalul strâns în jurul trupului.

— Nu-i nimic de făcut, spuse inginerul. Am chemat deja medicul, să confirme decesul. Dacă ne spuneţi ce antreprenor preferaţi, o să-l înştiinţeze careva dintre noi.

Serena scutură din cap.

— Nu ştiu.

Din spatele mulţimii răsună o voce groasă, de bărbat dar, pentru că inginerul tocmai tuşise, Serena nu auzise bine. Boston aprobă din cap şi-l însărcinară pe unul dintre muncitori să dea o fugă până în oraş, apoi se adresă din nou Serenei.

— Doriţi să-l aducem în casă, doamnă Benedict?

— Da, cred că e cel mai bine aşa, începu Serena, privind nesigură spre etajul unu, unde se afla dormitorul lui Nathan.

— Nu, mai bine să aşteptăm medicul. După ce va termina cu treaba, ne rămâne destul timp şi pentru a-l transporta în casă.

De data aceasta Serena auzi vocea foarte clar. Inspiră adânc. Muncitorii făcuseră loc, pentru ca Boston să-l poată vedea pe cel ce vorbise. Lumina din casă bătea până pe veranda întunecată. Acolo se afla un bărbat înalt, cu buclele-i negre răvăşite de vânt. Hainele îi erau la fel de prăfuite ca ale celorlalţi, de parcă ar fi fost şi el în mină.

Era Ward.

Rochia neagră brodată cu perle nu mai trebui cumpărată, căci hainele de doliu făceau parte obligatoriu din garderoba oricărei doamne. La această rochie Serena purtă blana de zebelină şi o pălărie de catifea cu un voal negru, pe care doamna Anson îl dezgropase dintr-o cutie de pe

vremea primei soţii a lui Nathan. Nu prea punea Serena preţ pe asemenea accesorii, dar se bucură că acceptase voalul, căci, deşi ea nu se uita la nimeni, observă privirile aţintite asupra ei, care erau imediat îndreptate în altă direcţie, de câte ori ea ridica ochii.

La adăpostul vălului putea, de asemenea, să-i studieze pe oamenii ce se aflau în cimitir. Era lume din toate sferele oraşului, bărbaţi influenţi cu soţiile lor îmblănite alături de muncitori cu familia, femei de moralitate îndoielnică, jucători, barmani şi clienţi ai diferitelor saloane, cărora omul din sicriu le făcuse adesea cinste cu câte un pahar de băutură. Consuela, cu chipul desfigurat de durere, era sprijinită de Ward şi de Timothy.

Serenei i se făcu milă de spaniolă. Ar fi vrut să se ducă la ea, dar groapa se căsca neagră între ele. Şi nu era sigură că-şi va putea menţine calmul în apropierea lui Ward.

Serena frământă batista cu tiv negru. Glasul preotului îi răsuna în urechi. Nu era Elder Greer, slavă Domnului, nici nu i-ar fi putut suporta astăzi aberaţiile. Era un preot care, după spusele doamnei Anson, fusese duhovnicul lui Nathan.

Aroma florilor de pe sicriu îi aminti Serenei de înmormântarea lui Lessie. Mormântul ei se afla în apropiere. Iar cel ce-i luase viaţa era încă între ei şi nu aştepta decât ocazia pentru o nouă lovitură. Oare aceeaşi ar fi situaţia şi dacă

victimele ar fi fost soţii de bogătaşi? Pe nimeni nu interesa dacă dispărea o prostituată, dar cu siguranţă că altfel ar fi stat lucrurile dacă lumea ar fi aflat că de data aceasta a fost asasinat unul dintre cei mai bogaţi oameni ai regiunii.

Până acum nu exista niciun indiciu că moartea lui Nathan ar fi fost altceva decât un accident. Sau poate că nu i-a spus încă nimeni, din dorinţa de a o menaja. Dar Ward era un tip inteligent. Poate că singura lui greşeală a fost să-i spună Serenei că va găsi el o cale să o elibereze de Nathan.

Sicriul fu coborât. Se re na aruncă o mână de pământ pe el. În apropiere aşteptau lopeţile, cu ajutorul cărora urma să fie astupată groapa. Serena închise ochii şi aşteptă răbdătoare până se termină şi ultima rugăciune.

În sfârşit fu liberă, după ce câţiva bărbaţi Îi prezentaseră condoleanţe. Se retrase spre trăsura ei şi vizitiul îi deschise portiera.

Serena tocmai era pe cale să urce alături de doamna An son şi Dorcas, când văzu apropiindu-se în galop un călăreţ cu pletele fluturându-i în vânt. Elder Greer se opri şi privi în jur căutător. Apoi o descoperi pe Serena, descălecă şi alergă spre ea.

— Am aflat târziu, dar Domnul m-a condus şi am ajuns la timp. Eu, unealta Sa de corecţie şi pedeapsă, mă aflu aici, pentru a te trage la

răspundere, Serena!

Îşi ridică mâinile în aer şi se uită repede în jur, să vadă dacă are public.

— De ce faci asta? întrebă Serena.

El nu o băgă în seamă.

— Ai refuzat un om bun, pentru a duce o viaţă în desfrâu, apoi te-ai măritat cu unul dintre cetăţenii model din Cripple Creek şi l-ai înşelat cu amantul tău! Acum ai găsit metoda de a te bucura de avere fără interdicţia soţului. Ruşine! Vei arde în iad, tu, fiică a răului! Tu...

— Ajunge!

Greer fu întrerupt în elanul său. Serena îl zări pe Ward lângă ea. Acesta o prinse de braţ şi se adresă lui Elder Greer.

— Nu-i nici locul, nici momentul pentru prelegerile tale. Aici comemorăm morţii.

— Nu-i de mirare că o aperi pe stricata asta. Te-a dus în ispită!

Serena se urcă în trăsură şi se uită la Ward.

— Nu ţi-a făcut nimic femeia asta, spuse Ward calm. Noi doi i-am făcut ei rău, Elder Greer. Nu crezi că ai urmărit-o destul până acum?

— Dacă-i iei apărarea, ai să arzi şi tu în flăcările iadului, spuse bătrânul cu glas piţigăiat.

— Poate, fu Ward de părere. Şi poate vrei să vezi cât sunt de aproape de diavol, dacă mai scoţi un cuvânt. Te-aş sfătui să dispari de-aici la fel de repede, cum ai apărut.

— Împiedici voinţa lui Dumnezeu! îi explică Elder Greer şi făcu un pas înapoi, când observă că Ward vine spre el. Apoi se îndepărtă agitându-şi pumnul şi strigând. Asta n-a fost totul! Să ştii că n-am terminat!”

Ward se adresă din nou Serenei.

— Mergeţi acasă. Eu vin cu calul în spatele trăsurii, să fiu sigur că nu vă mai face neplăceri. Pe Consuela o va conduce Timothy.

Ward închise portiera, făcu semn vizitiului şi se îndreptă spre calul său.

Elder Greer văzu că trăsura este escortată de Ward, îşi luă calul şi renunţă la predici.

Serena se aşteptă ca Ward să se întoarcă în oraş, de îndată ce au ajuns la Bristlecone. Dar el coborî de pe cal, o ajută şi pe ea să coboare din trăsură şi o conduse spre uşă. În verandă ea i se adresă pe un ton formal.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

— Fanaticul ăsta începe să devină enervant, spuse el. Trebuie să facem ceva cu el.

— Nu prea ştiu ce, căci de fapt nu face rău nimănui.

— Poate îl putem convinge să caute păcătoşi în altă parte. Şi n-ar trebui să-l subapreciem. Există oameni care-l cred.

— Oricum, a fost drăguţ din partea ta că m-ai ajutat.

— Drăguţ? Am impresia că vrei să scapi de

mine.

Ward zâmbi obosit şi nu se sinchisi de fornăitul enervant al doamnei An son, care aştepta ca Serena să intre în casă înaintea ei.

— Sunt cam obosită, răspunse Serena, căutând o ieşire.

— Îmi pare rău, dar avem ceva de discutat.

— Nu ştiu…

— Îţi aminteşti tu repede. Şi trebuie să vină imediat avocatul lui Nathan, din cauza testamentului. M-a rugat să vin, căci sunt şi eu menţionat în testament.

— Tu? întrebă Serena uimită.

— Stai liniştită, că nu mi-a lăsat el mie averea lui.

Serena roşi şi spuse scurt.

— Bine. Intră.

Avocatul lui Nathan era un bărbat subţire şi insipid. Privi prin încăpere în jurul lui, îşi puse ochelarii pe nas şi îşi drese glasul. Apoi se scuză că-i zorea, dar, din experienţă, ştia că e bine să treci cât mai repede peste formalităţi.

Testamentul se dovedi a fi limpede. Doamna Anson şi fiica ei primeau o sumă considerabilă, la fel ca şi vizitiul şi băiatul de la grajd. Sean Benedict moştenea un milion de dolari, tutorii urmau să-i fie mama sa şi prietenul decedatului, Ward Dunbar. Sean moştenea de asemenea Bristlecone cu tot ce ţinea de acesta. Serena

Walsh Benedict avea dreptul să locuiască la Bristlecone până la sfârşitul vieţii. Administrarea averii le revenea celor doi tutori, până când Sean Benedict avea să fie major.

În locul acesta Serena aruncă o privire către Ward, care stătea în spate, rezemat de perete. Acesta făcu o plecăciune şi Serena îşi întoarse din nou capul. Oare Nathan a vrut ca prin acest testament să-şi repare greşeala faţă de Ward? Atunci probabil că-şi întocmise testamentul înainte să afle ce s-a petrecut cât timp el a fost plecat în acea *călătorie.*

Restul averii, minele de aur, Imobilele, precum şi suma de trei milioane de dolari le moştenea Serena Walsh Benedict şi urmaşii ei.

Avocatul îi lăsă Serenei o copie şi o asigură că-i va răspunde la eventualele nelămuriri într-un moment mai puţin trist. Va fi la dispoziţia ei oricând şi cu mare plăcere.

Respectul avocatului era primul semn al faptului că acum era bogată. I se părea îngrozitor că Nathan i-a lăsat atât de mult, căci fără ea ar fi fost şi acum în viaţă şi s-ar fi bucurat de milioanele lui. Se simţea acum ca şi cum l-ar fi omorât ea pe Nathan sau ca şi cum ar fi complotat cu Ward.

Dar n-avea voie să arate nimic din aceste sentimente, trebuia să facă pe gazda, perfectă şi să aştepte sfârşitul adunării. Îl văzu apoi pe Ward

cum îl conduce pe avocat la trăsură. Serena oftă din greu şi urcă în camera ei.

Nu avusese încă ocazia să discute cu Ward în linişte, dar oricum n-avea să-i spună nimic. Ştia, desigur, că clipa aceasta trebuia să vină, dar nu acum, Dumnezeule, te rog, nu acum.

Îi spusese doamnei Anson că nu serveşte cina. Cât timp va mai rămâne oare doamna Anson, acum când avea destui bani, pentru a trăi fără să muncească? Serenei îi va fi dor de Dorcas, căci aceasta nu obişnuia să o spioneze şi să o bârfească. Prezenţa ei era câteodată ca un balsam şi chiar dacă surâsul îi era cam sec, cel puţin nu avea o uitătură urâtă.

Dorcas o ajută să se dezbrace şi-i lăsă apă de baie, iar în timp ce Serena se îmbăie, Dorcas îi pregăti cămaşa de noapte şi făcu focul în sobă. Serena ieşi apoi din vană şi-şi pieptănă părul, până când i se aranjă în jurul umerilor precum o perdea strălucitoare.

— Am să mai citesc puţin şi am să mă culc, îi explică ea lui Dorcas.

— Mama zicea că lumina a ars la dumneavoastră toată noaptea trecută, şi cea de dinainte. Şi-a mai zis că nu vă lipseşte domnul Benedict aşa tare cum ne lipseşte nouă.

— Posibil, căci nici nu l-am cunoscut de atâta timp ca voi, spuse Serena blând. Poţi pleca acum, Dorcas.

— Atunci noapte bună, doamnă.

Serena îşi trecu mâna peste ochi. Era epuizată dar nu somnoroasă, deşi nu dormise de trei zile. Patul făcut arăta foarte ademenitor, dar neliniştea gândurilor nu-i dădea Serenei pace. Mereu îşi amintea de discuţia cu Ward, când el spusese că o va elibera de Nathan. Era liberă. Acum ce să facă?

Încercă să citească, dar nu reuşi. Deci, se uită pe fereastră, ascultă la gramofon toate melodiile, îşi făcu manichiura şi se aşeză în balansoar, privind în foc. Apoi se plimbă prin cameră, cu capotul larg fluturând în jurul ei. Aerul din cameră părea să o sufoce şi ieşi pe coridor.

Curentul de aer rece îi umflă capotul şi-i flutură volanele gulerului. Nu se mai vedea nicio valiză sau cutie, doamna Anson le strânsese pe toate.

Casa era cufundată în linişte, toată lumea dormea. Serena trecu de camera lui Nathan, care rămăsese neschimbată şi avea să mai rămână, căci ea nu se simţea îndreptăţită să-i arunce lucrurile personale ale lui. Ea era o intrusă aici şi lucrurile nu aveau să se schimbe.

Luna lumina sticla colorată de deasupra uşii. Serena privi într-acolo, coborând scara fără zgomot. Cu patru zile în urmă aceeaşi lumină îi colorase chipul lui Ward.

Nu putea să continue aşa. Poate o ajuta un

pahar cu lapte. Se opri. Din camera de lucru venea o lumină slabă. Doamna Anson era mereu foarte conştiincioasă stingând toate luminile şi închizând toate intrările înainte de culcare.

Serena aruncă o privire spre uşa casei. Nu era încuiată. Poate că *menajera* nu se culcase încă.

Camera de lucru era goală, doar o lampă cu petrol ardea pe o măsuţă. Din sufragerie nu se auzea niciun sunet.

Serena luă lampa şi se duse să încuie uşa de jos. Aşează lampa pe banca de marmură şi se îndreptă spre uşa masivă. Prinse zăvorul greu cu ambele mâini şi auzi un zgomot. Afară uşa începu să se deschidă şi Serena se dădu repede un pas înapoi. Pentru frică nu mai rămăsese timp. În următoarea clipă Ward se află în faţa ei. Era învăluit de prospeţimea nopţii şi ochii îi străluceau ca un foc de culoarea smaraldelor. Curentul îi flutură Serenei părul, ducând înspre Ward o aromă de trandafiri.

— Serena, spuse el cu respiraţia tăiată.

— De ce te-ai întors? întrebă ea nedumerită, dar mândră.

— Nici n-am plecat. M-am uitat doar puţin pe-afară. Se pare că se va schimba vremea.

Spusese vorbele ca într-o doară, dar ochii îi exprimau altceva.

Vocea ei părea tensionată.

— Cum îndrăzneşti să rămâi aici fără invitaţie?

— Aş îndrăzni şi o grămadă de alte lucruri, Serena.

Dragă.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi cu asta!

— Într-un singur loc, spuse el cu chipul ca o mască.

La tine.

Păşi înăuntru şi închise uşa. Felul în care o făcu exprima atâta hotărâre, încât Serena se dădu încă un pas înapoi. El o urmă cu un zâmbet pe buze. Ea îşi umezi buzele, nu ştia cum să reacţioneze.

Deodată se întoarse cu avânt, gata să o rupă la fugă. Dar el o prinse înainte ca ea să pornească. Braţul său îi înlănţui talia. Ward se aplecă şi o luă în braţe, ridicând-o la pieptul lui puternic. Îi ignoră rezistenţa, loviturile cu pumnii, de parcă nici nu le-ar fi simţit. Apoi, cu Serena pe braţe, se îndreptă spre scară.

— Nu, Ward!

El urcă scările foarte lesne, iar ca răspuns la protestele ei o strânse şi mai tare.

— Dă-mi drumul, căci altfel ţip.

— N-ai decât, dacă ţii să ai spectatori.

Glasul lui era gros şi calm. Fermitatea aceasta îi dădu Serenei fiori.

— Nu poţi face asta, spuse ea mai încet. Am

să te dispreţuiesc.

— Crezi că mă mai interesează asta, din moment ce oricum mă consideri un asasin cu sânge rece?

De lucrul acesta uitase. În furia şi teama ei îi dispăruse complet această imagine a lui. Dar adevărate sau nu, ea nu putea accepta aceste cuvinte.

— Ba nu, nu cred asta.

— Ba eu cred că da. Ţi-am văzut expresia feţei când l-au adus pe Nathan şi cred că o crezi.

Ironia lui muşcătoare o imobiliză până când ajunseră în hol. Ward deschise uşa cu piciorul, Serena încremeni şi se prinse strâns de gulerul lui. El nu-i dădu importanţă, ci o aruncă în pat.

Serena scoase un strigăt slab când ateriză. Profită de patul lat şi încercă să-i scape lui Ward pe partea cealaltă a saltelei. El îngenunche pe pat şi o prinse de capotul de casă. Acesta nu era însă încheiat şi Serena se strecură iute din el, lăsându-i-l lui Ward. Dar triumful ei nu dură mult. Ward realizase ce avea ea de gând şi o prinse de păr, când ea coborâse deja pe jumătate din pat.

Fără a-i da drumul la păr, Ward azvârli capotul într-un colţ. Cu ochii întredeschişi, începu să-şi înfăşoare părul ei în jurul mâinii, silind-o să se apropie de el. Pe Serena n-o durea atâta timp cât nu se împotrivea. Pieptul ei se ridica precipitat, iar în spatele încăpăţânării din ochi i

se desluşea o umbră de nerăbdare, pe care însă nu voia să o recunoască.

Ward îi trase breteaua cămăşii de noapte peste umăr, dezvelindu-i un sân. Se aplecă şi i-l sărută. Ea se trase, dar el o cuprinse şi o trase înapoi.

Serenei îi bătea inima, să-i sară. Simţea în interior trădătoarele reacţii la atingerile lui Ward. El îi căută gura şi i-o cuceri, trăgând-o mai aproape de el. Îi cuprinse sânul şi îşi trecu degetul peste sfârc, până când acesta se ridică. Apoi mâna lui o luă în jos peste talia ei suplă, peste şolduri până pe pulpă. Îi ridică uşor marginea cămăşii, până când îi dezveli partea de jos a trupului. Îşi retrase mâna din părul ei, dar nu-i dădu Serenei drumul, ci o strânse în braţe. O dulce moleşeală se strecură în trupul ei, amorţindu-i voinţa. Atingerea sa era tandră şi totuşi posesivă, cunoscută şi totuşi tulburătoare.

Era atingerea unui ucigaş. Serena îşi sustrase buzele şi se încordă, pentru a se elibera de el. Îl împinse cu putere şi alunecă într-o parte peste plapuma mătăsoasă. Dar nu ajunse prea departe. El o prinse de cămaşă şi i-o trase peste cap, lăsând-o goală. Apoi o trase spre el.

Serena încercă să-l lovească cu pumnii şi auzi satisfăcută o înjurătură, când îl nimeri în buză, care începu imediat să sângereze. Ward nu încercă să se apere, ci o împinse pe spate,

ţinându-i mâinile deasupra capului. Buzele sale aveau gust de sânge. Cu o mână el îi imobilizase mâinile, iar cu cealaltă i se plimba pe trup. Serena se zvârcolea gemând furioasă sub dezmierdările lui neruşinate.

Ward o ţintui în pat, eliberându-se iute şi cu o mână de cizme şi haine. Apoi Serena îl simţi deasupra ei, dorind-o insistent. Degetele lui îi înlănţuiră sânii plini şi gura o acoperi pe a ei. Serena îşi arunca disperată capul dintr-o parte în cealaltă, temându-se de dorinţa care pusese stăpânire pe ea şi care putea fi potolită într-un singur fel.

El îi sărută valea dintre sâni. Se ridică apoi şi-i depărtă picioarele. Serena simţi tăria căutătoare a bărbăţiei lui, apoi se cutremură, când el pătrunse adânc în ea.

Serena găsi degradantă lipsa ei de autocontrol, totuşi nu se putea sustrage năvalnicelor sentimente şi senzaţii. Trupul ei se încordă, mâinile îl prinseră de umeri, în timp ce corpul nu-i mai era decât o mişcare ritmică. Nu mai exista nimic în afară de ei doi, bărbat şi femeie, care se uneau în căutarea uitării, legaţi într-o unire trupească transcendentală, departe de bine şi rău. El era o parte din ea, ea era o parte din el. Focul strălucea auriu peste jocul umed şi lucios al trupurilor lor şi se dăruiră unul celuilalt, fără a se gândi la ziua de mâine, tinzând

spre explozia finală, acel magic balsam care le alina durerea din suflet şi care-i ducea apoi în abisurile întunecate ale somnului fără vise.

CAPITOLUL 22

Se auziră bătăi timide în uşă. Ciocănitul deveni apoi mai insistent. Serena se întoarse pe spate. Atinse cu piciorul genunchiul lui Ward. Deschise brusc ochii, întoarse capul şi întâlni privirea verde a bărbatului de lângă ea.

— Camerista ta? întrebă Ward, făcând un semn spre uşă.

Serena ridică din umeri, căci de obicei Dorcas aştepta până când era chemată să aducă micul dejun.

Ward înjură încet, dădu pătura deoparte şi se ridică gol din pat. În acelaşi moment se deschise uşa şi Dorcas intră în cameră. Fata vru să spună ceva, dar îl văzu pe

Ward şi amuţi. Ochii ei gri se măriră, părând să-i umple toată faţa.

Ward înjură mai tare, se retrase în pat şi se acoperi cu plapuma.

Serena simţi pentru prima oară, după mult timp, că se amuză copios.

— E-n ordine, Dorcas, spuse ea. Care-i problema?

Fata înghiţi în sec şi o fixă pe Serena, evitând să-l privească pe Ward.

— Mama a spus că uşa de jos a stat toată noaptea descuiată şi domnul Dunbar nu e în camera lui şi… şi voia să ştie ce să facă.

— Adică poate să numere tacâmurile din argint? întrebă Ward iritat.

— Sir?

— Gata, nu-i nimic, spuse Serena calmă. Spune-i mamei tale că totul este în ordine şi după aceea poţi să ne aduci cafeaua.

— Da, doamnă.

Dorcas încuviinţă, făcu iute o plecăciune şi se grăbi să iasă.

Ward se strâmbă şi făcu un gest neajutorat cu mâna.

— N-am vrut să te pun într-o situaţie penibilă.

— Nu? Dar ce-ai vrut?

— Să rămân aici, dacă cumva ai nevoie de protecţia mea.

Serena se uită la pumnul încleştat de pe genunchiul lui.

— Fără îndoială că ai nişte metode foarte neobişnuite pentru asta.

El zâmbi.

— Dar a mers, nu-i aşa? Eşti în siguranţă.

— Depinde cum priveşti lucrurile.

— Dacă aştepţi să-mi cer scuze, atunci aştepţi degeaba. Să ştii că nu-mi pare rău.

În mod inexplicabil, Serena fu foarte mulţumită de acest răspuns. Se uită la grămada de cenuşă din şemineu.

— Chiar ai crezut că sunt în pericol?

— Nu ştiu, dar mormonul tău mă cam

îngrijorează. Nu pentru că face ce face, ci pentru că ar putea instiga anumiţi oameni. La unii bărbaţi le place să pedepsească femeile, mai ales când primesc sprijin din partea altora, care gândesc la fel ca el.

— Să le pedepsească? Adică cu biciul lui Dumnezeu, de care tot pomeneşte bătrânul?

— Da, sau poate cu un cuţit., o funie sau sârmă ghimpată.

Una dintre fete fusese strangulată cu sârmă ghimpată. Şi poate că asasinul şi-ar îndrepta acum atenţia spre Serena, stimulat de blestemele lui Elder Greer. Ward se gândise la tot.

— Dar cine ar putea fi? Am crezut că este Otto, dar el e mort şi iarăşi a fost ucisă o fată.

— Otto n-a fost niciodată atât de priceput. Asasinul ăsta e ori foarte inteligent, ori are pur şi simplu noroc. În afară de victime, nu l-a văzut nimeni niciodată.

Serena se înfioră.

— Ce gând îngrozitor. Cineva trebuie însă să se ocupe şi de problema asta.

— Dar nu tu şi nu acum, spuse Ward şi o înveli cu pătura până peste umeri. Poate că m-am înşelat, şi n-are nicio legătură.

Se sculă din pat, îşi îmbrăcă pantalonii, se duse desculţ până la şemineu şi începu să facă focul. Serena studie jocul muşchilor de pe spatele său, uşurinţa şi siguranţa mişcărilor, felul

nerăbdător în care îşi dădu peste cap o şuviţă de pe frunte. Fără să vrea, îşi aminti de evenimentele din noaptea precedentă. Era într-adevăr lipsită de morală, cum altfel putea să găsească uitare în braţele unui asemenea om? Cum altfel îşi putea permite să uite în dorinţa ei periculoasă ce făcuse omul acesta?

Cum putea reacţiona atât de pasional la atingerea unui criminal?

— Spuneai că vrei să vorbeşti ceva cu mine, spuse ea brusc. Despre ce?

El frânse vreascurile de aprins buştenii şi răspunse:

— Poate că nu e o idee prea strălucită.

— De ce, pentru că oricum obţii ce vrei?

El tăcu o clipă şi frânse alt vreasc.

— Cred că e inutil, spuse el cu tărie.

Serena inspiră adânc.

— Are vreo legătură cu moartea lui Nathan? Eu... eu nu ştiu la ce te aştepţi, dar ştiu că în după-amiaza aceea ai fost la mină. Ce altceva pot gândi?

— Nu neg. Dar nici n-am vorbit singur cu Nathan. Era prea ocupat cu coşul lui şi mi-a zis că vom discuta mai târziu în birou, de îndată ce va termina cu experimentarea coşului.

Din nou se frânse o crenguţă. Ward nu se uita la Serena.

— Doar nu crezi că te cred, după...

ameninţarea ta că mă vei elibera de Nathan.

Apoi Serena continuă necruţătoare:

— Şi atunci în Natchez a murit tot un prieten de-al tău în condiţii la fel de misterioase, iar tu i-ai obţinut femeia. Acum a fost la fel.

Ward aprinse un chibrit şi ţinu flacăra sub vreascuri. Crenguţele luară foc şi flăcările îi luminară bustul gol. Ward aruncă chibritul în foc şi spuse:

— Recunosc că bănuiala ta are motive serioase.

Se ridică şi o privi cu mâinile în şold.

— Ţi-am spus totul, ce vrei mai mult?

— Nu ştiu, spuse Serena enervată. Dar tot trebuie să existe ceva care să mă facă să te cred.

— Dacă ar exista, ţi-aş spune, spuse el şi-i privi chipul palid. Se pare că, în cazul ăsta, trebuie pur şi simplu să ai încredere în mine.

Serena îl privi gânditoare. Încredere. Acest cuvânt îl folosise ea cu câtva timp în urmă, când el îi vorbise despre faptul de a o avea toată, gândindu-se probabil la Iubire. Gândurile o duseră către un alt punct, în care nu-l crezuse.

— Nathan mi-a povestit că n-ai luat bani de la el ca să mă laşi lui.

Chipul lui se încordă.

— Măcar atât.

— Pe de altă parte, continuă ea când văzu că el nu mai zice nimic, era ameninţarea ta că mă

vei spune şerifului dacă nu-ţi îndeplinesc dorinţa. Cum să am încredere într-un bărbat care mă tratează astfel?

El o privi, gândindu-se pentru un moment dacă să-i răspundă sa nu. Tăcu. Apoi ridică din umeri resemnat.

— Nu-i nimic de făcut.

În clipa următoare se deschise uşa şi îşi făcu apariţia doamna An son. Înţelese repede despre ce e vorba şi spuse:

— N-am crezut ce mi-a spus Dorcas, dar văd că a avut totuşi dreptate.

Ward se încruntă.

— Femeia asta nu-i menajera? o întrebă el pe Serena.

— Ba da, răspunse doamna An son la provocare. Am lucrat zece ani de zile pentru domnul Benedict. A fost un om bun şi cel mai de treabă stăpân şi sunt uimită de comportamentul acesta în casa lui.

— Poate ar trebui să-ŢI amintească cineva că Nathan a murit.

— Cum aş putea să uit, când n-a trecut nicio zi de când a fost înmormântat? E de neconceput că femeia pe care a iubit-o se întâlneşte în casa lui cu amantul, iar fostul soţ nici nu s-a răcit bine în mormânt.

— Femeia de care vorbeşti dumneata, spuse Ward încet, este acum stăpâna dumitale.

Serena se amestecă în discuţie.

— Te rog să nu uiţi, doamnă Anson, că domnul Dunbar este tutorele fiului meu şi că are şi el de spus un cuvânt în această casă.

Femeia roşi, căci evident uitase acest lucru, dar continuă să pufăie cu dispreţ.

— Loialitatea dumitale faţă de domnul Benedict este demnă de laudă, continuă Serena, dar nu mai eşti angajata lui, după cum a spus şi domnul Dunbar. Îmi pare rău să te pierd, dar dacă nu eşti mulţumită, ar fi mai bine să pleci.

— Aşa-i! Şi datorită generozităţii domnului Benedict n-am nevoie să mai lucrez aici. Fiica mea şi cu mine vom părăsi casa aceasta încă înainte de prânz.

În spatele ei se auzi un zgomot de ceşti sparte, când Dorcas, auzind această constatare, scăpă tava cu cafea. Menajera făcu o mutră acră şi păşi maiestuoasă peste cioburi.

— Vino, Dorcas, spuse ea, şi dispăru în direcţia camerelor pentru angajaţi.

— Păcat de cafea, spuse Ward cu părere de rău.

— Sper că ţi-e clar că nu ne vom primi micul dejun, constată Serena uşor enervată şi se aşează în capul oaselor.

— Mie oricum nu mi-e foame, răspunse el şi se bucură de pătura care alunecase mai jos, dezvelindu-i Serenei pielea albă.

— Nici prânzul nu-l vom primi!

— Mai demult te-ai oferit să-mi faci de mâncare, îi aminti el.

— Asta era pe vremea când n-aveam o bucătărie asemănătoare cu catacombele romane. Şi probabil că-i va fi foame şi lui Mary.

— Pentru astăzi vom găsi noi o soluţie. Iar pentru viitor am o idee.

Serena îl privi suspicioasă.

— Nu cumva o cunosc din Eldorado?

— Nu. Nu cred că vă cunoaşteţi, iar drept cameristă mă voi oferi eu să-ţi stau la dispoziţie.

Ward închise uşa şi o încuie.

— Să te ajut la îmbrăcat?

Serena îl văzu apropiindu-se de ea şi deveni şi mai suspicioasă.

— Nu, nu. Dar ai putea să te îmbraci tu.

— Şi după aceea îmi ceri să plec şi cine te mai apără de menajera ta?

Suna de parcă avea intenţia să se instaleze definitiv aici. Câtă neruşinare! Serena voi să-l alunge, dar când îl văzu apropiindu-se tot mai tare, recunoscu că nu avea niciun sens.

— Să arzi în iad, Ward Dunbar, spuse ea, şi se prinse de plapumă, privindu-l pe Ward cum îşi dezbracă pantalonii.

— E foarte probabil, dragă Serena, spuse el venind lângă ea. Chiar foarte probabil.

Ward plecă abia a doua zi în oraş. În absenţa

lui, Serena trimise după supraveghetorul de la mina cea mare. Se gândise mult ce înseamnă să fie posesoarea minelor. Luase în considerare şi faptul că ani de zile tatăl ei fusese un simplu muncitor. Cunoştea opiniile lui despre cum să fii drept cu muncitorii. La decizia ei contribuiseră şi lucruri auzite în diferitele discuţii dintre Nathan şi Ward. Serena voia să facă nişte schimbări, dintre care unele fuseseră plănuite de Nathan. Şi trebuia să ia o hotărâre în privinţa noului coş de transport, care încă bloca puţul.

După ce făcu cafea pentru domnul Boston, îi explică ce avea de gând să facă. Mai întâi erau majorările de salariu, apoi o pensie, chiar şi în caz de accident, iar la sfârşit Serena interzise munca în mină copiilor sub şaisprezece ani. Animalele, adică măgarii şi catârii, nu aveau să mai stea în întuneric până la orbire, ci de-a cum încolo vor avea propria lor lampă. Şi le mai trebuia o păşune, pentru când îmbătrâneau, în loc să fie alungaţi în sălbăticie, unde oricum mureau de foame.

Supraveghetorul era un om cumsecade, îi povesti despre catârul său, Big Red, care era deosebit de îndrăgit de muncitori, pentru că preluase chiar şi din obiceiurile lor proaste, ca de exemplu prizatul de tutun. Se prezenta cu regularitate întinzând buza inferioară, pe care primea apoi puţin tutun. Prefera o anumită

marcă, dar le accepta şi pe celelalte.

În timpul povestirii Serena avu impresia că Boston încearcă să câştige timp de gândire. Deci îl întrebă în cele din urmă ce părere are despre sugestiile ei.

El începu să-şi frământe pălăria în mâini.

— Sigur că muncitorii ar fi foarte recunoscători, iar mina are destul profit. Problema sunt ceilalţi patroni de mine. Abia de curând s-au stabilit toate aceste reguli, în urma unei greve, care era să degenereze într-un adevărat război. Au scăpat cu ocazia asta de mulţi radicali şi au aranjat totul cum au vrut ei. Nu vor fi foarte încântaţi dacă dumneavoastră veţi nelinişti din nou spiritele.

— Deşi îşi pot permite şi ei o reglementare la fel de corectă?

— Ei spun că dacă muncitorilor le dai un deget, ei îţi iau toată mâna. Şi n-ar mai vrea nimeni să investească, dacă profitul n-ar fi mare. Ar trebui să închidă, şi muncitorii n-ar mai avea de lucru. Dar când e vorba de bani, omul nu mai raţionează, muncitorii n-au nicio limită. Nu degeaba există povestea despre cei care au tăiat găina care făcea ouă de aur.

Serena zâmbi, înţelegând la ce se referise domnul Boston.

— Şi totuşi cred că ideile mele sunt bune. Dacă ceilalţi patroni nu sunt de acord, e treaba

lor. Doar nu la toate minele se plăteşte acelaşi salariu, aşa-i?

— Da. Dar sunt sigur că ar fi mai bine să vă consultaţi mai întâi şi cu ceilalţi patroni.

— N-ar încerca decât să mă convingă de contrariu, iar eu nu vreau asta. Eu decid singură ce se întâmplă în mina mea. Şi mai e problema cu coşul. N-a mai încercat nimeni să coboare cu el?

— Nu, doamnă.

— Deci ce propuneţi să facem?

— Mă bucur că aţi abordat acest subiect, dar nici eu nu ştiu. Tânărul Patterson a tot cercetat coşul acela. Doar el vă poate spune ce s-a întâmplat şi dacă se poate repara.

— L-aţi putea trimite la mine?

— Desigur. Doriţi să aruncaţi şi dumneavoastră o privire prin registre, ca să vedeţi cum staţi?

— Da, cu plăcere.

— Bine. Cred că cel mai bine este să vină oamenii la dumneavoastră, dar ne-am bucura să ne faceţi mai târziu *şi* dumneavoastră o vizită. Sigur că nu-i nevoie să vă Invit, că doar dumneavoastră sunteţi patroana, dar voiam doar să vă spun că sunteţi oricând binevenită.

Serena îi mulţumi şi-l întrebă în treacăt dacă a auzit de vreo mină care să aparţină unui oarecare Ward Dunbar.

— Da, doamnă, de o grămadă. Eldorado II, la

fel ca şi mina noastră. Se zvoneşte că până la sfârşitul anului vor scoate cam trei milioane din ea. Uimitor este că anul trecut n-a dat mult şi Dunbar a fost plecat mult timp să caute altă mină. Când s-a întors, a constatat că deodată e bogat.

Serena aprobă din cap şi-l conduse, puţin palidă, până la uşă.

Boston se opri în uşă şi spuse:

— O grămadă de oameni şi-au făcut probleme că domnul Benedict a lăsat mina pe mâna dumneavoastră. Dar cred că totul va fi bine, dacă merge treaba cu salariile. Un lucru însă e cert: noi doi ne vom înţelege minunat.

Îi întinse mâna şi plecă. Serena zâmbi şi închise uşa.

Nu fu nevoită să-şi conducă singură mult timp oaspeţii la uşă, căci Ward găsi într-adevăr o nouă menajeră. Aceasta veni însoţită de doamna O'Hare, acea femeie la care locuise Serena în Colorado Springs cu mult timp în urmă, şi era sora doamnei O'Hare. Doamna Egan nu avea copii şi rămăsese văduvă cu puţin timp în urmă. Neavând niciun venit, locuise la sora ei, până când Ward le telegrafiase. Sigur că voia să-şi câştige singură existenţa. Când văzu bucătăria cu apă la robinete, i se amplifică pofta de muncă. Propuse ca în seara aceea să gătească friptură de pui.

Doamna O’Hare se întoarse în Colorado Springs în aceeaşi seară, căci sora ei era acum pe mâini bune. Dar înainte de a pleca o luă pe Serena deoparte:

— I-am spus surorii mele ce este între dumneata şi Ward.

— Zău? Poate îmi puteţi spune şi mie, fu de părere Serena.

— Ei, haide. Voiam doar să spun că nu trebuie să-ţi faci griji. Sora mea nu se va scandaliza doar pentru că dumneata şi Ward nu sunteţi căsătoriţi. E văduvă de câtva timp şi ştie foarte bine că nu toate căsniciile sunt fericite. Şi sigur că-ţi trebuie timp până când te decizi să faci din nou pasul şi să te măriţi.

— O, dar doamna O’Hare…

— Ei bine, recunosc că am fost foarte supărată pe dumneata că l-ai luat pe Nathan Benedict, în loc să-l iei pe Ward, dar fie. Să ştii că mă bucur că ţi-a venit mintea la cap şi că vrei să-l faci fericit pe Ward, Dumnezeu ştie că Ward o merită.

— Dacă vă referiţi la căsătorie, să ştiţi că Ward nu m-a cerut încă, de când a murit Nathan.

— Lasă-i timp, copilă. Nu există om mai bun în toată lumea asta. Sigur o să facă ce-i mai bine.

N-avea rost să o contrazică, doar nu putea să-i povestească doamnei O’Hare de bănuiala ei.

Trei zile mai târziu veni în sfârşit şi Patterson,

inginerul. Părea nervos şi nemulţumit. Serena, care stătea în birou deasupra unui teanc de hârtii, o rugă pe doamna Egan să facă ceai, şi-l pofti pe Patterson să ia loc.

Discutară pentru început despre vreme, despre dezvoltarea oraşului şi despre bani, cuvânt care atinse subiectul mină şi coş de transport.

Inginerul îşi frământă mâinile şi se încruntă.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, doamnă Benedict Poate că nu vă va face plăcere, dar trebuie să ştiţi.

Serena simţi cum păleşte. Descoperise oare acest om că cineva a manipulat mecanismul coşului, poate chiar şi cine şi de ce?

El inspiră adânc, privi în lături şi spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Benedict, dar trebuie să vă spun că eu sunt răspunzător pentru moartea soţului dumneavoastră.

— Dumneavoastră? şopti Serena.

Inginerul încuviinţă trist.

— Am permis ca domnul Benedict să monteze singur coşul. N-ar fi trebuit să permit să fie pus în funcţiune înainte să-l testez eu.

— Dar dumneavoastră aţi fost bolnav, spuse Serena.

Tresări când auzi uşa casei. Era probabil Ward, care nu stătea decât dimineaţa la Eldorado.

— Am fost bolnav, da, dar asta nu este o

scuză. Ar fi trebuit să insist ca eu să testez coşul şi atunci nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Vreţi să spuneţi că a fost vorba de o problemă pur tehnică?

— Aşa e.

El îi explică o sumedenie de amănunte, pe care Serena nu le înţelese exact, dar când termină, ea îl mai întrebă odată:

— Sunteţi sigur că coşul nu s-a prăbuşit din cauză că cineva l-a... aranjat?

— E imposibil, doamnă Benedict. M-am sculat pentru prima oară din pat, ca să fiu de faţă la ultimul test. Am stat chiar lângă tabloul de comandă când a avut loc accidentul.

Ochii ei se umplură de lacrimi, care începură să i se prelingă pe obraji.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Benedict, spuse inginerul îngrijorat, n-am vrut să vă rănesc.

Serena căută o batistă, îşi şterse nasul şi oftă prelung, căci deodată se simţea uşurată.

— Nu, nu, e bine. Nu e vina dumneavoastră. Soţul meu a fost prea nerăbdător. Ştiu cum era Nathan, când... când voia ceva cu orice preţ.

Se calmară la un ceai şi discutară cum ar putea să pună coşul din nou în funcţiune. Şi atunci mina lor va fi prima care să beneficieze de această inovaţie, la fel cum îşi dorise şi Nathan.

După ce inginerul plecă, Serena rămase cugetând. Deci Ward era nevinovat. Nimic din ce-

i reproşase nu era adevărat. N-o părăsise pentru banii lui Nathan, nu rămăsese cu ea pentru că era o văduvă bogată şi nici nu-l omorâse pe Nathan. De ce oare se înşelase astfel? Oare a vrut să creadă ce era mai rău? Poate pentru a se proteja de durerea că el o tratase astfel? Se simţea deodată ciudat de goală pe dinăuntru. Nu ştia ce să creadă sau să-i spună lui Ward când va da ochii cu el.

Când îl căută, nu-l găsi nici în camera lui, nici într-a ei, dar camera copilului era deschisă. Serena intră şi se opri. Ward stătea la capătul pătuţului, privind la copilul ce se juca. Întoarse capul şi o zări pe Serena. Îl mângâie pe Sean pe obraz, apoi se îndreptă spre ea. Sean începu să plângă şi Mary apăru din umbră şi-l luă în braţe.

— Oare crede că vreau să-i fac vreun rău propriului meu copil? întrebă Ward şi-şi trecu mâna prin păr cu un gest obosit.

— Nu, doar că nu te cunoaşte destul de bine, asta-i tot.

— Nu trebuie să se îngrijoreze, oricum voi pleca.

Serena încremeni.

— Ce faci?

— A fost o greşeală să vin aici. În loc să te protejez, am sporit bârfele şi i-am dat astfel mormonului şi mai multă muniţie pentru predicile lui.

— Ăsta-i... singurul motiv?

Serena se sili să-l întrebe aceasta. La urma urmei nu fusese prea drăguţă cu el.

— Nu. Prin oraş circulă tot felul de zvonuri despre schimbările pe care ai de gând să le faci în mină. Iar patronii de mine sunt de părere că ori te afli sub influenţa mea negativă, pentru că reformele tale seamănă cu cele din mina mea, ori nu pricepi nimic din afacerea asta şi, deci, nu merită să fii luată în serios.

— Nu ştiam de schimbările din mina ta.

— Ştiu, căci n-ai considerat necesar să stai de vorbă cu mine despre asta.

— N-am ştiut că te interesează aşa ceva.

El scutură din cap.

— Mai exact, te-ai temut că-ţi voi fura ideea, nu-i aşa? Dar ceilalţi oricum nu s-ar fi aşteptat la altceva din partea unei femei, care la scurt timp după moartea soţului se culcă cu altul.

Serena îl privi cu răceală.

— N-am avut încotro.

— Ei nu ştiu asta. Dar probabil că o vor observa, dacă mă dai afară.

— Mi-e indiferent ce gândesc ei, spuse Serena tăios.

— Asta însă se va schimba când Sean o să fie mai mare şi se va duce la şcoală cu alţi copii bogaţi.

— Până atunci mai e mult. Acum mi-e

indiferent. Dar poate că nu-mi convine să te dau afară; poate că nu-mi convine deloc!

El o privi cu ochi mari, ea crezu că o va îmbrăţişa.

— Oricum n-ai încotro, spuse el, se întoarse şi ieşi.

— Ward, strigă ea.

Dar Serena nu mai auzi decât paşii lui pe scări şi uşa trântită.

CAPITOLUL 23

El plecase şi casa era deodată incredibil de goală. De ce plecase atât de brusc? Această întrebare o urmări zile în şir, la fel ca şi explicaţiile pe care el i le dăduse. Adică el plecase din cauza reputaţiei ei. Dar dacă lucrurile stăteau aşa, atunci ar fi existat o soluţie foarte simplă. Ar fi putut s-o ia de nevastă. Dar el nu-i făcuse o asemenea ofertă. Evident că acum ea nu-l mai interesa în asemenea măsură. Pierduse ocazia de a deveni mai mult decât numai tovarăşa lui de pat.

Poate că era mai bine aşa. După câte se întâmplaseră între ei, poate că n-ar fi fost niciodată fericiţi. Ea se va descurca foarte bine fără el, cu siguranţă. Era o femeie înstărită, independentă şi fără obligaţii. Nu avea nevoie de nimeni, cu atât mai puţin de un bărbat care-şi păstra toate secretele pentru el şi mai degrabă înghiţea orice reproş, decât să renunţe la orgoliul lui.

Nenorocitul! Cum a îndrăznit să plece tocmai acum? Ar fi putut măcar s-o asculte şi să-i accepte scuzele. De ce a lăsat-o singură cu sentimentele ei? îi venea să înnebunească. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbească despre asta.

Dar poate mai târziu, căci momentan nu se

simţea în stare să discute cu calm. Astăzi era atât de frumos şi de cald afară, aproape ca primăvara în sud. Deci va da o fugă până la căminul de femei, să vadă cum mai stau treburile pe acolo. Va sta de vorbă cu maicile, poate o va vizita pe Consuela. Dar în mod sigur nu va trece prin Myers Avenue.

Cuvioasele surori se bucurară să o vadă. Îi arătară încântate ultimii trei copilaşi, care deveniseră şi ei locuitori ai camerei de copii. Serena se duse cu gândul la mila cerească, ce le îngăduise prezenţa acestor copii aici, fără a-şi aminti de mediul de păcat şi imoralitate de unde proveneau aceştia.

În timpul prânzului Serena avu ocazia să stea de vorbă cu cele patru tinere femei, care locuiau în camerele de sus. Una dintre ele era soţia unui miner mort de curând şi care rămăsese neajutorată cu trei copii, căci rudele ei stăteau la mii de kilometri distanţă. Dar cu ajutorul Serenei, avea să ajungă acolo. Cu celelalte trei altfel stăteau treburile. Două dintre ele erau gravide, veneau din Myers Avenue şi aveau să nască în curând. Erau recunoscătoare pentru ajutor, dar după naştere intenţionau să se apuce din nou de lucru. A patra femeie avea vreo treizeci de ani, dar arăta de şaptezeci, căci avea sifilis în ultimul stadiu. Suferea de paralizie, dar ţinuse morţiş să stea şi ea la masă cu toţii. Celelalte o evitau,

chiar dacă sorele le asiguraseră că boala nu mai era molipsitoare. Maicile sperau că starea ei le va da de gândit celorlalte, dar până acum nu părea să fie aşa.

Serena părăsi casa nu foarte bine dispusă. Exista atâta mizerie pe pământ, iar ea nu putea schimba mare lucru, chiar dacă se străduia din răsputeri şi maicile o lăudau.

Consuela nu era acasă. Serena se îndreptă spre casă. Era dezamăgită că nu-şi găsise prietena, căci în curând Consuela avea să părăsească oraşul, din moment ce n-o mai ţinea nimic aici. Îi va simţi lipsa. În ciuda temperamentului ei nestăvilit, inspira încredere, iar în viitor vieţile lor aveau să semene una cu cealaltă. Serena ştia că ar fi fost egoist din partea ei, dar îşi dorea s-o fi convins pe Consuela să rămână. Ar fi fost două femei fără bărbaţi, care se ocupau de copiii lor şi al căror loc nu mai era în Myers Avenue, dar nici de partea cealaltă a societăţii. Ar fi putut face front comun împotriva celor care nu erau de partea lor.

Serena era deja aproape de pod, când zări venind dinspre Bristlecone o trăsură condusă de o femeie în negru. O recunoscu pe Consuela, opri şi o aşteptă zâmbind, apoi o salută.

— Slavă Domnului că te-am găsit, spuse spaniola. Mă temeam deja că va fi prea târziu.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nebuna de Pearlie. A luat-o razna de tot, de când s-a mutat Ward la tine. De data asta s-a decis să nu se mai sinucidă, ci să te omoare pe tine!

— Spune-i să nu se obosească. Ward nu mai stă la mine.

Serena se uită în ochii Consuelei şi se sili să zâmbească.

— Nu ştiam. Îmi pare rău pentru tine, Serena, dar cred că asta nu mai contează. E cam groasă treaba.

— Nu pricep.

— Ştiai că mormonul ăla, care tot predică pe străzi, e un client obişnuit la Pearlie? Se pare că ea l-a ascultat şi a ajuns la concluzia că are dreptate şi că trebuie să fii pedepsită. Dar ea nu se bazează pe Dumnezeu. A avut ea grijă să aranjeze ceva. A plătit oameni, beţivi, hoţi de buzunare, crema din Myers Avenue. Ca parte a plăţii au avut voie să vină gratis la casa de plăceri. Unul dintre ei i-a povestit totul femeii la care a venit, iar ea a venit la mine, căci atunci în Eldorado te-a plăcut şi s-a gândit că nu meriţi aşa ceva.

— Dar ce au de gând? Şeriful îi va putea împiedica, nu-i aşa?

— Nu prea e timp. Sau şi adunat, fac gălăgie şi-l ascultă pe acest Elder Greer, care scuipă iar otravă la colţ de stradă. În curând se vor pune în

mişcare. La ora aceasta a zilei nu e prea multă lume care să-ţi sară în ajutor. Vor să vină la Bristlecone şi să-ţi aprindă casa. Apoi vor să te dezbrace goală afară, să se amuze cu tine şi după aceea să te îmbrace în smoală şi fulgi şi să te alunge din Cripple Creek.

Serena păli.

— Dumnezeule mare.

— Aşa e, spuse spaniola cu chip întunecat. Dacă cumva nu vei supravieţui smoalei fierbinţi, cum se întâmplă adesea, Pearlie nu se va supăra.

— Dar... dar nu pot face una ca asta, ziua în amiaza mare!

— Ba da, şi o vor face, dacă nu ne vine o idee cum să-i oprim. Şi am pierdut deja foarte mult timp.

Deveni gânditoare.

— Şi când mă gândesc ce mi-ai zis despre Ward, atunci încep să pricep mai bine.

— Adică?

— Pearlie ştie că Ward nu va fi cu tine când vine hoarda. A aşteptat atâta, pentru că era şi Ward la Bristlecone. Ştie că Ward ar fi încercat să te apere şi nu voia să i se întâmple ceva.

Suna foarte convingător. Serena încuviinţă.

— Dar ce să fac? Sean e singur cu Mary şi cu doamna Egan. Dacă merg acasă, vor veni după mine, dacă nu merg, poate tot se vor duce acolo.

Consuela se încruntă.

— Numai Ward te poate ajuta. Dacă-l găsim înainte să vină hoarda, poate o va convinge pe Pearlie să renunţe sau o va sili, o va împiedica.

— Crezi? spuse Serena cu îndoială.

— Oamenii ăştia se prefac că i-ar fi convins mormonul, dar de fapt îi atrag banii şi plăcerea. Dacă li se iau astea, vor renunţa şi îşi vor vedea de treburile lor.

— Şi dacă Ward n-o va face?

Serenei nu-i venea să creadă ce auzea.

— Eşti nebună? Sigur c-o face? Te iubeşte, e bolnav după tine. Dacă ţi se întâmplă ceva, o să facă bucăţi oraşul ăsta.

— Cred că-l prefer pe şerif, spuse Serena încet.

— Nu, niciodată! Ţi-ai pierdut minţile? Nu ştii că numele tău a fost terfelit prin noroi? Poate că şeriful nu-şi va pune viaţa în primejdie pentru tine. Femeile din înalta societate ţi-au luat-o în nume de rău că ai îndrăznit să le tulburi cercul, iar soţii lor sunt gata să creadă orice despre tine. Şi mai e şi Pearlie, care a împrăştiat zvonul că ţi-ai omorât soţul ca să te bucuri în linişte de averea lui. Poveştile au căpătat proporţii, acum jumătate din oraş te crede un monstru, cealaltă jumătate jură că ai fi o sfântă, iar împreună nu sunt siguri dacă nu cumva ai puteri de vrăjitoare. Te iubesc şi te urăsc, te invidiază şi te dispreţuiesc – şi puţini sunt aceia care n-ar fi fericiţi să dispari...

sau să mori.

— Mi se face frică, Consuelo.

— E bine! Era şi timpul. Nu putem să stăm toată ziua aici la palavre. Te duci la Ward sau nu?

Serena privi înspre Bristlecone şi se decise.

— Să mergem, spuse ea şi întoarse trăsura.

Dacă Consuela a reuşit să meargă până la Bristlecone şi înapoi, atunci gaşca lui Pearlie probabil că era încă în Myers Avenue. Întrebarea era dacă era mai bine să o ia pe drumul mai scurt sau să meargă pe străzi lăturalnice? Consuela propuse să o ia pe drumul mai lung.

Acela pe care Serena îl folosise la întâlnirile ei tainice cu Ward.

Dar exact aceasta a fost o greşeală. Mulţimea se hotărâse să evite străzile principale. Şi astfel veneau cu toţii în întâmpinarea ei, nerămânând loc de trecere pe strada strâmtă. Unii erau pe cai, alţii erau înghesuiţi în căruţe, iar restul venea pe jos, ca o haită de câini. Strigau insulte cu pumnii încleştaţi.

— Ea e! se auzi un glas. Acolo! Puneţi mâna pe ea, n-o lăsaţi să scape!

Consuela făcu singurul lucru posibil. Mână caii şi o luă pe prima străduţă lăturalnică. Serena o urmă. Casele treceau în zbor pe lângă ele. Eldorado se afla la o distanţă de numai câteva case.

Bărbaţii le urmăreau înjurând şi strigând.

Serenei îi bătea inima să-i sară.

Apoi călăreţii se aflară lângă Serena, înconjurară trăsura şi-i smulseră hăţurile din mâini. Consuela încetini, gloata se apropie.

— Nu! strigă Serena. Mergi mai departe, Consuela, du-te!

— Vin înapoi! strigă spaniola cu glas strident pe deasupra mulţimii.

Serena aproape că nici n-o mai auzi, ci căzu într-un coşmar. Elder Greer se aplecă de pe calul său înspre ea, şoptindu-i:

— Ţi-a sunat ceasul, târfă nenorocită! Căieşte-te şi pregăteşte-te pentru pieire!

Mâini se ridicară, o prinseră, trăgând de ea încoace şi încolo, în timp ce ea stătea pe capră. Geanta îi fu smulsă din mâini, înainte ca ea să poată pune mâna pe pistol. Cineva îi rupse mâneca.

Multe degete se înfipseră în rochia ei, provocând o ploaie strălucitoare de perle. Serena se smulse şi apucă biciul. Începu să biciuiască în dreapta şi-n stânga, cu dinţii încleştaţi. Caii se speriară, sărind pe picioarele din spate, oameni începură să ţipe, loviţi de copite sau pentru că muriseră sub roţile trăsurii.

— Puneţi mâna pe ea! se auzi un ordin şi un bărbat se căţără pe roată şi-i smulse Serenei biciul. Cineva o trase de fustă şi ea căzu din trăsură, ţipând disperată, pradă mâinilor ridicate

precum nişte gheare. Caii o luară la goană, trăgând în urma lor trăsura goală.

Pălăria îi fu smulsă de pe cap, odată cu un smoc de păr, prin care trecea acul de pălărie. Părul I se desprinse şi-i căzu peste umeri şi faţă. Serena se apără disperată. Nu mai avu destul aer să ţipe, când îi fu smulsă de pe ea rochia neagră de văduvă. Se simţi ciupită, împinsă şi lovită. Unghii îi lăsară urme fierbinţi pe braţe şi pulpe. Bărbaţii o prindeau de sâni şi de şolduri. O împinseră prin mulţime. Serena se simţi dezonorată, o durea întreg trupul, spiritul I se retrase, când auzi glasul plin de ură al bătrânului, ridicându-se împotriva femeilor adultere, care trebuiau biciuite, lovite cu pietre şi aruncate la câini.

Apoi mulţimea se linişti. O puseră pe picioare, o întoarseră şi o împinseră într-un cerc de bărbaţi, cărora le luceau ochii şi le lăsa gura apă de nerăbdare. Serena se împiedică, îşi redobândi echilibrul şi îşi feri sânii. Rămăsese doar cu corsetul şi cu juponul, pe care nu i le putură smulge, căci erau strânse bine în jurul trupului. Îşi scutură părul, ce-i cădea lung şi negru peste umeri până la şolduri.

Apoi se auzi pocnetul unui bici. Serena înălţă capul şi-l văzu pe Elder Greer. Acesta stătea în cerc, puţin în faţa celorlalţi, iar pe chipul său se citea o expresie de nebunie şi extaz dement.

— Acum e rândul tău, Serena, spuse el, sorbind-o din ochi. Acum eşti la cheremul meu, ca şi celelalte. Vei primi aceeaşi pedeapsă, dar mult mai rău, va fi o lecţie fără sfârşit până când vei implora milă sau moarte.

Celelalte. Exact aşa trebuie să fi arătat, asta o realiză Serena abia acum, când le-a omorât şi pe celelalte femei din Myers Avenue, după ce şi-a făcut poftele cu ele, înainte să le omoare şi să le mutileze. Sau au fost n-ai întâi mutilate, murind într-o baltă de sânge amestecat cu lichidele trupului acestui bărbat? Aceste gânduri însă nu mai aveau nicio însemnătate în starea de groază în care se afla Serena.

— Da, este timpul, anunţă bătrânul, strângând biciul în mâini, propriul ei bici. Dacă m-ai fi luat de bărbat, nu s-ar fi întâmplat aşa, dar tu ai ales calea păcatului, iar acum va trebui să plăteşti pentru asta. Priveşte-mă în ochi şi recunoaşte-ţi, soarta!

Mormonul grizonant făcu semn către doi bărbaţi de lângă el. Serenei îi fură duse mâinile la spate. Bătrânul ridică biciul în aer. Apoi capătul de piele al biciului săgetă aerul şi o nimeri pe Serena la umăr, pocni lângă urechea ei asemeni unei explozii. Şi o durere fierbinte o străbătu de la umăr până la piept. Îşi muşcă buzele până la sânge, dar nu scoase niciun sunet. Iar şi iar biciul se ridica şi se cobora asupra ei. Simţi un strigăt

în gâtlej. Se trăgea şi se zbătea, se apăra de bărbaţii ce o ţineau. O ceaţă roşiatică i se aşternu în faţa ochilor şi Serena îl văzu pe bătrân ridicând din nou biciul.

Unde era Consuela? în disperarea-i oarbă, Serena se gândi că spaniola ar fi avut cele mai multe motive s-o urască. Poate că nici nu venise s-o prevină, ci să o reţină. Poate că ea fusese cea care a dat-o pradă bătrânului.

Biciul pocni încă odată asemeni unei împuşcături, dar Serena nu simţi durerea. Se auzi un strigăt, care apoi amuţi imediat. Bărbaţii din jurul ei începură să murmure, făcură loc unei trăsuri, ce se opri în faţa lor. Zgomotul pe care-l auzise Serena nu venise de la bici, ci de la puşca din mâna lui Ward. Stătea cu un picior pe jos, iar cu celălalt se sprijinea de scara trăsurii. Consuela ţinea hăţurile, lângă ea se afla Pearlie într-un capot murdar, cu părul roşcat atârnându-i ciufulit pe faţă.

Ward îşi încărcă puşca şi se uită pe deasupra mulţimii, înainte de a coborî de tot din trăsură.

— Spectacolul s-a terminat, spuse el. Serena?

Bărbaţii îi dădură brusc drumul, de parcă i-ar fi ars la mâini. Serena se împiedică, clătinându-se spre braţul întins al lui Ward.

— Staţi, mârâi Elder Greer şi-i ţinu calea Serenei, prinzând-o de braţ. Cu ce drept te amesteci tu aici?

— Cu ăsta, răspunse Ward şi ridică arma. Chipul îi părea dăltuit, ochii scânteiau periculos, în timp ce privirea i se mută de la semnele roşii de pe pielea Serenei, la biciul din mâna lui Elder Greer.

— Este în mâna lui Dumnezeu, nu-ţi permit să o iei cu tine!

Ward nu se sinchisi de strigătele ce însoţiră aceste vorbe.

— Din partea mea, dacă ţii neapărat să mori.

Bărbaţii din jurul mormonului făcură un pas înapoi, ceilalţi se apropiară mai tare.

Consuela luă cuvântul întrebând cu voce tare:

— Cu ce drept faceţi voi asta? Cine v-a permis s-o trataţi pe Serena astfel? Nu v-a făcut nimic. N-a făcut niciun rău nimănui.

— S-a făcut pe sine o văduvă bogată, asta e! Asta nu-i nimic?

Glasul venise de la marginea mulţimii, limpede şi puternic, un semn că bătăuşii lui Pearlie primiseră ajutoare din oraş.

— Asta-i o minciună! strigă Consuela. Şi cine ar putea cunoaşte adevărul mai bine decât mine, căci eu am fost amanta soţului ei?

— Se pare că asta îi convenea de minune destră bă latei.

— E vina ei? Ăsta-i destinul, nimic altceva. Doar n-aţi lua la bătaie un bărbat doar pentru că are noroc la joc?

— Ce ştii tu despre asta, muiere proastă?

— O grămadă, se enervă Consuela. Căci mie mi-a spus Nathan Benedict, că se teme că noul coş nu a fost bine montat. I-am zis să-l aştepte pe inginer, dar el a fost prea nerăbdător. Zicea c-o să-l încerce şi dacă ceva e în neregulă, o să rezolve el. Şi-a mai spus că nu e niciun pericol, căci siguranţele fac imposibilă o prăbuşire. Dar nu s-a gândit că siguranţele ar putea să nu funcţioneze.

Bărbatul care vorbise înainte privi gânditor în jur.

— Tot ce se întâmplă acum cu Serena îşi are rădăcina în răzbunare, continuă Consuela. Iar femeia aceasta de-aici a pus totul la cale, această nebună de la bordel, împreună cu ticălosul acesta de mormon, care mai demult a încercat s-o facă pe Serena cea de-a patra soţie a lui, deşi mai avea alte trei. Pentru că Serena i-a suflat lui Pearlie iubitul şi a refuzat să-l ia pe nenorocitul acesta de bărbat, vor acum să se răzbune. Chiar vreţi să-i ajutaţi? Vreţi să vărsaţi sângele unei femei nevinovate, ajutându-i chiar pe ăştia doi? Chiar vreţi să vă aşezaţi pe aceeaşi treaptă cu indivizii cumpăraţi de Pearlie, cu cei mai de jos oameni ai oraşului, oameni care şi-ar vinde sufletele pentru câţiva dolari nenorociţi? Şi voi, cei care le-aţi făcut jocul, să ştiţi că n-o să primiţi bani. Mai mult decât aţi primit până acum nu o să

mai obţineţi!

Un strigăt sălbatic se auzi din mulţime. Chipurile celor din jurul lui Ward şi ai Serenei deveniră mai supărate când văzură cum alţii se retrag. Înjurau şi-şi agitau pumnii. Doar puşca din mâna lui Ward îi mai ţinea pe loc.

Consuela o prinse de umeri pe femeia de lângă ea.

— Spune-le, Pearlie. Spune-le bătăuşilor tăi că n-ai să-i mai plăteşti. Spune-le să dispară şi s-o lase pe Serena în pace.

Pearlie îşi înălţă capul şi-l fixă pe Ward, care părea să se uite prin ea. Ochii ei albaştri spălăciţi erau plini de ură, când se uitară la Serena. Se uită apoi la mormon, nervoasă din cauza eşecului şi-şi plimbă apoi privirea dementă prin mulţime.

Consuela o scutură din nou. Pearlie îşi umezi buzele.

— E adevărat, croncăni ea. M-am răzgândit., Nu mai există bani.

Asta era ca un fel de recunoaştere a vinei. Gloata rămase acolo, ştiind fiecare ce înseamnă aceasta. Nici mormonul nu mai avea acum acoperire.

— Târfă, grohăi el, privind furios spre femeia roşcată.

Ward se apropie de Elder Greer şi i-o luă pe Serena. Bătrânul încercă să o reţină, dar ţeava puştii i se înfipse în burtă.

— Nu te mişca din loc, îi spuse Ward mormonului şi o împinse pe Serena în spatele lui. Urcă în trăsură, îi ordonă el Serenei, fără să-şi ia privirea de la bătrânul mormon.

Serena urcă cu greu în trăsură. Pentru un moment Pearlie îi stătu în drum, dar Consuela se răsti la aceasta şi Serena putu trece. La sfârşit se urcă şi Ward, dar nu-şi luă privirea de la gloată.

În momentul următor Pearlie se năpusti asupra lui Ward, încercând să-i smulgă arma. Ward îşi pierdu echilibrul şi alunecă. Serena se aplecă iute şi-l prinse de curea, deşi Pearlie o lovea în coaste, trăgând în continuare de puşcă.

Deodată mecanismul armei se declanşă. Ward fu aruncat înapoi, chipul lui exprimând durere. Aproape că alunecase din trăsură, în timp ce Serena tot îl mai ţinea de curea.

Mulţimea începu să urle ca o haită de animale sălbatice, adunându-se în jurul trăsurii. Consuela mână caii, Ward căzu peste Serena şi Pearlie. Pearlie începu să ţipe, ducându-şi mâinile tremurânde spre ochi, evitând să privească pata de sânge de pe cămaşa lui Ward. Trăsura luă o curbă. Consuela mână caii mai departe. Aşează puşca între picioarele ei şi o ajută pe Serena să-l tragă pe Ward mai sus.

Nu mai rămăsese timp pentru frică. Serena îşi introduse o mână sub cămaşa lui Ward şi-i simţi inima. Îi bătea repede, dar regulat.

El ridică ochii spre ea şi rânji.

— Să ştii că n-am murit, dacă asta voiai să afli.

Apoi însă gemu de durere, când trăsura trecu peste o groapă. Pearlie încetă să ţipe, dar privirea îi rămase inexpresivă. Ward se ridică, încercă să-şi echilibreze greutatea. Chipul îi căpătase o tentă gri, iar printre degete îi curgea sângete din rana de la piept. În urma lor răsunau urletele sălbatice ale mulţimii. Un bărbat căscă ochii la ei, când trecură în goană pe lângă el. Un catâr începu să ragă şi o luă la goană. Oraşul însă era ca mort, de parcă toţi se baricadaseră în casele lor în aşteptarea evenimentelor.

Consuela opri între Eldorado şi casa de plăceri. Pearlie coborî prima tremurând; se strădui să nu se apropie prea tare de Ward, căci se temea de el. Apoi alergă cu paşi nesiguri spre uşa din spate a bordelului.

Ward coborî cu prudenţă. Serena şi Consuela îl urmară; Ward îşi luă puşca cu el.

— În bordel, spuse spaniola. Va fi probabil ultimul căruia îi vor da foc şi poate că avem timp să trimitem după şerif.

Ward încuviinţă.

— Ar fi trebuit să fac asta mai demult.

— Nu era timp de explicaţii şi poate că între timp a aflat şi şeriful.

Din câţiva paşi fură la uşă. Consuela deschise

şi Ward intră, sprijinit de Serena. O tânără femeie cobora scările. Era Cora. Când îi văzu pe cei trei, făcu ochii mari. Deschise gura să spună ceva, dar Consuela i-o luă înainte.

— Adu ceva de îmbrăcat pentru Serena. Şi aprinde o lampă. De ce, mama naibii, sunt perdelele mereu trase în asemenea case? E beznă aici.

Tânăra se dezbrăcă de capot şi i-l întinse Serenei, spunând:

— Aduc lampa din camera mea.

— Da, spuse Consuela, în timp ce încuie uşa cu zăvorul. Şi adu şi ceva de bandajat. Trimite pe cineva după şerif, dar pe uşa din faţă. Spune-i că o gloată de vandali încearcă să ia cu asalt bordelul lui Pearlie.

Mulţimea se apropia. Tânăra se grăbi să facă ce i s-a cerut.

Consuela trase cu ochiul prin perdeaua de la uşă.

— Sunt pe drum. Vin încoace, şopti ea.

În momentul acela auziră un suspin. Venea din colţul întunecat, de sub scară. O zăriră pe Pearlie ghemuită în colţ, cu privirea înfricoşată. Sus, în capul scărilor, apăru Cora cu lampa. Pearlie se strâmbă, văzând lumina.

— Pleacă, spuse ea gesticulând cu mâna. Pleacă, nu te apropria de mine.

Serena se îmbrăcase cu capotul. Se uită la

Consuela, luă bandajele aduse de Cora şi apropie un scaun de Ward, îndemnându-l să ia loc. Dar el nu vru să se aşeze, stând în continuare rezemat de tocul uşii. Chipul îi era atent, în mână ţinea arma.

— Pune lampa acolo, ca Serena să-l poată bandaja pe Ward, spuse Consuela, şi pe urmă ajută-mă să baricadez uşa.

Dar nu mai era vreme. Se auziră strigăte, iar uşa vibra de lovituri de pumni. Chipul lui Consuela era ca dăltuit în piatră. Trase de Pearlie şi o ridică în picioare.

— Spune-le că nu suntem aici! şopti ea printre dinţi. Şi că nu şti încotro am luat-o.

— Nu, te rog, nu, spuse Pearlie privind în gol.

— Ba da, spuse Consuela şi o postă în faţa uşii.

— Deschide şi spune-le ce ţi-am zis eu şi fii atentă, căci altfel te împuşcăm.

Pearlie se uită nesigură spre Ward. În ochi îi apărură lacrimi, buzele îi tremurau şi faţa i se schimonosi de durere. Ward făcu o mişcare cu *arma* când bătăile de afară deveniră mai insistente. Pearlie duse încet mâna spre zăvor.

Deodată figura i se transformă într-o grimasă de hidoşenie. Trase zăvorul şi deschise larg uşa.

— Aici sunt: strigă ea. Veniţi să-i luaţi!

Elder Greer fu primul care păşi peste prag. Un glonţ îi sfâşie haina, când bătrânul se aruncă

la pământ, adăpostindu-se. Următoarea împuşcătură îi alungă pe cei cinci-şase bărbaţi din spatele bătrânului. Ward încărcă puşca din nou şi mai trase un foc înspre afară. Apoi îi făcu semn Serenei şi ea închise repede uşa şi trase zăvorul.

Pearlie se ghemui din nou la perete lângă scară, ochii îi priveau sălbatic şi fix.

Cora se retrase cu lampa câteva scări mai sus. Flacăra tremura în lampă.

Elder Greer se ridică în capul oaselor. Fără să-i pese de puşca îndreptată spre el, se apropie de Serena.

Scoase apoi din buzunar un cuţit lung.

— Aşa, spuse el cu glasul lui răguşit. Acum e rândul tău Serena

Serena îl privi cu groază. De când îl cunoştea, o atacase mereu, o umilise în public, aproape că o violase şi-i furase tot ce posedase odinioară. O vânase şi o ameninţase, o blestemase, o acuzase, o insultase. Îi rupsese hainele şi o expusese tratamentului dur al vandalilor, o urmărise până în văgăuna aceasta, în care mirosea a transpiraţie, urină şi tutun stătut. Trupul o durea, căci fusese biciuită, iar întreaga nedreptate o ardea asemeni unei tăieturi cu un cuţit încins. Serena fu cuprinsă de furie, iar privirea îi deveni sălbatică.

— Cum adică e rândul meu? Ce vrei să spui,

desfrânatule? Ce ţi-am făcut eu, în afară de a-ţi răni orgoliul?

— Eşti depravarea întruchipată! tună mormonul.

— Pentru că trăiesc cu bărbatul cu care vreau să rămân, cu bărbatul pe care-l iubesc? Ăsta nu-i un păcat.

Ward încremeni, dar Serena nu sesiză.

— Femeie adulteră ce eşti!

— Cum aş putea să fiu aşa ceva, când n-a existat niciodată o căsătorie adevărată, o căsătorie la care să fi consimţit şi eu de bunăvoie?

— Ţi-ai omorât soţul!

— Moartea lui a fost un accident. N-a murit de mână d*e* om.

Ward inspiră adânc şi gemu de durere. Serena continuă:

— Nu, tu eşti criminalul, tu, desfrânatule, care ţi-ai părăsit familia. ŢI-ai omorât, cu sadism, soţia, pe Lessie, pentru că te-a părăsit. Le-ai omorât şi pe celelalte biete prostituate şi le-ai murdărit trupurile cu plăcerea ta, înainte să le ucizi, înainte să le mutilezi în dorinţa ta nebună de răzbunare. De ce? Ce ţi-au făcut femeile acelea?

— Nu... eu sunt unealta lui Dumnezeu. Femeile acelea au fost purificate în sângele mielului Domnului, aşa cum stă scris, încât au

apărut curate în faţa Lui.

— Eşti dement. Spiritul ţi-e derutat şi bolnav. Nu mai ştii ce faci.

Faţa mormonului se strâmbă într-o grimasă înfricoşătoare.

— Eşti rea, şopti el. Trebuie să te ucid înainte să-i ntorci pe toţi împotriva mea.

— Tu ţi i-ai întors singur împotrivă.

Mormonul privi derutat în jur, la Consuela, Pearlie, femeia cu lampa. Afară se auzeau strigăte, bărbaţii păreau că vor să spargă uşa. Ward privi înspre uşă, dar când mormonul făcu un pas înainte, puşca se îndreptă din nou spre el.

Consuela se uită la Ward, apoi îl prinse pe mormon de braţ.

— Dacă cumva cauţi o femeie rea... uite acolo este una, pe care o cunoşti foarte bine. Tu şi partenera ta, Pearlie, vă potriviţi foarte bine.

Spaniola îl împinse cu putere. Elder Greer părea parcă uşurat, când se depărtă de Serena. Îşi strânse cuţitul în mână şi privi spre Pearlie.

— Dacă tu n-ai fi fost, spuse el arătând cu degetul spre ea, acum femeia aceasta ar fi fost deja moartă. Salvarea sufletului ei, dezlegarea trupului prin mine, unirea, toate ar fi fost deja împlinite. Tu eşti de vină, numai tu.

Pearlie făcu ochii mari şi se dezlipi de perete.

— Vrei să mă omori ca pe celelalte, da?

Vorbise cu un fel de fascinaţie, de provocare,

de parcă ar fi vrut ca el să o onoare, de parcă l-ar fi îndemnat să încerce.

Ochi mormonului începură să lucească.

— Târfă! strigă el. Îţi regreţi păcatele?

— Nu! strigă Pearlie. Niciodată!

Înainte ca ceilalţi să priceapă prea bine ce se petrece, Elder Greer se năpustise asupra lui Pearlie. Aceasta făcu stânga-mprejur şi o rupse *la fugă* pe scări în sus, împingând-o pe Cora cât colo, ţipând şi râzând. Mormonul se repezi pe urmele ei, ciocnindu-se şi el de Cora.

La această a doua coliziune, Cora îşi pierdu echilibrul. Lampa îi căzu din mână şi petrolul se vărsă pe covorul scărilor. Covorul se aprinse. În două secunde flăcările ajunseră la balustrada din lemn şi, aerul se umplu de fum.

Cora începu să ţipe *şi* coborî repede scările spre hol.

— Foc! strigă ea, apoi se întoarse şi strigă pe scări în sus. Arde, fetelor! Foc!

Un fum negru şi muşcător le pătrundea în ochi, usturându-i. Ward se dezlipi de tocul uşii, cu mâna tot pe rană, şi se îndreptă spre scări. Consuela încercă să-l reţină.

— Nu urca! O să ardă ca paiele, am mai văzut asta şi în alte oraşe! Destul de des!

— Nu pot sta şi privi, de parcă aş fi un simplu spectator! strigă el prin fum şi alergă pe *scări* în sus.

Consuela se uită disperată la Serena. Se aplecară amândouă pentru a se feri de fum, ocoliră flăcările şi alergară în urma lui Ward.

La etaj izbucnise panica. Femei mai mult goale decât îmbrăcate alergau încoace şi încolo, salvându-şi averile pe fereastră, transportând pisici, iepuraşi, câte un pui de câine sau întrebând somnoroase ce se întâmplă.

Camera lui Pearlie era încuiată. Înăuntru se auzeau ţipete, apoi glasul liniştitor al mormonului. Ward scutură uşa, dar aceasta nu cedă. Îşi luă avânt şi se lovi cu umărul în uşă.

Uşa abia se mişcă. Ward se clătină înapoi, cu arma în mână. Chipul îi devenise şi mai pământiu, sângele îi şiroia din rană.

— Există vreo cheie de la uşa asta? o întrebă Serena pe o femeie ce trecea în fugă.

Femeia o fixă tăcută, continuându-şi alergarea.

— Hai să mergem, Ward, îl imploră Consuela. Trebuie să ieşim de aici, Gândeşte-te la Serena, la mine, dacă de tine nu-ţi pasă.

El nu-i răspunse, ci îşi mai luă încă odată avânt, lovind uşa odată, de două ori, de trei ori. Uşa cedă şi se izbi cu zgomot de perete.

Serena îşi suprimă un ţipăt de groază, acoperindu-şi gura cu mâinile. Camera era roşie de sânge. Pereţii erau mânjiţi cu sânge, o dâră ducea peste podea până la pat. Pe patul dantelat

zăcea Pearlie cu picioarele depărtate, sângele îi picura de pe un picior. Părul îi era umed şi lipicios, ochii priveau fix. Peste ea stătea grohăind Elder Greer, cu pantalonii lăsaţi.

— Dumnezeule, şopti Consuela şi se întoarse cu spatele.

Ward căzu în genunchi. Mormonul se întoarse mârâind spre el şi coborî din pat, cu cuţitul în mână. Când bărbatul grizonant, aproape gol, se află foarte aproape de el, Ward îndreptă puşca spre mormon, ochi şi apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL 24

Serena cobora scările cu paşi siguri, îmbrăcându-şi mănuşile gri. După săptămâni lungi de vreme închisă, astăzi era prima zi frumoasă. Geamul colorat de deasupra uşii strălucea în soare. Ochii Serenei erau limpezi, obrajii îi erau îmbujoraţi, în sfârşit îi mergea mai bine. Era fericită şi aşa voia să şi rămână. Nimic nu trebuia să-i distrugă liniştea sufletească fragilă, pe care şi-o găsise.

Purta o rochie dintr-un material roşu închis, la care asortase, drept doliu, mănuşi gri închis şi o pălărie neagră cu boruri late. Pe umeri îşi pusese pelerina cu tiv din blană de nutrie, pe care i-o dăruise Ward de Crăciun. Găsea că este un compromis drăguţ, deşi se îndoia că Ward va şti să aprecieze.

El o aştepta în trăsură, ţinând hăţurile cailor. Arăta mult mai bine acum. Îşi făcuseră griji mari din cauza lui, căci rana provocată de glonţ dusese la o fractură de coaste, Iar când Ward, la fel ca şi ceilalţi, fu nevoit să sară de la fereastra bordelului, pentru a se salva de foc, una dintre coaste îi perforase un plămân. Se temuseră de o aprindere de plămâni, dar, slavă Domnului, nu fusese cazul. Sub pielea bronzată Ward era încă puţin palid, dar în rest destul de vesel şi sănătos.

Un zâmbet se aşternu pe buzele Serenei,

când îşi aminti de noaptea din urmă şi de ceea ce se petrecuse între ei în patul mare din camera aurie. Acelaşi pat pe care-l împărţeau de patru săptămâni. Fusese opera lui Consuela, căci atunci când ei ajunseră în sfârşit acasă în acea după-amiază, fură prea obosiţi şi chinuiţi de dureri pentru a se gândi la asta. Doamna Egan îi condusese spre camera Serenei, iar muncitorii, care-i aduseseră, îi aşezaseră pe amândoi în acelaşi pat. Acolo zăcuseră apoi unul lângă celălalt, delirând în focul febrei, acolo îşi zâmbiseră şi se atinseseră, dar până noaptea trecută nu se întâmplase nimic.

Serena îşi aminti de acea zi plină de sânge şi foc. Îşi aminti de cele trei focuri trase drept alarmă, de funia improvizată din cearşafuri, de coborârea pe fereastră pentru a scăpa de flăcările ce mistuiau bordelul. Îşi aminti şi de bucuria ei când îi zări pe cei câţiva mineri care o ştiau de când cânta în bar şi care îi goniseră şi pe ultimii bătăuşi ai lui Pearlie. Restul evenimentelor erau învăluite în ceaţă, deşi Serena ştia că cineva recuperase caii ei, care fugiseră. Câţiva oameni puternici o transportaseră la Bristlecone, nu atât pentru a o apăra, cât pentru a împiedica furtul trăsurii, căci focul se extinsese foarte repede. Deci încerca fiecare locuitor al oraşului să pună mâna pe orice animal sau vehicul, pentru a-şi salva bunurile din calea flăcărilor. Eldorado

arsese până la temelii, la fel ca o mare parte din Myers Avenue.

Ward o zări pe Serena, coborî din trăsură şi o ajută să urce. Apoi se aşeză lângă ea, luă hăţurile, Îi zâmbi şi porni caii.

Serena îl studia în tăcere şi *se* bucura. Era puternic şi sigur pe el în toate privinţele. Da, Serena Îi datora multe lui Consuela.

Nu-i era recunoscătoare spaniolei numai pentru că-i culcase în acelaşi pat, ci şi pentru avertizare şi sprijin în luptă împotriva gloatei şi a lui Elder Greer. Îi mai era recunoscătoare pentru faptul că rămăsese la Bristlecone şi ajutase la îngrijirea lui Ward, a Serenei şi a lui Sean. Dar mai ales pentru că Consuela pricepuse ce fusese căsătoria dintre ea şi Nathan şi că Serena n-avea nicio vină că el murise.

— La ce te gândeşti? întrebă Ward într-o doară.

— La Consuela. Păcat că a trebuit să plece, dar se hotărâse deja cu mult timp în urmă.

Câteva zile după nefericitul eveniment, Serena se tot temuse că Consuela ar putea avea o naştere prematură. Dar Consuela o asigurase că strămoşii ei au fost ţărani şi că era nevoie de mai mult decât o hoardă de nebuni ca să distrugă sămânţa din ea. Şi o mai asigură că îngrijirea bolnavilor Îi făcuse bine, căci astfel nu avusese timp să se gândească la Nathan sau la noua ei

viaţă din Mexic.

Serena încercase s-o convingă să rămână, dar ea refuzase.

— Ştiu foarte bine ce fac. Copilul lui Nathan va creşte sub un soare fierbinte. Voi găsi un bărbat care să ne iubească pe amândoi şi nu mă voi mai gândi la trecut. Avem destui bani ca să trăim, iar când voi visa la Cripple Creek, va fi un vis pe care-l voi uita repede. Cu siguranţă că Dumnezeu mă va ajuta.

Cu o săptămână în urmă plecase în Mexic, iar casa ei fusese predată noilor proprietari.

— De fapt ar fi trebuit ca Nathan să o ia pe Consuela de nevastă, spuse Serena.

— Nu cred că a ce rut-o vreodată.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi continuă:

— Poate că ar fi făcut-o, dacă nu m-ar fi întâlnit pe mine.

— Poate că atunci nici nu i-ar fi plăcut de Consuela. După cum am înţeles eu, la ea îl atrăgea asemănarea cu tine.

— Dar noi două nu semănăm de fapt deloc, protestă Serena. Consuela a ren un caracter mult mai tare.

— Crezi? întrebă el zâmbind. Eu mai degrabă aş spune că se manifestă mai puternic, dar poate că asta e doar o mască, este ceea ce vrea ea să arate *lumii. Tu* eşti mai liniştită, dar ai o fire mai profundă şi de aur.

— Ward!

Serena se uită uimită la el.

— Credeai că n-am observat asta?

La o asemenea întrebare n-avea niciun răspuns, reveni la subiectul de adineaori.

— Voiam doar să spun că Nathan poate ar mai fi fost în viaţă dacă nu s-ar fi căsătorit cu mine. Eu am fost de vină că el s-a grăbit atât de tare cu montarea coşului.

— Eu cred că prea îţi asumi tu toată răspunderea, Serena. Sigur că voia să te ducă de-aici cât mai repede cu putinţă, dar în alte împrejurări ar fi fost la fel de nerăbdător. Îi plăcea să aibă mereu cel mai bun, indiferent dacă era vorba despre femei, cai, mine de aur sau coşuri de transport. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Serena trebui să recunoască faptul că Ward avea dreptate, deşi vorbele lui îi aminteau de lucruri pe care prefera să le uite. De exemplu, încercarea lui Nathan de a o cumpăra sau de a o şantaja cu distrugerea lui Ward. Simţi însă şi o anumită uşurare, că nu era vina ei.

— Domnul Patterson spune că în curând se poate reîncepe lucrul la mină, dar probabil că nu-mi va folosi la nimic, dacă ceilalţi patroni de mine se vor hotărî să lupte împotriva mea.

— Pentru asta vor trebui să se lupte mai întâi cu mine.

Această simplă constatare îi dădu Serenei de gândit.

— Dar nu-i problema ta, spuse ea nesigură.

— Tot ce este în legătură cu tine, este problema mea. Şi-n afară de asta, cred că al ales o cale bună. Pe de altă parte, ai putea să le explici, chiar cu lacrimi în ochi, că muncitorii n-au vrut să se urce în noul coş, acela care i-a provocat moartea soţului tău, până când nu le-ai mărit salariul.

— Ştii foarte bine că am mărit salariile şi în celelalte mine şi că am făcut planuri pentru pensii. Iar de săptămâna viitoare voi interzice exploatarea copiilor; iar animalele vor primi fiecare lampa lui. Ea îl prinse de braţ.

— Dacă vor vedea că nu sunt eu singura ţicnită, îmi va fi mai uşor.

— Eu fac toate astea pentru că aşa e corect şi uman, nu pentru a mă da de partea ta.

— Desigur, *murmură* ea.

— Nu mă crezi, dar de ce mă mir? Niciodată nu m-ai crezut.

Având în vedere tonul glasului său, Serena se întoarse spre el şi spuse iute:

— Ba da, te cred.

— Câteodată, când n-ai încotro. Serena strânse din buze.

— Şi tu, bineînţeles, că eşti cu totul altfel. Tu mă crezi întotdeauna, nu-i aşa?

— Recunoaşte că ai crezut că am avut o legătură cu moartea lui Nathan, până când Patterson ţi-a explicat că este imposibil aşa ceva.

— Ţi-am mai spus odată că m-am înşelat. Iar tu eşti încă convins că eu m-am căsătorit cu Nathan pentru bani. Şi asta doar pentru că nu te-am contrazis când m-ai acuzat că mă interesează doar banii şi aurul!

Serena îi dădu drumul braţului său şi-s aşeză la capătul celălalt al banchetei.

— Nu, Serena, pe asta nu o mai cred demult.

Îi aruncă o privire în treacăt şi glasul său nu mai era aspru.

— Şi nici nu pricep ce-i aşa rău în faptul că o femeie îşi doreşte să fie bogată? Avem acelaşi drept ca şi un bărbat. Ce vină avem noi, că nu putem deveni bogate decât prin intermediul unui bărbat, când nu ne este permis să exercităm anumite profesii sau ne pun tot bărbaţii beţe-n roate? Trebuie să ne obişnuim cu ideea că ori rămânem sărace, ori devenim prada bărbaţilor, o cale de mijloc nu există!

— Am spus că nu mai cred că l-ai luat pe Nathan pentru bani.

— Ce?

Ea îl privi suspicioasă. Ochii lui scânteiau.

— Cheltuieşti banii mult prea uşor, nu cred că înseamnă prea mult pentru tine.

— Deci, acum mă consideri o risipitoare!

Îşi întoarse repede capul, făcând pe lezata, dar nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Ţi-aş arăta eu chiar acum părerea mea despre tine, spuse el cu tandreţe în glas, dar nu cred că este locul potrivit.

Ajunseseră în vârful dealului de deasupra lui Cripple Creek. Oraşul din crater părea negru, carbonizat, focul distrusese aproape toată partea sudică. În timp ce locuitorii din celelalte cartiere se bucurau că fusese distrusă acea parte compromiţătoare a oraşului, două zile mai târziu izbucnise alt incendiu, care distrusese aproape întregul oraş.

În Bristlecone fuseseră în siguranţă tot timpul. E adevărat că vântul adusese cenuşă peste acoperiş şi *că* văzuseră flăcările pe cer, dar nu fuseseră în pericol. Băiatul de la grajd şi vizitiul aduceau mereu veşti proaste din oraş, de câte ori se întorceau de la acţiunile de ajutorare. Rezultatul incendiilor fu mai mult de cinci mii de oameni rămaşi fără acoperiş deasupra capului.

Serena se îngriji de ajutoare. Dar nu reuşi să rezolve mare lucru. Până la urmă trimiseră ajutoare şi posesorii de mine din Colorado Springs. Aduseră corturi, pături şi alimente, medicamente şi lucruri de prim-ajutor. Până la miezul nopţii toată lumea avu hrană şi un adăpost. Odată cu valul acesta de acţiune pentru întrajutorare se încheie şi vechiul conflict dintre

Cripple Creek şi Colorado Springs.

Pierderile financiare fuseseră destul de mari. Cele două Incendii distruseseră mai mult de optzeci la sută din oraş. Din cenuşă începură să se ridice iute noi schele. Unele case erau acum deja pe terminate. Se construiră clădiri masive din cărămidă, care erau mult mai rezistente decât vechile case din lemn. Chiar şi Myers Avenue fu reconstruită, de data aceasta cu mai multe ornamente ca în trecut. Dar poate că focul avusese şi partea lui bună. Deşi adusese cu el distrugere şi suferinţă, acum părea că micuţul oraş prăfuit al căutătorilor de aur devenea un oraş solid şi curat, în care copiii puteau creşte în condiţii bune.

Serena crezuse că au ieşit să vadă noile construcţii. Dar când Ward trecu de oraş, îndreptându-se spre locul de minerit Victor, ea îi aruncă o privire întrebătoare. Dar Ward se prefăcu că nu observă.

Era o zi perfectă pentru o plimbare. În trăsură era cald, iar aerul era curat şi proaspăt. Dealurile din jur tocmai începeau să înverzească şi copacii să înmugurească. Pe drum întâlniră păsări şi veveriţe. Gândurile Serenei se întoarseră din nou la oraş. Câteva clădiri reuşiseră să scape de foc: noua gară, spitalul, câteva case din partea de vest a oraşului, chiar şi Old Homestead. Casa lui Consuela şi căminul de

femei rămaseră de asemenea neatinse de foc.

— Îmi pare rău pentru Eldorado, spuse ea uitându-se la Ward.

— Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

— Îl vei reconstrui?

— Nu, răspunse el, clătinând hotărât din cap. Epoca asta s-a terminat.

— Mă bucură lucrul acesta.

Se terminase nu numai din punctul acesta de vedere. Consuela plecase, Nathan, Lessie, Pearlie şi Elder Greer erau morţi. Dispăruseră altfel multe stafii ale trecutului. Ce aveau să facă acum?

— Te gândeşti câteodată să te întorci la Natchez?

— Odinioară mă gândeam des la asta, acum n-o mai fac. Pământul de-aici şi aerul răcoros au şi ele farmecul lor, am înţeles-o abia acum. Dar tu? Tu ai bunicii în Louisiana, sau?

— De fapt nu. Acum doi ani au declarat că nu vor să mai aibă nicio legătură cu părinţii mei sau cu mine. De ce s-ar schimba situaţia acum? Nu, în Louisiana nu mă aşteaptă nimeni.

Ştia acest lucru mai demult, dar îi fusese mereu foarte greu să-l rostească. Poate că i-ar fi venit mai uşor dacă Ward ar fi făcut vreo aluzie la un viitor comun. Dar nu făcuse. Evitase acest subiect, la fel cum refuzase să discute despre moartea lui Pearlie şi a mormonului. Cadavrele

lor carbonizate fuseseră îngropate la cimitir. Serena aflase că Ward trimisese flori pentru mormântul lui Pearlie, dar, din câte ştia ea, el nu trecuse până acum pe acolo. Ştia că Ward nu simţise pentru Pearlie decât milă şi un fel de răspundere, dar se întreba dacă nu cumva simţea la fel şi pentru ea.

O vreme îşi continuară drumul în tăcere. În cele din urmă Serena spuse:

— Dacă aş fi ştiut că mergem atât de departe, aş fi făcut nişte sandvişuri.

— Nu mai avem mult, răspunse el.

Serena îl privi cu ochii întredeschişi. I se părea ei sau chiar era mai palid şi mai încruntat? Voia să-l întrebe încotro mergeau, dar renunţă. Cotiseră din strada principală pe un drum lăturalnic, ce ducea spre un deal şi se oprea chiar în faţa lui. Ward coborî.

— De aici mergem pe jos, spuse el privind spre Serena cu ochii lui verzi.

O ajută să coboare, legă caii, apoi urcară până în vârful deluşorului.

La picioarele lor se întindea un peisaj muntos şi se desluşea printre el un micuţ loc de minerit.

În apropierea lor se afla un morman de pământ, care amintea de muşuroiul unei cârtiţe. Deasupra erau atârnate câteva scânduri strâmbe cu un nume îngălbenit scris pe ele. Aici fusese o mină, dar stânca tare din granit nu-i adusese

noroc posesorului minei.

— Ştii ce e asta? întrebă Ward, arătând în direcţia aceea.

— Da, o mină părăsită.

Serena se apropie de scânduri şi citi: „Grota dragonilor”. Făcu ochii mari.

— Ăsta nu-i locul în care…

— Exact. Vrei să vezi?

Serena păli.

— Cred că nu.

— Dar eu ţi-aş recomanda, spuse el, şi o împinse înainte.

Glasul îi era dur precum oţelul.

Pentru un moment Serena simţi teamă. Îşi retrase braţul dintr-al lui, făcu un pas înapoi, şi-l privi în ochi. Ceea ce văzu îi dădu curajul să se apropie de gaura întunecată.

Puţul nu era adânc, avea poate trei metri. Se putea vedea granitul de pe fund. De sus căzuseră pietre şi bucăţi de pământ, dar în rest nu se vedea nimic altceva. Nicio siluetă chircită, niciun leş putrezit. Nu exista niciun semn că Otto Bruin zăcuse vreodată în această groapă, pe nume „Grota dragonilor.

Serena se întoarse repede.

— Unde e? Unde e Otto?

— Nu ştiu. Când m-am întors la el în seara aceea era destul de viu. I-am oferit ori să crape aici, ori să ia calul adus de mine şi să plece cât

mai departe de oraşul acesta. A fost destul de isteţ să aleagă a doua variantă.

— Deci nu l-am omorât?

— Din păcate nu.

Serena îşi întoarse privirea nedumerită, apoi se uită din nou la el.

— Dar mi-ai povestit foarte exact când şi cum l-ai adus aici.

— Trebuie să recunosc că am inventat o poveste destul de frumoasă.

În ciuda vorbelor lui, chipul îi părea destul de întunecat.

— Dar... de ce?

— N-ai ghicit încă? Voiam să te obţin, Serena, indiferent cum. Dar tu erai căsătorită cu Nathan şi eu ştiam că tu nu vei accepta niciodată să te întâlneşti cu mine în secret, chiar dacă m-ai fi plăcut, fapt de care mă cam îndoiam pe-atunci.

— Deci m-ai şantajat cu o ameninţare goală.

— Aveam senzaţia că merită riscul.

Vântul îi răvăşea părul şi îi flutura fustele, mulându-i rochia pe trup.

— M-ai lăsat să cred că aş fi o ucigaşă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Serena, spuse el aspru. Nu mă privi astfel. Mi-aş da viaţa să pot repara tot răul pe care ţi l-am făcut, dacă aş şti că astfel e totul bine. Dar durerea şi vinovăţia simţite de tine eu le-am simţit de zece ori mai tare. Fapta mea mi-a adus satisfacţie

fizică, dar când vedeam reproşurile din ochii tăi ştiam că te-am pierdut, deşi tu te aflai în braţele mele.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta, când aveai ceva pentru mine?

— Aveam ceva pentru tine? Cu cuvintele astea nici nu se poate descrie ce simţeam eu. Te iubesc, Serena, cum aş fi putut să vreau să nu te am lângă mine?

— Dar m-ai părăsit de fiecare dată.

— Păi ce viaţă aş fi putut să-ţi ofer eu în Eldorado? Trebuia să găsesc altceva. Prima oară am plecat la Denver, să fac rost de bani pentru mină. Când am văzut că banii aceştia i-aş fi aruncat pe fereastră, am vrut să-mi continui căutarea în munţi. Din nou n-am avut noroc, dar mai târziu s-a găsit aur în mină... prea târziu însă. Şi după moartea lui Nathan, a trebuit să părăsesc Bristlecone pentru că prea erai în pericol din cauza mea. Auzisem zvonuri despre planuri puse la cale de Pearlie, dar nu ştiam nimic concret. Mă gândeam că poate renunţă dacă mă întorc în Eldorado. Dar din nou m-am înşelat şi aproape că era să pierd totul, să te pierd pe tine.

— La asta mai bine nu mă gândesc.

Şi Ward fusese la un pas de moarte.

— Nici mie nu-mi place să-mi amintesc, în afară de momentul în care te-am auzit spunând că mă iubeşti. Te rog, Serena, spune-mi adevărul:

ai minţit sau e adevărat?

— O, Ward, explică ea cu glas slab.

Făcu un pas nesigur înspre el şi-l îmbrăţişă. El o învârti în braţe şi albastrul cerului se roti ameţitor deasupra lor.

— Da, te iubesc cu adevărat, şopti Serena.

— Şi vrei să fii soţia mea, întrebă el cu glas scăzut, chiar şi dacă ştii că te voi urmări toată viaţa cu admiraţia mea, până când nu vei mai vrea să mai auzi asta, aşa încât să nu poţi face nicio mişcare fără să mă întâlneşti şi va trebui să împarţi mereu patul cu mine şi să-mi suporţi atingerile?

— Eu cred că voi supravieţui cumva, răspunse ea cu ochi strălucitori.

Sărutul pe care el i-l dădu era ca un fel de sigiliu. Serena îl cuprinse de după gât şi îşi frecă obrazul de al lui.

— Putem să mergem acum acasă? murmură ea. Solul este aici prea stâncos şi prea incomod.

— Solul? întrebă el, dându-i jos pălăria pentru a o săruta mai bine. De ce solul când în Bristlecone există nenumărate paturi comode...

SFÂRŞIT